

JOSIP PEČARIĆ: JONJIĆA ZA PREDSJEDNIKA RH

Josip Pečarić

**JONJIĆA ZA
PREDSJEDNIKA RH**

Zagreb, 2024.

© Josip Pečarić

KAZALO

PREDGOVOR	11
IVICA MARIJAČIĆ SAD KAD SU I DP I DOMINO POD PLENKOVIĆEVIM SKUTIMA, JEDINO IZBOR HRVATSKOGA PREDSJEDNIKA BUDI NADU U PROMJENE	11
UVOD	16
NOVA KNJIGA TOMISLAVA JONJIĆA O GEPOLITIČKOM VELIKANU PILARU	20
TOMISLAV JONJIĆ, KANDIDAT ZA PREDSJEDNIKA: MOJ PROGRAM JE POŠTENJE, RAD, OBITELJ I DOMOVINA	23
JONJIĆA ZA PREDSJEDNIKA	34
OTVORENO PISMO UPRAVI HRT ZAGREB	34
PRIKUPLJENO 1,257 POTPISA	37
MARIN EFFATHA CROATIA KATAVA JE SA MIRJANOM MARKAN	38
JOSIP STJEPANDIĆ	40
I NEVENKA NEKIĆ GOVORI O NEPRAVDI PREMA DR. SC. TOMISLAVU JONJIĆU	41
MARIJAČIĆ, PO ČIJEM SE NALOGU KANDIDAT TOMISLAV JONJIĆ NE SMIJE NI SPOMINJATI U JAVNOSTI	48

POPIS PRVIH 236 UGLEDNIKA, DOMOLJUBA, BRANITELJA, INTELEKTUALACA I OBIČNIH HRVATA KOJI PODUPIRU DR. TOMISLAVA JONJIĆA	53
HRVATSKI DOMOLJUBI U INOZEMSTVU SVE SE MANJE SPOMINJU. ZAŠTO?	70
KATA AUGUSTINOV JE SA IVANOM BALIĆEM	75
TOMISLAV JONJIĆ: USKORO ĆU OBJAVITI POTPORU STOTINE HRVATSKIH JAVNIH RADNIKA	76
JOSIP STJEPANDIĆ - JOSIP PEČARIĆ	77
SARAFIN PUSELJA DR TOMISLAV JONJIC NAS PREDSJEDNIK	78
HODAK PONAVLJA: JONJIĆA ZA PREDSJEDNIKA	79
S LISTE 256 KOJI SU PODRŽALI TOMISLAVA JONJIĆA JE I LJILANA BENČIK	85
HRVATSKA NAS TREBA SADA VIŠE NEGO IKADA	86
JE LI NACIONALN OKUPLJANJE NE PDRŽATI JONJIĆA?	90
AKADEMICI I ZNANSTVENICI KOJIH SU NEBITNI ZA STRANKU DOMINOU	94
S LISTE 256 KOJI SU PODRŽALI TOMISLAVA JONJIĆA JE I ZORICA GREGURIĆ	97
S LISTE 256 KOJI SU PODRŽALI TOMISLAVA JONJIĆA JE IZVONIMIR HODAK	110
JONJIĆ: NIŠTA ME NE ĆE OBESHBRABRITI DOKLE GOD OSJEĆAM POTPORU HRVATSKOG NARODA, TO JE JEDINO ŠTO UISTINU VRIJEDI!	118
PODCAST VELEBIT – JONJIĆ: ULAZIM U BITKU OD KOJE NEĆU ODUSTATI	121
DESNIČARSKI KANDIDAT ZA PREDSJEDNIKA PROZVAO PLENKOVIĆA: 'RADI SE O SKANDALU'	123
S LISTE 256 KOJI SU PODRŽALI TOMISLAVA JONJIĆA JE I JAVOR NOVAK	125
JONJIĆ: JESU LI HRVATI U MEĐUVREMENU	

NEŠTO NAUČILI?	134
RADIĆ O PREDSEDNIČKIM IZBORIMA ..... PRILOZI: O PRIMORCU NA FACEBOOKU 3. 8. 2024.	139
SRPSKA HRVATSKA, 1.	145
SRPSKA HRVATSKA, 2.....	152.

JONJIĆI U PEČARIĆEVIM KNJIGAMA	156
BRANI LI GOLDSTEIN NDH? ZAGREB, 2002.	156
GOLDSTEIN: REVIZIONIST, DOGMATIK ILI JUGOSLAVEN?	156
D. JELČIĆ I J. PEČARIĆ, KNJIŽEVNIK MILE BUDAK SADA I OVDJE, ZAGREB, 2005.	190
O MILI BUDAKU, OPET	190
JUGONOSTALGIČARIMA HRVATI UBIJAJU I ZAKONOM O KULTURI	209
PRIZNAJEM, HRVAT SAM! ZAGREB, 2005.	220
POMAŽE LI HDZ MESIĆU?	220
ZLOČINAČKI SUD U HAAGU, ZAGREB, 2008.	228
PISMO THOMPSONU	228
HRVATSKOJ JAVNOSTI O ZABRANI KONCERATA MARKA PERKOVIĆA THOMPSONA	234
PREDSTAVLJANJE KNJIGE <i>TUĐMANOVE TRI SEKUNDE</i>	250
J. PEČARIĆ I M. KOVAČEVIĆ, KR AJ VREMENA VELEIZDAJNIKA?, ZAGREB, 2009.	265
DRUGI POKUŠAJI DISKREDITACIJE	265
ZA PONOSNU HRVATSKU, E-KNJIGA. PORTAL HKV-A, 2009.	267
TUĐMANOV REFERENDUM	267
OTVORENO PISMO HRVATSKOJ TELEVIZIJI	301
RASIZAM DOMAĆIH SLUGU, ZAGREB, 2013.	308
TUĐMAN I KOSOR PROTIV SVJETSKIH MOĆNIKA	308
ŽIVJELA NAM ANTIFAŠISTIČKA, TJ. BRANITELJSKA HRVATSKA, ZAGREB, 2015.	315
KAKO SE DANAS BRANI DRŽAVOTVORNO HRVATSTVO	315
DNEVNIK U ZNAKU ‘ZA DOM SPREMNI’,	

ZAGREB, 2017.	322
PROF. DR. SC. SLOBODAN LANG: ODLAZAK PRIJATELJA	322
DNEVNIK JOSIPA PEČARIĆA: SRIJEDA, 13. TRAVNJA - UTORAK, 19. TRAVNJA 2016.	326
ZDS ILI KAKO SE IZJEDNAČAVA AGRESOR I ŽRTVA	331
M. MEĐIMOREC, J. PEČARIĆ, GENERAL PRALJAK II. U OBRANI HRVATSKOG NARODA, ZAGREB, 2018.	337
GOJKO BORIĆ, KAD O „NAŠIM“ RATOVI DIVANI INOZEMSTVO JAO SI GA ISTINI	337
M. MEĐIMOREC, J. PEČARIĆ, GENERAL PRALJAK III. S PRIJEZIROM ODBACUJEM VAŠU PRESUDU, ZAGREB, 2018.	346
VELIKI INTERVJU: NIKA PINTER	346
J. PEČARIĆ, S. RAZUM, RAZOTKRIVENA JASENOVAČKA LAŽ, ZAGREB 2018.	361
HAJKA NA IGORA VUKIĆA	361
HRT NE ODGOVARA NA UPIT – GDJE JE KAROLINA VIDOVIĆ KRIŠTO?	373
PROTIV PROGONA	375
PREDSJEDNICA I ‘ZA DOM SPREMNI’, ZAGREB, 2019.	378
ZDS ILI IZJEDNAČAVANJE AGRESORA I ŽRTVE!?!?	378
PERO KOVAČEVIĆ PUPOVCU: “ONI KOJI RATA NISU OKUSILI ILI SU BILI NA DRUGOJ STRANI, NEMAJU PRAVO GOVORITI O HOS-U!”	385
DARIO KORDIĆ, ZAGREB, 2019.	390
ZAISTA, ZAŠTO JE OSUĐEN DARIO KORDIĆ?	390
JE LI POLITIČARIMA KRIVA MATEMATIKA? ZAGREB, 2019.	403
THOMPSON JE PROBLEM I U CRNOJ GORI	403
MARIO FILIPI, PORTAL DRAGOVOLJAC.COM, 2021.	412
TAKMIČENJE ZA PRVOG SLUGU U HRVATA	412
DR. SC. VLATKA VUKELIĆ,	

DRAGOVOLJAC.COM, 2023.	424
II. MEĐUNARODNI ZNANSTVENI SKUP VAŽNOST EUROPSKOGA SJEĆANJA ZA EUROPSKU BUDUĆNOST: KOMUNISTIČKI ZLOČINI	424
HRVATSKI 'LUĐAK' I SRPSKI ZNANSTVENICI, DRAGOVOLJAC.COM, 2023.	429
IGOR VUKIĆ, SPOJ OLINJALOG UDBAŠA I VLATKE POKOS	429
HAZU I TUĐMANOVA BISTA / NAPADAJU TUĐMANA – DA UMREŠ OD SMIJEHA, 2., ZAGREB, 2024.	434
AKADEMIK SA H-INDEKSOM NULA? – 5.	434
AKADEMIK JOSIP PEČARIĆ–ŽIVOTOPIS	442

PREDGOVOR

IVICA MARIJAČIĆ

**SAD KAD SU I DP I DOMINO POD
PLENKOVIĆEVIM SKUTIMA,
JEDINO IZBOR HRVATSKOGA
PREDsjedNIKA BUDI NADU U
PROMJENE**

Nije dr. Branka Lozo manji domoljub od Jonjića, ali ona, uza sve kvalitete, jednostavno nema sve predispozicije potrebne za predsjedničku dužnost koja je prožeta dubokim povijesnim, pravnim, filozofskim pitanjima, a o čemu ona, za razliku od Jonjića, ne zna ništa. Da je Jonjić najavio kandidaturu tri mjeseca nakon Branke Lozo, reflektirajući na isto tijelo, i njegov bi potez bio nemoralan

Svi će reći da im se gade dezertteri, izdajnici i prevaranti. No birači su dosad birali baš takve, a i sada režimske ankete najavljuju kako premoćno vode dvojica takvih. Tužno je što u tome izboru javno prednjače neke braniteljske udruge, mnogi intelektualci i vrući

nacionalisti. To je ta patogena dimenzija hrvatske politike zbog koje se često pitamo jesmo li kao narod uopće vrijedni države i žrtava palih za nju

Raskol u Domovinskome pokretu nije ugrozio Plenkovićevu saborsku većinu. Čak i kada uza se ne bi imao neke nove glasove manjinaca te poneke s centra ili ljevice, velika većina zastupnika iz Domovinskog pokreta ostala bi mu lojalna. Nova stranka DOMiNO, koju su stvorili nezadovoljnici iz Domovinskoga pokreta, imat će dva, a uskoro tri saborska zastupnika.

Premalo je to da se junači njezin predsjednik Mario Radić koji kaže kako će od Plenkovića tražiti promjene politike. Ali farsičnost tih riječi nije sadržana u navodnim budućim zahtjevima za koje nema nikakvih uvjeta, nego u najavi da će njegova stranka, dakle DOMiNO, podržati saborsku većinu. To znači da Radić čini isto što i Ivan Penava – vodi svoju stranku pod skute Plenkoviću. S ovim krahom DP-a zapravo su prokockane šanse da se stvori i etablira jaka konzervativna politička opcija, oporbena prema detuđmaniziranome i dekroatiziranom HDZ-u. I Penava i Radić koji sada plivaju na aktualnoj dekonstrukciji Domovinskoga pokreta godinama su se politički profilirali na razornoj kritici anacionalne politike Andreja Plenkovića, nosili ideju otpora kojega su se nakon izbora odrekli.

Ishodište je političke smrti DP-a u kapitulaciji početkom svibnja kada su pristali na bezuvjetnu koaliciju s gubitnikom Plenkovićem, na čuđenje cjelokupne javnosti. Penava i Radić tada su bili u misiji spašavanja Plenkovića, a ne u misiji ispunjavanja predizbornih obećanja. Ništa od prestanka financiranja pročetničkih *Novosti*, ništa od prestanka participacije Pupovčevih Srba u saborskoj većini, ništa od deratifikacije Istanbulske konvencije, ništa od Muzeja žrtava komunizma, ništa od zaoštavanja politike prema ilegalnim

migrantima... Sve ono u što su se kleli da će zaustaviti ili promijeniti, sada pulsira još jače, Pupovac i njegovo četništvo nikad nisu bili agresivniji.

Što se to događa u hrvatskoj politici da se već desetljećima ne može stabilizirati jaka nacionalna prosvijećena politička platforma? Za konkretni debakl Domovinskoga pokreta može se čuti da je čak i pomalo promašeno okrivljavati Penavu ili Radića jer oni navodno i nisu gospodari situacije. Obojici je autoritetom nadređen Pavao Vujnovac, sada jedan od najbogatijih Hrvata, trgovac plinom, a odnedavno i vlasnik *Fortenove*, odnosno bivšega Todoriceva poslovnoga carstva *Agrokor*, a uza sve to i s Radićem suvlasnik *Pevexa*. Tijekom izborne noći Plenković je bio savršeno miran i govorio da on ima većinu iako nije imao dovoljno u novoj saborskoj konstelaciji. Svi su odgonetali na koga misli, a samo je Pavao Vujnovac znao i jamčio Plenkoviću da će DP uza nj. To je imalo svoju cijenu. Za mjesec ili dva, država je omogućila Vujnovcu kupnju Forte Nove. Sada se, pak, čuje da ni Vujnovac nije na vrhu piramide toga političko-gospodarskoga trusta, da je iznad njega HNS-ovac Ivan Vrdoljak koji je, opet, blizak sa Stjepanom Mesićem.

Nakon uništenja svih desnih opcija u zadnjih petnaestak godina, možda još jedino poneki nacionalno romantičarski predsjednički kandidat ulijeva nadu da će, bude li izabran za predsjednika RH, do bitnih promjena i doći. Prije svih, Tomislav Jonjić, a vjerojatno dio te nade budi i neovisna kandidatkinja Marija Selak Raspudić. Ostanak Zorana Milanovića na Pantovčaku značio bi *status quo*, HDZ-ov kandidat Dragan Primorac samo je kopija Zorana Milanovića pa je bizarno kada vukovarski nacionalisti Mario Radić ili Stipo Mlinarić o tom dezertoru i bivšem komunistu, sinu jugoslavenskoga batinaša u *uniformi*, govore u superlativima. Plenkoviću je gotovo svejedno. Ubacio je Primorca i ako pobijedi, imat će još jednoga dosadnoga podanika, a ako izgubi, nitko ne će žaliti za njim jer ionako nije profil kakvoga HDZ-ovci žele. Plenković u dubini duše želi ostanak Milanovića jer vjeruje da pokraj tog antipoda (premda to i nisu) jače dolazi do

izražaja njegov narcistički ego. Kandidatkinja Možemo Ivana Kekin nosi sa sobom mogućnost još većega ljevičarskoga, postjugoslavenskoga ekstremizma i terorizma prema Hrvatima. Radićeva stranka DOMiNO kandidira dr. Branku Lozo, ali odmah su svi analitičari prepoznali kako ju Radić šalje s ciljem da Jonjiću oduzme što više glasova na istome dijelu političkoga spektra. Kako ni sam ne vjeruje u njezin prolaz, u drugome krugu će, priznaje Radić, dati glasove desnome kandidatu, naravno, Primorcu. Nitko ne spori da je gospođa Lozo kvalitetna i politički izgrađena osoba i da je vrhunska sveučilišna profesorica u grafičkoj struci. No sama činjenica da ju Radić ubacuje u igru tri mjeseca nakon što je Jonjić najavio kandidaturu, kao i činjenicu da otvoreno podupire Plenkovićevu Vladu, protiv čije politike tobože jest, dokaz je manipulacije, odnosno namjere da razmrvi desnicu za potrebe magistra Plenkovića i njegova pokorenog HDZ-a. Režimske ankete (uglavnom lažne) predviđaju da ne će uspjeti ni ona ni Jonjić, ali to ovu manipulaciju čini još sramotnijom. Jednako bi nemoralan bio potez Tomislava Jonjića da najavljuje utrku tri mjeseca nakon Branke Lozo. Osim toga, upravo Jonjić najviše utjelovljuje vrijednosti za koje se deklarativno zauzimaju i članovi DP- a i DOMiNO-a, Mosta, HDZ-a... Jonjić je antikomunist, branitelj, vrhunski je pravnik i odvjetnik s haaškim iskustvom, govori strane jezike, autor je mnogih knjiga i znanstvenih članaka, povjesničar čiji um nije zarobljen jugokomunističkim mitovima i dogmama, vjernik je katolik, nije konformist, otac i majka su mu kao hrvatski nacionalisti bili u komunističkim zatvorima, nema apsolutno ni jedne jedine kriminalne ili bilo kakve druge afere, ima vrlo stabilnu obitelj... Nije dr. Branka Lozo manji domoljub od Jonjića, kao uostalom ni Marija Selak Raspudić, ali objektivno govoreći dr. Branka Lozo nema potrebne predispozicije za predsjedničku dužnost koja je prožeta teškim pravnim, povijesnim i filozofskim pitanjima o kojima ona, za razliku od Jonjića, malo toga ili ništa ne zna.

U postojećoj ponudi zainteresiranih kandidata birači bi se trebali opredijeliti za onoga koji je najkompletniji, a s obzirom na potrebe Hrvatske i njezinih građana, čini se da bi Jonjić bio optimalan izbor čak i kad bi bio član HDZ-a, SDP-a, Mosta ili koje druge stranke. Posezanje nekih za sofističkim argumentom da imaju ili će imati svoga kandidata, a da, primjerice, Jonjić nije njihov stranački drug, samo je znak političke regresije i njihove moralne distorzije u sklopu koje im je nacionalno podređeno stranačkome.

Ima, na žalost, i drugih, čak i težih apsurdna u hrvatskim izborima. Nema dvojbe da bi građani, da ih je pitati, javno rekli kako im se gade dezerteri, izdajnici i prevaranti. Dosadašnji su izbori pokazali, međutim, da su birali baš takve, a i sada u režimskim anketama premoćno vode dvojica dezertera, izdajnika i prevaranata. Tužno je što u potpori takvima javno prednjače neke braniteljske udruge, mnogi intelektualci i vrući nacionalisti. To je patogena dimenzija hrvatske politike zbog koje se često pitamo jesmo li kao narod uopće vrijedni države i žrtava palih za nju.

Hrvatski tjednik, 3. 10. 2024.

UVOD

Dugo planiram u seriji o izuzetnim Hrvatima napisati i knjigu o obitelji Jonić. Otac i majka politički zatvorenici, a sin izuzetan odvjetnik i povjesničar.

Tri izuzetna Hrvata čije potpise imam jedan za drugim Darinka Jonjić, politička uznica i nastavnica u m., Dinko Jonjić, dugogodišnji politički zatvorenik, danas odvjetnik u Imotskom i Tomislav Jonjić, odvjetnik i publicist u knjizi koju smo sastavili akademik Dubravko Jelčić i ja **KNJIŽEVNIK MILE BUDAK SADA I OVDJE**, Zagreb, 2005. u otvorenom pismu:

O MILI BUDAKU, OPET - DESET ČINJENICA I DESET PITANJA S JEDNIM APELOM U ZAKLJUČKU.

I danas je Tomislav i doktor znanosti i kandidat za predsjednika države. Evošto o njemu možeš vidjeti na Wikipediji:

Tomislav Jonjić_(Imotski, 19. svibnja 1965.), hrvatski je odvjetnik, diplomat, publicist, povjesničar i političar.

Životopis

Tomislav Jonjić rođen je 1965. godine u Imotskom. Osnovnu školu polazio je u više škola na području Imotske krajine, a srednju školu završio je 1983. godine u Imotskome. Završio je Pravni fakultet Sveučilišta u Zagrebu. Studirao je od listopada

1984. do lipnja 1988. godine kada je diplomirao, a doktorirao je suvremenu povijest u lipnju 2015. godine Sudionik je Domovinskog rata 1991.-1992., od kraja 1992. do kraja 1995. godine ugovorni je diplomat u veleposlanstvu Republike Hrvatske u Bernu (Švicarska), a potom nepune dvije godine savjetnik za međunarodne odnose u Uredu za međunarodne odnose Ministarstva unutarnjih poslova (1995.-1997.). Kao glavni branitelj sudjelovao u dva postupka pred Međunarodnim kaznenim sudom za bivšu Jugoslaviju (MKSJ - ICTY) u Hagu, te pred Sudom Bosne i Hercegovine. Pred hrvatskim sudovima branio je više hrvatskih branitelja.

Objavljuje od 1990. godine. Objavio je više knjiga, od kojih su četiri znanstvene monografije, te uredio petnaestak knjiga drugih autora. U raznim časopisima i zbornicima objavio više od pedeset znanstvenih i stručnih članaka s područja hrvatske povijesti 19. i 20. stoljeća, prava, književnosti i sociologije, te više desetaka znanstveno-popularnih tekstova. Osim bibliografije navedene na CROSBi-ju (Hrvatska znanstvena bibliografija), objavio je i više od tisuću publicističkih i novinskih tekstova u raznim publikacijama. Član uredništva više političkih i stručnih časopisa, a od siječnja 1997. do 2020. godine, s kraćim prijelomom, uređivao je *Politički zatvorenik*, časopis Hrvatskog društva političkih zatvorenika. Redoviti je član Matice hrvatske.^{[2] ↓}

Politička djelatnost

Od 2017. godine i osnutka do srpnja 2019. godine bio je članom stranke Neovisni za Hrvatsku, te članom Predsjedništva iste, čija je predsjednica Bruna Esih, a politički tajnik bio je Zlatko Hasanbegović. Nakon razlaza s predsjednicom stranke Brunom Esih Zlatko Hasanbegović je u srpnju 2019. godine s većinom članova predsjedništva napustio tu stranku i osnovao stranku Blok za Hrvatsku u čije je predsjedništvo ušao i Tomislav Jonjić koji je bio i predsjednik stranačkoga kluba u zagrebačkoj Gradskoj skupštini. Prije lokalnih izbora 2021.

godine napustio je Blok za Hrvatsku, "zbog različitih pogleda na nacionalno-politička pitanja, elementarnu etiku i zakonitost". U veljači 2024. pristupa HSP-u a u svibnju iste godine objavljuje kandidaturu za predsjednika Republike Hrvatske.^[5]

Djela

- *Hrvatska vanjska politika: 1939. – 1942.*, Libar, Zagreb, 2000.
- *Hrvatska povijest*, Naklada Bošković, Split, 2002. (2. izd. 2002.) (suautori: Antun Dabinović, Rudolf Horvat, Lovre Katić, Ivan Mužić i Franjo Perše)
- *Hrvatski nacionalizam i europske integracije*, Naklada Trpimir, Zagreb, 2008.
- *Nekoji nazori i zapovijedi sv. otaca papa glede nepravednog proganjanja Izraelićana*, Naklada Trpimir, Zagreb, 2010. (pisac predgovora i urednik)
- *Iz korespondencije dr. Mile Budaka (1907. – 1944.)*, Hrvatski državni arhiv, Zagreb, 2012. (suautor Stjepan Matković).
- *Antun Gustav Matoš: pod Starčevićevim barjakom*, AGM, Zagreb, 2019.
- *Ivo Pilar: pisac, političar, ideolog (1898. – 1918.)*, AGM, Zagreb, 2020.
- *Hrvatska kronika. Minijature o hrvatskoj politici 1996.-2020.*, Naklada Trpimir, Zagreb, 2020.
- *Sto knjiga i jedan film*, Naklada Trpimir, Zagreb, 2020.
- *Trgovci hrvatskim kožama. Polemike o nacionalnoj povijesti XX. stoljeća*, Naklada Trpimir, Zagreb, 2021.
- *Sateliti, lakaji & janjičari*, Naklada Trpimir, Zagreb, 2021.
- *Dnevnik čitanja. Ulomci za povijest plemenite vještine proizvodnje neprijatelja*, Naklada Trpimir, Zagreb, 2021.^[7]

Nagrade

- 2020.: Nagrada Ljubica Štefan.

https://hr.wikipedia.org/wiki/Tomislav_Jonji%C4%87

Činjenica da je kandidat za predsjednika RH zapravo doktorirao na hrvatskom velikanu Ivi Pilaru doista je nešto izuzetno što ga sigurno stavlja ispred svih kandidata. Nisam mislio da ova knjiga bude s puno tekstova o samom kandidatu, ali uz ovaj uvod dajem i tekst o knjizi koja je nastala kao posljedica tog doktorata, a dajem i jedan njegov intervju kao predsjedničkog kandidata.

Poslije tog uvodnog dijela slijedi poglavlje: JONJIĆA ZA PREDSJEDNIKA u kome su samo tekstovi povezani s dva pisma. Prvo je OTVORENO PISMO UPRAVI HRT ZAGREB koje je nastalo na inicijativu dr. sc. Mata Artukovića i za koje smo počeli sakupljati potpise na mom facebooku, a onda je nastavljeno na inicijativu Zorice Gregurić na platformi CitizenGO, Drugo pismo je Pismo potpore koju su brojni Hrvati dali kandidaturi dr. sc. Tomislava Jonjića.

Drugo veliko poglavlje je ispunjenje te moje davne želje da iz mojih knjiga pokupim tekstove u kojima se spominje ta izuzetna hrvatska obitelj.

Akademik Josip Pečarić

NOVA KNJIGA TOMISLAVA JONJIĆA O GEPOLITIČKOM VELIKANU PILARU

20. kolovoza 2020. u 13:40

Na 900 stranica monografije Tomislav Jonjić donosi iscrpan pregled, studiju o životu i djelovanju pisca, pravnika, sociologa i najpoznatijeg hrvatskog geopolitičara Ive Pilara. Taj pravaški političar pionir je hrvatskog zemljopisa i poznatih radova.

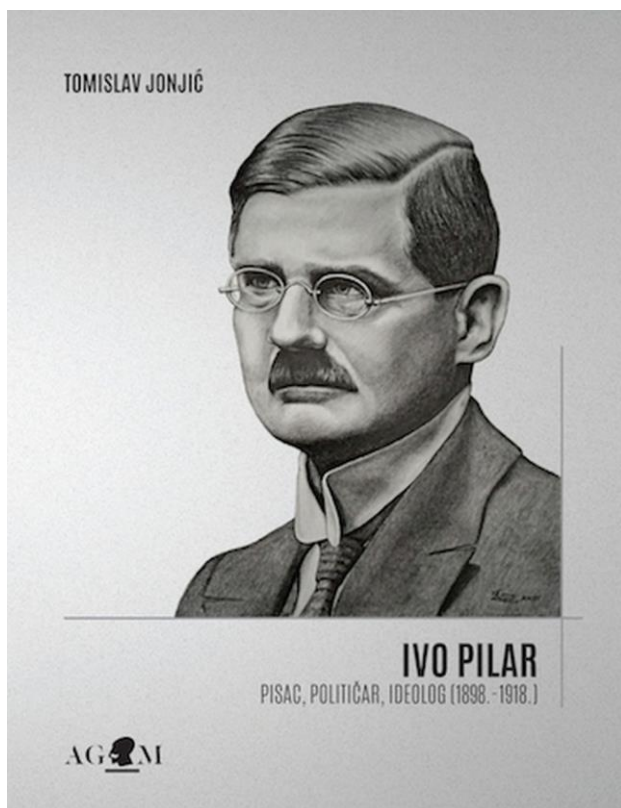

Foto: AGM

ografiju Tomislava Jonjića ‘Ivo Pilar – pisac, političar, ideolog (1898.-1918.)’, u kojoj se autor bavi Pilarovim kulturno-političkim djelovanjem u posljednjem razdoblju Habsburške Monarhije, objavila je zagrebačka nakladna kuća AGM.

Recenzent knjige Stjepan Matković prilikom predstavljanja u srpnju istaknuo je kako se ovo djelo bavi kritičkim proučavanjem jedne od svestranijih figura hrvatske političke scene u posljednjoj fazi Habsburške Monarhije te nadopunjuje stare ili u mnogim dijelovima donosi sasvim nove spoznaje o bitnim temama hrvatske povijesti uoči stvaranja prve jugoslavenske države.

Knjiga “Ivo Pilar – pisac, političar, ideolog (1898.-1918.)” (899 str.) podijeljena je na 14 poglavlja – Uvodni dio, Životopis, Jedan od ideologa hrvatske moderne, Razočaranje naprednjačkom politikom, Borba za afirmaciju hrvatstva, Za aneksiju BiH – protiv srpskoga imperijalizma, Dva svjetonazora i dvije koncepcije rješenja hrvatskoga pitanja, Stadlerova protuofenziva: Hrvatska katolička udruga, Sabor i oko Sabora, Prvi svjetski rat: protiv jugoslavenstva i Jugoslavije, Protujugoslavenske akcije tijekom 1917., Pilarova nastojanja u posljednjoj ratnoj godini i Prvoprosinačka katastrofa.

Tko je Ivo Pilar?

Mladi naraštaji vjerojatno u školi nisu imali odveć prilike čuti za tog hrvatskog velikana koji je mahom djelovao na početku dvadesetog stoljeća, navodi AGM.

Taj pravaški političar pionir je hrvatskog zemljopisa, a njegovi poznati radovi jesu Politički zemljopis hrvatskih zemalja i Geopolitička studija, u kojima otvara nove teme i uvodi dotad nepoznate zemljopisne pojmove.

No sve je to bio samo uvod u njegovo kapitalno djelo Južnoslavensko pitanje, koje je izvorno objavio na njemačkom jeziku i namijenio austrijskoj publici.

Djelo je međutim imalo više odjeka na južnoslavenskom prostoru i izazvalo reakciju kod Srba i onih koji su zagovarali ujedinjenje u zajedničku tvorevinu...

Na kraju knjige objavljena je izabrana literatura i kazalo osoba. Tomislav Jonjić rođen je 1965. u Imotskom. Radio je kao odvjetnik i sudski tumač. Objavio je više knjiga, među kojima i monografiju “Antun Gustav Matoš – Pod Starčevićvim barjakom”.

Knjiga “Ivo Pilar – pisac, političar, ideolog (1898.-1918.)” u sažetom je obliku njegova doktorska disertacija.

<https://narod.hr/kultura/nova-knjiga-tomislava-jonjica-o-geopolitickom-velikanu-pilaru>

TOMISLAV JONJIĆ, KANDIDAT ZA PREDsjedNIKA: MOJ PROGRAM JE POŠTENJE, RAD, OBITELJ I DOMOVINA

7 srpnja, 2024maxportal

Tomislav Jonjić, hrvatski odvjetnik, diplomat, publicist, povjesničar i političar, kandidat je za predsjednika države Hrvatske.

Rođen je 1965. godine u Imotskom kao najstarije od petero djece u obitelji političkih osuđenika. Roditelji su kao gimnazijalci osuđeni 1959. na višegodišnje kazne zatvora zbog organiziranja ilegalne organizacije pod nazivom Hrvatska revolucionarna mladež.

Osnovnu i srednju školu završio je u Imotskom, a Pravni fakultet 1988. u Zagrebu. Godine 2015. doktorirao je temom „*Ivo Pilar kao politički ideolog*“.

Sudionik je Domovinskog rata 1991.-1992., a od kraja 1992. do kraja 1995. godine ugovorni je diplomat u veleposlanstvu Republike Hrvatske u Bernu (Švicarska). Potom je nepune dvije godine savjetnik za međunarodne odnose u Ministarstva unutarnjih poslova (1995.-1997.).

Kao glavni branitelj sudjelovao u dva postupka na sudu u Haagu te pred Sudom Bosne i Hercegovine. Pred hrvatskim sudovima branio je više hrvatskih branitelja.

Objavio je više knjiga, od kojih su četiri znanstvene monografije te uredio petnaestak knjiga drugih autora. U raznim časopisima i zbornicima objavio više od pedeset znanstvenih i stručnih članaka s područja hrvatske povijesti 19. i 20. stoljeća, prava, književnosti i sociologije te više desetaka znanstveno-popularnih tekstova.

Otac je trojice sinova: Trpimira (1988.), Zvonimira (1993.) i Mislava (2001.); djed četvorice unuka, a peto unučić je „na putu“.

Danas ste predsjednički kandidat. Jeste li na početku svog bavljenja politikom mislili da će do te kandidature jednom doći?

Naravno – ne, premda moje „bavljenje politikom“ odnosno živi interes za sudbinu i položaj hrvatskog naroda, koliko god to može izgledati kao fraza, doista datira iz djetinjstva. To je uvjetovano odgojem koji sam primio odnosno obiteljskom i zavičajnom poviješću.

Biti dijete političkih zatvorenika (moji su roditelji 1959. osuđeni na višegodišnji strogi zatvor zbog organiziranja ilegalne skupine pod nazivom Hrvatska revolucionarna mladež) te odrastati u jednoj rodoljubnoj sredini kakva je Imotska krajina, značilo je u svakom trenutku osjećati neslobodu svog naroda.

S druge strane, stalno se družiti s Antom Starčevićem i Antunom Gustavom Matošem – a na njih me je upućivao najprije obiteljski odgoj, potom i vlastiti afiniteti – značilo je izgrađivati se u hrvatskome nacionalističkom, dakle i slobodarskom, protukomunističkom i demokratskom duhu.

Time su bila nadahnuta moja razmišljanja, ali i neke aktivnosti u srednjoškolskim i studentskim klupama koje su dovele do toga da mi kao brucošu 1985. bude uskraćeno pravo na putovnicu. Otežalo je to moje učenje stranih jezika, ali me je učvrstilo u protujugoslavenskom i protukomunističkom raspoloženju.

To Vas je i odvelo u redove Hrvatske stranke prava?

Ta stranka, naravno, za svakoga svjesnog Hrvata ima posebno značenje, pa je i sredinom 1980-ih, dok sam u Zagrebu studirao pravo, u uskome krugu mojih prijatelja i znanaca u jednom trenutku bila niktula ideja da umjesto jedne ilegalne organizacije, kakve su desetljećima nastajale diljem hrvatskih zemalja, osnujemo ilegalnu političku stranku upravo pod pravaškim imenom. Nije do toga došlo (da jest, valjda bismo svi nastradali), ali ta epizoda slikovito govori o magnetskoj privlačnosti pravaškog imena i starčevićanske baštine.

Ta privlačnost je rezultirala činjenicom da su 1989./90., u vrijeme osnivanja prvih stranaka u Hrvatskoj, nastale brojne inicijative za obnovu HSP-a. Čitav niz skupina razmišljao je u tom smjeru, a i iz emigracije su dolazili donekle slični poticaji. Drugima se činilo kako je pragmatičnije ukomponirati Starčevića i pravaštvo u šire koncepcije. To je bio slučaj, primjerice, s Tuđmanovim HDZ-om i Veseličinim HDS-om. Suvremenicima je bilo uglavnom jasno da te dvije stranke-blizanke, kao i neke druge, zagovaraju hrvatsku državnu neovisnost, premda pribjegavaju taktičkim, ponekad i pitijskim formulacijama svojih metoda i ciljeva. No, samo je HSP nastupao otvoreno u tom smjeru, izbjegavajući čak i taktičke kalkulacije sa SSSRN-om, AVNOJ-em i ZAVNOH-om koje je nametao tadašnji pravni okvir koji je i dalje prijetio represijom. Zato sam sa svojih nepunih 25 godina smatrao posve prirodnim pristupiti upravo HSP-u. To sam i učinio početkom travnja 1990., postavši prvim članom te stranke na području Dalmacije i Zapadne Hercegovine te stranačkim povjerenikom za te pokrajine.

Bilo je to ne samo uoči prvih demokratskih izbora, nego i uoči velikosrpske agresije na Hrvatsku...

Da. Nisam stranačku politiku napustio ni idućih godina niti desetljeća, ali su velikosrpska agresija i sudjelovanje u Domovinskom ratu nužno gurnuli u drugi plan stranačko djelovanje, jer: politička stranka nije sama sebi svrha, nego je instrument obrane i izgradnje Hrvatske, pa slijedom toga nikad stranački interesi ne smiju prevagnuti pred nacionalnima.

To se je sasvim jasno vidjelo u hrvatskim oružanim snagama: razne su stranke u to doba pokušavale ostvariti svoj utjecaj među hrvatskim braniteljima, ali je njihovo opće raspoloženje u svakom trenutku slalo poruku da se mi borimo za slobodu Hrvatske, a ne za probitke pojedine stranke. A pred sâm kraj 1992. ja sam skinuo odoru – dotad sam bio pomoćnik za pravne poslove zapovjednicima 115. brigade, Vedranu Ujeviću, potom Damiru Krstičeviću – pa sam kao ugovorni diplomat započeo mandat u hrvatskom veleposlanstvu u Bernu.

Proveo sam tamo tri godine, stječući osnovne diplomatske vještine, pa i uspostavljajući određene međunarodne kontakte koje sam nastojao njegovati i kasnije. Pomoglo mi je to iskustvo i u drugom smislu, jer sam mogao iz jedne posve drugačije perspektive, smirenije i trješnije prosuđivati kako vanjskopolitičke, tako i unutarnjopolitičke procese. Nisam nikad postao članom vladajućega HDZ-a (premda sam zbog toga imao i stanovitih otežica), ali je u političkom smislu rezultanta tog dijela mog života spoznaja o nemjerljivoj i neponovljivoj ulozi i značenju predsjednika Tuđmana.

Možemo, naime, biti kritični prema pojedinim, pa i mnogim pojedinačnim njegovim ocjenama, koracima i potezima, ali sve je to prolazno i efemerno, i sve to uzmiče pred činjenicom da je Tuđman neupitno najzaslužniji za uspostavu i obranu današnje hrvatske države. Na prste jedne ruke mogu se, naime, nabrojiti političari iz naše povijesti koji su imali državnički potencijal, a Franjo Tuđman je jedan od njih, zapravo jedini kojega smo imali od 1945. do danas.

Nisam nikad postao njegovim slijepim obožavateljem niti nekritičkim apologetom – o tome, uostalom, zorno svjedoče brojni tekstovi koje sam o njemu i njegovoj politici napisao i objavio – ali i danas smatram kako odnos prema Tuđmanu na simboličan način ilustrira naš odnos prema hrvatskoj državi: posljednjih četvrt stoljeća vrlo su rijetki bili slučajevi u kojima se iza kritike Tuđmana i tzv. detuđmanizacije nije krilo i ne krije se nešto posve drugo, dalekosežno i opasno. Iza tzv. detuđmanizacije krije se zapravo nastojanje da se anuliraju plodovi Domovinskog rata i rashrvati Hrvatska!

To znači da ćete u svojoj predsjedničkoj kampanji i kasnije u predsjedničkome mandatu, ako se on ostvari, slijediti Tuđmanove smjernice?

Na određeni način – da. Razumije se, ne ću Tuđmana nasljedovati u stranačko-političkom smislu, nego u smislu da ću pokazivati i dokazivati kako je moguće, poput Tuđmana, zastupati vlastita svjetonazorsko-ideološka, nacionalno-

politička i znanstvena uvjerenja, a pritom ipak biti predstavnik i predsjednik svih Hrvata i svih hrvatskih državljana.

Jer, Predsjednik Republike ni na ustavnopravnoj niti na političkoj razini ne smije djelovati na destabilizaciji države niti na produbljivanju društvenih sukoba i podjela; on mora težiti nadilaženju podjela i osiguranju opstanka države te prosperitetu svih njezinih segmenata.

Zbog toga sam svoj program, odnosno njegov nacrt, sažet u simboličkih 30 točaka, već u prvom nacrtu dostavio širokom krugu ljudi, moleći ih za prosudbu, ocjenu, kritiku i sugestije. Većinom su to hrvatski intelektualci koji u svojim strukama uživaju i međunarodni ugled; mnogi od njih su hrvatski branitelji, ali su neki od tih ljudi i pripadnici nacionalnih manjina – pa i srpske! – a mnogi od njih o raznim pitanjima ne dijele moje mišljenje.

No, dali su svoje primjedbe na moj program te su pokazali kako se u civiliziranoj i demokratskoj raspravi može doći do rješenja, ali i još više od toga: pokazali smo da takva, civilizirana i demokratska rasprava sama po sebi djeluje plodonosno. Čitav niz njihovih primjedaba i prijedloga sam uvažio sa zahvalnošću, pa će program za koji dan biti objavljen na internetskoj stranici koja će nositi moje ime te biti namijenjena izornoj promidžbi. No, od velike su mi koristi bile i one primjedbe i prijedlozi koje sam otklonio, jer su mi i oni pomogli da preispitam i učvrstim vlastite poglede. Tako ću postupati i ako budem izabran predsjednikom države: nitko ne zna sve o svemu, i nema čovjeka kojemu ne trebaju pametni i dobrohotni savjeti.

Zato želim da budući Ured Predsjednika ima sluha za sve one koji žele pomoći u izgradnji Hrvatske, dakle – i za one koji misle drugačije, a ne samo za one koji će predsjedniku tepati i povlađivati. Tehničko je pitanje, hoće li to biti u obliku svojevrsnoga redovitoga „dana otvorenih vrata“ (koja bi bila otvorena baš svima), ili u obliku savjetničkog tima koji bi okupio ne samo one koji pripadaju političkom centru i umjerenoj desnici kojoj i sâm pripadam – tu vrlo nepreciznu kategorizaciju koristim radi jednostavnijeg shvaćanja – nego i

ljevici, a dakako i onima koje se danas, najčešće nepravедno, svrstava u tzv. krajnju desnicu.

Pred sve njih bit će stavljena samo dva jasna i jednostavna uvjeta: bezuvjetna odanost hrvatskoj državi i odlučnost da se Hrvatska oslobodi jugoslavenskoga i totalitarističkog balasta. Velika većina onih koje ubrajam u svoje potencijalne birače te uvjete, uostalom, ispunjava, o čemu svjedoči njihov dosadašnji život i njihova stranačko-politička orijentacija.

Koje birače, dakle, smatrate potencijalno svojima?

One koji od 1990. do danas čine većinu hrvatskoga biračkoga tijela i kojima sa svojom pravaškom poputbinom pripadam i sâm. Makar se to zbog izborne matematike ne vidi uvijek, šezdeset posto hrvatskih birača redovito bira stranke desnoga centra i desnice. To je činjenica koja nas poučava i obvezuje.

Drugim riječima, to su ljudi koji su prije nekoliko tjedana i mjeseci, na nedavnim saborskim izborima i izborima za Europski parlament glasovali za HDZ, Domovinski pokret, HSP, Hrvatske suvereniste, Most i sl. To je, dakle, onaj većinski dio hrvatskog naroda koji se ponosi svojim rodoljubljem, svojom odanošću tradicionalnim vrijednostima hrvatskog naroda te svojom privrženošću obitelji i obiteljskim vrijednostima.

U svjetonazorskom i vjersko-konfesionalnom smislu to su velikom većinom katolici, ali ih dakako ima i među nekatolicima – bili oni muslimani, hrvatski ili drugi pravoslavci (pa i svojoj hrvatskoj domovini odani pravoslavni Srbi), bili oni agnostici ili ateisti; ukratko – hrvatski ljudi koji poštenje, rad, obitelj i domovinu stavljaju na vrh svoga vrijednosnog sustava. Ako i ne bude istaknuta kao geslo moje kampanje i moga mandata, ta formula „poštenje – rad – obitelj – domovina“ sažima ono što je njezin pravi i autentični smisao.

Dakle, ne obraćate se primarno političkim strankama, nego biračima?

Tako je. Hrvatski građani, hrvatski birači su oni koji odlučuju o izboru predsjednika Republike. Ne biraju ga stranke. Štoviše,

najviši zakon ove države, hrvatski Ustav, vrlo jasno određuje da predsjednik države ne smije biti članom neke političke stranke, a ako je to ranije bio, mora to članstvo prekinuti. Ustavna je odredba kristalno jasna, a usprkos tomu mi svi se ponašamo kao da nje nema, pa predsjedničke kandidate postavljaju pojedine stranke, sugerirajući time da bi on trebao na položaju državnog poglavara predstavljati i zastupati partikularne, stranačke odnosno partijske interese.

To je ne samo pogriješno, nego je i protuzakonito odnosno protuustavno. No, stranke će se u tu protuustavnu igru upuštati sve dotle dok ih ne razgolite ustavnopravni stručnjaci, mediji i opća javnost. Na to ću upozoravati i sâm, ponavljajući: ja računam na sve birače koji se u političkom smislu nalaze od centra do desnice, a ako budem izabran, držat ću se svojih svjetonazorsko-političkih uvjerenja, ali ću u svakom trenutku biti predsjednikom svih Hrvata.

Kako procjenjujete svoje izgledе na izborima?

Kad je 23. svibnja ove godine, na obljetnicu rođenja dr. Ante Starčevića, na naslovnici zadarskoga Hrvatskog tjednika najavljena moja kandidatura, kazao sam kako sam svjestan da ulazim u bitku Davida protiv Golijata. Previše sam iskusan da to ne bih znao, no znadem i to da nas povijest uči kako u toj bitci ne pobjeđuje nužno Golijat.

Ugledajmo se u povijesne uzore, pa – što Bog dade i sreća junačka! Jer, i kad sam kao klinac igrao nogomet „na male branke“ (odnosno: na male golove), uvijek sam želio pobijediti: nikad nisam kalkulirao, a kamoli se unaprijed mirio s porazom. Nije to samo moje svojstvo, nego sam i po tome tipičan Hrvat: vjera u pobjedu te uzdanje u vlastite snage i Božju pomoć od pamtivijeka je jedno od glavnih obilježja našeg naroda.

Sjetimo se: tko je 1991. vjerovao u našu pobjedu osim nas samih?! Sve računice u to su doba govorile protiv nas, svačiji interesi bili su negacija naših, sve procjene su nam predviđale brzi slom i katastrofalan poraz. A kunem se: svi mi koji smo u to doba živjeli i borili se, svatko na svoj način i u okviru svojih snaga, u očima svojih vršnjaka, baš kao i u očima starijih od nas

i u očima oni koji su 1990/91. i za moj naraštaj bili tek golobradi mladci, da ne kažem djeca, nikad nismo vidjeli strah!

Nikad straha, nikad malodušnosti, nikad ništa doli čvrste, nepokolebljive vjere u pobjedu i u slobodu! I, pobijedili smo! Žrtva onih koji tu pobjedu nažalost nisu dočekali, baš kao i ideali onih koji su ju dočekali, obvezuje nas da tu pobjedu u ratu okrunimo pobjedom u miru. A pobjeda u miru znači slobodnu, samostalnu i prosperitetnu hrvatsku državu koja je napokon oslobođena jugoslavenskoga i komunističkog balasta te u skladu sa svojom prastarom pripadnošću sredozemno-srednjoeuropskome kulturnome krugu ravnopravno i dostojanstveno sudjeluje u bogatstvu i raznolikosti europske zajednice suverenih država.

Izborna kampanja zahtijeva solidnu organizaciju i znatna financijska sredstva. Kako mislite doskočiti tim problemima?

Iza mene je 36 godina rada, od čega sam više od 30 proveo u privatnom poslu. Nisam, hvala Bogu, egzistencijalno ugrožen, ali je jasno je da se u materijalnom pogledu ne mogu mjeriti sa sredstvima koje imaju političke stranke ili kandidati iza kojih možda stoji kapital sumnjiva podrijetla i još sumnjivijih ciljeva. Moja će kampanja biti neusporedivo jeftinija, ali će zato biti neusporedivo sadržajnija i ne manje borbena. U toj borbi računam na pomoć dragovoljaca i volontera, koje i ovim putem pozivam da se pridruže, jer: ta borba je i njihova borba.

Razumije se da računam i na novčane prinose, ali oni ne će biti ograničeni samo jasnim zakonskim odredbama, nego i mojom odlučnošću da odbijem svaki prilog iza kojega bi stajale mutne i prljave kombinacije. Apsolutno otklanjam pomoć kojekakvih spletkara, tajkuna, konjokradica i lupeža svih vrsta!

Svaki novčić namijenjen toj kampanji ima služiti postignuću njezinih programskih ciljeva, a ne političkoj korupciji i ostvarenju nemoralnih kombinacija. Hrvatska ne smije biti krava muzara kao što je, nažalost, nerijetko bila.

Aktualni predsjednik Milanović istaknuo je svoju kandidaturu, svoju kandidaturu nagovijestila je i Marija Selak Raspudić, u medijima se spekulira o kandidatu HDZ-a koji će možda biti nestranačka osoba... Ne računajući Milanovića, koga od njih smatrate glavnim suparnikom?

Milanovića, dakako, doživljam kao svoga glavnog suparnika. On je onaj koji ima naučiti da – kako bi rekao Ivo Pilar – činjenice imaju to neugodno svojstvo da postoje i onda kad ih se pokušava ignorirati. A upravo Milanovićevo skandalozno, destruktivno i u biti protuustavno ponašanje bilo je presudno pri mojoj odluci da se upustim u ovu bitku.

Hrvatski Ustav nije komad toaletnog papira niti krpa koja se može baciti pod noge onako kako bi Milanović pod noge bacio spomen-ploču boraca HOS-a. Normativni dio Ustava najviši je zakon ove države, pa njegovo nepoštovanje znači nepoštovanje države.

To je ono što je tijekom pravnog studija Zoran Milanović trebao svladati, ali ako nije svladao tada, podučimo ga sada! Drugim kandidatima, već poznatima i tek mogućima, onima koji su stvarni i oni koji su – premda osobno pristojni i dostojanstveni ljudi – tek manekeni koji nastupaju možda i protiv svoje prave volje te predstavljaju ukalkulirane žrtve tuđih politikantskih kombinacija, ja se ne kanim opterećivati, premda, naravno, znadem da oni itekako utječu na distribuciju glasova te mogu poslužiti kao instrumenti svojevrsnoga izbornog inženjeringa.

Ne kanim se, dakle, opterećivati njima, niti se kanim dati navući na difamatorsku i negativnu kampanju. Oni koji me poznaju iz sudnice ili su čitali moje polemike – objavio sam cijelu knjigu polemika, a još dvije su u pripremi – znaju da se ne bojim dijeliti i primati udarce od kojih se, kako svojedobno reče Matoš, samo u Hrvatskoj ne umire. No, polazeći od toga da i suparnik zaslužuje poštovanje i viteški odnos, nikad me nisu zanimali, pa me ni sada ne će zanimati prijepori na osobnoj razini odnosno polemike *ad personam*.

Umjesto toga, zanima me rasprava o načelima, polemika *ad rem*. Želim da birači prosuđuju ljude i programe, a ne doskočice, uvrjede i klevete. A, za razliku od drugih stvarnih i

mogućih kandidata, koji barem zasad nude šuplje fraze i prazne floskule (misleći da je baš to „prava politika“ i da će baš time uspjeti birače prevesti žedne preko vode), u svojih „30 točaka“ problematiziram pitanja koja smatram životno važnima za svoj narod i njegovu državu, nudeći konkretan odgovor na svako od tih pitanja.

Prije nekoliko dana u *Podcastu Velebit* bilo je govora o nekima od tih „30 točaka“ Vašega programa. Najavljujete da će ovih dana cijeli program biti objavljen. Možete li navesti, koje njegove elemente smatrate najvažnijima?

Tih 30 točaka predstavljaju cjelovit, koherentan program koji predsjednik Republike jednim dijelom može ostvariti izravno, a u drugom dijelu može svojim izbornim legitimitetom, ustavnim položajem i političkim utjecajem potaknuti političku i opću javnost u smjeru njihova rješavanja.

Neće biti nikakve zaprjeke da taj program za koji dan prenesete i u cijelosti, ako to ocijenite zanimljivim, a ovdje bih istaknuo samo neke od njegovih stožernih točaka:

- inicijativa ustavne reforme s uvođenjem dvodomnoga Hrvatskoga državnog sabora;
- snažno širenje izbornog prava Hrvata s prebivalištem izvan Republike Hrvatske;
- usvajanje modela u kojem zastupnici nacionalnih manjina ne odlučuju o potvrđivanju hrvatske vlade niti o donošenju državnog proračuna (pa se samim time ne upleću u previranja koja ih potencijalno antagoniziraju s većinskim hrvatskim narodom);
- depolitizacija ustavne preambule;
- raskid s jugoslavenskom i komunističkom simbolikom i ikonografijom; preciziranja i širenje referendumskih ovlaštenja;
- reforma izbornog zakonodavstva kojim se suzbija dvostranačje i omogućuje šira i pravednija zastupljenost u Hrvatskome državnom saboru; osiguranje jednakopravnosti Hrvata u BiH i

osiguranje manjinskih prava hrvatske manjine u drugim državama;

- jasna i nedvosmislena zapadna orijentacija hrvatske vanjske i sigurnosne politike, jačanje vojno-sigurnosnog sektora i snaženje vojne industrije kao dio reindustrijalizacije zemlje; policentrični razvoj Hrvatske;
- lustracija kao instrument etičke i društvene obnove;
- međunarodno interdisciplinarno utvrđivanje žrtava Drugoga svjetskog rata i poraća; sloboda znanstvenog istraživanja i interpretacije;
- očuvanje hrvatske tradicije i identiteta uz usporedno jačanje kulturnih i tehnoloških veza s civiliziranim svijetom itd.

U pogledu rješavanja socijalnih pitanja kao putokaz nudi socijalno-etički nauk Katoličke crkve koji je ujedno orijentir našeg odnosa prema složenim etičkim pitanjima kao što su pobačaj, eutanazija, rodna ideologija i slično.

Neka mi se, dakle, sažetak tog programa dopusti zaključiti parafrazom Starčevićeve misli: ne dao nam Bog pomisliti kako smo mi ovaj program smislili i ponudili ga hrvatskom narodu, nego baš protivno: taj program izvire iz duše hrvatskog naroda, a mi koji smo hrvatsku državu sanjali, branili i ostvarili, samo smo njegov instrument; mi smo oni kojima je sudbina namijenila obvezu provesti ga do kraja!

M. Marković

JONJIĆA ZA PREDsjedNIKA

OTVORENO PISMO UPRAVI HRT ZAGREB

Upravi HRT Zagreb

Poštovani,

sa žalošću moramo konstatirati da se na svim kanalima HTV uporno izbjegava čak i spomenuti ime predsjedničkog kandidata dra Tomislava Jonjića iako je svoju kandidaturu prvi istaknuo (*Hrvatski tjednik*, 23.svibnja 2024., br. 1026.; u srpnju <https://www.nacional.hr/predsjednicki-kandidat-tomislav-jonjic-milanovic-uziva-u-unistavanju-bilanca-njegova-mandata-je-katastrofalna/>; <https://narod.hr/hrvatska/jonjic-o-predsjednickoj-kandidaturi-za-narod-hr-neodgovorno-je-sutke-promatrati-rastakanje-hrvatske>); rijetko viđenom upornošću odbija ga se prikazati na ekranima u raznim prigodama u kojima ste prikazivali druge kandidate, pa i onda kad nisu još svoje kandidature niti istaknuli. Jedino je dru Tomislavu Jonjiću bilo onemogućeno da bilo što kaže da hrvatski narod može čuti i njegovo mišljenje o raznim problemima pred kojima se nalazi Republika Hrvatska. Ovakvu očiglednu diskriminaciju morali smo podnositi i šutjeti za vrijeme komunističkog totalitarizma, ali joj ne smije biti izložen niti

jedan građanin u slobodnoj Republici Hrvatskoj. Moramo na žalost zaključiti da se očito radi o promišljenoj, hotimičnoj odluci Uredništva da se jedan predsjednički kandidat sasvim ignorira, da ga se diskriminira. Smatramo takvu političku odluku nedostojnom slobodne Republike Hrvatske.

akademik Kuzma Kovačić

akademik Josip Pečarić

prof. dr. Andrija Hebrang,

prof.dr. emeritus Slobodan Prosperov Novak

novinar Josip Jović

dr. Jure Burić

Stanko Šarić

dr. sc. Anđelko Mijatović.

dr. sc. Josip Stjepandić, predsjednik Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti u domovini i dijaspori

dr. sc. Ante Birin

dr. sc. Stjepan Matković

dr. sc. Zlako Matijević

odvjetnik Željko Olujić

dr. sc. Stjepan Razum

prof. mr. sc. art. Miroslav Martinjak

Borislav Stipić dragovoljac Domovinskog rata

Zorica Gregurić umirovljena časnica HV

dr. sc. Mato Artuković

Dragutin Mikulec

Branimir Petričević umirovljeni časnik HV, Sinj.

Ivica Bunjevac

Branko Pagon, nakladnik, Zagreb.

Hrvoje Bosančić

Tomislav Kačunko, hrvatski ratnik i časnik u mirovini

Željko Tomašević

Marko Jukić

Mate Mihaljević , dragovoljac domovinskog rata, dočasnik.

Anusa Cicic

Nediljko Pavić

Zlata Barisa

Kazimir Istuk

Vinka Milošević

Tonci Peric

Grozdana Škabić

Jovanović Vanessa

Slobodan Bošnjak

Slavica Tomić

Siniša Posarić, hrvatski književnik

Vlado Brkić

Mate Kelava ,predsjednik Matice hrvatske Ogranak

Tomislavgrad

Zvonko Lipovac

Petar Vuković, umirovljeni hrvatski časnik

Dr med Gordana (Barle) Zelenika, Diplomate of American

Board od Psychiatry and Neurologi

Mirjana Viduka

Hrvojka Slavica

Božo Čapeta

Vesna Martinovic

Ivan Lozo

Ivan Kuntić

Vedran Ćorić

Gordana Brdar

Mladen Maca Ilić

Ivo Markulin, kap.d.pl; Preko,

Ivica Šarić

Ivan Kuntić

Jure Šimić

Ivo Markulin

Dubravka Vlaičević, *prof.*

Zemira Štajner, umirovljena profesorica.

Dr.Ivan Štajner, dragovoljac Domovinskog rata

don Anđelko Zdeslav Kaćunko, katolički svećenik i publicist,

predsjednik ogranka Matice hrvatske u Otočcu

Damir Borovčak

Zorica Gregurić

Peticija - STOP DISKRIMINACIJI na HRT predsjedničkog kandidata dr. Tomislava Jonjića

<https://cgo.ac/scCFoKJ2>

PRIKUPLJENO 1,257 POTPISA

https://citizengo.org/hr/ot/13760?fbclid=IwY2xjawFiM21leHRuA2FlbQIxMQABHeAxcXjHGey1g9grAXj591UKyjjyxVVtzFVZiD70o29Eq437GoB_g99BgXA_aem_iLT_Hgwpms9qSoed5SuiOQ

CITIZENGO.ORG

STOP DISKRIMINACIJI na HRT predsjedničkog kandidata dr. Tomislava Jonjića

Kao višeljetni uplatitelji pristojbi za...

PROVJERITE POTPISE

Vrijeme je da pošaljemo pismo HRT-u. Uz potpise koje smo skupili dodajemo u privitku ispis u PDF-u s platforme CitizenGO.

Ako je netko od dolje potpisanih potpisan i tamo molim da javite da ne bi imali svoj potpis dva puta.

HVALA

OTVORENO PISMO UPRAVI HRT ZAGREB

Upravi HRT Zagreb

Poštovani,

MARIN EFFATHA CROATIA KATAVA JE SA MIRJANOM MARKAN i 40 drugih

13. kolovoza

Poštovani gospodine Nenad Predovan, uredniče You Tube kanala "Štokajča" kojeg redovito pratim!

Jutros, 13.kolovoza 2024 objavili ste video zapis u kojem ste istaknuli da u utrci za predsjedničkog kandidata za sada ima samo 3 istaknuta kandidata ili kandidature.

Želio bih Vas ovim putem obavijestiti da je kandidaturu još 23.05.2024 na naslovnici Hrvatskog Tjednika dao i Tomislav Jonjić, kao nezavisni kandidat.

Svjestan potpune blokade od strane medija naš uvaženi akademik Josip Pečarić javno je, na društvenoj mreži Facebook objavio "Otvoreno pismo" upravi HRT Zagreb koja kandidaturu predsjedničkog kandidata Tomislava Jonjića uporno prešućuju kao da je nema.

Stoga Vam prenosim ovdje:

OTVORENO PISMO UPRAVI HRT ZAGREB

(...)

Relevantne poveznice:

Slobodna Dalmacija

<https://slobodnadalmacija.hr/tag/dr-tomislav-jonjic>

Emisija Pleter, Osječka Televizija 19.07.2024

poveznica:

<https://youtu.be/xJRRraAfJKg?si=QTLq-8hGoLIQ38n4>

Emisija Podkast Velebit

https://youtube.com/shorts/Lt3LMwrXmmY?si=FPn_k5OQNhs_JfMT

Molim Vas da se na ovaj komentar kao javna osoba javno i očitujete!

S poštovanjem

Marin Katava, Rijeka.

SD *dr. tomislav jonjić*

POLITIKA // GLAS ZA IMOĆANINA

**Politički emigranti i
iseljenici otkrili koga
podržavaju na
predsjedničkim izborima:
‘On je iznad svih...’**

JOSIP STJEPANDIĆ

16. kolovoza ·

Hrvatska već 25 godina čeka drugog Predsjednika, koji bi nastavio djelo Franje Tuđmana.

Danas sam sreo izvrsnog kandidata.

@TomislavJonjić daleko je najkvalitetniji od dosad poznatih kandidata.

Znanje, iskustvo, vizija, čestitost, predanost, ❤️🇷🇪, bez repova...

#jonjicforpresident

I NEVENKA NEKIĆ GOVORI O NEPRAVDI PREMA DR. SC. TOMISLAVU JONJIĆU

N. Nekić: Imamo li mi pravo

08. kolovoza 2024.

Imamo li mi pravo

Imamo li mi pravo ući na glavnu svečanost u Kninu, pita se prijatelj Skejo, ući i prisustvovati svečanosti koje danas ne bi bilo da vas onda nije bilo, moj Skejo? Gledam kako vas hosovaca i ove godine nije bilo na glavnoj svečanosti na Trgu Ante Starčevića, a ni na Kninskoj tvrđavi nešto kasnije. Kažu mi da ste stajali iza neke ograde, stajali sa svojom zastavom

koju neki ne vole, a vi s njom i sa zdvojnosti u srcu koje je poniženo, zašto to ne reći?! Tako je bilo i prošle godine, ili slično, možda i gore! Ovako se naša najveća pobjeda za slobodu okončava vašim potiskivanjem, raznim manipulacijama, skandalima i manjim ili većim redateljskim priredbama u kojima vas nema, ili ste na marginama i tamo negdje izvan sjene kraljevskoga grada Knina. Položili ste vijence u slavu pobjede, ali poslije službenih „velikana“ koji nisu ni sanjali da će jednoga dana polagati vijence za pobjedu u Kninu. Pripustili su vas i na stadion.

Netko se jako boji naroda kojega vi inkarnirate, a to su manje-više isti koji su se bojali i 91. pa im sjećanja nisu ugodna. Čujemo da je u zadnji tren otkazano pjevanje sjajne pjevačice Barbare Suhodolčan Vrbički, one pjesme koja nas je hrabrila i vraćala nam nadu u vrijeme potresa – Dajem ti srce! A tada ju je pjevala velika pjevačica Doris Dragović. Gdje su na programu u Kninu Barbara ili Doris? Zašto je njih zamijenila otrcana kafanska cajka koja, kažu znalci, nikada nije zapjevala pjesmu o domovini?! Imamo li mi pravo znati tko je odabrao program?

Slika ujedinjenih navijača naših nogometnih klubova koji ulaze u Knin i pjevaju domoljubne pjesme, mladost koja se izlaže jadnim zabilješkama (sramotno!) naše policije iz kojih će se vidjeti ima li što za prekršajne ili još gore kazne... to je kraj Dana domovinske zahvalnosti u Kninu koji nas tješi, navješćuje da imamo sinove i kćeri koji u svojim još zanesenim dušama mogu sanjati i braniti kraljevske insignije kraljevskoga grada. I svakome od njih čini se da ima na glavi krunu kralja Zvonimira kojem je na kninskoj tvrđavi umro sin Radovan, nesuđeni branitelj koji živi u dušama ove nove mladosti, ako i ne znaju da je usnuo vječnim snom u kamenoj urni na kamenu. I tu u toj mladosti, hosovci naši, svi branitelji naši, tu je ona jedina nada.

Za nas je ostala u pamćenju strašna slika, koja je navijestila rat, na pruzi Split-Zagreb dana 18. kolovoza 1991. U vlaku su na uzbrdici prema Perkoviću otkazale kočnice i on je počeo kliziti nizbrdo okružen plamenom na objema strminama uz prugu. U vrelom zraku, krikovima i dječjem plaču koji su se počeli javljati, uplašeno smo gledali razbacane klinove kojima se učvršćuju pragovi i panika je počela obuzimati malodušne. Dogovarali smo se u tom jurenju natraške kako ćemo iskakati iz vagona, tko će ići prvi pa primati djecu i slično. Srećom do toga nije došlo jer se uključila još jedna lokomotiva i vlak je nastavio put. Na ulasku u Knin dočekali su nas prizori koje smo do tada vidjeli samo u filmovima: četnici s bradama, okićeni redenicima i puškama, raspoređeni na svakih dva-tri metra po peronu. Netko je u tišini pitao: hoće li nas ubijati? Samo su pregledavali vagone i pustili taj posljednji vlak (?) da nastavi put do Zagreba. Djeci smo sklonili glave da ne gledaju. Tako je slika zaleđena u vremenu ostala i u nama pa kada smo kasnije, u slobodnoj RH prolazili kroz Knin, uvijek je neka nevoljkost prethodila opuštanju uz kavu. Prolaskom vremena zavoljeli smo dolaske u Knin. Penjali smo se na Kninsku tvrđavu i snimali

filmove o kraljici Jeleni, kralju Zvonimiru, radovali i nadali se. I mi, moj Skejo.

Imamo li pravo znati kakva i koja novinarska bagra ovih istih dana gadi po cijelom narodu nudeći na prodaju najavljene kandidate za predsjednika RH? Novinarska bagra prezire narod, jer misli da narod ne pamti imena i djela tih novo-starih kandidata, među kojima nema jedinoga koji je najavio svoju kandidaturu u Hrvatskom tjedniku i jedini priložio još 23. svibnja ove godine i svoj Životopis, Bibliografiju s 2000 radova i Program od 30 točaka. Radi se o dr. Tomislavu Jonjiću o kojemu će biti mnogo govora u idućim mjesecima, jer takvoga kandidata nikada nismo imali za tako važnu funkciju. Bit će sve rečeno na vrijeme i s nadom da se i on smije oglasiti na velikim TV ekranima, jer do sada je mogao davati izjave samo na manjim medijima: Osječka TV-emisija Pleter, podcast Velebit, list Nacional, Fenix-magazin (Frankfurt a/M) čiji tekst je odmah blokiran na Facebooku pod izgovorom da „objava krši pravila“!!! Ima objavljen razgovor u Narod.hr, a čekamo i pojavu u snimljenoj emisiji Laudato TV koja će biti emitirana 12. (ponedjeljak) u 16 sati i deset minuta. No, u ovoj posljednjoj emisiji predstaviti će se Tomislav Jonjić kao povjesničar književnosti i autor knjiga o A. G. Matošu.

Pitamo se zašto dr. Tomislava Jonjića nema u nizu do sada naglašanih kandidata: Milanovića, Dragana Primorca, Marije Selak Raspudić i slavne možemovke Kekin? Osobita zagrijanost raspalila je novinarske umove pojavom Primorca koji je odmah dobio većinu glasova u svim anketama i bio pozvan na Novu TV, N1 TV, HRT 1 i još koju od moćnih novinarskih kuća. Usporedo s njegovom interpretacijom vlastite biografije po svim elektroničkim medijima pliva jedna druga njegova biografija, posve različita od one euforično-blistave i umivene u izjavama dr. Primorca. Imamo li mi pravo saznati što je tu istina?! Ili će možda HDZ održavati infuzijama i iluzijama u životu slavu i čast svoga kandidata? Zanima nas i možemo li sve to prihvatiti prije službenog proglašenja izbora za

predsjednika RH? Jer ako se i prije proglašenja otvoreno nude svi ovi kandidati (a još uopće nismo čuli odluku dr. Kekinove da objavljuje svoju kandidaturu!) pitamo se, kako to da jedini kandidat s propisano objavljenim trima dokumentima, Tomislav Jonjić, nigdje nema mjesta u ovim moćnim TV kućama, ili nedajbože novinama Jutarnjem i Večernjem listu?

I kako kaže jedan talentirani pisac Vasilije Grossman: narod razvalio usta i razrogačio oči pa gleda veliki igrokaz. Zna narod što misli Milanović, zna narod i misli Marije Selak Raspudić, a bome i Primorca! O maloj Kekinici još nismo čuli ništa: koje su to dugogodišnje zasluge za narod, koja je to karizma što ju čini potpunim čovjekom koji ima i djela izvan Sabora? Nije narod glup, ali je uvijek u dvojbi: tko tu govori istinu? Čiji su to igrači? Ruski, srpski, gejevskoprajdovski, lažni pacifisti i neradnici neki od njih, koji imaju godina radnoga staža u nekoj ozbiljnoj struci onoliko koliko i prstiju na jednoj ruci?

U narodu ima onih starogradišćanskih Hrvata koji su stekli pojam o sebi u Staroj Gradiški, a neki u lijepom Schönkopfu što će reći Lepoglavi, a ima i nekih kojima je mnogo članova obitelji ostalo onomad u Olovnom gradu iliti Bleiburgu. Potom

ima tisuće Hrvata koji imaju bolna sjećanja na Domovinski rat u kojem im izginuše rođeni njihovi. Oni nikako ne mogu shvatiti kako možemo biti u dvojbi: birati i nadalje partijske mladunce, sada malo ogrubjele, bez kojih do sada nije bilo vlasti u Hrvatskoj, ili jedinoga kandidata koji se pojavio bez te crvene prtljage na leđima - dr. Jonjića? Jer ti živi gradišćanci, golootočani i lepoglavci imaju još sačuvana sjećanja, osim onih mrtvih o kojima sam pisala ovih dana: Ricov, Pulić, Tomičić, Jurkas i mnogi ostali.

Među živima, gospodo na vlasti, ima sanjara koje misao o Hrvatskoj bez crvenih partijskih knjižica na vlasti, ne ostavlja. Ti živi čine bar sedamdesetak postotaka naroda i pitaju se: kako se može ovoliko laži naći na javnim zelenim stolovima kad se predstavlja istrošenoga kandidata ili neku razgovorljivu sabornicu iza kojih ne stoji ni veliki životni radni vijek ni istina o uspjesima? Imamo li pravo bar nakon službenoga proglašenja izbora za predsjednika RH upoznati sve kandidate na HRT? Hoće li službeni protokol određivati ravnomjeran raspored pojavljivanja i vrijeme govora? Nadajmo se, jer nepoštenje i lažni rejtinzi novinarske bagre ne mogu vječno trajati. Imamo li mi pravo na predsjednika republike koji nije nosilac partijske knjižice? To je krunsko pitanje.

Rastajemo se ovih dana od mnogih vinograda i maslinika. Bože moj, koliko truda treba uložiti da se podigne jedan vinograd koji traži slugu, a ne gospodara. U maslinicima, hraniteljima naših težačkih obitelji, nekada se dijelilo stablo na grane i svaka je pripadala jednoj obitelji. To je bilo stablo s kojega se ulje koristilo za život, za svjetlost i posljednju pomast. A sada palež briše tisuće hektara dragocjenog blaga naše južne Hrvatske, naše Dalmacije. Tko pali? Nikada nismo saznali ni jedno ime, iako kažu da ponekoga palitelja uHITE! Sjećamo se ranoga paleža ljeti 1971. Dogodio se negdje u okolici Knina kad su u nekoj avliji napravljene dvije lutke: Savkina i Mikina. Obje su spaljene uz TV prijenos i viku nazočnika: ovako će gorjeti Hrvatska i ustaše!

Sjećanja se ne daju izbrisati, to je nezgodno.

Čekamo najavu predsjedničkih izbora i pravednu raspodjelu kandidata na državnim TV kućama. Ovo kućama trebalo bi pisati velikim slovom, kao Dom, Domovina, Kuća naša.

Nevenka Nekić

<https://www.hkv.hr/izdvojeno/vai-prilozi/m-o/nekic-nevenka/44100-n-nekic-imamo-li-mi-pravo.html>

<https://www.dragovoljac.com/index.php/politika-i-drustvo/40333-imamo-li-mi-pravo>

PO ČIJEJEM SE NALOGU KANDIDAT TOMISLAV JONJIĆ NE SMIJE NI SPOMINJATI U JAVNOSTI?

Očito je cilj ove najsrमतnrije kampanje u povijesti samostalne Hrvatske spriječiti dolazak državnika koji bi se suprotstavio agresivnome postjugoslavenstvu ili tzv. srpskome svetu, a jedno su predsjednički kandidati Tomislav Jonjić i Marija Selak Raspudić spremni na to. Njih dvoje su Hrvatska, Milanović i primorac su Jugoslavija ili jugonostalgija

Piše: IVICA MARIJAČIĆ

Premda još nije započela formalna kampanja za predsjedničke izbore, ona se sve više zahuktava, ali poprima i neka skandalozna obilježja jer se na sve načine forsiraju ljevičarski kandidat Zoran Milanović i njegova politička kopija Dragan Primorac, tolerira se neovisna kandidatkinja Marija Selak Raspudić zato što se od nje očekuje da razmrvi većinsko konzervativno biračko tijelo i olakša Milanoviću još jedan mandat, a konzervativnome kandidatu Tomislavu Jonjiću ne samo da se zatvaraju vrata medijske prisutnosti, nego ga se uopće ne spominje, briše se.

Dakle, kandidati su aktualni predsjednik RH Zoran Milanović, iza kojega stoji SDP, a koji sada, nakon što mu je propao projekt osvajanja pozicije predsjednika Vlade na prošlim izborima za Hrvatski sabor, reklo bi se, očajnički traži spas od političke smrti. Drugi je kandidat HDZ-a dr. Dragan Primorac, čovjek poznat ne samo kao mladi komunist i sin jugoslavenskoga pandura, rođen u Banjoj Luci, nego i kao civilni dezertar, dakle pobjegao je u Ameriku u doba kada je napadnuta Hrvatske pod izgovorom da odlazi na stručno usavršavanje. Treći je kandidat konzervativne većine, iza kojega zasad ne stoji ni jedna politička stranka, Tomislav Jonjić.

Četvrta je neovisna Marija Selak Raspudić koja je donedavno sa suprugom Ninom Raspudićem bila članica Mosta, prije no što je došlo do bučnoga i kaotičnoga razlaza. Ovih je dana ekstremna ljevica okupljena u neojugoslavenskoj opciji Možemo kandidirala Ivanu Kekin čiji je suprug pjevač skupine Hladno pivo Mile Kekin, poznat kao zagovornik zločinačke jugoslavenske opcije, uostalom sam je izjavio da su njegovi pobijedili 1945., što znači da implicite zastupa tezu svojih pobjednika o smrti hrvatske države. Napokon, šesta je nepoznata Aurora Weis. Kao mali grom iz vedra neba prošloga je tjedna odjeknula informacija da je ona zapravo savjetnica člника genocidne Republike Srpske Milorada Dodika i da bi, bude li izabrana, upravljala Hrvatskom iz Banje Luke. Ludo da luđe ne može, zapravo, biti!

Prvi put u povijest hrvatske demokracije, dakle od 1991., događa se da se jedan kandidat svjesno prešućuje, ignorira, kao da ga nema. Riječ je o Tomislavu Jonjiću. On je prvi najavio kandidaturu još prije ljeta na stranicama Hrvatskoga tjednika. I dok se za sami početak praćenja te političke borbe još možda i može razumjeti da je on bio u drugome planu u odnosu na aktualnoga predsjednika ili na HDZ, a moglo se pomisliti da je riječ i o slučajnome previdu, sada se shvaća kako je riječ o opakome planu, odnosno o projektu arogantne ignorancije Jonjića kako bi ga se na sve načine onemogućilo da pobijedi. Vladajući ga mediji u svojim anketama uopće ne nude kao opciju te nakon svojih famoznih anketa objavljuju rezultate po kojima Jonjića nema nigdje.

O političkome habitusu Tomislava Jonjića svatko ima pravo misliti što hoće, simpatizirati ga ili ga a limine odbacivati. Ali ne priznavati ga kao kandidata, kao čovjeka s političkim pravima u ovoj državi, prešućivati ga, svakako je ne samo dno hrvatske demokracije nego i poraz profesionalnoga novinarstva u Hrvatskoj. Razmjeri medijske manipulacije postaju još razvidniji kada se shvati da kandidati, čija je kandidatura netom

objavljena, brzinski uskaču na listu ponuđenih opcija i odmah u rezultatima dobivaju zavidne postotke navodne potpore.

Samo nekoliko sati nakon što je HDZ kandidirao dr. Dragana Primorca, a nakon što se uopće nije ni nije slutilo njegovo ime te se tjednima špekuliralo o tomu koga će vodeća stranka istaknuti, on je odmah ubačen u anketu i za nekoliko sati u tim anketama bio prvoplasirani ili drugoplasirani. Dakle, kada čitatelji tih medija nisu još ni mogli znati da je on kandidat. I po tomu se vidi da je sve jedna prljava laž i podvala. Svatko tko ima imalo iskustva u istraživanju javnoga mnijenja, zna da je za relevantnu telefonsku anketu na uzorku od 1200 ispitanika (s kolikim se uzorkom najčešće hvale agencije) potrebno bar tri ili četiri dana jer samo rijetki pristaju na izjašnjavanje i potrebno je okrenuti barem tri ili četiri puta više telefonskih brojeva, a ovdje su došli navodno od rezultata za samo nekoliko sati. Zapravo, izruguju se s ovim narodom i ovom državom. Agencije kao i mediji pjevaju pjesmu onoga čiji kruh jedu, plasiraju rezultate kakve želi onaj tko im daje novac, ne istražuju nego pokušavaju oblikovati javno mnijenje u skladu sa željama onih koji ih plaćaju.

ž I dosad je bilo manipulacija u izbornim kampanjama i namještenih rezultata, ali čini se da nikada u povijesti hrvatske demokracije nije bilo prljavijih podvala i manipulacija. I dosad se lagalo, ali prvi put ne dopušta se „nepoćudnome“ kandidatu nadmetanje. Ni jedan intelektualac ili javni djelatnik, ni jedan političar ili stranka, ne reagira na ovakve zlouporabe, a od tzv. Hrvatskoga novinarskog društva se i ne može se ništa ni očekivati jer oni nisu ni hrvatsko ni novinarsko društvo nego parapolitička postjugoslavenska, čak dijelom i velikosrpska ekspozitura. Neki kažu da se s ovakvim manipulacijama dirigira iz jednoga središta. Dakle, netko moćan nameće medijima koga favorizirati, a koga prešutjeti. Pa ipak jedan drugi dnevni list, Večernji list, ovih se dana usudio u svojoj anketi ponuditi i Jonjića kao opciju. Po rezultatima, koje također treba uzeti cum

grano salis s obzirom na uređivačku politiku i vlasničku strukturu toga medija, Jonjić kotira vrlo visoko i ugrožava nećije planove.

Ovo ni u kom slučaju nije panegirik za predsjedničkoga kandidata Tomislava Jonjića, ovo je samo osvrt na krajnje nezdravo društvo-političko ozračje i na pokušaj gruboga krivotvorenja volje biračkoga tijela, ovo je osvrt na političko-medijску korupciju i kloaku u kojoj se koprcaju neki mediji koji se nakon totalnoga gubitka čitatelja i sredstava prostituiraju na do jučer nezamislive načine. Kandidat Tomislav Jonjić, kao i svaki drugi, ima svoje prednosti i hendikepe, ali je u Hrvatskoj potrebno stvoriti pošteno i objektivno ozračje jednakih šansi za sve njih kako bi bila ispravna recepcija svih kandidata u biračkome tijelu.

Sa stajališta političke filozofije koju njegujemo mi u Hrvatskome tjedniku, mislimo da kandidati Tomislav Jonjić i Marija Selak Raspudić jedini nose u sebi duh hrvatske nacije i zaslužuju povjerenje birača. Njih su dvoje Hrvatska, ostali su kandidati Jugoslavija. Šteta je što Hrvatska nema američki model pa da njih dvoje budu kandidati za predsjedničku i potpredsjedničku dužnost. Nije svejedno tko će biti predsjednik, neovisno o smanjenim ovlastima nakon 2000. godine. U Hrvatskoj je sve agresivnije postjugoslavenstvo koje u sebi nosi negaciju Hrvatske i afirmaciju okupacijske i zločinačke Jugoslavije i potreban je državnik, kojega zasad nemamo, koji će barem simbolički reći NE tom procesu. Milanović, Primorac, a za ostale da i ne govorimo, kao što možemo vidjeti iz njihovih postupaka i izjava, samo pothranjuju takav vid antihrvatstva ili u boljem slučaju koketiraju s njime. Samo se Tomislav Jonjić i Marija Selak Raspudić mogu suprotstaviti (Jonjić više jer je povjesničar i činjenicama može reagirati na permanentne laži) tzv. srpskome svetu koji se i Hrvatskoj uvaljuje kroz koaliciju Plenkovićeva HDZ-a i Pupovčeva SDSS-a, a sada, na žalost, i Domovinskoga pokreta. Vjerojatno i jest cilj ove prljave kampanje spriječiti izbor državnika koji bi poslao i

jugoslavenstvo i tzv. srpski svet u ropotarnicu povijesti i okrenuo se svome hrvatskom narodu.

„Hrvatski tjednik“, 19. 9. 2024.

**POPIS PRVIH 236 UGLEDNIKA,
DOMOLJUBA, BRANITELJA,
INTELEKTUALACA I OBIČNIH HRVATA
KOJI PODUPIRU DR. TOMISLAVA
JONJIĆA**

22. rujna 2024.

Uredništvo Hrvatskog neba zaprimilo je večeras od dr. Tomislava Jonjića dopis ovog sadržaja: „Poštovani! U prilogu dostavljam popis javnih podupiratelja moje predsjedničke kandidature. On se neznatno razlikuje od onoga koji su prije par sati objavili neki drugi portali, jer se na njemu nalazi još nekoliko potpisnika – pa i jedan od ranije nespominjanih osnivača HDZ-a iz lipnja 1989. – koji dosad nisu znali za tu inicijativu. Bit ću zahvalan na objavi tog popisa, a i priloženoga popratnog dopisa.“ Uz taj kratak dopis priloženo je obraćanje „svim sredstvima javnog priopćavanja“, a zatim i dopunjeni popis podupiratelja kandidature dr. Jonjića. Oboje donosimo u nastavku.

**ZA HRVATSKU NAŠIH POBJEDA!
– POPIS JAVNIH PODUPIRATELJA –
(svim sredstvima javnog priopćavanja)**

Poštovani!

U pravitku dostavljam popis osoba koje svojim imenom i ugledom – usprkos medijskoj blokadi bez presedana koju trpim više mjeseci – javno podupiru moju predsjedničku kandidaturu.

Ako je malom dopušteno uspoređivati se s velikim, želim upozoriti na to da se radi o pojavi nezapamćenoj nakon prvoga hrvatskog predsjednika dr. Franje Tuđmana.

Riječ je o impresivnu nizu imena na kojem se nalaze hrvatski intelektualci, branitelji i javne osobe iz svih krajeva Republike Hrvatske, iz Bosne i Hercegovine, kao i iz različitih zemalja Europe i svijeta.

Skupa s njima su umirovljenici i studenti, radnici i ribari, slika cijeloga jednog naroda!

To su ljudi među kojima postoje razlike u mnogim sporednim pitanjima, ali su jedinstveni u onome glavnome: zajednička im je ljubav za Hrvatsku i svijest da je našoj domovini potrebna promjena kursa, da je Hrvatskoj potrebno vratiti dostojanstvo!

Dakle, unatoč tendencijama da me se ignorira i ušutka, ovaj popis jasno pokazuje da su takvi pokušaji osuđeni na neuspjeh. Program koji, kao i moj životopis, možete pronaći na mrežnoj stranici: <https://tomislavjonjic.hr/> nije samo plod mojih misli, nego je izraz misli, želja i htijenja velikog dijela hrvatskog naroda, onog dijela koji se raduje svakoj hrvatskoj pobjedi!

Borba za takvu Hrvatsku naša je obveza od koje nikad ne ćemo odustati i naša povlastica koje se nikad ne ćemo odreći! Nikad, ni po koju cijenu!

Pobijedili smo u Domovinskom ratu, pobijedit ćemo i sada, napokon ostvarujući snove onih koji su u tu pobjedu utkali svoje zdravlje i svoje živote!

Živjela Hrvatska!

Dr. sc. Tomislav Jonjić,
kandidat za hrvatskog predsjednika

JAVNA POTPORA PREDSEDNIČKOJ KANDIDATURI
DR. SC. TOMISLAVA JONJIĆA
(Zagreb, 21. rujna 2024.)

- akademik Ivan ARALICA književnik, bivši predsjednik Županijskog doma Hrvatskoga državnog sabora (Zagreb)
2. Vitimir ALILOVIĆ dragovoljac Domovinskog rata, umirovljeni pukovnik Hrvatske vojske (Split)
3. Jerko ARTUKOVIĆ sudionik osnivačke skupštine HDZ-a 1989., poduzetnik (Međugorje)
4. dr. sc. Mato ARTUKOVIĆ povjesničar, znanstveni savjetnik (Slavonski Brod)
5. Božo BAČAK hrvatski politički emigrant i javni radnik (SAD)
6. Nenad BAKLIŽA trg. zastupnik (Varaždin)
7. Ivan BAKOVIĆ, prof. predsjednik Društva književnika Herceg-Bosne (Mostar)
8. dr. sc. Nikola BANIĆ znanstvenik, publicist (Zagreb)
9. Slavica BAREŠIĆ umirovljenica, udovica pok. Mire Barešića (Zagreb)
10. Ivan BARIĆ hrvatski politički emigrant i javni radnik (Australija)
11. dr. sc. Nataša BAŠIĆ KOSIĆ jezikoslovka, povjesničarka hrvatskog jezika. leksikografska savjetnica u trajnom zvanju (Zagreb)
12. Stjepan BEKAVAC, prof. povjesničar i publicist (Zagreb)
13. Željko BELANEK graf. spec. (Karlovac)
14. Ljiljana Lili BENČIK kolumnistica i blogerica (Pula)
15. prof. dr. sc. Mihovil BIOČIĆ sveučilišni profesor, utemeljitelj HDZ-a u Kaštelima, ratni ravnatelj KBC-a Split, publicist (Split)
16. dr. sc. Ante BIRIN povjesničar, znanstveni savjetnik (Zagreb)
17. Ivan BITANGA bivši pripadnik specijalnih postrojbi HV-a, višegodišnji predsjednik Vojnostegovnog suda i pričuvni brigadir Hrvatske vojske (Zagreb)

18. Boris BOBAN umirovljeni časnik Hrvatske vojske (Split)
19. Gojko BORIĆ novinar i publicist, bivši hrvatski politički emigrant (SR Njemačka)
20. Damir BOROVIČAK novinar i publicist (Zagreb)
21. prof. dr. sc. Petar BOSNIĆ umirovljeni redoviti profesor i bivši dekan Pravnog fakulteta u Splitu, bivši saborski zastupnik (Split)
22. Ivan BOŠNJAK, prof. profesor informatike, predsjednik podružnice HKD-a Napredak (Varaždin)
23. Marijan BRAJAC povratnik iz SAD-a, umirovljenik
24. Stjepan BRAJDIĆ, ing. inženjer tehnike (Karlovac)
25. Josip BRDAR pripadnik studentskog pokreta 1971. u Splitu, umirovljeni odvjetnik (Zagreb)
26. Zdravko BUBALO dipl. ekonomist, privatni poduzetnik
27. Alojzija BUCONJIĆ hrvatska politička emigrantica, članica vodstva Hrvatske republikanske stranke, sabornica Hrvatskoga narodnog vijeća (Zagreb)
28. Marijan BUCONJIĆ hrvatski politički emigrant, predsjednik Međudruštvenog odbora Hrvata New Yorka, bivši pomoćnik ministra za iseljništvo i dr. (Zagreb)
29. Ivana BUIĆ odvjetnica (Rijeka)
30. Eol BUIĆ dipl. ing. strojarstva (Rijeka)
31. Feodora BUIĆ dipl. pravnik (Rijeka)
32. fra Ante Vuk BULJAN voditelj Hrvatske katoličke misije Köln (SR Njemačka)
33. dr. Jure BURIĆ studentski prvak iz 1971., književnik, župan i bivši saborski zastupnik (Ravno)
34. Vlado CELINŠČAK umirovljenik (Zagreb)
35. Meri CETINIĆ glazbenica, pijanistica,

kantautorica i skladateljica

36. CVITKOVIĆ, Miran, dr. med. liječnik, stalni sudski vještak, predsjednik Hrvatske udruge za medicinsko pravo (Zagreb)

37. Mile ČATLAK prvi zapovjednik Prvog odreda pomorskih diverzanata Hrvatske ratne mornarice 1991., nakon školovanja okončanog na West Pointu s najvišim ocjenama umirovljen kao kapetan fregate

38. Mirko ČONDIĆ umirovljeni pukovnik Hrvatske vojske, hrvatski ratni vojni invalid, predsjednik Središnjeg stožera za zaštitu digniteta Domovinskog rata (Split)

39. Robert ČULINA, dipl. ing. diplomirani inženjer elektrotehnike, pripadnik 1. gardijske brigade „Tigrovi“, pukovnik u miru (Zagreb)

40. Hrvoje ČULJAK, dipl. oec. sudionik osnivačke skupštine HDZ-a 1989., dragovoljac Domovinskog rata, poduzetnik (Osijek)

41. Jadranka ČULJAK DUVNJAK odvjetnica (Osijek)

42. Tihomir ČULJAK, dipl. oec. dragovoljac Domovinskog rata, publicist, poduzetnik (Osijek)

43. dr. sc. Ante ČUVALO hrvatski politički emigrant, sabornik u Hrvatskome narodnom vijeću, povjesničar i publicist, sveučilišni profesor, po povratku u domovinu sa suprugom utemeljio nakladničku kuću CroLibertas

44. prof. Ivana (Ikica) ČUVALO povratnica iz Chicaga, profesorica u američkim koledžima, prevoditeljica, suutemeljiteljica nakladničke kuće CroLibertas

45. mr. sc. Željko ČAPIN dipl. pravnik, odvjetnik, umirovljeni brigadir Hrvatske vojske (Split)

46. prof. dr. sc. Vedran ČORIĆ, prim. dr. med. sveučilišni profesor, specijalist kardiokirurgije i opće kirurgije (Zagreb)

47. Drago CUTUK dipl. pravnik, jedan od istaknutih

- sudionika studentskog pokreta 1971. u Splitu (Split)
48. Davor DANIELOV umirovljeni ekonomist (Split)
49. Rade DEAK hrvatski politički emigrant i javni radnik (Australija)
50. Dinko DEDIĆ aktivist iz doba Hrvatskog proljeća, hrvatski politički emigrant, dužnosnik Hrvatskoga državotvornog pokreta i glavni urednik Hrvatskog tjednika (Melbourne), urednik portala Projekt Velebit
51. doc. dr. sc. ANTE DELIĆ povjesničar, znanstveni suradnik, docent na Sveučilištu u Zadru (Zadar)
52. Davor DIJANOVIĆ novinar i publicist (Bjelovar)
53. Željko DOGAN hrvatski iseljenik, novinar i publicist (Australija)
54. Ante DOKOZA hrvatski politički emigrant i javni radnik (Australija)
55. Davor DOMAZET-LOŠO admiral, geostrateg i geopolitičar, pisac, bivši načelnik Glavnog stožera Hrvatske vojske (Zagreb)
56. Jure DRAGIČEVIĆ javni politički radnik
57. Irena DUBRETA, dipl. ing. diplomirana inženjerka građevine, teologica
58. Ivanka DUJMOVIĆ, službenik (Varaždin)
59. Fabijan DUMANČIĆ politički zatvorenik, hrvatski branitelj (Zagreb)
60. mr. sc. Mila DUNDIĆ dipl. pravnica, stručnjakinja za pravo mora (Split)
61. dipl. ing. Stjepan DUNDIĆ dipl. inženjer elektrotehnike, umirovljenik (Split)
62. Drago DUVNJAK dipl. ing. građ. (Osijek)
63. Pere ERANOVIĆ glumac HNK Split (Split)
64. Bruna ESIH političarka, bivša saborska zastupnica (Zagreb)
65. Tomislav FRKOVIĆ, prof. javni radnik (Argentina)
66. Dubravka FRKOVIĆ JURUN hrvatska politička emigrantica, poduzetnica (Argentina)

67. Jozo GLAMOČ hrvatski politički emigrant, javni radnik i poduzetnik (Australija)
68. Željko GLASNOVIĆ general Hrvatske vojske i Hrvatskog vijeća obrane u miru, bivši zapovjednik hrvatske komponente vojske Federacije BiH, bivši saborski zastupnik (Zagreb)
69. Danica GLAVAŠ hrvatska politička emigrantica, članica Hrvatske žene i jedan od urednica časopisa „Hrvatica“ (Zagreb)
70. Vlado GLAVAŠ bivši hrvatski politički emigrant, novinar i publicist, suutemeljitelj Hrvatskoga narodnog vijeća, jedan od utemeljitelja HDZ-a za Chicago i SAD (Zagreb)
71. Ivan GRBAVAC hrvatski politički emigrant i javni radnik (Australija)
72. Ljiljana GREGURIĆ dipl. pravnik (Varaždin)
73. Zorica GREGURIĆ medicinska sestra, predsjednica Udruge zagrebačkih dragovoljaca branitelja Vukovara (Zagreb)
74. akademik Vinko GRUBIŠIĆ jezikoslovac, književnik, bivši hrvatski politički emigrant (Zagreb)
75. mr. sc. Marko GRUBIŠIĆ hrvatski politički uznik, predsjednik Hrvatskog društva političkih zatvorenika (Zagreb)
76. Mirko HASENAY javni politički radnik (Argentina)
77. prof. dr. sc. Andrija HEBRANG sveučilišni profesor emeritus, bivši saborski zastupnik, ministar zdravlja te obrane (Zagreb)
78. Zvonimir HODAK odvjetnik i publicist (Zagreb)
79. Tihana HRABAR, dr. med. Zdravstveno učilište (Zagreb)
80. Željko HRABAR, dr. med. spec. specijalist psihijatar (Zagreb-Popovača)
81. Đurđa HREN-OBRANIĆ, dr. med. spec. liječnica, specijalistica obiteljske medicine (Varaždin)
82. Ivan ILIČIĆ hrvatski branitelj iz 1990., dužnosnik

- Hrvatske stranke prava (Zagreb)
83. Pero IVČEC hrvatski politički emigrant i javni radnik (SAD)
84. Ivan JAKIĆ hrvatski politički emigrant i javni radnik (SAD)
85. dr. Hrvoje JANČIĆ, dr. stom. stomatolog (Rijeka)
86. dr. sc. Vjeko Božo JARAK teolog, svećenik (Varaždin)
87. Ivo JERINIĆ radnik (Dubrovnik)
88. Josip JOVIĆ novinar, kolumnist i publicist (Split)
89. Anto JURENDIĆ dragovoljac Domovinskog rata, umirovljenik bojnič ATJ Lučko (Zagreb)
90. Marko JURIČ novinar, publicist, voditelj Projekta Velebit (Zagreb)
91. Manda JURJEV umirovljenica (Zlarin)
92. Pave JUSUP nogometni dužnosnik, poduzetnik (Sukošan)
93. Ivan KARMELIĆ mag. iur., odvjetnik (Brač)
94. prof. dr. sc. Ivan KATAVIĆ umirovljeni sveučilišni profesor u trajnom zvanju (Podstrana/Split)
95. Ivan KATIĆ hrvatski iseljenik, poduzetnik i dobročinitelj (SAD)
96. Slavko KATIĆ hrvatski iseljenik u SAD, poduzetnik i dobročinitelj (SAD)
97. Darko KAVICKI, dipl. ing. diplomirani inženjer strojarstva (Karlovac)
98. Boris KLAPIRIĆ zapovjednik 1. satnije 3. Imotske bojne 4. brigade HV-a (Imotski)
99. Teo KLARIĆ, dipl. ing. diplomirani inženjer, poduzetnik (Split)
100. Miroslav KLEMM povjesničar umjetnosti (Varaždin)
101. Nikola KNEZ redatelj i producent, utemeljitelj i direktor Hrvatskoga filmskog instituta (SAD), publicist, osnivač Zaklade sv. Marije na Mljetu (SAD)
102. Mate KNEZOVIĆ odvjetnik, predsjednik

Obiteljske stranke (Zagreb)

103. Petar KOLAKUŠIĆ brigadir u miru, ratni načelnik brigade HVO-a Rama

104. dr. sc. Ivan KOSIĆ klasični filolog i paleograf (Zagreb)

105. mr. sc. Ivan KOZLICA povjesničar i publicist (Zagreb)

106. Ivica KOŽUL predsjednik uprave velike trgovačke tvrtke u više mandata (Split)

107. Lada KOŽUL mag. pharm. (Split)

108. Mirko KRALJEV kazališni i filmski glumac, šekspirolog, diplomat, umirovljeni časnik Hrvatske vojske (Split)

109. Marko KRZNARIĆ umirovljeni dočasnik Hrvatske vojske, istraživač i publicist (Antunovac)

110. don Vjenceslav KUJUNDŽIĆ svećenik, župnik župe sv. Josipa u Splitu

111. prof. dr. sc. Stipe KUTLEŠA filozof i fizičar, sveučilišni profesor i predavač na više sveučilišta u Hrvatskoj i izvan nje, bivši ravnatelj Instituta za za filozofiju i dr. (Zagreb)

112. Tomislav KUZMANOVIĆ odvjetnik, branitelj generala Mladena Markača u postupku pred MKSJ-om (SAD)

113. Gojko KVESIĆ ekonomist, sudionik osnivačke skupštine HDZ-a 1989., dragovoljac Domovinskog rata (Osijek)

114. Marito Mihovil LETICA mag. phil. et relig., novinar, književni i likovni kritičar (Zagreb)

115. Šime LETINA hrvatski politički emigrant, novinar i publicist (SAD)

116. Ante M. LIJIĆ arhitekt, poduzetnik (Split)

117. Marina LOGARUŠIĆ glavna tajnica i kandidatica za predsjednicu Hrvatske stranke prava (Slavonski Brod)

118. Branko LOZO umirovljenik, veteran Domovinskog rata (Zagreb)

119. Ivan LOZO publicist, hrvatski politički emigrant i bivši glavni tajnik Ujedinjenih Hrvata Europe (Imotski)
120. Ranko LOZO umirovljeni časnik Hrvatske vojske (Imotski)
121. mr. Ivanka MADUNIĆ KUZMANOVIĆ pjesnikinja i povjesničarka (SAD)
122. Ivan MARČEC student (Čakovec)
123. Božena MARIČIĆ poduzetnica (Šibenik)
124. Leo MARIĆ povjesničar i publicist (Delnice)
125. Marinko MARINOVIĆ dipl. pravnik, umirovljeni brigadir Hrvatske vojske (Karlovac)
126. Pero MARKOVIĆ bivši gradonačelnik Čapljine, župan Hercegovačko-neretvanske županije, zastupnik u Domu naroda Federacije BiH
127. Snježana MARTINČEVIĆ poduzetnik (Varaždin)
128. prof. mr. art. Miroslav MARTINJAK glazbenik, muzikolog, sveučilišni profesor (Zagreb)
129. prof. dr. sc. Josip MASTELIĆ umirovljeni redoviti sveučilišni profesor (Split)
130. Vanja MASTELIĆ umirovljena magistra farmacije (Split)
131. Ive MATANOVIĆ radnik (Rijeka)
132. Ivo ZLATIĆ radnik (Tuzla)
133. Ivica MARAS športski djelatnik i novinar (Zagreb)
134. dr. sc. Stjepan MATKOVIĆ povjesničar, znanstveni savjetnik u trajnom zvanju, bivši ravnatelj Hrvatskog instituta za povijest (Zagreb)
135. dr. sc. Zlatko MATIJEVIĆ povjesničar, znanstveni savjetnik u trajnom zvanju (Zagreb)
136. Mario MEDAK odvjetnik i povjesničar (Zagreb)
137. Ankica METER CELINŠČAK sudac (Zagreb)
138. Ivica MIHALJEVIĆ, prof. prof. filozofije i religije, leksikograf, pisac

139. Mario MIHINJAČ, dipl. ing. dipl. inženjer elektrotehnike (Varaždin)
140. dr. sc. Anđelko MIJATOVIĆ povjesničar, savjetnik predsjednika Tuđmana (Zagreb)
141. prof. dr. sc. Nikola MIJATOVIĆ sveučilišni profesor u trajnom zvanju (Zagreb)
142. Ivan MIKULIĆ povratnik iz Australije, član uredništva „Hrvatskog tjednika“ (Australija), jedan od osnivača Hrvatskoga državotvornog pokreta u Australiji (Zagreb)
143. Mile MILKOVIĆ bivši predsjednik Ujedinjenih Hrvata Kanade, ogranak Kralj Tomislav (Vancouver, Kanada), član vodstva NK Croatia (Kanada)
144. dr. sc. Ljerka MINTAS-HODAK znanstvenica i političarka, bivša saborska zastupnica i potpredsjednica Vlade (Zagreb)
145. Vanja MLADINA dipl. pravnik, jedan od prvaka Hrvatskog proljeća u Splitu, odvjetnik, politički uznik (Split)
146. Nino MOGOROVIĆ javni radnik i poduzetnik (Pula)
147. Zlatko MUBRIN bivši politički uznik (Varaždin)
148. mr. sc. Mate MUSTAPIĆ dipl. pravnik, umirovljeni bojničnik Hrvatske vojske
149. mr. sc. Marija MUŠE DANIELOV, dr. med. liječnica, stalni sudski vještak (Split)
150. Nevenka NEKIĆ, prof. književnica, prevoditeljica i slikarica (Zagreb)
151. Neda NIŽETIĆ dipl. pravica i profesorica vjeronauka, stradalnica Hrvatskog proljeća (Split)
152. Javor NOVAK književnik, novinar i fotograf (Zagreb)
153. Alfred OBRANIĆ bivši gradonačelnik Varaždina, raniji predsjednik Hrvatskog društva političkih zatvorenika te pomoćnik ministra (Varaždin)
154. Ivan OBRANIĆ, dr. med. spec. internist i

- kardiolog (Varaždin)
155. Jakov OBRANIĆ poduzetnik (Varaždin)
156. Matko OBRANIĆ agent za nekretnine (Varaždin)
157. Mislav OBRANIĆ informatičar (Varaždin)
158. Dr. sc. Sonja OBRANIĆ molekularni biolog, docent (Varaždin)
159. Željko OLUJIĆ odvjetnik, prvi državni odvjetnik Republike Hrvatske (Zagreb)
160. Leo OREŠKI, dipl. ing., dipl. inženjer elektrotehnike (Varaždin)
161. Mario OSTOJIĆ publicist, bivši hrvatski politički emigrant, bivši diplomat i predsjednik Hrvatske republikanske zajednice (Zagreb)
162. Igor PATAKY odvjetnik (Zagreb)
163. Jozo PAVLOVIĆ hrvatski politički emigrant i javni radnik (Australija)
164. akademik Josip PEČARIĆ matematičar svjetskoga glasa, najcitiraniji hrvatski znanstvenik, publicist (Zagreb)
165. Vladislav PERIĆ književnik, novinar i urednik, umirovljeni bojnič Hrvatske vojske (Split)
166. Anto PERIŠA umirovljenik, povratnik iz Kanade (Zagreb)
167. dr. sc. Damir PEŠORDA književnik i novinar (Zagreb)
168. Branimir PETENER politički uznik, dragovoljac Domovinskog rata, časnik Hrvatske vojske u miru, pročelnik zdruga HOR (Kašina)
169. Ante PETRIČEVIĆ umirovljeni časnik Hrvatske vojske (Proložac, Imotski)
170. Branimir PETRIČEVIĆ umirovljeni brigadir Hrvatske vojske, prvi zapovjednik obrane Sinja i Cetinske krajine
171. Marijan PINHAK, dipl. ing. dipl. inženjer elektrotehnike, istraživač komunističkih zločina (Varaždin)

172. Nika PINTER odvjetnica, braniteljica generala Slobodana Praljka u postupku pred MKSJ-om (Zagreb)
173. Ivan PIŠKOR bac. inf., gradski vijećnik, član predsjedništva Hrvatske stranke prava (Delnice)
174. Luka PODRUG politički zatvorenik, hrvatski branitelj, političar i publicist (Split)
175. Robert POLEDICA, dipl. ing. dipl. inženjer geotehnike (Varaždin)
176. dr. sc. Mladen PREDRIJEVAC, dr. med. spec. pročelnik Zavoda za kardiovaskularnu kirurgiju Klinike Magdalena (Zagreb)
177. Nada PRKAČIN novinarka, scenaristica i redateljica (Požega)
178. Željko PRPIĆ dipl. ing. strojarstva, hrvatski branitelj, general u mirovini
179. doc. dr. sc. Mario PULJIZ, dr. med. predstojnik ginekološkog odjela na Institut za tumore KBC Sestara milosrdnica Zagreb (Zagreb)
180. Ivan RADIĆ radnik (Zagreb)
181. Damir RADOŠ hrvatski politički emigrant, publicist (SAD)
182. Marko RADOŠ umirovljeni pukovnik HVO-a i Hrvatske vojske, tajnik Udruge 100-postotnih hrvatskih ratnih vojnih invalida I. skupine (Zagreb)
183. Petar RAOS odvjetnik (Split)
184. dr. sc. Stjepan RAZUM katolički svećenik, povjesničar (Zagreb)
185. Markica REBIĆ umirovljeni general Hrvatske vojske (Zagreb)
186. Jozo RIBIČIĆ umirovljeni brigadir Hrvatske vojske (Šestanovac)
187. Jakoslav ROJNICA pisac, politički analitičar, bivši politički uznik (Split)
188. Branko ROSO, dipl. ing. diplomirani inženjer (Osijek)
189. Maja RUNJE, prof. publicistica i aktivistica,

- koordinatorica udruge Krug za trg (Zadar)
190. mr. sc. Željko SAČIĆ magistar kaznenopravnih znanosti, umirovljeni general Hrvatske vojske, bivši saborski zastupnik
191. Karlo STARČEVIĆ poduzetnik, bivši predsjednik Hrvatske stranke prava i gradonačelnik Gospića (Gospić)
192. Neda ROSANDIĆ ŠARIĆ bivša veleposlanica Republike Hrvatske, hrvatska politička emigrantica, zastupnica u Hrvatskome narodnom vijeću (SAD)
193. Marko RUDELA hrvatski iseljenik, javni radnik i poduzetnik (SAD)
194. Ivan SKENDEROVIĆ javni radnik (SAD)
195. dr. sc. Marin SOPTA hrvatski politički emigrant, bivši igrač i tajnik NK Croatia Toronto, predsjednik MO HNV-a Toronto, jedan od osnivača Hrvatskoga državotvornog pokreta, bivši tajnik HDZ-a za iseljeništvo
196. Josip STIPIĆ hrvatski politički emigrant i javni radnik (Australija)
197. dr. sc. Josip STJEPANDIĆ predsjednik Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti u dijaspori i domovini (SR Njemačka)
198. dr. sc. Tomislav SUNIĆ politički uznik, filozof, bivši sveučilišni profesor i diplomat, publicist (Zagreb)
199. Dorian STIEGLER fotograf i publicist (Zagreb)
200. Velimir SULIĆ hrvatski politički emigrant i javni radnik (SAD)
201. Zdenko ŠANIĆ ratni zapovjednik satnije 3. Imotske bojne 4. brig. HV-a, prvi predsjednik Udruge hrvatskih branitelja Domovinskog rata Imotski
202. Marijan ŠAPINA, dipl. ing. diplomirani inženjer, bivši ravnatelj Doma zdravlja Nova Gradiška
203. prof. dr. sc. Ivica ŠARAC povjesničar, sveučilišni profesor (Mostar)

204. Stanko ŠARIĆ glazbenik, pjevač („Zlatni dukati“, „Najbolji hrvatski tamburaši“) (Vinkovci)
205. Marijo ŠIMOVIĆ umirovljeni bojnik, dozapovjednik padobranske bojne 1. Hrvatskoga gardijskog zdruga
206. Ivan (Ivica) ŠKARIĆ, prof. bivši gradonačelnik Splita, saborski zastupnik i potpredsjednik Županijskog doma Hrvatskoga državnog sabora, hrvatski veleposlanik u Crnoj Gori (Split)
207. Snježana ŠETKA novinarka, predsjednica ogranka Matice hrvatske u Splitu (Split)
208. Domagoj John ŠOLA hrvatski iseljenik, bivši zastupnik kanadske Liberalne stranke u parlamentu pokrajine Ontario, član Zakonodavne skupštine Ontarija, bivši generalni konzul Republike Hrvatske u Clevelandu i Chicagu 1995.-2001. (Kanada)
209. Marko ŠPIRANOVIĆ hrvatski politički emigrant i javni djelatnik (SAD)
210. Bojana ŠTIMAC dipl. pravnik, sudac (Varaždin)
211. Davorin ŠTIMAC viši laborant (Varaždin)
212. Vladimir ŠTIMAC djelatnik u prehrambenoj industriji
213. Ante Nadomir TADIĆ-ŠUTRA profesor, književnik, umirovljeni časnik Hrvatske vojske (Knin)
214. dr. sc. Tuga TARLE književnica, znanstvenica, diplomatkinja i prva voditeljica humanitarne udruge DORA (Zagreb)
215. dr. sc. Marko TOKIĆ sveučilišni profesor, predsjednik Hrvatske samouprave (Mostar)
216. Dražen TOMASOVIĆ, dr. med. spec. liječnik, specijalist urologije (Varaždin)
217. Mario TOMASOVIĆ dragovoljac Domovinskog rata, umirovljeni časnik Hrvatske vojske, dipl. pravnik i publicist (Split)
218. Mato TOPALUŠIĆ poljoprivrednik (Osijek)
219. dr. sc. Tanja TROŠELJ MIOČEVIĆ članica nevladine udruge Centar za istraživanje hrvatskog

- iseljeništa, jedna od urednica nekoliko zbornika radova „Hrvatska izvan domovine“
220. Zvonimir TRUSIĆ dragovoljac Domovinskog rata, utemeljitelj udruge Nezavisni Dragovoljci hrvatski
221. Jure TRUTANIĆ mag. educ. hist., povjesničar (Zagreb)
222. mr. sc. Gordana TURIĆ bivša saborska zastupnica, predsjednica Vijeća za utvrđivanje poratnih žrtava komunističkog sustava ubijenih u inozemstvu, publicistica (Zagreb)
223. Ive URODA ribar (Zadar)
224. Davor VELNIĆ književnik i urednik (Rijeka)
225. prof. dr. sc. Ivica VEŽA sveučilišni profesor emeritus na Fakultetu elektrotehnike, strojarstva i brodogradnje (Split)
226. Ivan VIDA KOVIĆ, ing. inženjer strojarstva (Karlovac)
227. mr. sc. Đuro VIDMAROVIĆ književnik, bivši saborski zastupnik i bivši veleposlanik Republike Hrvatske (Zagreb)
228. Mato VOJNOVIĆ student (Dubrovnik)
229. Mira VRBANOVIĆ prof. hrvatskog jezika, lektor (Varaždin)
230. Igor VUKIĆ novinar, publicist (Zagreb)
231. Ivan VUKIĆ, dipl. ing. diplomirani inženjer građevine, politički zatvorenik, publicist i istraživač (Gospić)
232. Marija VUKIĆ umirovljenica (Gospić)
233. Tomislav VUKOVIĆ novinar, teolog i publicist, višedesetljetni suradnik Glasa Koncila (Zagreb)
234. Jozo VUKUŠIĆ hrvatski politički emigrant, voditelj i urednik Hrvatskog radija New York (SAD)
235. Petar ZELIĆ umirovljeni radnik (Rijeka)
236. Srećko ŽUPIĆ profesor u miru, dozapovjednik 115. brigade Hrvatske vojske (Imotski)

237. i mnogi drugi čija će imena sa zahvalnošću biti objavljena naknadno...

<https://hrvatskonebo.org/2024/09/22/popis-prvih-236-uglednika-domoljuba-branitelja-intelektualaca-i-obicnih-hrvata-koji-podupiru-dr-tomislava-jonjica/>

HRVATSKI DOMOLJUBI U INOZEMSTVU SVE SE MANJE SPOMINJU. ZAŠTO?

4 rujna, 2024

To je pitanje u naslovu teksta Mladena Pavkovića:

<https://bezcenzure.hr/iseljenistvo/hrvatski-domoljubi-u-inozemstvu-sve-se-manje-spominju-zasto/>

Moj komentar je u naslovu moje knjige:

J. Pečarić, Pronađena polovica duše / Deset godina s Australiskim Hrvatima, Zagreb, 2002.

*Uspomeni na pokojnog ministra obrane
Gojka Šuška*

Iz posvete je jasno da su polovica moje duše svi hrvatski iseljenici iako sam puno vremena proveo s onima u Australiji-

Naravno, odnos današnjih vlasti u RH prea njima i mora biti takav jer je istovjetan odnos prema domoljubima u RH, zar ne?

Zato nastavljam s tekstom dr. Anta Čuvala:

**ODNOSI ISELJENIŠTVA/DIJASPORE S REPUBLIKOM
HRVATSKOM
(NEKOLIKO ZAPAŽANJA)**

DR. ANTE ČUVALO

Računa se da izvan granica RH živi blizu 4 milijuna Hrvata i njihovih potomaka. Činjenica da sve njih u Hrvatskom državnom saboru (navodno) zastupaju samo tri osobe gromko

govori koliko vladajuća šljahta RH drži do Hrvata u svijetu. Ne zaboravimo, nacionalne manjine imaju osam zastupnika!

Vlastodršci jednostavno ne žele sudjelovanje hrvatskoga iseljeničtva u političkom, gospodarskom i kulturnom životu RH. Ovo što danas imamo mrvice su sa stola u odnosu na ono što bi moglo i trebalo biti. Oni prosuđuju da bi mogućí „iseljenički faktor” postojeću hijerarhiju snaga ne samo prodrmao, nego i ugrozio strukture moći koje su oni uglavnom naslijedili još iz jugo-komunističkoga vremena ili ih se dočepali (čast iznimkama) prividno demokratskom igrom. Učinkovita iseljenička uloga u domovinskoj politici bila bi neovisan čimbenik koji oni na vlasti danas ne bi mogli kooptirati i kontrolirati. Očekivati je da moćnici u RH na sve načine pokušaju spriječiti iseljenički politički utjecaj u Hrvatskoj jer bi to za njih bilo „opasno”.

Današnji temeljni odnosi države s iseljeničtvom slični su onima iz bivše države. I danas su mnogi u RH zadržali pojam „neprijateljske emigracije”. Identificirali su sebe i/ili svoju stranku s državom pa drže da je svaka kritika koja stiže iz iseljeničtva ne samo opasna nego i neprijateljska. Nadalje, i današnje vlasti žele da odnosi s iseljenom Hrvatskom (dijasporom) ostanu na „folkloroškoj” razini. Svaka čast folkloru. I sam sam nekoć organizirao dvije folklorne skupine, ali to u praksi znači: neka vas tamo gdje jeste, pjevajte i plešite, ponekad ćemo vas posjetiti i s vama se fotografirati, nekima ćemo dodijeliti i nešto novca (kao da je to njihov novac; ne pitajte koliko daju zna se komu!). Koliko se sjećam, od iseljenika u RH pristigne više od dvije milijarde eura godišnje, a oni se hvale kako dijele mrvice. Vi šalžite novac, dođite u posjet, organizirajte i pokoji folk-festival ili dane poezije i uživajte u ljepotama domovine koju toliko volite, a mi ćemo od Hrvatske napraviti ono što hoćemo – bit će najmanje hrvatska. Hrvati u svijetu nikad nisu bili složniji u svom domoljublju kao nakon 1990., ali danas su zbunjeni kad vide koje su snage zavladaile i koji (zlo)dusi kruže Hrvatskom. Tu nije riječ o demokratskim procesima koji pokreću kotač naprijed, nego se događa povijesna otmica. Domoljubi, u prvom redu branitelji

svojom krvlju, osigurali su državu i slobodu, a onda su „napredne” snage koje su se izlegle u prljavom gnijezdu nedavne prošlosti i jugo-ljubitelji napravili svojevrstan puzajući preokret.

Nekih vidljivih znakova za promjene postojećega stanja na vidiku nema. Jedino je ideja predsjedničkoga kandidata dr. Tomislava Jonjića o uspostavi Drugoga saborskoga doma jedna od trideset točaka njegova političkoga programa. Ovo bi mogao biti dobar početak u radu na ustavnim reformama koje bi bile na dobrobit svih Hrvata, u domovini i iseljeništvu. Zato g. Jonjić ima podršku hrvatskoga iseljništva.

Nek se priča

(Pre)često se i naveliko govori i piše o ovodobnom masovnom iseljavanju, o povratku iseljenika i njihovih potomaka u domovinu, o demografskoj crnoj rupi u koju svi gledamo. Održavaju se seminari i simpoziji o iseljeništvu općenito. Ali sve skupa, nažalost, to ne vodi nikamo jer vladajuća vrhuška ne poduzima nikakve konkretne korake da bi se nešto znatnije u ovim tako važnim poljima promijenilo.

Zanimljivo je da moćnici novčano pomognu i čak pošalju svoje predstavnike na skupove koji se tiču iseljavanja, demografije, povratka, useljavanja, suradnje s dijasporom, znajući dobro da ne će ništa bitno mijenjati u svojim odnosima prema Hrvatima u svijetu ili poduzeti da bi se napravio demografski zaokret. Ali nek se priča, nek se piše, nek se objave knjižurine koje ne će imati nikakva utjecaja na konkretne odluke onih koji drže sve konce....

Prvi koraci

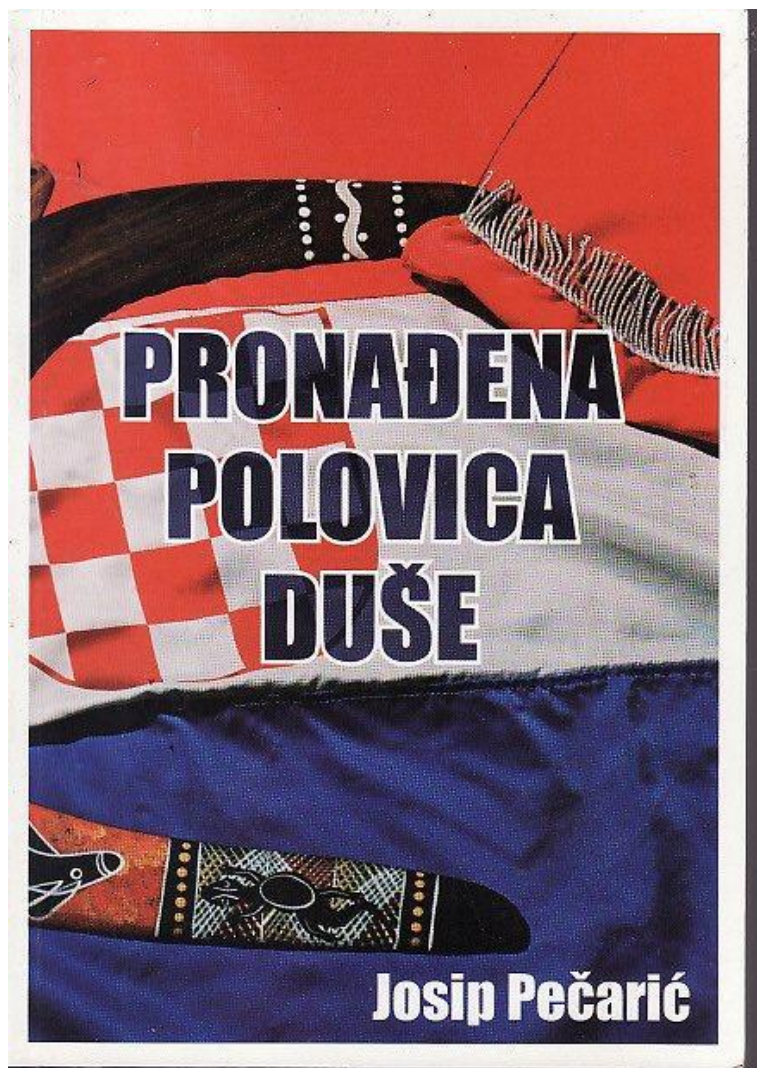
Premda svjestan da su svi konkretni prijedlozi u svezi s iseljeništvom unaprijed otpisani, ipak ponavljam ono što je već bilo „onima gore” predlagano. Dakle, nek današnji saziv Sabora izmijeni postojeći izborni zakon, povisi broj iseljeničkih saborskih zastupnika (na način da svi Hrvati u svijetu zaista budu zastupljeni) i uvede elektroničko glasovanje. Iseljenistvo Obmana je i uvrjeda da netko satima mora putovati do najbližega konzulata da bi sudjelovao u domovinskim izborima.

Drugo, izdavanje domovnice i drugih osobnih dokumenata Hrvatima i njihovim potomcima u predstavništvima RH u svijetu treba teći puno brže i „prijateljskije”. Nažalost, prečesto doznajemo za slaba iskustva s kojima se susreću povratnici i potomci Hrvata u svijetu koji se žele doseliti u RH.

Nadalje, ako se zaista želi pomoći povratnicima s djecom, odgojne ustanove (od vrtića pa dalje) trebaju biti „otvorena uma i srca” da bi omogućile novodošloj djeci upise i što više olakšale tranziciju koja nije laka ni za djecu ni za roditelje. Na primjer, ako povratnička obitelj želi još prije povratka upisati dijete u vrtić ili školu, treba imati razne potvrde, od rodnoga lista, prebivališta, zdravstvenih pregleda, iskaznicu imunizacije, potvrde o radnom odnosu obaju roditelja... Ukratko, ne mogu upisati dijete/djecu dok se ne dosele, obnove (dobiju) osobne dokumente, nađu posao itd. Dakle, ako se želi pomoći mladima da se vrate, treba olakšati, a ne ogorčavati povratak u domovinu u kojoj su rođeni ili su potomci onih koji su ju milom ili silom napustili. Nije lako preseliti se ni u susjedno selo, a kamoli se doseliti iz „bijeloga svijeta” u novu sredinu i k tomu osjetiti da nisi ni poželjan. Nadam se da će povratnika biti sve više i, ako su poželjni, onda vlasti na svim razinama i ustanove trebaju pokazati da zaista žele da se Hrvati vraćaju u domovinu u kojoj hrvatski narod izumire.

Ili će sve ostati po starome? Neka vas tamo i šaljite eure i dolare, a nemojte se pačati u tuđe, odnosno naše, poslove!

KATA AUGUSTINOV JE SA IVANOM BALIĆEM i 95 drugih

13. rujna u 16:37 ·

Moj Predsjednik !!

**Tomislav Jonjić,
kandidat za
predsjednika: Moj
program je poštenje,
rad, obitelj i Domovina**

Josip Pečarić

16. rujna u 22:28 ·

Podijeljeno s publikom Vaši prijatelji

<https://www.maxportal.hr/.../tomislav-jonjic-uskoro.../...>

MAXPORTAL.HR

TOMISLAV JONJIĆ: USKORO ĆU OBJAVITI POTPORU STOTINE HRVATSKIH JAVNIH RADNIKA

“Među potpisnicima su hrvatski su akademici, sveučilišni profesori, branitelji, književnici, vrhuns

JOSIP STJEPANDIĆ - JOSIP PEČARIĆ

17. rujna u 21:05 ·

Tomislav Jonjić za predsjednika!

Svaka mu riječ stoji!

YOUTUBE.COM

[UŽIVO] Uoči predsjedničkih izbora, razgovaramo s
kandidatom Tomislavom Jonjićem

Pretplatite se na: 👉 <http://bi>

Puče Hrvatski hoće li nam ZG
Katedrala ostati bez krova???

SARAFIN PUSELJA DR TOMISLAV JONJIC NAS PREDSJEDNIK

Hrvatsku mogu voditi oni koji ju vole i za njen boljitak se bore. Svoj glas dajem dr Tomislavu Jonjića.

HODAK PONA VLJA: JONJIĆA ZA PREDsjedNIKA

LIJEVOM NAŠOM

ZASUT SAM POZIVIMA O UTRCI ZA PANTOVČAK: IZJASNIO SAM SE GLASNO I JASNO

Zvonimir Hodak

Na štihu je, kartaški rečeno, Dinamo. Popušili su devet golova od Bayerna. Zbog toga je na jugu zavlada la "tiha" sućut u smislu - mogli su i više, hajd' k'vrugu!

23.09.2024.

Dinamovci se tješe i brane tvrdnjom da Hajduk neće nikada izgubiti od Bayerna. Na tom festivalu zlobe i veselja "zaboravlja" se Bayern dobio Barcelonu s osam prema dva. Pazite, famoznu Barcu! Da je Dinamo zalutao u "Ligu prvaka" toćno je. I nije jedini. Manchester City, Real i Barcelona su uz Bayern ponajbolji klubovi u Europi, pa i u svijetu. U Manchesteru igraju kao stalni prvotimci Mateo Kovaćić i Joško Gvardiol. U Realu Luka Modrić, a u Barceloni Dani Olmo koji je došao u Dinamo još k'o junior s 14 godina.

Sad se samo od sebe postavlja pitanje: da ta četiri igrača nisu "morala" biti prodana bi li rezultat opet bio 9:2? Odgovor ovisi tome tko za koga navija ili zavija. Međutim, nitko od devet ćlanova Hrvatske nogometne lige nije se odrekao milijun eura koje su dobili od UEFA-e na temelju koeficijenta koji ima Dinamo devetim ulaskom u "Ligu prvaka". I sad će početi "rasprodaja". Martin Baturina, Bruno Petković, Petar Sućić...

Dinamo je promijenio trenera, znači da se ide u nove prodaje. I to će trajati sve dok se ne naleti na neki novi Bayern...

Čisti "perpetuum mobile". Nema tu tragike, možda samo tragi-komike. I u nogometu postoje tzv. "prosjачke opere". Svoj milijun eura koji su dobili zahvaljujući Dinamu svi će sretno i bez ljutnje pospremiti u sef. Potom će čekati novi izračun Dinamovog igranja u ligi prvaka. Na potezu je "zeko" Velimir Zajec... Očekujemo novi početak, novi naslov, nove poraze od velikih i bogatih i novo čekanje eura... Neke smo ljude trebali sresti i ranije, a neke nismo trebali nikad.

Tko vlada Lijepom našom?

Ima jedna zgodna legenda po kojoj je pet Židova formiralo budući svijet. Prvi Mojsije je rekao: "Sve je u zakonu". Zatim je Isus rekao "Sve je u ljubavi". Kasnije je Karl Marx rekao: "Sve je u novcu". Pa je Sigmund Freud rekao: "Sve je u seksu". I na kraju je Albert Einstein zaključio: "Sve je relativno". Vjerovati da farmaceutska industrija želi zdravu populaciju jednako je glupo kao i vjerovati da vojna industrija želi mir u svijetu.

Tip prosi ruku kćeri bogataša: "Nije zbog vašeg bogatstva, ali ja zaista volim vašu kćer i to bi bio brak iz ljubavi". Otac se sjeti pa odgovori: "Imam tri kćeri. Koju želite?" "Bilo koju", odgovori prosac. Ruski rulet s pištoljima napunjenim mecima igra se do kocajna. Klerofašisti i dalje orgijaju. Uspješni selektor i igrači poručuju bez srama: "Hvala dragom Bogu, ako dragi Bog da..." i "uz Božju pomoć". Te ognjištarske molbe moramo slušati u zemlji u kojoj vlast i mediji tvrde kako je država nastala na temeljima AVNOJ-a, ZAVNOH-a i antifašizma.

Tu nam se pamet malo "zblesirala". Evo jedne usporedbe. Moj znanac jako voli kolače. Svaki dan je u slastičarnici "Cukeraj" u Petrinjskoj. Istodobno jako želi smršavjeti. Kako to pomiriti? Znači, ne odričemo se ove države, Domovinskog rata, njenih dobro plaćenih mjesta, ali moramo priznati da države ne bi bilo bez Ustava iz 1994. godine, bez AVNOJA, Sutjeske i Neretve. Čini vam se da pretjerujem? Čitajte Antu Tomića, Borisa Vlašića, Juricu Pavičića... Jutarnji, Večernjak, Globus,

Nacional.. Muškarci vladaju svijetom. Žene vladaju muškarcima. Pitanje je jedino tko vlada Lijepom našom?

Za koga ću glasati?

Stari Porges budi nadu kod nas Dinamovaca. Kaže Porgi: "Dinamo i Siniša Hajdaš Dončić nude kontinuitet". Naime, Dinamo je u nastavku svoje ozbiljne krize igrao u Koprivnici sa Slavenom. Bila je to dobra prilika da se "plavi vlak" vrati na kolosijek. Zajec i Marko Marić odmah su shvatili priliku. Pomoćni trener i grogirana momčad priliku su iskoristili. Slaven Bellupo je do sada u čitavoj ligi uspio postići tri gola. U subotu je grogiranom Dinamu smjestio četiri gola. Koga briga što smo izgubili tri boda u četvrtoj tekmi za redom. Uprava Dinama se ne može odlučiti između Jurgen Kloppa i Željka Sopića, a do tada se mreža puni.

Klopp je bivši trener Liverpoola pa je teško odlučiti se da li uzeti Sopa ili K(l)oppa? Uprava Dinama još razmišlja, a BBB se zagrijavaju. Još do nedavno ismijavao se s nama i hajdukov trener Gennaro Gattuso. Gledam utakmicu u Koprivnici. Prvi igrač Dinama kojeg se mijenja bio je Martin Baturina. Momak ima 21 godinu i proglašavan je najboljim igračem Hrvatske nogometne lžige. Protiv Rijeke, Hajduka i Bayerna mladi reprezentativac je prvi izletio van. Čista prilika. Dvadeset jedna godina, igra za hrvatsku repku, a četiri utakmice za redom leti van iz igre. Tu očito netko nema pojma o nogometu. Ili on, ili njegovi treneri, ili ja. Dobra je vijest da o Dinamu neću pisati više ni slova. Tko zna, zna – a tko ne zna, netko ga gura. Dok su u klubu živjeli u zabludi, on je živio u vili.

U prošoj sam kolumni obznanio kako me po zadnjoj provjeri čita oko 250 tisuća ljudi tjedno. Zato je valjda i toliko upita za koga ću ja glasovati na izborima koji slijede. Možda je to "pila naopako". U prošoj sam se kolumni jasno i glasno izjasnio da ću na nadolazećim izborima za Predsjednika Republike svoj glas dati povjesničaru i haaškom branitelju Tomislavu Jonjiću. U lijevoj medijskoj falangi nisam do sada pročitao ni čuo ni retka o Tomislavu Jonjiću. Kandidat je k'o gumicom izbrisan. Indikativno! Čisto kriptu komunistički. Jonjić se ni ne spominje, ali se zato prozirno reklamira Zorana Milanovića,

njegovu političku kopiju Dragana Primorca i zadnje, ljevičarsku ikonu, Ivanu Kekin. Bolje od Jonjića u našim medijima prolazi čak i neka kriminalna skupina koju se tek lovi ili već uhićuje.

'Kartaga mora pasti'

Dakle, "zakon medijske šutnje" vrijedi ako nisi po mjeri ljevičarskih uredništava u našim pisanim i elektroničkim medijima. Možda bi ga bilo bolje nazvati "lex Staljin". Taj drug je jednom u medijima nadahnuto razmišljao o pojmu izbora. Naime, drug Josif je tada izrekao istinu o tzv. "demokratskim" izborima: "Ako se izbori dobro organiziraju onda nema ni potrebe za njihovo održavanje". Zadnji "dobro organizirani" izbori kod nas održani su još dok je "Ljubičica bijela" carevala na ovim prostorima.

Bio sam na ručku s jednim malim društvancem. Uz dobru klopnu i bevandu razgovaralo se i o eventualnoj kandidaturi Josipa Jurčevića u izborima za Predsjednika Republike. Jura je već jednom bio kandidat i temeljito popušio unatoč tome što je dva mjeseca obilazio na svom biciklu cijelu Hrvatsku u potrazi za glasovima birača. Inače, Jura je profa, ima dva doktorata, dragovoljac je Domovinskog rata, autor brojnih povijesnih knjiga, ali i njega (ako se kandidira) kao i Jonjića čeka medijski muk i brisanje iz javnosti. Juru sam pokušao vratiti u realnost rekavši mu da, uz ovakvo medijsko ljevičarenje, on ne bi uspio pobijediti ni kapetana Dragana, a kamoli našeg Dragana Primorca.

Dok u RH ne počne izlaziti barem jedan nezavisni dnevni list ili se ne počne emitirati bar jedna desno orijentirana TV postaja, na svakim izborima jedino imaju šansu ljevičari ili oni koji od toga dobro žive. Cilj i zadatak je više nego jasan. Bez ikakvih skrupula spriječiti dolazak na Pantovčak onakvog predsjednika koji bi se i s ovako skresanim ovlastima pokušao suprotstaviti jugofilstvu i srpskom svetu koji je ponovno u ofenzivi. Jugonostalgija je ponovno na sceni uz snažnu podršku lijevih medija. Zato, "Kartaga mora pasti" rekli su stari Rimljani odnosno Jonjića se ne smije ni spomenuti...

'Moj naklon...'

Tako je to u zemlji Hrvatskoj. Neodlučni građani moraju odlučno izabrati novog predsjednika države, a taj je, naravno, Milanović. Odabirom Dragana Primorca kao kandidata, s tim se složio i HDZ!? Hrvatska je premrežena nevladinim udrugama vlade koja vlada svijetom. Prastara ljudožderska poslovica glasi: "Kompjuter nikada neće postati čovjekom". Mnogi povjesničari se boje da kad jednom ode Stipe Mesić, sve što ostane iz njega bit će vrpce i transkripti Franje Tuđmana. A to je ustvari jako puno.... Ilegalni prijelazi granica odvijaju se po onoj: "Kud' svi Turci, tud' i krijumčar s Turcima".

Miro Bulj, osebujni je gradonačelnik Sinja. Traži odgovor na pitanje je li Tena Šimonović Einwalter pučka pravobraniteljica ili pravobraniteljica naših agresora Srba. Prilično teško pitanje na koje uporni i robusni Bulj teško da može očekivati iskren odgovor Vlade. Naime, čitava se stvar "zakuhala" zbog zabrane izložbe SNV-a autorice

Inije Herenčić u gradskoj galeriji "Sikirica" u Sinju. Dalje je rasprava tekla sve u stilu bla-bla... sloboda kulturnog i umjetničkog rada itd. Bulj ima svoj stav i argumente pa pita našu Tenu da li se ikada obratila dopisom Srpskom narodnom vijeću koje preko famoznog tjednika Novosti redovno vrijeđa Hrvatske branitelje. Ujedno lijepo moli i predlaže da mu se dostave ti dopisi. Bulj nije naivan. A možda i je. Tena za odgovor treba vremena. Tajnica joj je na bolovanju. Tako još ne znamo čija je pravobraniteljica naša Tena. Bulj zna, ali kao pravi gospodin muči...

Miljenik ljevice šepurio se u New Yorku '91. dok smo bili napadnuti: I uspio je u naumu

Učitelj u jednoj školi kraj Gospića zamolio učenika da citira jednu narodnu izreku. "Jabuka pada daleko od stabla", spremno će đak. "Kakva je to čudna jabuka?", iznenadi se učitelj. "Uvozna", spremno će učenik. Domovinski pokret se uvjerio na svojoj koži koliko koalicije mogu biti perverzne. Naime, D.P. je ušao u koaliciju s HDZ-om. Koalicijskim automatizmom prihvatio je kao svog predsjedničkog kandidata Dragana Primorca. To nije samo uvozna jabuka nego u pravom smisli te riječi jako kisela jabuka... Europski uljudeno osoblje u novom

nagibnom vlaku ne pozdravlja putnike s "Moj naklon" nego s "Moj nagib".

DIREKTNO.HR

Zasut sam pozivima o utrci za Pantovčak: Izjasnio sam se glasno i jasno

Na štihi je, kartaški rečeno, Dinamo. Popušili su devet golova od Bayerna. Zbog toga je na jugu zavladała "tiha" sućut u smislu - mogli su i više, hajd' k'vrugu!

**S LISTE 256 KOJI SU PODRŽALI
TOMISLAVA JONJIĆA JE I LJILANA
BENČIK**

**14. Ljiljana Lili BENČIK kolumnistica i
bloggerica (Pula)**

LILJANA LILI BENČIK JE SA ANATOM
PERIŠOM i 91 drugih

Tomislav Jonjić jedini je predsjednički kandidat koji bi mogao osloboditi Hrvatsku od jarma jugoslavenstva, jugo-komunista i velikosrba!

Javno podupirem Tomislava Jonjića(13 na listi) i pozivam sve prijatelje, pratitelje da zajedničkom potporom omogućimo promjene u Hrvatskoj.

FENIX-MAGAZIN.DE

**PREDSEDNIČKI KANDIDAT TOMISLAV JONJIĆ:
Ovo je popis ljudi koji javno podupiru moju predsjedničku
kandidaturu - Fenix Magazin**

BOŽIDAR BEBEK JE SA JANKOM GALINCEM i 92 drugih

Hrvatska nas treba sada više nego ikada! Dođite i pridružite se našoj borbi za bolje sutra, za našu djecu i buduće naraštaje. Ne dozvolimo da nas podijele i da našu zemlju odvedu u propast. Vrijeme je za okupljanje, za jedinstvo, za odluku koja će oblikovati nas i našu domovinu. Podržite **Tomislav Jonjić** – kandidata koji vjeruje u našu Hrvatsku! 🇨🇷🇦🇪🇩🇪

TOTALNO.HR

Hrvatska nas treba sada više nego ikada!

Dragi sunarodnjaci, danas smo suočeni s velikim izazovom koji može oblikovati sudbinu naše

TEKST:

**HRVATSKA NAS TREBA SADA VIŠE
NEGO IKADA!**

Totalno28/09/2024

Dragi sunarodnjaci, danas smo suočeni s velikim izazovom koji može oblikovati sudbinu naše drage Hrvatske. Mnogi od nas

osjećaju strah i zabrinutost zbog trenutačne situacije u zemlji. Odlučno je vrijeme da se okupimo oko jedinstvene ideje – podrške neovisnom kandidatu za predsjednika, Tomislavu Jonjiću. Ovo je naša jedinstvena prilika za promjenu koju ne smijemo propustiti!

U trenutku kada se čini da narod gubi vjeru u političke institucije, dolazi trenutak kada se moramo zapitati: kakva je uloga političara i koliko im je stvarno stalo do onoga što narod želi? Desne stranke u Hrvatskoj imaju jedinstvenu priliku da pokažu svoju predanost narodu. Ako žele istinski raditi za dobrobit svojih građana, moraju istaknuti podršku predsjedničkoj kandidaturi Tomislava Jonjića, hrvatskog branitelja i povjesničara. Njegova vizija i predanost vrijednostima koje predstavljaju ideale slobode i narodnog suvereniteta mogu donijeti svjetlo u trenutnoj političkoj tami.

Tomislav Jonjić ne predstavlja samo još jedan politički glas, već i promjene za sve nas koji želimo bolju Hrvatsku, sigurniju i pravedniju za našu djecu. Kao neovisni kandidat, Jonjić može donijeti svježi pristup, slobodan od okova prošlosti i pritiska stranačkih interesa. Njegova vizija Hrvatske odražava naše domoljubne vrijednosti, kulturu i tradiciju, što je ključno za izgradnju budućnosti naše zemlje.

Opasnosti od povratka komunističkih vrijednosti su stvarne. Mnogi od nas se sjećaju vremena kada su naši snovi bili potisnuti, a sloboda izražavanja ograničena. Djelovanje bivših komunističkih funkcionera i njihovo nasljeđe mogu dovesti u opasnost sve što smo kao nacija postigli. Sada, više nego ikada, trebamo se sjediniti i pokazati da nećemo dopustiti da nam drugi kroje sudbinu.

Kako desne stranke mogu bolje služiti narodu? Prvo, usmjeravanjem pažnje na važnost hrvatskih branitelja. Ovi junaci zaslužuju našu podršku i poštovanje, a jedan od načina na koji ih možemo odati počast jest potporom Jonjićevoj kandidaturi. Njegov život i rad simboliziraju borbu za slobodu i neovisnost, a to su vrijednosti koje bi svaka desna stranka trebala težiti promovirati.

Prednosti Tomislava Jonjića kao kandidata su brojne. Kao povjesničar, on donosi duboko razumijevanje hrvatske povijesti i kulture, što ga čini idealnim liderom za obnovu nacionalne svijesti i ponosa. Njegova sposobnost da poveže prošlost s današnjim izazovima omogućava mu da predloži rješenja koja će koristiti svima. Uz to, Jonjićev borbeni duh i odlučnost ukazuju na to da neće odustati od borbe za narod, što je ključna karakteristika koju politička scena danas hitno treba.

Medijsko predstavljanje Jonjića i njegove vizije također igra ključnu ulogu. Umjesto da ga marginaliziraju, mediji bi trebali dati platformu njegovim idejama i inicijativama. Otvorena diskusija o njegovim planovima može potaknuti pozitivne promjene i oživjeti interes naroda za politička zbivanja. Kada narod vidi da političari istinski rade za njihovo dobro, ponovno će se povezati s politikom i imati povjerenja u svoje vođe.

Jonjićeva prisutnost može redefinirati desnu politiku u Hrvatskoj i usmjeriti je prema korisnijim i relevantnijim temama. Ovo je prilika za takve i slične stranke da ne lutaju u svome osvetničkom pohodu prema HDZ-u i njihovim partnerima, već da se ponovno povežu s narodom kroz jasno artikulirane stavove i strategije koje će donijeti stvarne promjene.

Kako strategija desnih stranaka može poboljšati njihov imidž? Angažman na pitanjima koja su važna za narod, poput ekonomije, obrazovanja i sigurnosti. Osim toga, otvorenost prema dijalogu s građanima i kontinuirana podrška projektima koji promiču hrvatske vrijednosti i tradiciju mogla bi značajno poboljšati njihovu reputaciju. Podrškom Jonjiću, desne stranke mogu pokazati da su iznad svega posvećene narodu i njihovim potrebama, a ne vlastitim interesima.

Svi mi, bez obzira na naše razlike, dijelimo zajednički cilj – izgraditi bolju Hrvatsku. Naša okupljanja, posebno među kršćanima, vjernicima, mogu poslužiti kao platforma za potporu Tomislavu Jonjiću i njegovim vrijednostima. Vrijeme je da ujedinitimo naše glasove i našu snagu kako bismo osigurali da

naš glas bude čut u budućim odlukama koje oblikuju sudbinu naše domovine.

Pozivamo sve desne stranke i šire da prepoznaju vrijednost podrške Tomislavu Jonjiću. Njegova kandidatura ne predstavlja samo još jedno ime na izborima, već kristalizira nadu za bolju budućnost. Sada je trenutak da se narod i političari ujedine u svrhu stvaranja boljeg društva za sve nas.

Hrvatska nas treba sada više nego ikada! Dođite i pridružite se našoj borbi za bolje sutra, za našu djecu i buduće naraštaje. Ne dozvolimo da nas podijele i da našu zemlju odvedu u propast. Vrijeme je za okupljanje, za jedinstvo, za odluku koja će oblikovati nas i našu domovinu. Podržite Tomislava Jonjića – kandidata koji vjeruje u našu Hrvatsku!

Autor/ Božidar Bebek/ Totalno HR/ Foto: Ilustracija/ Totalno HR

JE LI NACIONALN OKUPLJANJE NE PDRŽATI JONJIĆA?

DRAGOVOLJAC.COM

Marijačić: Je li cilj Radićeve stranke da zaustavi Tomislava Jonjića i pomogne bivšem komunistu i dezertoru Draganu Primorcu dolazak na Pantovčak?

Danas je utemeljena nova politička stranka DOMiNO, a za njezina predsjednika izabran je Mario Radić na skupu na kojemu je bilo oko 350 članova koji su donedavno bili članovi Domovinskoga pokreta, a neki od njih prije toga i članovi HDZ-a, HSP-a ili još nekih srodnih konzervativnih političkih ...

TEKST:

MARIJAČIĆ: JE LI CILJ RADIĆEVE STRANKE DA ZAUSTAVI TOMISLAVA JONJIĆA I POMOGNE BIVŠEM KOMUNISTU I DEZERTERU DRAGANU PRIMORCU DOLAZAK NA PANTOVČAK?

Nedjelja, 29 Rujan 2024

Danas je utemeljena nova politička stranka DOMiNO, a za njezina predsjednika izabran je Mario Radić na skupu na kojemu je bilo oko 350 članova koji su donedavno bili članovi Domovinskoga pokreta, a neki od njih prije toga i članovi HDZ-a, HSP-a ili još nekih srodnih konzervativnih političkih opcija.

Ime stranke budi ambivalentne konotacije: pozitivne ako se čita u punome nazivu Dom i nacionalno okupljanje (po uzoru na desnicu Marine Le Pen u Francuskoj), negativne ako se čita kao akronim jer podsjeća ne samo na neke, po seksualnoj orijentaciji, alternativne udruge, nego i asocira na sukcesivni rušilački afekt po kojemu bi se i ova stranka po nečijem diktatu brzo mogla srušiti kao i gotovo sve ostale na desnici dosad.

No uspjeh ove političke stranke primarno će se ocjenjivati po njezinim političkim potezima, a manje po imenu.

Predsjednik nove stranke Mario Radić je nakon izbora za Hrvatski sabor u svibnju svim srcem podržao Penavinu bezuvjetnu koaliciju DP-HDZ. Odbio je tada dati intervju Hrvatskome tjedniku nazadovoljan mojom kritičkom ocjenom te koalicije. Rekao mi je "Vidjet ćeš za desetak dana što smo sve dobili" i "...važno je da Pupovac i SDSS više nisu na vlasti".

Pokazalo se vrlo brzo da sam bio u pravu i da DP ništa nije dobio ni tražio, odnosno da su odustali od svih obećanja i prevarili 200 tisuća birača, pokazalo se da je misija DP-a bila spašavanje Andreja Plenkovića koji je bio u gubitničkoj poslijeizbornoj poziciji.

U sljedećem činu ove farse, a nakon mjesec dana koalicije, Mario Radić s istomišljenicima napušta Penavu i Domovinski pokret uz ključni argument da su se Penava i Mlinarić i ekipa prodali Plenkoviću i HDZ-u i postali kopija te stranke, odnosno da su SDSS i Pupovac i dalje dio većine. To je, dakako, sramotna istina, ali su zaboravili da su i sami glasovali za takav rasplet.

Naposlijetku, Radić s istomišljenicima napušta DP i Penavu i evo, utemeljuje novu političku stranku DOMiNO. U svakodnevnim njegovim nastupima sve pršiti od domoljbnosti

retorike i sve to lijepo zvuči dok ne mora odgovarati na pitanje eventualne suradnje njegove stranke DOMiNO s Plenkovićem i HDZ-om i na pitanje predsjedničkih kandidata. Radić, naime, ne isključuje suradnju ove stranke s HDZ-om, dakle ne isključuje mogućnost da sjedne zajedno s Plenkovićem, Pupovcem i Penavom oko nekoga pitanja u Hrvatskome saboru. A u pogledu predsjedničkih izbora još manje ostavlja dvojbi. Kaže da će DOMiNO istaknuti svoju kandidatkinju dr. Branko Lozo za predsjedničku kandidatkinju te u drugome krugu onoga kandidata s desnice koji uđe u drugi krug. Drugim riječima, iako je siguran da dr. Branka Lozo ne će ući u drugi krug, DOMiNO će ju kandidirati.

I tako se, skidajući jedan sloj za drugim s te nove ruske babuške na hrvatskoj opsjenarskoj političkoj sceni, razotkriva ne baš pozitivna i nacionalno odgovorna namjera: slanjem čestite i iznimno kvalitetne dr. Branke Lozo u predsjedničku utrku želi se postići da ona što više glasova oduzme Tomislavu Jonjiću i pridonese disperziji desnice (ona ne bi smjela pristati na ovu manipulaciju).

Tomislav Jonjić je daleko nakvalitetniji i najkompletniji kandidat u ovoj kampanji uopće, a ne samo na desnici. On u sebi nosi zbir svih onih vrijednosti za kakve se deklarativno zauzimaju svi Hrvati, a koje drugi imaju samo manjim dijelom ili ih uopće nemaju. Naročito takve vrijednosti ističu upravo članovi i pristaše DP-a, DOMINO, HSP-a, HDZ-a... Jer Jonjić je i branitelj, i odvjetnik s haaškim iskusivom, znanstvenik, povjesničar (koji je kao spasonosni lijek upravo potreban Hrvatskoj jer je beskompromisan u zagovaranju činjenica umjesto mitova), govori više jezika, vjernik je katolik, i otac i majka su mu zbog hrvatstva bili u komunističkim tamnicama, ima sjajnu obitelj i nema iza sebe apsolutno ni jedne jedine afere ni poroka.

I nakon što Radićeva kandidatkinja u prvom krugu naštetila Jonjiću, u drugome će Radić, kao što kaže, mirne savjesti poduprijeti onoga s desnice koji uđe u drugi krug, drugim riječima HDZ-ova Dragana Primorca, bivšega komunista,

dezertera, čovjeka kojega je HDZ potjerao iz vlastitih redova i koji je 2010. podržao Ivu Josipovića u drugome krugu predsjedničkih izbora. I o takvome kandidatu Radić govori u superlativima!

Ako doista to naprave nova politička stranka DOMiNO i njezin predsjednik Mario Radić, a čini se da se upravo to sluti čim se rasprši početni sloj demagoške prašine, onda će to biti druga epizoda iste prijevare koju je priredio Domovinski pokret. U čast i korist magistra Andreja Plenkovića!

Uostalom, kako je moguće ispravljati ove strašne deformacije hrvatske politike, kao što najavljuju, a istodobno najavljivati tako blagonakloni odnos prema protgaonistu takvih deformacija Plenkoviću i njegovome HDZ-u.

Logički, sadržajni i politički galimatijas u koji upada i nudi čelnik nove stranke je uvredljiv za svakoga prosječno mislećeg Hrvata.

(Ivica Marijačić)

AKADEMICI I ZNANSTVENICI KOJIH SU NEBITNI ZA STRANKU DOMINUO

1. akademik Ivan ARALICA književnik, bivši predsjednik Županijskog doma Hrvatskoga državnog sabora (Zagreb)
2. dr. sc. Mato ARTUKOVIĆ povjesničar, znanstveni savjetnik (Slavonski Brod)
3. dr. sc. Nikola BANIĆ znanstvenik, publicist (Zagreb)
4. Ivan BARIĆ hrvatski politički emigrant i javni radnik (Australija)
5. dr. sc. Nataša BAŠIĆ KOSIĆ jezikoslovka, povjesničarka hrvatskog jezika. leksikografska savjetnica u trajnom zvanju (Zagreb)
6. prof. dr. sc. Mihovil BIOČIĆ sveučilišni profesor, utemeljitelj HDŽ-a u Kaštelima, ratni ravnatelj KBC-a Split, publicist (Split)
7. dr. sc. Ante BIRIN povjesničar, znanstveni savjetnik (Zagreb)
8. prof. dr. sc. Petar BOSNIĆ umirovljeni redoviti profesor i bivši dekan Pravnog fakulteta u Splitu, bivši saborski zastupnik (Split)
9. dr. sc. Ante ČUVALO hrvatski politički emigrant, sabornik u Hrvatskome narodnom vijeću, povjesničar i publicist, sveučilišni profesor, po povratku u domovinu sa suprugom utemeljio nakladničku kuću CroLibertas
10. doc. dr. sc. ANTE DELIĆ povjesničar, znanstveni suradnik, docent na Sveučilištiu u Zadru (Zadar)
11. prof. dr. sc. Andrija HEBRANG sveučilišni profesor emeritus, bivši saborski zastupnik, ministar zdravstva te obrane (Zagreb)ždr. Hrvoje JANČIĆ, dr. stom. stomatolog (Rijeka)
12. dr. sc. Vjeko Božo JARAK teolog, svećenik (Varaždin)
13. prof. dr. sc. Ivan KATAVIĆ umirovljeni sveučilišni profesor u trajnom zvanju (Podstrana/Split)
14. dr. sc. Ivan KOSIĆ klasični filolog i paleograf (Zagreb)

15. prof. dr. sc. Stipe KUTLEŠA filozof i fizičar, sveučilišni profesor i predavač na više sveučilišta u Hrvatskoj i izvan nje, bivši ravnatelj Instituta za za filozofiju i dr. (Zagreb)
16. prof. mr. art. Miroslav MARTINJAK glazbenik, muzikolog, sveučilišni profesor (Zagreb)
17. prof. dr. sc. Josip MASTELIĆ umirovljeni redoviti sveučilišni profesor (Split)
18. dr. sc. Stjepan MATKOVIĆ povjesničar, znanstveni savjetnik u trajnom zvanju, bivši ravnatelj Hrvatskog instituta za povijest (Zagreb)
19. dr. sc. Zlatko MATIJEVIĆ povjesničar, znanstveni savjetnik u trajnom zvanju (Zagreb)
20. dr. sc. Anđelko MIJATOVIĆ povjesničar, savjetnik predsjednika Tuđmana (Zagreb)
21. prof. dr. sc. Nikola MIJATOVIĆ sveučilišni profesor u trajnom zvanju (Zagreb)
22. dr. sc. Ljerka MINTAS-HODAK znanstvenica i političarka, bivša saborska zastupnica i potpredsjednica Vlade (Zagreb)
23. Dr. sc. Sonja OBRANIĆ molekularni biolog, docent (Varaždin)
24. akademik Josip PEČARIĆ matematičar svjetskoga glasa, najcitiraniji hrvatski znanstvenik, publicist (Zagreb)
25. dr. sc. Damir PEŠORDA književnik i novinar (Zagreb)
26. dr. sc. Mladen PREDRIJEVAC, dr. med. spec. pročelnik Zavoda za kardiovaskularnu kirurgiju Klinike Magdalena (Zagreb)
27. doc. dr. sc. Mario PULJIZ, dr. med. predstojnik ginekološkog odjela na Institut za tumore KBC Sestara milosrdnica Zagreb (Zagreb)
28. dr. sc. Stjepan RAZUM katolički svećenik, povjesničar (Zagreb)
29. dr. sc. Marin SOPTA hrvatski politički emigrant, bivši igrač i tajnik NK Croatia Toronto, predsjednik MO HNV-a Toronto, jedan od osnivača Hrvatskoga državotvornog pokreta, bivši tajnik HDZ-a za iseljništvo
30. dr. sc. Josip STJEPANDIĆ predsjednik Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti u dijaspori i domovini (SR Njemačka)

31. dr. sc. Tomislav SUNIĆ politički uznik, filozof, bivši sveučilišni profesor i diplomat, publicist (Zagreb)

32. prof. dr. sc. Ivica ŠARAC povjesničar, sveučilišni profesor (Mostar)

33. dr. sc. Tuga TARLE književnica, znanstvenica, diplomatkinja i prva voditeljica humanitarne udruge DORA (Zagreb)

34. Marko TOKIĆ sveučilišni profesor, predsjednik Hrvatske samouprave (Mostar)

35. dr. sc. Tanja TROŠELJ MIOČEVIĆ članica nevladine udruge Centar za istraživanje hrvatskog iseljništva, jedna od urednica nekoliko zbornika radova „Hrvatska izvan domovine“

36. prof. dr. sc. Ivica VEŽA sveučilišni profesor emeritus na Fakultetu elektrotehnike, strojarstva i brodogradnje (Split)

Izvadio sam samo ova imena, mada postoje mnogo poznatija imena u popisu pa bi bilo zgodno da se izvuku i oni na sličan način. Mnogi od njih su moji prijatelji, a o nekima sam napisao i knjige 😊

S LISTE 256 KOJI SU PODRŽALI TOMISLAVA JONJIĆA JE I ZORICA GREGURIĆ

73. Zorica GREGURIĆ medicinska sestra, predsjednica
Udruge zagrebačkih dragovoljaca branitelja Vukovara
(Zagreb)

KAPORTAL.NET.HR

**Tomislav Jonjić: Izopćen sam iz medija srednje struje jer
potječem iz antijugoslavenske i antikomunističke obitelji**
"Obraćam se izravno biračima, a to je onih pol

TEKST:

**TOMISLAV JONJIĆ: IZOPĆEN SAM IZ MEDIJA
SREDNJE STRUJE JER POTJEČEM IZ
ANTIJUGOSLAVENSKE I ANTIKOMUNISTIČKE
OBITELJI**

26.09.2024

Marin Bakić

"Obraćam se izravno biračima, a to je onih pola milijuna koji su dočekali hrvatsku nogometnu reprezentaciju pri njenom povratku iz Rusije, odnosno onih 100.000 do 150.000 koji su bili na kolovoškim koncertima u Imotskome", kaže predsjednički kandidat

"Ne obraćam se političkim strukturama čija su vodstva i u posljednje vrijeme pokazala da znaju iznevjeriti birače. Obraćam se izravno biračima, a to je onih pola milijuna koji su dočekali hrvatsku nogometnu reprezentaciju pri njenom povratku iz Rusije, odnosno onih 100.000 do 150.000 koji su bili na kolovoškim koncertima u Imotskome. Očekujem da s njima ulazim u drugi krug izbora za predsjednika Republike Hrvatske, a tada kao netko tko može objediniti sve od centra nadesno očekujem pobijediti aktualnog", odgovara kandidat za "šefa države" Tomislav Jonjić na pitanje koje ga političke stranke podržavaju u "utrci na Pantovčak" i kakav uspjeh očekuje.

Ovaj Imoćanin je rođen 19. svibnja 1965. godine. Završio je studij prava i bavio se odvjetništvom, ali je radio i u diplomaciji. Kasnije je doktorirao i modernu povijest. Autor je niza knjiga i članaka.

- Svojedobno sam slušao intenzivno njegovu glazbu, a i danas ponekad poslušam njegovu pjesmu o dječaku sa ženskim imenom "A Boy Named Sue". Ta mi je pjesma pri srcu, pogotovo u koncertnoj verziji. Najtopliji glas kojega sam čuo u životu je onaj Vice Vukova, ali nemam nekih posebnih afiniteta ni prema njemu.

Jesmo li nekoga propustili vrednovati?

- Mnoge. Čitav jedan naraštaj, a i više od toga, je izbrisan iz hrvatske kulture i javnosti. I danas se preimenuju ulice koje se zovu po zaslužnima za hrvatsku kulturu, a to se čini samo zbog toga što su djelovali u vrijeme Nezavisne Države Hrvatske. To me podsjeća na misao književnog kritičara Ljubomira

Marakovića. Kad je suđen nakon rata zato što je djelovao u kulturi tijekom okupacije, rekao je da su svi hrvatski umjetnici djelovali pod okupacijom jer je okupacija trajala stotinama godina. Trebalo bi prvo ispraviti nepravdu koja je nanesena tim ljudima i koja im se svakodnevno nanosi tako što se naša kulturna i politička povijest prikazuju vrlo jednostrano, kao da se mora misliti politički korektno iz današnje perspektive, izolirano od vremena u kojemu se djelovalo.

Imamo i slučaj književnika Vladimira Nazora koji je ničime izravno izazvan otišao u partizane. Tako je on shvatio svoje hrvatstvo.

- Jest, i nije sporno da ga je drugačije shvatio, mada postoje drugačija tumačenja razloga njegova odlaska u partizane. Ako zaslužuje spomenik i zato što je završio u jugoslavenskim partizanima, zašto spomenik ne bi zaslužili i oni koji su bili na drugoj strani, koji su nosili hrvatsku zastavu, a ne jugoslavensku?

U jugoslavenskom partizanskom pokretu je postojala inačica hrvatske zastave.

- Postojala je inačica hrvatske zastave koja je bila u funkciji obnove Jugoslavije. Nemojmo se zavaravati. Komunistička partija Jugoslavije neposredno nakon Prvog svjetskog rata zastupa izrazito unitaristički program. Za nju su Hrvati, Srbi i Slovenci pripadnici jednog te istog naroda. Kad pod pritiskom hrvatskog nacionalnog pokreta predvođenog Stjepanom Radićem komunističko vodstvo shvaća da se s postojećom politikom ne mogu afirmirati u hrvatskom, crnogorskom i makedonskom narodu, odstupa se od unitarizma. Petnaestak godina kasnije će se pod dojmom jačanja nacionalnog pokreta pod vodstvom Vladka Mačeka osnivati komunističke partije Hrvatske i Slovenije, ali će u partijskim dokumentima biti vrlo jasno iskazano da se ništa ne mijenja i da partija ostaje monolitna, kao i Savez komunističke omladine Jugoslavije, dok Komunistička partija Hrvatske i Komunistička partija Slovenije ostaju samo za opsjenu i prostotu, odnosno za zavarati narod.

Došli smo od Casha do Drugog svjetskog rata.

- Ali ste Vi za to zaslužni – skrenuli ste odmah na Nazorov odlazak u partizane.

Kakav je Vaš odnos prema NDH, saveznicima nacističke Njemačke i fašističke Italije?

- O tome nema dvojbe, kao što nema dvojbe da je bila polusuverena. No, nije se nalazila hrvatska alternativa, pokret koji je težio stvaraju neustaške, nefašističke, nenacionalsocijalističke Hrvatske, nego pokret koji je težio stvaranju komunističke Jugoslavije. Apsolutno sumnjam u oslobođenje Hrvatske pod jugoslavenskom zastavom. Osmoga svibnja 1945. godine u Zagreb ne ulaze partizani, nego formacija koja se i stvarno i pravno naziva Jugoslavenska armija i podiže se jugoslavenska zastava, a ministar unutarnjih poslova postaje Aleksandar Ranković. Vi to možete nazivati oslobođenjem, a ja to tako ne nazivam.

Zašto bi hrvatska država pod svaku cijenu predstavljala vrijednost? NDH je bila fašistička.

- Pripadam onome dijelu hrvatskog naroda koji drži da je državnost iznimno velika vrijednost i da sloboda pojedinca i naroda nije moguća bez nacionalne slobode. Dopuštam da ima onih koji misle drugačije, kao da ima i onih koji smatraju da treba ukinuti sve države ili onih koji misle sukladno marksističkoj teoriji da će sve države odumrijeti, s čime se ne slažem. Od onih koji misle drugačije očekujem jedino to da mi dopuste misliti drugačije, iako se to u Hrvatskoj događa iznimno rijetko i pitanje kao što je Vaše služe stigmatizaciji sugovornika. Previše godina imam da bih imao oko toga ikakvih dvojbi.

Ne nastojim Vas stigmatizirati.

- Ne želim ulaziti u prepirke, ali ste rekli da ćete razgovarati sa mnom o mom predsjedničkom programu, a počeli ste s Cashom, prešli odmah na Nazora, KPJ i NDH. Kakve to veze ima s mojim programom?

Pa eto, u programu navodite krilatice "povijest povjesničarima", da želite "hrvatske sadržaje u školstvu, kulturi i medijima", u Hrvatskom tjedniku ste govorili o posjeti Jasenovcu...

- Tako je.

Dakle, te teme nisu nešto što nije u Vašem repertoaru.

- Kako ne bi bile u mom repertoaru? Drago mi je da ste pročitali moj program, makar ukoso. U njemu se zalažem za slavljenje borbe protiv fašizma, ali držim da bi primjereniji nadnevak od 22. lipnja ili 27. srpnja bio 17. listopada kada je smaknut 1929. godine Vladimir Gortan jer je to autentični izraz hrvatske borbe protiv fašizma, a nije kontaminiran boljševičkom ideologijom. Onaj tko se tome protivi, a zalaže se za 22. lipnja ili 27. srpnja, pokazuje da mu nije do borbe protiv fašizma, nego do reafirmacije komunizma i jugoslavenstva. Kao narod i država proživljavamo traume jer nas se desetljećima šikanira za ubojstva stotina tisuća ili čak milijun ljudi. Nedavno je Skupština Crne Gore usvojila Rezoluciju o genocidu u sistemu logora Jasenovac i logorima Dachau i Mathausen. Dakle, postoje razlozi da se oko svih tih pitanja utvrde činjenice. Zalažem se za to da se osnuje međunarodno interdisciplinarno povjerenstvo koje će ih utvrditi te činjenice i one će tada biti oslobođene dnevnopolitičkih kulisa i Potemkinovih sela.

Rekli ste da bez nacionalne države nema ostvarenja slobode pojedinca.

- To je moje uvjerenje i uvjerenje velikog dijela hrvatskog naroda, što pokazuju razdoblja od 1941. do 1945. i od 1991. do 1995. jer je velika većina Hrvata u oba ta perioda krenulo u borbu za uspostavu i obranu hrvatske države. S matematičkom sigurnošću se može dokazati da velika većina Hrvata dijeli takvo uvjerenje i ja sam jedan od njih, a Vi ne morate biti. Zašto bi mi se osporavalo pravo da mislim kako mislim?

Nemojte shvatiti da Vam to osporavam.

- Razgovaramo.

Govorimo o slobodi pojedinca, a NDH je imala rasne zakone po kojima je postupala. Bila je zločinačka tvorevina.

- Nisu postojali rasni zakoni, ali jesu prisilni propisi u formi zakonskih odredbi i o tome nema dvojbe. Nedvojbeno su stradavali nedužni, no hajdemo utvrditi razmjere i razloge stradavanja. Povijest i priroda ne prave skokove – postoje uzroci i posljedice.

Kako možemo govoriti o slobodi pojedinca unutar NDH, ako je već bila takva kakva je bila?

- Nisam kazao da je postojala sloboda pojedinca u NDH. Notorno je da je ta država bila autoritarna i nije dopuštala djelovanje drugih političkih stranaka i organizacija osim ustaškog pokreta. Postojao je kult ličnosti i Antu Pavelića se neukusno hvalilo. Dobar dio Hrvata je bio nezadovoljan unutarnjim prilikama u toj državi i ustaškim režimom. No, treba razdvojiti režim od države. U tjedniku Globus je 1991. godine Slavko Goldstein bio pitan gleda li pozitivno na sve postupke izraelskog režima, a odgovorio je da je vrlo kritičan prema mnogim postupcima režima, ali da je sretan što postoji izraelska država. Zašto bi njemu bilo dopušteno da bude sretan zbog postojanja izraelske države, makar bio nezadovoljan režimom, a meni bilo uskraćeno pravo da budem sretan što postoji hrvatska država, mada ne bio zadovoljan unutarnjim prilikama? Uvijek sam bio član oporbenih stranaka. Iz toga proizlazi da nisam zadovoljan prilikama u hrvatskoj državi, no to ne znači da sam s prljavom vodom koju primjećujem spreman izbaciti dijete.

Više puta ste spomenuli da Vam netko osporava neko pravo. Je li Vam netko osporava neko pravo?

- Osporava. Pratite li predsjedničku kampanju?

Osporava li Vam netko neko pravo kao Hrvatu?

- Pratite li predsjedničku kampanju i jeste li primijetili koliko sam sekundi proveo na bilo kojoj nacionalnoj televiziji? Je li to slučajno. Objavio sam popis 230 javnih podupiratelja moje kandidature, a među njima su akademici, sveučilišni profesori, generali... Nijedna televizija nije osjetila potrebu da o tome izvijesti, no zato se izvještava o tome da je kandidat Hrvatske demokratske zajednice Dragan Primorac posjetio Vukovar. Veliki je to događaj. Mislite li da se to događa slučajno? Smatrate li da je taj "progon" iz javnog prostora slučajan? Nije, nego je posljedica činjenice da zastupam stajališta koja su iz perspektive današnje vladajuće oligarhije politički nekorektna, premda je kristalno jasno da je moja pozicija demokratska. Od 1990. godine sam objavio 11 knjiga, više od dvije tisuće novinskih tekstova, 50 do 60 znanstvenih i stručnih članaka. Nađite u tom opusu jednu jednu rečenicu u kojoj se dovode u pitanje parlamentarna demokracija, ljudska prava, u kojoj se netko stigmatizira zbog drugačije boje kože, političkih uvjerenja i drugih razlika. Tako nešto se ne može naći. Usprkos tome sam izopćen iz javnog prostora jer potječem iz obitelji koja je bila antijugoslavenska i antikomunistička te zato što je moj program dosljedan mojemu podrijetlu i dosadašnjem životu, a to je hrvatskoj političkoj kasti neprihvatljivo. To što sam izopćen iz medija ne znači i da ću biti izopćen iz srca birača, da se izrazim patetično.

Na Kaportalu ste dobrodošli.

- Hvala lijepo. Časna ste iznimka. Kada budem pisao memoare kao predsjednik Republike to ću i spomenuti.

Jesu li Hrvatima ugrožena prava u hrvatskoj državi?

- Naravno da jesu! Izrečena je na dan kada razgovaramo pravomoćna presuda jednom hrvatskom novinaru, a nije reagiralo nikakvo društvo za zaštitu ljudskih prava i nikakvo novinarsko društvo, portali ili televizije, dnevници i tjednici. Nitko nije postavio pitanje je li taj novinar pravedno osuđen i je li njegova satira zaslužila osudu.

O kome govorimo?

- O Marku Juriću iz Projekta "Velebit", a osuđen je za emisiju koja je bila emitirana na Z1.

Je li to u vezi onog "upozorenja" na pravoslavne svećenike na Cvjetnom trgu u Zagrebu?

- Tako je. Vidimo kakve se "satire" svakodnevno pojavljuju u medijima na račun Hrvata, hrvatskih vojnika, zrakoplova, svećenika koji su svi prikazani kao pedofili i razbojnici, a nikad nema osude i sve se to povede pod slobodu izražavanja i to uživa kolektivnu zaštitu takozvanih boraca za ljudska prava. Kada se čovjeka osudi zbog toga što zastupa drugačija stajališta, vraćamo se na boljševički princip po kojemu nema slobode za neprijatelja slobode, a mi odlučujemo tko je neprijatelj slobode.

Nije li demokratski omogućiti manjini da kritizira većinu i da ona to mora otpjeti?

- Naravno da mora otpjeti, ali postoje granice te kritike. Mogu li u Njemačkoj kao pripadnik manjine vrijeđati Nijemce? Ne mislim da bih mogao. Kad arapska manjina vrijeđa Francuze u Francuskoj, jesu li sankcije koje doživljava zbog toga što se većina želi zaštititi ili je to zbog toga što manjina uživa apsolutna prava? Zbog čega bih kao Hrvat u Hrvatskoj trebao imati manje prava od bilo koga drugog, a imam jer ne mogu slobodno iskazivati u medijima srednje struje?

Što biste htjeli poručiti, a ne možete u mainstream medijima?

- Htio bih izložiti svoj program na predsjedničkim izborima jer sam jedini kandidat koji nudi konkretan program, a on se može analizirati, hvaliti, kritizirati i iz njega se jasno vidi kakvu Hrvatsku priželjkujem. Drugi kandidati se rasipaju frazama i floskulama. Gospodin Primorac kaže da će biti pristojan i da će poštivati Ustav. Zar se ne pretpostavlja da neću mlatiti i pljuvati prolaznike na ulici? To se podrazumijeva. Moj program je jasan pogled na stanje u Hrvatskoj i opis manjkavosti sustava s

prijedlogom mjera kojima bi hrvatska država dobila supstancijalno hrvatski sadržaj, a ne da bude jugoslavenska kolonija ili uopće tuđinska te da hrvatsko društvo bude civiliziranije, sa snošljivijom atmosferom. Nigdje u svom programu ne diram u stečena prava manjina. Konkretno je riječ o srpskoj manjini. Jadni ljudi žive po Banovini, Kordunu i drugdje bez struje, ceste i vode i nemaju nikakve koristi od svoje vrhuške i etnobiznismena, kako su takve nazvali neki predsjednici Republike. Pripadnike te manjine se potpuno nepotrebno antagonizira s većinom. U svom programu sam predložio model kojim se tim etničkim skupinama jamče sva prava, a da ih se ne antagonizira s hrvatskom većinom. Ne postoji ontološki višestoljetni sukob između naroda. Hrvati su živjeli stoljećima u istoj državi s Mađarima bez ozbiljnih konflikata, da bi u jednom razdoblju došlo do žestokih sukoba, ali se to opet smirilo i s Mađarima ne osjećamo nikakav antagonizam i oni su se u Domovinskom ratu pokazali vrlo susretljivima i prijateljskima. Zašto tako ne bi bilo i sa srpskom manjinom? Kada se dopusti da ih se instrumentalizira i kada je hrvatski ustavnopravni poredak takav da ih gura u sukob s većinskim narodom, doživljavamo potpuno nepotrebne incidente koji su na štetu oba naroda. Predsjednik je to svima, pa mora voditi računa i o zaštiti onih koji misle drugačije. Bio bih protiv svih zabrana, a jedino bih zabranio izravno pozivanje na mržnju i nasilje. Bio bih zadnji koji bi se založio za isticanje meni nepoćudnih simbola i pjevanje meni nepoćudnih pjesama ili hodočašćenje u Kumrovec – to postaje problem kad je zabranjeno, a kad je dopušteno onda je folklor kojim će se baviti nekoliko stotina ljudi bez ikakvih društvenih sukoba. Međutim, postoji skupina ljudi koja parazitira na tome i iz toga silan novac i politički kapital, pa smo kao nacija traumatizirani i neprekidno živimo pod dojmom sukoba ustaša i partizana koji u stvarnosti ne postoji. Nikakvih takvih sukoba nije bilo za Domovinskog rata, a potom su politički trgovci razbudili strasti koje su same po sebi potpuno prirodno bile usahnule.

Koliko je Drugi svjetski rat aktualan svjedoči vijest od srijede da je iskopana u Novoj Gradiški neeksplozivna

bomba iz tog razdoblja. Uvijek mi je bilo čudno kod desnice, ako se smijem tako slobodno izraziti...

- Dobro, da ne objašnjavamo što je desnica...

Čemu tolika fiksacija na Srbe u Hrvatskoj ili van Hrvatske?

- Nema fiksacije, to je kriva predodžba. Ako se pozabavite ideologijom hrvatskog nacionalizma, ne samo u vrijeme njenog formuliranja u doba Eugena Kvaternika i Ante Starčevića, nego i kasnije, vidjet ćete da Hrvatima nikad nisu bili problem Srbi, nego jugoslavenska ideologija koja je korištena za odnarođivanje Hrvata i stvaranje velike Srbije. Ne predstavlja apsolutno nikakav problem to što se netko osjeća Srbinom ili želi živjeti u Srbiji. Bilo bi, naravno, krajnje neukusno kada bih kazao da imam prijatelje Srbe. Čitavog života živim sa susjedima koji su Srbi bez ikakvog problema i nema nikakvog animoziteta. Problem je kada se umjetna ideologija bez bilo kakvog uporišta u povijesti kao što je jugoslavenska pokušava instrumentalizirati, kad se njome pokušava odrediti sudbina hrvatskog naroda i to je ono što izaziva antagonizme i reakcije. U srpskom političkom korpusu postoji struktura koja to jugoslavenstvo koristi. Filozof Neven Sesardić, kojega nitko razuman neće proglasiti hrvatskim nacionalistom, prokazuje i dokazuje praksisovske filozofe kao nositelje velikosrpske ideologije. Oni, naravno, nikada nisu zagovarali veliku Srbiju, nego Jugoslaviju, no iza nje se krila velika Srbija. U tome je, dakle, tajna, a ne u nečijem srpstvu.

U programu spominjete reformu političkog sustava. Što biste mijenjali?

- Dvije najvažnije promjene koje bih poduzeo bile bi promjene izbornog sustava i ustroja Hrvatskog sabora kojega bih ponovno nazvao Hrvatskim državnim saborom jer ga treba razlikovati od pokrajinskih i kojekakvih pučkih sabora. Predlažem da se uvede drugi dom, da se radikalno proširi izborno pravo Hrvata iz Bosne i Hercegovine i iseljenišva te da se omogući dopisno, odnosno elektroničko glasovanje jer je zanimljivo da političke

strukture od tog proširenja izbornog prava s obzirom na to da im je najjednostavnije funkcionirati tako da korupcionaškim metodama osiguravaju većinu. Kod dopisnoga, odnosno elektroničkoga glasovanja to više ne bi bilo moguće. Jačanje izbornoga prava Hrvata iz BiH i iseljeničtva bi ojačalo veze tih naših sunarodnjaka, omogućilo da njihova možebitna ulaganja budu zaštićenija, a znamo da su danas izložena kojekakvim ucjenama, birokratskim začkoljicama i preprekama. Množenjem njihovih investicija bi se ti ljudi i njihove obitelji čvršće vezali uz domovinu, a ne znamo bi li se vratili, odnosno bi li se vratili njihovi potomci. Na nama kao narodu i kao državi je omogućiti njihov povratak jer svaka normalna država priželjkuje povratak svojih iseljenika.

Predsjednik Zoran Milanović je nedavno upozorio da valja biti oprezan pri politici useljavanja.

- Trguje na najjeftiniji način, kao što je uvijek i činio. Svojedobno se grlio u Sarajevu sa Željkom Komšićem, a kasnije se nastojao dodvoriti Hrvatima iz BiH koje taj Komšić ponižava samom svojom pojavom i samim svojim postojanjem. Predsjednikova upozoravanja na problem migrantske krize i mijenjanja lica Europe su zakašnjela pojava jer tome svjedočimo godinama. Treba najstrožim mogućim mjerama, koje štite ljudsko dostojanstvo i prava ljudi, onemogućiti nezakonite migracije, a zakonite ograničiti i nadzirati da se ne bi dogodilo ono što se događa u zapadnoeuropskim zemljama gdje postoje kvartovi u koje policija ne ulazi jer su stanovnici zaveli vlastiti poredak. Kad bi se to dogodilo u Hrvatskoj, odnosi bi se zaoštrili i javljalo bi se nasilje. Bolje problem spriječiti dok i dalje možemo.

Spomenuli ste u programu da treba "ograničeno jačati" ovlasti Predsjednika. Što to znači?

- Ne bih nikada Predsjedniku dao autoritarne ovlasti jer smo pokazali da smo u stanju izabrati one koji nisu u stanju vladati sobom. Između svake predsjedničke inicijative bih stoga ugradio osigurač u obliku referendumu ili parlamenta. U potencijalnoj ustavnoj reformi Predsjedniku bih dao pravo

raspisivanja referenduma, i u tom slučaju narod procjenjuje je li ta njegova inicijativa osnovana. Dao bih mu i pravo samostalnog predlaganja zakona, a tada Hrvatski državni sabor može to ne usvojiti, ako zaključi da predlaže budalaštinu ili da je on sam budala. Nikad ne bih Predsjedniku dopustio da ima šire samostalne ovlasti od onih koje ima danas, a danas ih nema puno.

Kako gledate na ideju da se Predsjednik bira u parlamentu?

- Loše. Već sad imamo situaciju da Predsjednika, koji je po ustavnoj definiciji izvanstranačka i nadstranačka osoba, kandidiraju i promoviraju političke stranke. Ako bi bio izabran Primorac, potpuno je jasno da bismo dobili na Pantovčaku lutka predsjednika HDZ-a i Vlade Republike Hrvatske Andreja Plenkovića koji bi tako u potpunosti koncentrirao vlast. Predsjednik mora biti nestranačka i nadstranačka osoba. Stoga je potrebno da ima politički autoritet koji izvire iz neposrednog biranja. Nikad nije dobro kad Vlada i Predsjednik pripadaju istoj stranci.

Biste li kao Predsjednik komentirali dnevnopolitičke događaje i ulazili u sukob s drugim političarima i institucijama?

- Ne bježim od polemike. Objavio sam knjigu polemika i imam još dvije u pripremi. Volim primati i davati udarce od kojih se samo u Hrvatskoj ne umire, kako se izrazio Antun Gustav Matoš. Međutim, ulaženje u dnevopolitičke rasprave i komentiranje kojekakvih budalaština i bezvezarija, što predsjednik Milanović često čini i čitav njegov mandat se svodi na prepričavanje viceva i pričanje doskočica, nije nešto što bih prakticirao. Što je Milanović u pet godina mandata napravio osim što je lopatama ordenja pokušao kupiti hrvatske branitelje jer osjeća silan kompleks zato što nije bio sudionik Domovinskog rata? Dakle, u takve sukobe ne bih ulazio. Svjestan da se Europa nalazi u svojevrsnom Trećem svjetskom ratu, ozbiljnije bih pristupio, državnički, i ne bih se bavio

vicevima i tračevima kao što se ne bih niti izrugivao Žarku Puhovskom, što je dijelu mojih birača simpatično – ispod dostojanstva Predsjednika je da se bavi čovjekom koji ne znači zapravo ništa, bez obzira što je svakodnevno na televiziji.

Priznat ćemo da je profesor Puhovski intelektualac od formata, slagali se s njime ili ne.

- On je primarno svjedok i ima nesreću da su svi u čiji je prilog svjedočio propali, u prvome redu komunistička Jugoslavija.

**S LISTE 256 KOJI SU PODRŽALI
TOMISLAVA JONJIĆA JE IZVONIMIR
HODAK**

**78. Zvonimir HODAK odvjetnik i publicist
(Zagreb)**

LIJEVOM NAŠOM

**IMAO SAM ZANIMLJIV PRIJEDLOG ZA
TUĐMANA I ŠUŠKA: REKLI SU MI DA
POKUŠAM SAM**

ZVONIMIR HODAK

Tko o čemu, ja ću opet malo o našoj hrvatskoj ljevici. Hrvatska ljevica je ponosna na svoju jugo tradiciju, svoj NOB, svoja dostignuća, svoje "napredne stavove", kako u pravilu tepa samoj sebi.

30.09.2024.

Ovih dana naletim na fejsu na tekst **Ivana Kiša**. Kao da sam sreo samog sebe, Kiš se kao opravdava pa kaže: "Ovaj sam tekst pronašao na bespućima interneta pa koga zanima. Sličnost sa stvarnim činjenicama je namjerna. Dakle, ljevica je izašla iz Sabora kad se je glasovalo o hrvatskoj neovisnosti. Ljevica je predala hrvatsko oružje JNA. Ljevica je glasala protiv zakona o hrvatskom jeziku. Ljevica je bila protiv Pelješkog mosta. Ljevica je bila protiv LNG terminala na Krku. Ljevica je lagala za dogovor **Tuđmana** i **Miloševića**. Ljevica je neprekidno

optuživala Tuđmana i mnoštvo hrvatskih časnika i vojnika za ratne zločine. Ljevica je izvela privatizaciju najvažnijih državnih firmi. Ljevica je pokušala zaštititi udbaše prilikom izručenja Njemačkoj. Ljevica je vodila najneuspješnije hrvatske vlade.

Ljevica je, dok je bila na vlasti, devastirala hrvatsku vojsku i obavještajne službe. Ljevica je bila protiv modernizacije hrvatskog ratnog zrakoplovstva. Ljevica je željela privatizirati sve hrvatske autoceste. Ljevica je bila protiv uvođenja kune. Ljevici je smetalo prvo bijelo polje hrvatskog grba. Ljevica želi zabranu pozdrava ZDS. Ljevica inzistira na falsificiranoj komunističkoj hrvatskoj povijesti. Ljevica uvijek traži zabranu **Thompsonovih** koncerata dok hrli na koncerte srpskih cajki. Ljevica je ateistička i anti kršćanska, podržava pobačaj, aktivni je promotor LGBTIQ+ agende. Ljevica desetljećima blati i lažno optužuje blaženog kardinala **Alojzija Stepinca**. Ljevica neprekidno djeluje protiv katoličke Crkve, ustrajno

napada većinu katoličkog svećenstva i vjernika.

Ljevica se protivi povratku hrvatskih iseljenika i njihovih potomaka u domovinu. Ljevica ima monopol na hrvatsku kulturu. Ljevica dominantno upravlja hrvatskim medijima. Ljevica veliča Tita, jednog od najvećih zločinaca svjetske povijesti. Ljevica ima lijepih riječi za propalu tamnicu hrvatskog naroda - Jugoslaviju. Ljevica se redovno nabacuje blatom po vrhunskim hrvatskim sportašima. Ljevica radi sve ne bi li učvrstila veze sa zemljama 'regije', a na uštrb odnosa sa zapadom...". Autor se na kraju ispričava ako je nešto izostavio jer je toliko toga protuhrvatskog da je teško sve to zapamtiti. Potpisujem, ali zbog toga boli glava...

FOTO: HINA

Tuđman je i danas kost u grlu ljevičarima

Uglavnom, s tom i takvom ljevicom, koja nikada nije bila hrvatska niti će ikada biti, nezbrojena i smotana hrvatska desnica priželjkuje suradnju! Takva tobožnja "desnica" u biti su tek otpali jugo komunistički otpadci, politički diletanti i bezglavi smušnjaci kako ih je nazivao hrvatski velikan i utemeljitelj hrvatske države dr. Franjo Tuđman. I da na kraju i zasolim, Franjo Tuđman i danas je kost u grlu razno raznim orjunašima i takvim ljevičarima. Toj i takvoj hrvatskoj "desnici" ne sviđaju novoizabrani saborski zastupnici pa se odmah "sele" na stranu na kojoj stoluju **Benčićka, Kekinica, Raukarica** tako da se lijevo sinkronizirano kokodakanje može nastaviti s dodatnim snagama. Kad se neočekivano u saboru pojavi poneki intelektualac odmah započne lijevo kokodakanje, vrijeđanje i njegovo prozivanje.

Hrvatska ljevica je uvijek egzistirala na rubu izdaje. To je primijećeno još u vremenu **Antuna Gustava Matoša** koji je i sam o tome pisao i čudio se. Nova su vremena, a hrvatska

ljevica još živi u neprežaljenoj Jugi. Misle da je njihova laž samo "prilagođena" istina. Kažu da istina uvijek ispliva na površinu. To je relativno točno. Jednom ispliva, ali ponekad kao lešina pluta po površini...

Sjeli su mu na račun. Računao je na to...

Neki ljevičari su nemoralni, a neki imaju dvostruki moral. Pljuni i zabrani, ili kako **Dražen Travaš** vidi **Hrvoja Klasića** jevičarsku "istoriju" naše novije povijesti: "Evo nam još jednog stalnog gosta i ljubimca svih Zun Zara portala, televizija i gnojidbenih medija -našeg Klasića, defektnog imena i istog svjetonazora". Evo što nam Hrvojica predlaže: "Pod hitno bi trebalo zabraniti televizijsko i radio emitiranje hitova **Miše Kovača, Olivera Dragojevića**, Novih fosila, Parnog valjka, Azre i svih ostalih hrvatskih pjevača i bendova koji su, kao jugoslavenske zvijezde, nastupali po dvoranama od Vardara do Triglava".

To je, k'o bajagi, trebala biti vrhunska ironija našeg "istoričara". Više je ironije u tvrdnji "istoričara" **Goldsteina** da je **Hitler** slao u Jasenovac "drobilice za kosti" pa je to razlog zašto u Jasenovcu od 700.000 ubijenih nema ni jedne kosti. Komentar **Mile Bucića**: "Fakultet političkih nauka, tu se kote novinari". Klasić je jedan od onih koji voli ići do kraja, ali doći će vrijeme kad će morati platiti alimentaciju... Naime, kaj? Sve ovo što je iznio Ivan Kiš, Draže Travaš, **Ivica Granić** i drugi, uglavnom samo na fejsu, znaju i naši vrapci. Možeš ti jugofile deklasirati argumentima sto puta, ali oni su svoje stavove uklesali (kao u kamenu) kroz tisak, televiziju, radio, sve medije koje čvrsto drže u svojim rukama.

FOTO: HINA/Edvard Šušak

Prijedlog Tuđmanu i Šušku

Kada umre **Buda Lončar**, osvjedočeni partizanski egzekutor, organiziraju akademije, na kojima sve što je radio (ubijao, davio u moru, sredio embargo na kupnju oružja 1991.g. u UN-u) pretvaraju u nacionalne "zasluge". Politika je kao rijeka, nekog odnese, a nekog izbaci. Budu je izbacilo more za koje je bio tijesno vezan od tragične 1945.g. pa do smrti. Prema tome, može Kiš pisati, analizirati, osvjetljavati, ukazati itd, oni su uvijek spremni sve to prekriti svojim lažima iliti "prilagođenim" istinama. Dok je trajao Domovinski rat i dok su se branitelji, pa i HOS-vci, borili na Srđu s četnicima, "oni" su već točno znali tko će u mladoj hrvatskoj državi kontrolirati tisak, tko televiziju, tko radio... Tako nam se dogodilo: radio ne radio, slušaj radio! Kad sam jednom Tuđmanu i Šušku predložio da se pokrene jedan dnevnik desne, prohrvatske orijentacije, dobio sam odgovor "Pa hajte, pokrenite vi!".

Zato je ono što pišem u mojim kolumnama već godinama kao i mnogi drugi domoljubni kolumnisti samo sviranje onoj stvari... Koliko je već samo domoljubnih tema obrađeno u raznim

kolumnama koje kruže fejsom. Međutim nikada nećete o tim istim temama i argumentima za njih čuti ni riječi u našim mainstream dnevnicima, tjednicima ili televizijskim programima. Vlada zavjet medijske šutnje o bitnim hrvatskim problemima kao i tišina o kandidaturi **Tomislava Jonjića** za Pantovčak. Da se kojim slučajem kandidirao Ante Tomić, **Vedrana Rudan** ili netko sličan o tome bi bružali svi mediji, a izašla bi i sabrana djela tih naših ljevičara. Nemam političkih ambicija pa se mogu samo zlobno smješkat. Jonjiću pak nije do smješkanja...

Dok smo mi imali svoje principe, oni su imali Gavrila.

Trideset i prva je obljetnica operacije Džep 93. Operacije je to koje se **Ivica Ivanišević** iz Slobodanke i dan danas srami. Zločesti "krivousti" Tuđman je za par sati pretekao Bošnjake i Srbe da "realizuju" njihov dogovor po kojem bi 9. rujna Srbi osvojili Gospić, a Bošnjaci Mostar te, "molim lepo", izbili na more. I danas bi odjekivalo "Lepom njihovom" oj, Jugo, jugice! I ne bi **Davoru Ivankoviću** iz Večernjaka palo na pamet "nediplomatski" tvrditi kako: "Jugoslavija nije bila samo dobra glazba i jaka kulturna scena s kraja 80-tih. To je uljepšavanje povijesti države koja je bila diktatura nastala na groznom zločinu". Nesretni Davor ide čak i dalje pa piše: "Godine 1945. **Titove** ubojice pobile su više ljudi nego bombe u Hirošimi i Nagasakiju".

FOTO: Screenshot

Juga je i danas dobar biznis

I što sad? Od vremena kad su eksplodirale te dvije famozne, povijesne atomske bombe krajem 1945.g. poginulo je 130 tisuća ljudi. U isto vrijeme je na "ovim prostorima" bilo ubijeno 180 tisuća ljudi. Na njih nije bačena atomska bomba, oni nisu stradali u borbi, nisu svi ni bili ni vojnici. Bilo je i žena i djece. Pobijeni su bez suđenja, a njihova tijela zatrpana su po "Hudim jamama" diljem Hrvatske i Slovenije... Te zločine bez presedana organizirali su i realizirali Tito, **Ranković**, **Kardelj** i drugovi partizani iliti komunisti. Masovnih zločina kasnije više nije bilo, ali je "partija" nastavila "državne neprijatelje" likvidirati sve do kraja 1988. godine. I što dodati ovoj našoj povijesti zločina? Što o ovom misle "Gera i Pofuk" kao i ostali "pevači" o Jugo, jugice...

Bijelo Dugme orilo se nedavno u Splitu. Vijorila se zastava SFRJ na ekranu. Ta država i danas je dobar "biznis" za **Gorana Bregovića** i istomišljenike. Mnogima je pjevanje "Oj Jugo, jugice" samo nekakva budalaština. Po takvima svatko ima demokratsko pravo biti budala. To poentira i Davor. Samo jedni za Čavoglave i ZDS idu sucima za prekršaje, dok drugi imaju demokratsko pravo pjevati Jugi i vijoriti jugo zastavu. Ma što tko pričao, Jugovići su opet na sceni i u modi. To su oni kojima su u Beogradu najbolji tulum. Nije onda ni čudno što zagrebačka zlatna mladež iz svojih vila pod Sljemenom vikendom hrli u "prestonicu".

Stravičan je podatak da je dedek Kajbumščak bio ljudožder, a možda i srbožder. To je otkrio svijetu dedek Pantovčak na svjedočenju u Haagu.

Na pomolu je novi holokaust. Na vijest da je Izrael spreman napasti na Bliskom istoku skladišta oružja za masovno uništenje pametnim raketama "Uradi sam" koje same pronalaze cilj, u Izraelu je nastupila panika, a brojni Izraelci potražili su azil u Iranu....

Ivica Marijačić je u dilemi: "Ako je **Radić** napustio **Penavu** zbog, kako tvrdi, koalicije s HDZ-om, onda je najnormalnije

očekivati kako će njegova stranka zauzeti najoštriji oporbeni odnos prema HDZ-u. Ali Radić ne isključuje mogućnost koalicije s HDZ-om, a još manje isključuje potporu HDZ-ovom predsjedničkom kandidatu **Draganu Primorcu**". Nitko ne može slijediti takve amplitude.

Zasut sam pozivima o utrci za Pantovčak: Izjasnio sam se glasno i jasno

U noćnom TV programu ima toliko horor filmova da je nemoguće pronaći film nakon kojeg je moguće zaspati.

Nevladinih udruga je preko devedest tisuća pa njihovom brojnom članstvu treba priznati status nacionalne manjine.

Nakon početka sukoba u Gazi, ratni reporteri iz Lijepe naše raštrkaše se po Bliskom istoku. Kad su oko njih počele eksplodirati bombe, na prve detonacije povukli su se na mirnije destinacije. Originalan je bio jedan koji je o ratu u Gazi izvještavao s Dugog rata.

Kažu da ako je žena varljiva pravda je u njenim rukama kvarljiva.

<https://direktno.hr/kolumne/imao-sam-zanimljiv-prijedlog-za-tudmana-i-suska-rekli-su-mi-da-pokusam-sam-355813/>

JONJIĆ: NIŠTA ME NE ĆE OBESHBRABRITI DOKLE GOD OSJEĆAM POTPORU HRVATSKOG NARODA, TO JE JEDINO ŠTO UISTINU VRIJEDI!

01 Listopad 2024

Stvarni neprijatelji i razarači hrvatskog nacionalnog bića žele blaćenje, razjedinjenost i međusobne optužbe unutar domoljubnih redova, a zbog nasjedanja na takve klopke sluge smo u vlastitoj državi, svedeni na borbu za nekoliko uhljebničkih fotelja umjesto da preuzmemo vlast u Hrvatskoj. Kao gost u Podcastu Velebit prije nekoliko dana govorio sam o nizu tema vezanih uz moju predsjedničku kandidaturu. Pozivam vas da pogledate i komentirate, poveznica se nalazi u komentaru. Ujedno zahvaljujem svima na potpori i brojnim pozitivnim reakcijama!

S obzirom na upite, moram se ovim putem osvrnuti i na najavu predsjedničke kandidature gđe Branke Lozo u ime stranke Domino.

Naime, u vrijeme previranja unutar Domovinskog pokreta, pristizale su mi poruke potpore iz oba sukobljena tabora, postojali su određeni kontakti i naznake da bi me obje struje htjele podržati u predsjedničkoj utrci. Cijena potpore bila je ta da se svrstam na jednu stranu i sudjelujem u stranačkim odnosno strančarskim okapanjima. Nisam se dao uplesti u takvu priču, držao sam da je ona štetna za Hrvatsku i za odnose na tzv. hrvatskoj desnici.

Savjest mi je mirna, smatram da je moja odluka bila ispravna. Bio sam i bit ću otvoren za suradnju sa svima koji Republiku Hrvatsku vide kao hrvatsku državu s hrvatskim sadržajem, kao dio uređenoga civiliziranog Zapada, a ne dijelom balkanske močvare. I uvijek će ta moja ispružena ruka pretpostavljati suradnju na jasnim, ravnopravnim i transparentnim osnovama, jer ne namjeravam biti ničiji pijun.

Ne želim komentirati najavljenju kandidaturu gđe Lozo, jer ju ne poznajem osobno budući da nije bila nacionalno i politički angažirana u tri i pol desetljeća hrvatske neovisnosti. Svakako pozdravljam novo lice i protiv gđe Lozo ne namjeravam voditi kampanju, ne smatram ju svojim protivnikom.

Stvarni neprijatelji i razarači hrvatskog nacionalnog bića žele blaćenje, razjedinjenost i međusobne optužbe unutar domoljubnih redova, a zbog nasjedanja na takve klopke sluge smo u vlastitoj državi, svedeni na borbu za nekoliko uhljebničkih fotelja umjesto da preuzmemo vlast u Hrvatskoj.

Potrebna je promjena paradigme u hrvatskoj državi, a put do toga je promjena paradigme u nama samima, u međuljudskim odnosima, i u podizanju političke kulture i nacionalne svijesti na jednu višu razinu od stranačkih i drugih jasala.

Kao što sam više puta rekao, poštena borba povlastica je slobodnih ljudi. Ništa me ne će obeshrabriti dokle god osjećam potporu hrvatskog naroda, to je jedino što uistinu vrijedi!

https://dragovoljac.com/index.php/politika-i-drustvo/40952-jonjic-nista-me-ne-ce-obeshrabriti-dokle-god-osjecam-potporu-hrvatskog-naroda-to-je-jedino-sto-uistinu-vrijedi?fbclid=IwY2xjawFpw7lleHRuA2FlbQIxMAABHYthW34MqaRgs3kaCfyLqoOHb3h-vM1iT0_Utv3rftTvfnbvsZ7m5F21g_aem_dYKqHXwT3mW3PKn2HgGo0g

PODCAST VELEBIT – JONJIĆ: ULAZIM U BITKU OD KOJE NEĆU ODUSTATI

01 Listopad 2024 12:06

Gost u Podcastu Velebit je odvjetnik, povjesničar i predsjednički kandidat Tomislav Jonjić.

► Kako shvatiti medijsku blokadu Vaše kandidature, dok u isto vrijeme izvjesna Aurora Weiss dobiva medijski prostor?

► Možete li predstaviti Vaš životni put, koji je s obzirom na medijsku blokadu, javnosti ostao nepoznat?

► Kanite li i Vi u kampanji, u stranu gurnuti tzv. ideološka pitanja, kao što to predlažu drugi kandidati, jer se tobože, trebamo okrenuti budućnosti, a ne gledati u prošlost?

► Računate li na dio glasova hadezeovih članova i hoćete li se s oprezom ponijeti prema vladi?

► Što mislite o apelu Primorca koji stalno poziva da se u kampanji ne iznosi prljavo rublje?

► Iz DP-a kažu da Vama i Mariji Selak Raspudić nisu dali potporu jer ih niste tražili.

► Jonjić: ‘Program s kojim idem na predsjedničke izbore sastoji se od dva dijela – od onoga koji se drži sadašnjih ustavnih ovlasti Predsjednika Republike, i dijela koji predstavlja svojevrsni politički manifest, dijagnozu dubljih problema hrvatske države i demokracije, te pokušaj nuđenja konkretnih rješenja za te probleme.’

► Jonjić: ‘I danas tzv. politički mainstream odbija priznati da će nastavak aktualnih migracijskih i demografskih trendova u pitanje dovesti opstanak naroda i države, a da su kulturni i jezični problemi već prisutni te zahtijevaju jasne i konkretne odgovore.’

► Tomislav Jonjić je primio javnu potporu preko 230 ljudi različitih profila, među koje na primjer spadaju: Ivan Aralica, Mato Artuković, Meri Cetinić, Dinko Dedić, Davor Dijanović, Davor Domazet-Lošo, Bruna Esih, Željko Glasnović, Zorica Gregurić, Marko Grubišić, Andrija Hebrang, Mate Knezović,

Željko Olujić, Markica Rebić, Stjepan Razum, Karlo Starčević, Tomislav Sunić, Josip Stjepandić, Ivica Šarac, Đuro Vidmarović i mnogi drugi.

https://dragovoljac.com/index.php/politika-i-drustvo/40950-podcast-velebit-jonjic-ulazim-u-bitku-od-koje-necu-odustati?fbclid=IwY2xjawFpwtRleHRuA2FlbQIxMAABHc3POEkxJan7-qMCUyVvG1DhVHPMYzrt7ir_ZinNPHSA40ksICCIwC6Yp_g_aem_xEX4VhT2lv72CVnZq3f_3Q

SVE PRED OČIMA SVIJETA

**DESNIČARSKI KANDIDAT ZA
PREDSJEDNIKA PROZVAO
PLENKOVIĆA: 'RADI SE O SKANDALU'**

Zagrebački odvjetnik Tomislav Jonjić među prvima je najjavio da će se kandidirati za predsjednika Republike Hrvatske, a sada se na svom Facebook profilu osvrnuo na govor premijera Andreja Plenkovića pred Općom skupštinom Ujedinjenih naroda.

01.10.2024. u 14:29

Podijeli 1 1 2

Ispiši članak

Foto: HINA/Daniel Kasap

U objavi koju je naslovio "Plenković izgubljen u prijevodu" Jonjić navodi: "U svom je govoru pred Općom skupštinom Ujedinjenih naroda predsjednik hrvatske vlade rekao kako je hrvatska država 'proizašla iz konflikta', dok za domaću publiku partijska mašinerija taj Plenkovićev istup prevodi i opisuje kao da je Hrvatska bila žrtva rata i agresije. Radi se o skandalu u svakom slučaju, jer bila je riječ o brutalnoj agresiji i agresoru koji je imao svoje ime, ali u porobljenoj i cenzuriranoj Hrvatskoj o tome nema ni slova".

"U skladu je to s onim davnim Plenkovićevim zaključcima iz socijalističkih vremena, prema kojima je vladajuća klasa izvor informacija, i ona masama priopćava one informacije koje su poželjne radi lakšeg upokoravanja i eksploatiranja. Dakle, jedno se govori, drugo se radi; jedno vrijedi za svijet, drugo za Hrvate. A sve je u funkciji očuvanja 'vladajuće klase' koja je u najvećoj mjeri ista kao i onda kad je mladi Plenković citirao Marxa i Kardelja", dodao je kandidat za predsjednika RH.

DIREKTNO.HR

**Desničarski kandidat za predsjednika prozvao Plenkovića:
'Radi se o skandalu'**

Zagrebački odvjetnik Tomislav Jonjić među prvima je najavio da će se kandidirati za predsjedni

S LISTE 256 KOJI SU PODRŽALI TOMISLAVA JONJIĆA JE I JAVOR NOVAK

152. Javor NOVAK književnik, novinar i fotograf (Zagreb)

JAVOR NOVAK: ZASTRAŠIVANJE NOVINARA

01 Listopad 2024

Pravomoćnom presudom hrvatski novinar od formata, i vrlo rado gledan tv urednik i voditelj Projekta Velebit, Marko Jurič, osuđen je na deset mjeseci uvjetno! Nepravomoćne presude se ne komentiraju ali ovdje je riječ o pravomoćno okončanom sudskom procesu, mada se toplo nadam kako će g. Jurič imati upornosti ići s ovime i na Vrhovni i na međunarodni sud.

Tom sramnom presudom jedan hrvatski novinar osuđen je zbog verbalnog delikta i onemogućeno mu je javno djelovanje po aktualnim temama u slijedećih dvije godine. Pod prijetnjom zatvora! Time smo se svrstali među one mračne države Putinova tipa, koje progone i zatvaraju novinare. I mi imamo zabranjene teme, one o kojima se ne smije javno govoriti, baš kao što je to isto bilo i u tamnici hrvatskoga naroda, u šugoslaviji. Srećom novinare još ne šalju na Goli otok, još ne ubijaju.

Sva ova totalitarna sramota i puno jednoumlje događa se u Hrvatskoj u kojoj srbska okupatorska zastava s četiri S nikako još nije postala zabranjena. Ne samo da zastava nije zabranjena nego nije zabranjena čak niti četnička kokarda, kako nam se sa smiješkom u objektiv kamere svojedobno pohvalio obrtnik Pupovac. I ne samo to, ovom se presudom sve to i štiti. Četništvo nije zabranjeno u Hrvatskoj, unatoč svim masovnim zločinima u obje šugoslavije i u Hrvatskom obrambenom ratu. U tolikim masovnim zločinima počinjenima upravo u Hrvatskoj, a koji su i potvrđeni pravomoćnim presudama u Haagu.

Mi čak imamo uzajamna veleposlanstva sa Srbijom u kojoj se slavi četništvo i negira genocid u Srebrenici te sav Miloševićev fašizam. Kao i evolucijski i genetski krvoločan fašizam u Srbiji u 2. sv. ratu koja ne samo da je počinila posebno stravične masovne pokolje, nego se još i javno hvalila kako je Srbija postala prva Juden frei (oslobođena od Židova!) država u Europi! Priredila je čak i izložbu poštanskih maraka s tim svojim „uspjehom“ nad Židovima.

Mi s njima gradimo dobrosusjedske odnose, jer ono kao: susjeda ne možeš birati. I kao da se baš sa svakim susjedom moramo ljubakati. Kao da Hrvatska ni u 21. stoljeću još ne može bez Srbije i kao da su diktati iz EU obvezni i moraju se izvršavati bez ikakvih uvjeta i pogovora. Živjela suverenost. Živio suživot s četnicima.

cave Pupovac!

U tim i takvim uvjetima u Hrvatskoj pokazati kako Porfirije u Kanadi pjeva četničke pjesme dok stoluje na Cvjetnom trgu u središtu Zagreba, jest strogo zabranjeno. I to nam pokazuje pravomoćna presuda novom hrvatskom disidentu Marku Juriću. To je k tome i sudski progon počinjen po prijavi političara, vrha vlasti (!) javnog tužioca Milorada Pupovca. Dakle ne samo da se četništvo u Hrvatskoj ne zabranjuje nego oni koji s njime koketiraju drsko dižu prijave protiv nas, a koje onda evo ovako poslušno završavaju s ovakvim diskriminatorskim presudama! Presudama po novouvedenom verbalnom deliktu. Kad mi nismo u stanju biti suvereni, četnici će slobodno carevati i plesati Hrvatskom. I ta jednomna presuda gospodinu Juriću nije odluka jednog suda u Hrvatskoj, jedne pravosudne instance, to je presuda dvaju sudova, dviju instanci!

Dragi hrvatski novinari ne i drugovi orjunaški novinari (za vas nema straha), ovo vam je zastrašujuća poruka: ako ukazujete na četništvo većeg dijela Srbske pravoslavne crkve, bit ćete kazneno gonjeni, protiv vas će se voditi sudski proces i provest ćete se kao jedan po svemu hrabar novinar - Marko Jurić. S uvjetnom kaznom, a možda i bezuvjetnom ali svakako s višegodišnjom zabranom obrade aktualnih tema! Čuvajte se novog javnog, a socijalističkog tužioca Pupovca.

Zapravo nema tu suštinske razlike: isto su tako stradavali hrvatski ljudi 1971. Stradavali po prijavama pravovjernih partijaca. Mogli biste i vi danas u 21. stoljeću jednako stradavati po prijavama mnogih (veliko)Srba. Socijalizam je permanentno strahovao od snage svake oporbene riječi, bilo nejavne ili javne. Socijalistički mozgovi boje ih se krvavo još i dan danas 2024. u Hrvatskoj! Presude duboke države to nam nažalost potvrđuju.

Strašno je svjedočenje odvjetnika dr. Jonjića, predsjedničkog kandidata: „Kad god sam (u mnogo slučajeva) branio hrvatske branitelje bili su osuđeni, kad god sam po službenoj dužnosti branio srbske pobunjenike, uvijek su bili oslobođeni.”

vođe novinara šute...

Hrvatski disident Marko Jurić, koji je za ovog prijekog sudovanja pokazao dostojanstvo i nepokolebljivost, odlučno je odgovorio sutkinji, pokazao joj je i što ona radi s tom presudom

te je glasno manifestirao svoju iskrenu uvjerenost u pošteno obavljanje novinarskog posla. Ali, drugaricama i drugovima istina smeta. Time oni zatiru i ograničavaju slobodno novinarstvo (u navodnoj demokraciji), ušutkavaju i zastrašuju sve novinare, pa se pitamo kako će sada reagirati Hrvatsko novinarsko društvo? Kakvu će poruku njihova bajna sindikalistica Maja Sever poslati Međunarodnoj udruzi novinara? A što će poduzeti grlati zagrebački predsjednik novinara Hrvoje Zovko? Ulični drekavac za prava samo i jedino svojih istomišljenika. Oboje su se nekada derali do neba i pri samim sudskim optužnicama ili novčanim kaznama novinarima, a sada kad se novinaru prijete zatvorom - kukavički šute. Gdje je zatim Ivan Zvonimir Čičak, gdje su svi ostali članovi Hrvatskog helsinškog odbora? Guknite sada pravovjerni. Ako ste u stanju.

Treba naglasiti i da je suđenje protiv g. Juriča trajalo punih osam godina (uobičajeno za hrvatsko pravosuđe!), a da se tzv. Hrvatsko novinarsko društvo i njezin predsjednik Hrvoje Zovko nisu ni jedan jedini put oglasili o tome da se upravo u samoj metropoli Zagrebu, sudi jednom poznatom novinaru. Ne mogu se opravdavati niti time što Jurič nije njihov član jer je HNDe ne jednom imao praksu upozoravanja i osuđivanja ne samo svojih članova već i svih drugih novinara. Smiješno ali istinito. No šutnja u ovako skandaloznom predmetu ipak predstavlja dno dna predsjednika HND Hrvoja Zovka i njegovoga HNDa. To je dno dna i sindikalistice Maje Sever, pogotovo što ona djeluje i kao hrvatska novinarska sindikalistica i još k tome i kao međunarodna. Talog je to novinarstva kojeg nam pokušavaju prodati pod vrh. Aca Stanković tome će uvijek rado priskakati i pokušavati pomoći.

Stanje koje ovime dobivamo u Hrvatskoj, samo je nastavak destrukcije koja je započela još 2000. Tako je to bilo ali na žalost i ponovno jest i u današnjoj Socijalističkoj Republici Hrvatskoj. Vrijedi zapamtiti ime predsjednice sudskog vijeća na Županijskom sudu u Bjelovaru, ime drugostupanjske sutkinje gđe. Milenke Slivar. Treba zapamtiti i ime sutkinje gđe. Mirjane

Horvat s Općinskog suda u Novom Zagrebu, ime prvostupanjske sutkinje. Upravo su to njihove vrlo opasne i presedanske presude. Baš kao iz doba šugoslavije.

... i širi se medijski muk

Ali budimo poštteni pa kažimo i slijedeće: vijest o prijetećoj pravomoćnoj presudi novom hrvatskom disidentu Marku Juriću prvi je promptno donio Max portal 24. 9. 2024. Jutarnji list vijest je donio tek 25. 9. u 16 sati, a portal narod.hr tek u 18,45 sati. Tu udarnu vijest nisu donijeli ni Večernjak, ni Slobodna Dalmacija koja se inače velehvali da su najveće dnevne novine u Dalmaciji, ali nisu je donijeli niti brojni slobodni portali. HKV donosi članak 26. rujna, a moj portal donosi čak pet tekstova (ovo je šesti)! Svi su ostali zakazali. Ili zanijemjeli? Kao po partijskom nalogu.

“Domino“

Nakon što su Penava i Čipe potpuno profučkali povjerenje birača i sasvim ih prevarili, Mario Radić i brojni članovi dali su ostavku u DPu i osnovali novu stranku. Mariju Radiću želim svu sreću da ovaj već treći pokušaj osnivanja relevantne hrvatske desne političke stranke, konačno uspije. Vjerujem da i hoće.

Ali... sam naziv je trostruko kontraproduktivan. Prvo, Domino je dječja igra, a to je za svaku, pogotovo za neku novu političku stranku, vrlo loša asocijacija. Drugo, na znaku stranke piše Dom, a u drugom, desnom dijelu, ističe se riječ NO. Engleski, kao što svi znamo, to znači NE. To je još jedna loša asocijacija. Treća, i možda najvažnija primjedba, jest da je Domino dječja igra u kojoj se pomicanjem jedne pločice redom ruše sve druge. Dakle Dominom se ne može privući druge stranke na suradnju, niti se može domino efektom mijenjati političke prilike na bolje. Dominom se ruši, a ne gradi, domino efekt je sinonim za nezaustavljivo rušenje u nizu. Na što su dakle mislili u Radićevoj novoj stranci kad su birali baš tu marku i taj slogan? Posebna je šteta i što Radić potiče mrvljenje hrvatskih desnih stranaka i umjesto da podrži najstarije objavljenog predsjedničkog kandidata dr. Tomislava Jonjića on ističe svoju, svakako kvalitetnu, kandidatkinju dr. Branku Lozo. Iako je

razumljivo da Radić sa Dominom želi što prije potvrditi i dokazati svoju snagu nakon rascjepa, ipak je ovdje riječ o taštini, a na štetu hrvatskih interesa.

očita muljaža

Nakon svih tv i radio priloga, svih nastupa HDZovih političara, nakon svih članaka po novinama, nakon prave bure koju je izazvao nepripremljen i brzinski, nedorečen i muljatorski zakon o nekretninama (Radnička fronta cvate!), pogledajte ove dobre primjere. Kaže Izbavitelj kako zakon unosi red, donosi nekakvo priuštivo stanovanje (ma što to značilo i ma kada bi ono moglo profunkcionirati), pa nam on zatim poručuje još nešto, tvrdeći: „kratkotrajno obiteljsko iznajmljivanje nije turizam, potrebno nam je ono dugotrajno“. Ma nemojte kaasti. A hoće li onda i hoteli i moteli i auto-kampovi plaćati taj porez kod svojeg kratkotrajnog iznajmljivanja? Naravno da ne će. A kako to i zašto oni ne će? Zakon mora zahvaćati sve dionike u turizmu ili nikoga, a ne samo obiteljsko ili sada pod petokrakom hajkom to mrsko kapitalističko tzv. rentijersko iznajmljivanje. Ono kao: rentijeri ne dovode goste, ne povećavaju ukupan turistički prihod, oni ne doprinose njihovoj većoj potrošnji. Koje li su to prozirne socijalističke muljaže!

ženska neprava

Sve je to logično i potrebno: zločin je za svaku osudu. Pogotovo onaj najteži. Pa tako i prošlotjedna godišnjica, kad je ubojica Oreškić na Općinskom sudu u Zagrebu pobio tri žene, naoko ima smisla. Ali zločin ne treba frizirati, niti se njime treba i može manipulirati, već treba reći punu istinu. I nje se ne treba bojati, niti ju trebamo prešućivati. Istina zločin ne umanjuje. U protivnom dobivamo kontraefekt.

Ne možemo reći da je do tog bjesomučnog zločina došlo tek tako i da je on pao s neba. Sve su mu se žene bez razlike u sudnici grohotom smijale, ismijavale ga. I to ne na jednom ročištu. A on je tražio pravdu. Da je bilo tako govori i podatak da je ubojica pucao i u zapisničarku koja s predmetnim činjenicama nije imala baš ništa, ali činjenica ismijavanja odvela ju je do tragičnog ranjavanja i umalo do smrti.

Tijekom suđenja Oreškić je već bio tražio izuzeće sudskog vijeća. Vjerojatno zbog osjećaja pristranosti sutkinje i samog vijeća te je nemoćan i odbijen vrijeđao i sutkinju i članove obitelji svojih žrtva. Njima je poručivao da su đubrad, a novinare je nazivao štakorima. Stanimo začas ovdje. Kako je to Oreškić vrijeđao članove obitelji svojih žrtava? Zar su u sudnici bili nazočni članovi obitelji sutkinje, članovi obitelji ženine odvjetnice, članovi obitelji njegove bivše supruge? Nemalo je mutan taj podatak o „obiteljima njegovih žrtava“ koje je on vrijeđao. A zašto Oreškić nije bio odmah udaljen iz sudnice i kažnjen globom zbog vrijeđanja suda? Izgleda kao da se baš htjelo da sve to što dulje traje, da se optuženog što dulje ponižava. Zatim, zašto to brakorazvodno suđenje nije bilo zatvoreno za javnost? Netko je žarko želio da se sramoćenje optuženog proširi i u javnosti?

Događaj se kobnoga dana tako neometano odvijao dalje: ismijavanje te izrečenu presudu Oreškić nije mogao mirno saslušati, pa je u jednom trenutku kleknuo te prekrpio uši, ne želeći dalje slušati sutkinju. Nije li to bilo ono posljednje upozorenje da se sa ismijavanjem prevršila svaka mjera?

Bilo kako bilo, sami detalji zločina su stravični. Kad je sutkinja na kraju brakorazvodne parnice izrekla presudu diktirajući ju u zapisnik, ubojica je ispalio osam metaka. Kao bivši policajac Oreškić je ubio sutkinju, odvjetnicu svoje supruge i svoju bivšu suprugu te teško ranio sudsku zapisničarku. Zatim je u sudskom toaletu oprao ruke od baruta. Zahvaljujući općoj zbruci koja je nastala, bez problema je napustio zgradu suda i zaputio se na granični prijelaz sa Slovenijom, na Breganu. Tri sata kasnije ondje su ga uhitili s policijskom uniformom na suvozačkom sjedalu, s pištoljem te sa znatnom sumom novca: 90.000 njemačkih maraka i 180.000 kuna. To je upućivalo kako je njegov zločin bio pomno isplaniran. Nakon toga postao je prvi osuđenik u Hrvatskoj koji je osuđen na maksimalnih 40 godina zatvora.

No, taj dan teškog zločina ne bi smio biti proglašen nacionalnim danom borbe protiv nasilja nad ženama – 22. rujna. Zar ne bi bilo normalnije i kud i kamo pravednije proglasiti taj dan

nacionalnim za sve žrtve obiteljskog nasilja? No to u militantno feminiziranom hrvatskom društvu nije i ne će tako skoro postati činjenicom. Pa nam se vrijedi upitati zašto nemamo i nacionalni dan borbe protiv ženskog nasilja nad djecom? Ili ženskog nasilja nad muževima? Ili ženskog nasilja nad roditeljima? Ne možemo jedno nasilje žestoko osuđivati i to na nacionalnoj razini, a drugo niti spominjati, još manje osuđivati. A da i ne govorim o apsurdnom uvođenju femicida u Kazneni zakon gdje odavno postoji ubojstvo i teško ubojstvo. Je li dakle važnije ubojstvo neke žene od ubojstva bilo koje druge osobe? Jer isticanjem ženskih prava iznad zakona, poništava se sama priroda i sadržaj i namjera (već postojećeg) zakona.

Isto tako nacionalni dan za ovo, nacionalni dan za ono. Kakva uopće korist od toga? Hoće li teško posvađani supružnici u incidentnim brakorazvodima, zbog takvog nacionalnoga dana protiv nasilja, prestati činiti zločine? Tako dugo dok sadašnja privilegiranost žena kroz novo uveden femicid ne bude ukinuta te napokon bude prestala biti čisto očitovanje nejednakosti, tako dugo dok te nepravde ne budu ispravljene, trajno će postojati slaba i nikakva uvjerljivost i vidljivost nacionalnog dana borbe protiv nasilja (samo) nad ženama.

S jedne strane čudi me da taj autogol militantne feministkinje još uvijek ne vide, a s druge me strane ne čudi dokle ih je i do koje kontradikcije dovela njihova ostrašćena borba. Boreći se za jednakost svih žena dovele su brojne zaluđene žene u potpunu pravnu nejednakost. Ali i u značajan društveni animozitet. I sve to, a da nisu pomogle pretučenicim ili ranjenim ženama žrtvama. Biznis je to biznis. Veliki biznis. Ma kakva borba za ženska prava.

Javor Novak

<https://dragovoljac.com/index.php/javor-novak/40937-javor-novak-zastrasivanje-novinarar?fbclid=IwY2xjawFpwQ5leHRuA2FlbQIxMAABHeki>

r3wJ_mXoSwe4Q8r282AM0DSWknlg9HOUloeV6apOmer3yv
hEV9KhNw_aem_819s2e3Dfi1RuEC5u-3C2w

JONJIĆ: JESU LI HRVATI U MEĐUVREMENU NEŠTO NAUČILI?

03 Listopad 2024

Izvori s WikiLeaksa pokazuju nam kako se povijest ponavlja i kako se Hrvate prevodi žedne preko vode. Dokumenti u prilogu, s kraja 2003. i početka 2004. godine, jasno svjedoče o prikrivenom partnerstvu najužeg vodstva HDZ-a oko Ive Sanadera i bivšega hrvatskog predsjednika Stjepana Mesića, najpoznatijeg po sijanju podjela u hrvatskom narodu, „detuđmanizaciji“ i ocrnjivanju hrvatskog imena u svijetu.

Uz blagoslov stranih agenata, osuđenik Sanader i veleizdajnik Mesić zajedno su radili na suzbijanju „nacionalista“ u HDZ-u, kao i na očuvanju Mesićeve predsjedničke funkcije. Nije bilo jasno jedino to, hoće li HDZ otvoreno poduprijeti Mesićevu predsjedničku kandidaturu, ili će pak dati slaboga kandidata koji Mesića ne može ugroziti.

Prevladala je očito druga opcija i izbor je pao na Jadranku Kosor, koja se je čudnim spletom okolnosti uopće našla u drugom krugu umjesto Borisa Mikšića, te je uvjerljivo izgubila. Upravo u vrijeme Jadranke Kosor na čelu HDZ-a započinje uspon Andreja Plenkovića, današnjega predsjednika vlade koji se na ovim izborima služi prokušanim receptom – suzbij desnicu, pomoz ljevici, omotaj to hrvatskom zastavom i na kraju premaži korupcijom i klijentelizmom.

Ondašnju ulogu Jadranke Kosor danas igra Dragan Primorac, koji je već jednom (kod Hebrangove kandidature 2009.) poslužio ljevici, pa danas ubire pohvale Ive Josipovića i družine. Naravno, ljevica je osim njega imala i drugih asistenata i korisnih budala s tzv. desnice. Ima ih i danas.

Pitanje je samo, jesu li Hrvati u međuvremenu nešto naučili?

1. (C) In what was mostly an inside baseball discussion about Croatian politics, President Mesic's top Domestic Policy Advisor, Igor Dekanic, told us on May 26 that he was optimistic about Mesic's reelection prospects -- although an official announcement of his candidacy was still months away. Mesic had the likely support of all the key opposition parties and maybe even of the HDZ. Dekanic praised the current government; PM Sanader was doing more to implement a reform agenda than the prior SDP-led government. Mesic's agenda is the same as the current government's, including getting into NATO and the EU, and cooperating with the War Crimes Tribunal. So long as Sanader could keep his party's nationalists at bay, the HDZ was on the right course and Mesic was comfortable working with the government. That said, according to Dekanic, Sanader needed to show progress on his reform agenda to keep his rank and file happy. End Summary.

https://dragovoljac.com/index.php/politika-i-drustvo/40981-jonjic-jesu-li-hrvati-u-meduvremenu-nesto-naucili?fbclid=IwY2xjawFrFwhleHRuA2FlbQIxMQABHaQgpetDFUL4KV3jfP2m51jbJEdJEL1q218SP_yaqnYtPFEO3SmcEbKtVQ_aem_V0IMK0bbiDHGMcMv-168gQ

RADIĆ O PREDsjedNIČKIM IZBORIMA

U novom 'Hrvatskom tjedniku' u rublici 'Fus note za fah idiote' komentirana je duhovito tvrdnja Marija Radića:

Mario RADIĆ, predsjednik nove stranke DOMINO:

'Ja o Draganu Primorcu imam dobro mišljenje, stručan čovjek, moralan je, „ Mi mislimo da naš kandidat može pobrati puno glasova, iati dobar rezultat, a onda u drugom krugu tko prođe s desne mislim sa bi svi kandidati desnice tomu tko prođe u drugi krug, trebali dati podršku.'"

HT: Kas seovako složte dezertter Primorac i vrući nacionalist Radi, Plenković cvjeta od sreće i ponosa.

Jučer je prof. dr. sc. Branka Lozo doista obznanila svoju kandidaturu, a jučer je u istom tjedniku Ivica Marijačić objavio članak:

Sad kad su i DP i DOMiNO pod Plenkovićevim skutima, jedino izbor hrvatskoga predsjednika budi nadu u promjene

Nije dr. Branka Lozo manji domoljub od Jonjića, ali ona, uza sve kvalitete, jednostavno nema sve predispozicije potrebne za predsjedničku dužnost koja je prožeta dubokim povijesnim, pravnim, filozofskim pitanjima, a o čemu ona, za razliku od Jonjića, ne zna ništa. Da je Jonjić najavio kandidaturu tri mjeseca nakon Branke Lozo, reflektirajući na isto tijelo, i njegov bi potez bio nemoralan

U Prilogu dajem moj tekst objavljen na facebooku koji je sličan Radićevoj tvrdnji, ali Plenkovića nisam ni ja zaobišao:

„Meni je politički mnogo bliži dr. sc. Tomislav Jonjić, odvjetnik, povjesničar, publicist, glavni urednik Političkog zatvorenika itd. i doista je moguće da je Plenković za Primorca jer vjeruje da će tako pomoći Milanoviću. Uostalom i na prethodnim izborima dva Plenkovićeve kandidata su ušla u

drugi krug Zoran Milanović i Kolinda Grabar Kitarović. Pobijedio je, kako sam tvrdio i prije tih izbora, njegov glavni kandidat Milanović.“

I doista sam mislio da u drugom krugu možemo podržati i Primorca ako pobijedi u poštenoj 'utrci' mog kandidata Jonjića, pa sam nastavio:

„Moje osobno iskustvo s Primorcem kao ministrom je uglavnom pozitivno.“

Dao sam primjere kako se Primorac znao i suprotstaviti tadašnjem Predsjedniku Vlade Sanaderu.

Kod političara ne možete biti sigurni ni u šta, ali činjenica je da se suprotstavljao Predsjedniku dok je bio ministar, pokazuje da bi se mogao i suprotstaviti sadašnjem ako bude predsjednik države. Naravno, naglasak je na ono 'mogao'.

Međutim, pokazalo se da se oba predsjednika boje od mogućnosti da u drugom krugu budu Milanović i Jonjić.

Reagirali smo i Pismom HRT-u, ali i potpisima podrške Tomislavu Jonjiću 256 Hrvata a čelu s velikim hrvatskim književnikom i Tuđmanovim bliskim suradnikom Ivanom Aralicom!

Potpisima podrške kandidatu kojega se boje.

I Milanović i Plenković nisu naivni.

Zato se sve radi da se spriječi drugi krug s jednim kandidatom koji nije Plenkovićev: Tomislavom Jonjićem

Tako su sigurni da se može nastaviti s politikom koja zapravo podržava onu 'Srpskog sveta', odnosno politici Srpske Hrvatske: <https://dragovoljac.com/index.php/razno/41002-srpska-hrvatska>

Zato se sve svodi na rečenicu Ivice Marijačića:

Da je Jonjić najavio kandidaturu tri mjeseca nakon Branke Lozo, reflektirajući na isto tijelo, i njegov bi potez bio nemoralan

A ne volim sudjelovati u nemoralnim stvarima. I na prošlim izborima nisam izašao u drugom krugu, kada se birao novi predsjednik između dva Plenkovićeva kandidata.

Očito neću ni ovog puta ako drugog kruga uopće i bude, ako u njemu ne bude Tomislav Jonjić

Josip Pečarić

PRILOZI

O PRIMORCU NA FACEBOOKU 3. 8. 2024.

S obzirom na činjenicu da je kandidatura prof. dr. sc. Dragana Primorca izazvala niz negativnih reagiranja doista je zanimljiv odgovor koji je dao Mladenu Pavkoviću hrvatski general Ljubo Česić Rojs:

Dr. Dragan Primorac je kandidat HDZ-a na predstojećim izborima za predsjednika države. Hoćete li podržati njega ili Milanovića?

- *Nemam ništa protiv Primorca, odličan je stručnjak, ali ne vjerujem da ima velike šanse protiv aktualnog predsjednika, ... U svakom slučaju bit će zanimljiva utrka za mjesto predsjednika. Moj glas je „glas u moru“ i ne može presuditi. Narod bira koga hoće, pa stoga i imamo što imamo.*

<https://bezcenzure.hr/branitelji/razgovor-mladena-pavkovica-s-hrvatskim-generalom-ljubom-cesicem-rojsom/>

Roli je moj prijatelj i raduje me što je on izdvojio samo on „odličan je stručnjak“. Znam da kod izbora to što je netko „odličan stručnjak# doista ne znači puno, meni je značajna činjenica da je kolega Primorac na listama 2% najutjecajnih znanstvenika na svijetu Sveučilišta u Stanfordu (SAD). Tako je na Listi za 2022. godinu od 108 hrvatskih znanstvenika on na 28. mjestu po broju objavljenih radova, a na Listi za cijelu karijeru od 183 hrvatska znanstvenika na 141. mjestu.

Meni je politički mnogo bliži dr. sc. Tomislav Jonjić, odvjetnik, povjesničar, publicist, glavni urednik Političkog zatvorenika

itd. i doista je moguće da je Plenković za Primorca jer vjeruje da će tako pomoći Milanoviću. Uostalom i na prethodnim izborima dva Plenkovićeva kandidata su ušla u drugi krug Zoran Milanović i Kolinda Grabar Kitarović. Pobijedio je, kako sam tvrdio i prije tih izbora, njegov glavni kandidat Milanović.

Moje osobno iskustvo s Primorcem kao ministrom je uglavnom pozitivno. O slučaju (ne)izbora dopisnog člana HAZU Miroslava Radmana za redovitog Člana HAZU napisao sam knjigu:

J. Pečarić, *Kako su rušili HAZU?*, Zagreb, 2006.

Radmana je podupirao tadašnji Predsjednik Vlade Ivo Sanader iako je Radman napadao njegovog ministra Primorca. Primorac mi je pružio pomoć u obrani Akademije od tadašnjih napada.

Tada su znanstvene projekte odobravali u Ministarstvu. Odredili su komisiju od matematičara koji su rangirali projekte, Moj je bio mislim – na 17. mjestu, a svih 16 s MO PMF-a su bili ispred moga. To je bilo smiješno i Ministarstvu i riješili su to tako što nisu mijenjali poredak, već su novce koji su bili predviđeni za eventualne korekcije dodijelili mom projektu. Tada me je zvao jedan od kolega – inače utjecajni političar – i prigovorio mi zbog toga. Kratko je trajao razgovor jer sam ga samo pitao:

Zar Vas nije sramota da je Vaš projekt na Rang listi ispred moga a Vi kao voditelj u zadnjih pet godina niste objavili niti jedan znanstveni rad?

Istina je kako je ministar Primorac želio da budem u Etičkom povjerenstvu, pa su me u njegovo ime uvjeravali prof. dr. sc. Matko Marušić i akademik Paar, a razgovarao sam pitom s državnim tajnikom prof. Vikić-Topićem koji mi je pojasnio kako Ministar misli kako ja “znam reći i ne bojim se reći”. Kolegu Vikić-Topića sam upozorio kako im Predsjednik Vlade Sanader neće dobro primiti moju kandidaturu i ispričao priču akademika Jelčića kome je jednom Sanader prebacio to što sam

mu ja prijatelj, a pišem protiv njega. Akademik Jelčić mu je odgovorio:

E moj Ivo, nisu Ti svi moji prijatelji moji politički istomišljenici. Imam ti ja i komunjara koji su mi prijatelji.

Iako su mi poslali formulare koje sam popunio ipak ih nisu poslali u Sabor. Krivo mi je bilo samo što mi nisu javili za to, mada razumijem da im nije bilo jednostavno razgovarati sa mnom poslije cijele takve 'operacije' uvjeravanja.

Kod predsjedničkih izbora 2008. smatrao sam da svi kandidati trebaju podržati prof. dr. Miroslava Tuđmana koji je prihvatio sugestiju grupe akademika oko akademika Ivana Aralice. Zapravo je taj prijedlog uslijedio pošto je to prvo ponuđeno prof. dr. sc. Andriji Hebrangu, ali on nije prihvatio. To je učinio tek kada je Sanader dao ostavku. Tada sam pokušao uvjeriti kolegu Primorca, ali jasno je da je teško odustati kada si već tome.

Reagirao sam i ove godine kada je Primorac napadnut na - po meni – neprimjeren način:

SLUČAJ BIVŠEG MINISTRA JOVANOVIĆA

Moram priznati da nisam gledao jučerašnju emisiju na HTV-u koja je najavljena u tekstu:

PROVJERENO ISTRAŽUJE

Napredovanje ministara u akademskoj zajednici: Sukob interesa ili dokaz superljudi u hrvatskoj politici

DNEVNIK.hr, 11. siječnja. 2024.

<uC0pOzyKwtXSQwOS.jpg>

Napredovanje ministaraDNEVNIK.hr

<pR0a02Rf00eXH6vo.jpg>

<QV9WKAQ00kHke0LU.jpg>

<5Pacdsqnu0CdlNeT.jpg>

<j4BnjGaTe1qKP6ZN.jpg>

Istovremeno obavljanje ministarske funkcije i napredovanje u resoru znanosti i obrazovanja kojem su nadređeni – večerašnje Provjerenom istražuje je li to dokaz korupcije i sukoba interesa ili postojanja superljudi među hrvatskim političarima.

Za napredovanje u akademskom zvanju važno je ispuniti nastavne i znanstvene kriterije - baviti se znanošću, objavljivati znanstvene radove i skupiti nastavnu satnicu. I dok sugovornici Provjerenog tvrde da to nije moguće kvalitetno obavljati i istovremeno biti na najvišim političkim funkcijama, aktualni ministar financija **Marko Primorac**, primjerice, paralelno uz ministarsku funkciju predaje na Ekonomskom fakultetu u Zagrebu.

"**Ako vi imate posao ministra, vi ste 24 sata unutra**, vi se s time dižete i s time liježete, samo vi ste taj koji može raditi taj posao i nitko drugi. Prema tome, sad da vi još brinete o nekom drugom poslu koji isto mora biti iznimno kvalitetno odrađen jer se radi o studentima, jer se radi o nadogradnji, o razvoju našeg društva, to je teoretski nemoguće", tvrdi **Vesnica Garašić**, doktorica znanosti, jedna od supotpisnica otvorenog pisma koje je skupina znanstvenika prije nekoliko mjeseci uputila Vladi i Rektorskom zboru.

Potpisnici pisma kažu da se radi o **krajnje neetičnom ponašanju** koje uništava znanost i obrazovanje u Hrvatskoj.

Među potpisnicima je i **Blaženka Divjak**, bivša ministrica znanosti i obrazovanja, koja kaže kako promoviranje u viša zvanja osobe na funkciji političke moći iz više razloga nije prihvatljivo.

"Prvi je razlog taj što ste vi u poziciji moći i sigurno se postavlja pitanje kad vi napredujete, je li to neki implicitni **pritisak na one koji provjeravaju vaše uvjete**, a naravno tu je i pitanje što ćete vi njima dati zauzvrat. Drugo je pitanje opet ovdje i kako vi to možete stići, ako ste vi ministar, ministrica tri godine, kako vi stignete postići te uvjete", rekla je za Provjerenom.

Ipak, u tome su osim Marka Primorca uspjeli i bivši ministar **Radovan Fuchs, Željko Jovanović, Ivan Malenica, ali i Dragan Primorac**, koji za Provjereno tvrdi – oni koji prigovaraju su zavidni. Cijelu priču pogledajte u večerašnjem Provjerenom na Novoj TV.

<https://dnevnik.hr/vijesti/hrvatska/je-li-napredovanje-ministara-u-akademskoj-zajednici-sukob-interesa---822444.html>

Čini mi se da bih, da sam kojim slučajem postao ministar, i ja bio među prozvanima jer je poznato da paralelno s znanstvenim radom imam izuzetno veliku i publicističku djelatnost. Ali i ona znanstvena je vjerojatno takva da je broj objavljenih znanstvenih radova u časopisima koji su na svjetskim listama vjerojatno je veći od broja radova svih članova te komisije.

Dakle treba doista biti oprezan kada se govori o ministrima koji se nisu odrekli ni znanosti kojom se bave.

Ja imam nekakve spoznaje o dvojici od gore nabrojanih i to su potpuno različiti slučajevi.

Kad je riječ o ministru Primorcu, jako bih mu zamjerio da se kao ministar prestao baviti svojom znanošću – forenzikom. Valjda u komisiji koja i njega spominju znaju za Domovinski rat i značaj forenzike u svezi s Domovinskim ratom.

A što se tiče ministra Jovanovića u nastavku ću dati neke tekstove iz moje knjige

J. Pečarić, *Dr. sc. Josip Stjepandić*, Portal [dragovoljac.com](http://www.dragovoljac.com), 2021.:

<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/stjepandic.pdf>

Bilo je i na Saboru o njemu i ništa!

I nedavno sam pisao o prof. dr. sc. Draganu Primorcu i u knjizi: J. Pečarić, Sanja i Teresa Iva Drobilice, [dragovoljac.com](http://www.dragovoljac.com), 2024.:

<https://www.dragovoljac.com/images/minifp/sanjaiteresa.pdf>

Naime on je bio jedan od govornika kada je u zagrebačkom hotelu Westin, Mladen Pavković, predsjednik Udruge hrvatskih branitelja Domovinskog rata91. (UHBDR91.) uručio

tradicionalno priznanje – „Veliku zlatnu plaketu-Da se ne zaborav“ poznatom i uglednom hrvatskom gospodarstveniku – Branku Rogliču.

[https://portal.braniteljski-forum.com/blog/vijesti/uhbdr91-](https://portal.braniteljski-forum.com/blog/vijesti/uhbdr91-priznanje-poznatom-gospodarstveniku-branku-roglicu)

[priznanje-poznatom-gospodarstveniku-branku-roglicu](https://portal.braniteljski-forum.com/blog/vijesti/uhbdr91-priznanje-poznatom-gospodarstveniku-branku-roglicu)

<https://bezcenzure.hr/gospodarstvo/uhbdr91-priznanje-poznatom-gospodarstveniku-branku-roglicu/>

Naime govor prof. Primorca ima veze s tzv. Ideologijom genocida Cohen-Pečarić odnosno s dvije najantisrpskije knjige u povijesti po ravnatelju i osnivaču Muzeja genocida u Beogradu dr. Milanu Bulajiću. Zamolio sam kolegu Primorca i on je naknadno napisao ono o čemu je govorio i to sam također dao u spomenutoj knjizi. Poslije mi je sam g. Roglič javio da on nije tiskao i podijelio veliki broj Cohenove knjige već ih je otkupio i podijelio, što ne umanjuje i njegov doprinos nastanku moje knjige „Srpski mit o Jasenovcu“. Bez tog govora kolege Primorca ne bih ni znao za doprinos g. Rogliča takvim pohvalama za moju knjigu.

Mislim da treba u izbore ići ne samo napadajući one koji nisi vaši kandidati. Drugim riječima to što je dr. sc. Tomislav Jonjić kandidat koji je meni bliži ne može biti razlog da ne govorim ono pozitivno i o drugim kandidatima.

Josip Pečarić

SRPSKA HRVATSKA, 1.

SRPSKA HRVATSKA je točniji naziv RH na koji odavno upozoravam. Napokon i slično ime u tekstu danom na portalu narod.hr:

https://narod.hr/hrvatska/saric-u-pupovcevoj-hrvatskoj-ploca-hos-a-ne-smije-u-jasenovac-ali-u-vukovar-i-petrinju-moze-bilo-sto-i-bilo-gdje?fbclid=IwY2xjawFshr5leHRuA2FlbQIxMQABHZ-pPM6w75wVLIXQaNCAbzIK2l3S-TSnDNne1rmevmc DOFdRGFE3-31w_aem_nW-IrzgNdvsWOjNYwtccSwb

Kako ipak Pupijev gazda stoluje u Beogradu ipak mi se čini da je moj naziv prikladniji-

NAROD.HR

Šarić: U Pupovčevoj Hrvatskoj ploča HOS-a ne smije u Jasenovac, ali u Vukovar i Petrinju može bilo što i bilo gdje – narod.hr

Petrinju i Vukovar Pupovac može obilježiti svojim 'kulturnim centrom', ali ploča poginulim hrvatskim vojnicima ne smije biti u Jasenovcu

TEKST:

**ŠARIĆ: U PUPOVČEVOJ HRVATSKOJ HOS NE
SMIJE U JASENOVAC, A U VUKOVAR I PETRINJU
MOŽE BILO ŠTO I BILO GDJE**

Luka Šarić

-

3. listopada 2024.

Milorad Pupovac, **predsjednik Vlade kada u Vladi i nije**, suvereno vlada ovim teritorijem kojeg zovemo Republika Hrvatska. Možda nema poluge moći u financijskom, gospodarskom, vojnom ili zakonodavnom polju, ali **Hrvatsku drži kao taoca u kulturološkom, identitetskom i povijesnom smislu**. Srpsko narodno vijeće, organizacija kojoj je na čelu, u prvom redu bavi se **prekrajanjem prošlosti, ušminkavanjem jugoslavenskog totalitarizma i relativiziranjem srbijanske agresije na Hrvatsku**, odnosno negiranjem da se agresija uopće dogodila i da odgovornost snose Srbija i pobunjenici iz Hrvatske vođeni ideologijom velikosrpstva. **Upravo je ta ideologija još jednom udarila na Petrinju**, ovaj put ne granatama, već građevinskom dozvolom za izgradnju „Srpskog kulturnog centra“.

Tekst se nastavlja ispod oglasa

> Pored Trga hrvatskih branitelja u centru Petrinje gradit će se Pupovčev Srpski kulturni centar

Pored Trga hrvatskih branitelja, **odmah pored kuće poginulog Nikole Loknera** koji je pogođen dum-dum metkom **2. rujna 1991.** i iskrvario na putu do sisačke bolnice, na putu koji vodi do **Veteranskog centra gdje se liječe bolesni branitelji i invalidi rata**, SNV je pronašao savršenu lokaciju za izgraditi svoj velebni centar. U susjednoj Glini također će se uskoro otvoriti jedan takav, a potreba je očito toliko velika da **između dva srpska centra ne može biti razlike veće od 20 do 30 km.**

Nakon Vukovara i Pakraca, i Petrinju je trebalo žigosati SNV-ovim centrom

Diljem Lijepe naše bit će **40-tak Pupovčevih centara**. Jedan od većih, ako ne i najveći, bit će sagrađen u **Rijeci**. I glavni grad Hrvatske također će imati svoj centar. **Pokrio je Pupovac sve velike gradove**. Nema tog mjesta u Hrvatskoj gdje neće zabiti svoju zastavu.

Prvi centri otvoreni su u **Vukovaru i Pakracu**. Simbolično, zar ne? Među prvima je otvoren i onaj u **Udbini**. Zanimljivo, zar ne? Kao prva mjesta gdje se otvaraju centri, SNV izabire grad gdje je počela **oružana srpska pobuna** u Hrvatskoj, grad koji je **najviše nastradao u Domovinskom ratu** i malo ličko mjesto Udbina, ali **veliko u hrvatskoj povijesti**. Na red je došla i **Petrinja**, jer zašto ne? Taj je grad nakon Vukovara za Hrvatsku dao najviše žrtava – **598 poginulih branitelja i civila**. **Za njih 78 se još traga**. Ako je drugi po redu po stradanju, zašto ne bi bio i druga lokacija na Pupovčevoj karti za žigosanje hrvatskih gradova i mjesta SNV-ovim srpskim ‘kulturnim’ centrima?

Tekst se nastavlja ispod oglasa

> Petrinja, u čijem središtu niče Pupovčev kulturni centar, nakon Vukovara je najteže stradala u ratu

U Petrinju srpski kulturni centar SNV-a nije dobrodošao i ako pitate neke Srbe

Gradonačelnica Petrinje iz redova **Pupovčevog najvjernijeg koalicijskog partnera – HDZ-a**, Magdalena Komes otkrila je kako se „kulturnom centru“ u Petrinji **protive i neki građani srpske nacionalnosti**. Međutim, to su oni Srbi s kojima Pupovac i SNV ne žele imati posla. Čitajući Pupovčeve „Novosti“, gledajući njegovu „**Vida televiziju**“, slušajući njegove konferencije za medije i promatrajući događanja koja organizira, **hrvatski Srbin je Jugoslaven!** On je ujedno i ekstremni ljevičar, borac za rodnu ravnopravnost, vjerni Titov pionir, hodočasnik homoseksualnih parada i izraziti **protivnik bilo kakvih konzervativnih pokreta** koji promiču obiteljske i bračne vrijednosti.

Kada smo već kod obiteljskih, ali i kršćanskih vrijednosti, **što o Pupovčevoj megakorporaciji misli Srpska pravoslavna crkva (SPC)?** Slaže li se „naš“ Porfirije i sadašnji patrijarh SPC-a s Pupovčevim vrijednostima „antifašizma“? **Čita li Porfirije Šimičevićeve tekstove o „zavjerama“ kršćana koji žele sačuvati obitelj i kršćanstvo? Ima li SNV potporu SPC-a u borbi protiv antirodnih pokreta?**

> **Šarić: Tko će čuvati Srbe od molitve i antirodnih pokreta ako nećemo financirati Novosti?**

Unaprijed se ne ispričavam za izrečeno, ali **SPC je nešto slično kao i SNV**. I jedni i drugi načelno bi trebali skrbiti o svom narodu, jedni svjetovno, drugi duhovno. I SNV i SPC **izabrali su politikanstvo i velikosrpstvo kao svoju ideologiju, odnosno religiju**. Pa sjetimo se samo, **Rada Borić se divi Porfiriju, a srce joj preskače** kada vidi mlade katolike na misi! Tekst se nastavlja ispod oglasa

> **Radi Borić srce je kucalo za Porfirijeve kružoke: Zašto je SPC po mjeri ljevice i ateista?**

Skrbi li SNV o hrvatskim braniteljima srpske nacionalnosti?

Nadalje, **kakav je odnos SNV-a i hrvatskih branitelja srpske nacionalnosti?** Njih je 1990-ih bilo oko **10 000!** **Hoće li im SNV izgraditi jedan veteranski centar?** Prostor za udrugu? Polažu li vijence Pupovac i njegovi drugovi na grobove Srba branitelja Republike Hrvatske? Ili su *venci* rezervirani **samo za Dunav i sve žrtve nekog rata devedesetih?** Kada će SNV, kao navodno mirotvorna organizacija prepuna ljubavi, tolerancije i uključivosti konačno **barem čestitati Dan pobjede i Hrvatima i braniteljima srpske nacionalnosti, ako već ne mogu slaviti?** Od 30-tak milijuna eura za „kulturne centre“ može se izdvojiti koji euro za jednu čestitku Plenkoviću.

Kako će izgledati **proslava oslobođenja Petrinje u „Oluji“ 6. kolovoza na Trgu hrvatskih branitelja sa srpskim kulturnim centrom preko puta?** Hoće li se na SKC-u ili pravoslavnoj crkvi izvijesiti **crna zastava?** Spustiti srpska na

pola koplja? Hoće li se u isto vrijeme veseliti i naricati, s nekoliko metara razlike?

Kao što je teško stradala 1991., **Petrinja je teškim mukama i oslobođena**, tek treći dan „Oluje“. Veliki okršaji vodili su se na ulazu u grad. Kilometar i pol od svoje kuće poginuo je pripadnik „Gromova“ **Predrag Matanović**, čije ime nosi petrinjska vojarna i ulica u gradu. **Na Trgu hrvatskih branitelja u Petrinji Matanović je heroj, a u velebnoj dvorani SKC-a preko puta je zločinac?** Koja država u svijetu tolerira takvo izživljavanje nad vlastitom poviješću i nad vlastitim žrtvama? Ne samo tolerira, već i **financira!**

Tekst se nastavlja ispod oglasa

> **Braća po oružju: Snima se film o hrvatskim braniteljima srpske nacionalnosti**

HOS u Jasenovcu i ćirilica u Vukovaru

Sjetimo se dva primjera kada je Pupovac naricao pred novinarima žaleći se na **nepoštivanje žrtava i podizanje tenzija**. Riječ je o **spomen ploči HOS-a u Jasenovcu i prosvjedima protiv ćirilice u Vukovaru**. Ploča HOS-ovcima koji su poginuli u Domovinskom ratu bila je **nedopustiva u Jasenovcu za našeg premijera Pupovca**. Jasenovac je **mitsko mjesto velikosrpske ideologije**. Gotovo pa i nije u sastavu Republike Hrvatske. **Gdje će i što će tamo biti, što je dopušteno ili nije, odlučuju Pupovac i njegova korporacija SNV**. Sjetimo se i kako je podignuta uzbuna jer se izbrisala povijesna neistina(!) iz muzejskog postava Spomen-područja Jasenovac.

Isto tako, nekoliko godina ranije, Pupovac je također **naricao nad ćirilicom u Vukovaru**. Tvrdio je kako se radi **isključivo o kulturnom pitanju**. Znao je on dobro, i danas zna, da je **ćirilica u Vukovaru otvaranje još svježih rana**, ali nije ga bilo briga. Zašto i bi? **Vukovar je i srpski grad**. **Pitajte njegovog prijatelja i stranačkog kolegu Stanimirovića koji je osvajao „poslednji ustaški bastion“ – Vukovarsku bolnicu**. Preko puta te bolnice nalazi se i konzulat Republike Srbije. **Točno preko puta ulaska u bolnicu!** To može, ploča

HOS-a u Jasenovcu ne može! Ćirilica u Vukovaru obavezno, ali ispravljanje netočnih podataka o Jasenovcu niti slučajno!

> Jeckov i Stanimirović preko puta memorijalne bolnice u Vukovaru proslavili dan srpskog jedinstva

Kada Pupovac po Hrvatskoj vrši svoje operacije to je **kultura, ostvarivanje manjinskih prava i širenje dobrosusjedskih odnosa**. Ako Hrvat zatraži da ga se ne provocira, da se poštuje njegova žrtva i sama država, to je **nacionalizam, mržnja prema Srbima i kršenje manjinskih prava**. Pupovac piše pravila u Pupovčevoj Hrvatskoj.

I DP i Domino su politički mrtvaci

Koristim priliku i da ukažem na „naše“ u Vladi – Domovinski pokret. **Oni u Vladi, Pupovac izvan nje, a srpski svet se okreće još brže, nauljen s milijunima eura gazi po Vukovaru, Pakracu i Petrinji**. Gdje je nestao **Stipo Mlinarić Ćipe?** Na Penavu ne treba trošiti riječi, **obavio je sjajan posao za HDZ**. DP je eliminiran, **2028. ne postoji u Saboru**. Ništa od toga dvojca u Vladi. Možda najviše boli što je jedan od njih stajao rame uz rame Blagi Zadri na Trpinjskoj cesti. **Sada je kapitulirao pred Plenkovićem i Pupovcem**. Njegova retorika svela se na ruganje Radićevoj stranci nesretnog i komičnog naziva – **Domino**.

Tekst se nastavlja ispod oglasa

> Osnovana stranka Dom i Nacionalno okupljanje (DOMiNO): Mario Radić izabran za predsjednika

I DP i Domino politički su mrtvaci na putu prema političkom groblju gdje počivaju sve inačice pravaških stranaka i svih pokušaja stvaranja neke desne opcije **unazad 25 godina**. Pupovac i Plenković na takvom sprovodu nađu se na karminama, dobro jedu i piju, **jedan nastavlja planirati svoju osobnu karijeru, a drugi gledati na kartu Hrvatske** gdje bi još mogao podići koji “kulturni” centar.

Možda u **Borovu Selu**, odmah do spomen obilježja poginulim hrvatskim policajcima? Ili u selu **Kusonje** na broju 57, pored broja 55? Može i neki **srpski planinarsko-kulturni centar na**

Velebitu kod Tulovih greda gdje je poginuo Gavran? Zašto ne u **Kupskoj ulici u Borovu Naselju** gdje je pao Blago Zadro? Ima li kakva **prazna hala na Ovčari** koja se može prenamijeniti u “srpski kulturni centar”?

* Mišljenja iznesena u komentarima osobna su mišljenja njihovih autora i ne odražavaju nužno stajališta uredništva portala Narod.hr.

> Šarić: Izvršni direktor poduzeća SNV d.d. Milorad Pupovac opet je tužnog i ugroženog lica

SRPSKA HRVATSKA, 2.

Kao što sam u prethodnom komentaru napisao ovaj naziv za RH je precizniji od PUPOVČEVA HRVATSKA.

Istina je da ga koristim upravo zbog činjenice da Pupovac jeste stvarni vladar u RH, a činjenicu da je on dio i vlasti i oporbe smatram pozicijom slična onom koju imaju kraljevi.

Kako je očito da on samo slijedi politiku Srpskog sveta koju vodi Srbija njen predsjednik i SPC doista je naziv Srpska Hrvatska ono što RH danas jeste.

Tu nije važno što je to uz blagoslov svjetskih moćnika koji nisu željeli hrvatsku državu, pa na drugačiji način ostvaruju svoje ciljeve. Ti ciljevi se poklapaju sa srpskim pa ne možemo biti sigurni tko koga u tome koristi. Za nas su nebitni razlozi mnogih političara u RH zašto su sudjelovali u stvaranje Srpske Hrvatske. Plenkoviću su HDZ i

Pupovčeva stranka su srodne (dakle ideološki srpske) stranke. SPC - da, HPC – ne! Srbi agresori su mu partneri, a ne oni koji su branili Hrvatsku. Itd. Već smo vidjeli više puta u Saboru djelovanje Velike koalicije, a iz dana u dan svjedoci smo kako stranke koje smatramo hrvatskim žele suradnju upravo s HDZ-om.

Mislím da je još 2002. godine veliki hrvatski književnik akademik Slobodan Novak rekao:

"Ja sam iskreno iskazivao svoje poštovanje ličnosti i djelu osnivača slobodne hrvatske države, Franji Tuđmanu i osjećam duboku zahvalnost tomu hrvatskom velikanu, bez ikakvih naivnih iluzija o njegovoj nepogrešivosti i nadzemaljskoj čistoći, i bez ikakva strančarenja. S jedinim žaljenjem sto mu sudbina nije dala vremena da nam državu zaštiti od globalizacije, onakve kakvu, čini se, priželjkuju veliki, da zaštiti našu nezavisnost od fiktivne Europe, a Domovinski rat od haškoga Usuda i njegove sramotne pravde. U tome sam se još više učvrstio nakon prizemne komunističke hajke na prvoga hrvatskog predsjednika, kojemu ni ovi predavci ni njihovi

pajdaši nisu ni do gležanja, i nakon nečasne harange, kakvu u ovoj tužnoj Hrvatskoj nije doživio ni Pavelić."

Danas, 22 godine kasnije vidimo koliko se te riječi odnose danas na državu koju je Utemeljitelj RH ostavi nama kao hrvatsku Hrvatsku, a 'ovi predavci' su od nje napravili Srpsku Hrvatsku.

U takvoj Hrvatskoj jedino im smeta HAZU. I prije 12 godina i danas u Akademiji nisu prošli oni koji su osporavali djelo Utemeljitelja RH. Tako sada nije prošao kandidat koji je uklonio bistu Utemeljitelja RH iz HIP-a Slavonski Brod.

Glasovanje je pokazalo da je većina akademika protiv činjenice da se želi od HAZU napraviti SAZU (Srpska Akademija Znanosti i Umjetnosti).

Podsjećam vas na završetak mog govora na Izornoj skupštini:

„Zato i mislim da današnje glasovanje nije glasovanje o Uklanjanju već je to glasovanje o nama samima - o HAZU.

Zato je usporedba s JAZU zanimljiva.

Naime i o Drobilici i o Uklanjanju odgovara Miroslav Krleža preko teksta Oca nacije Dobrice Ćosića o njegovoj raspravi s Krležom:

„Spor je nastao kada sam izrekao neke primjedbe na račun Tuđmanova Instituta za radnički pokret, koji se po raznim pitanjima radikalno razlikovao od shvaćanja beogradskih povjesničara. Na moje iznenađenje, Krleža je cijelom svojom baroknom retorikom stao u obranu Tuđmana, tvrdeći da je apsolutna glupost izjednačavati Vladka Mačeka i Dražu Mihailovića, domobrane i četnike. O četnicima je mislio najgore, kao o šovinističkoj rulji. A o domobranima kao o regularnoj pacifističkoj vojsci jedne države, istina nesretne ali nekakve države. Da su domobrani pucali na vas partizane, vas ne bi bilo, rekao je. A onda je, s meni zapanjujućom žestinom, spomenuo Jasenovac, tvrdeći da ga Srbi uporno koriste i zloupotrebljavaju u svom antihrvatstvu, dokazujući da je u Jasenovcu ubijeno 700 000 Srba, što je apsolutna laž i glupost.

Rekao sam: Ako nije sedamsto, onda je svakako šesto, o čemu postoji dokumentacija iz njemačkih izvora, inozemnih svjedoka i promatrača. Kakvih tvojih šesto tisuća, grmio je Krleža, govoriš bedastoće, to je vulgarna nacionalistička propaganda. Poslije toga obojica smo izgubili kontrolu. Dok je Krleža gubio kontrolu u svojoj kanonadi na moj srpski bezobrazluk, ja sam izazivački pitao: Je li ubijeno tristo? Je li ubijeno dvjesto? Pa dobro Krleža, je li ubijeno sto tisuća? Na to je Krleža skočio sa stolice, zakačio stol, zdjela sa juhom se zanjihala, a tast Oskara Daviča Hinko Lederer pribrano nam se obratio: Smirite se gospodo, juha je prima klasa. To je bio kraj mojega prijateljstva s Krležom“

A onda nam tata Slavko i njegov sin Drobilica, kao i Uklanjalatelj podržavaju Oca nacije Čosića, to rade i u današnjoj RH koju je utemelji Franjo Tuđman.

Krleža je branio čast JAZU. Ako je i HAZU na Čosićevoj strani može li se dalje zvati HAZU? Možda bi bilo primjerenije SAZU!“

Koliko su akademici Krleža u Jugi i Novak u RH bili ispred ovih današnjih političara!

A da isto misli i veliki hrvatski znanstvenik akademik Ivica Kostović sam je pokazao kada je na predstavljanju moje knjige (druge) o neizboru 'povjesničara – Uklanjaljelja', kako je neizabranog kandidata nazvao veliki hrvatski kipar akademik Kuzma Kovačić, rekao:

„Još nikad nitko nije, od kad sam ja u Akademiji, dakle od 2006., prošao za akademika koji nije prošao tajno glasovanje u Razredu. Onda to ide na skupštinu, Znači, natječu se ljudi iz vani, predlažu ih sveučilišta ali ne prolaze. Svega 4 čovjeka, svega 4 kandidata od kad sam ja od 2006, nisu prošla na Skupštini. Dvojica protiv čijih izbora se suprotstavio neki akademik. To su Goldstein i Andrić. Znači dostignuće akademika Pečarića je nešto što je gotovo nevjerojatno. Kad te

predloži razred automatski prođeš skupštinu. To je uglavnom tako, svi akademici tako prođu. A on je argumentima uspio jednostavno poljuljati tu Akademiju što daje neku nadu da ipak ta Akademija ima nešto hrvatskog u sebi.

Da je HAZU a ne SAZU.

Na žalost, jer se srame predsjednika Tuđmana kao akademika, jednostavno ga se srame. Valjda sada se i srame što su ga uopće onda izabrali. Mislim, sad ne bi prošao jel' tako?

Evo, zato bi ja pohvalio akademika Pečarića. Ostvario je nešto što je gotovo neizvedivo. Da srušiš nekoga koga je razred predložio tj. tvrdio da zaslužuje biti akademik. Znači čestitam mu na tome.

Zapravo ja ne idem inače na promocije knjiga, a kad su o Tuđmanu onda sam u zadnjem redu, ali ovdje sam došao baš da se vidi da u Akademiji ima ljudi koji vole Hrvatsku državu.“

Akademik Kostović je pokazao koliko sam bio u pravu kada sam svoj govor zaključio spominjući SAZU, što i on ponavlja. Ali on i govori o LJUDIMA KOJI VOLE HRVATSKU DRŽAVU!

Dakle o ljudima koji su za hrvatsku Hrvatsku, a ne za Srpsku Hrvatsku.

Josip Pečarić

J. Pečarić, Akademik Ivica Kostović / 'Ovdje sam došao baš da se vidi kako u Akademiji ima ljudi koji vole Hrvatsku državu', Dragovoljac.com, 2024.:

<https://www.dragovoljac.com/images/minifp/kostovic.pdf>

<https://dragovoljac.com/index.php/razno/41002-srpska-hrvatska>

<https://bezcenzure.hr/vlad/srpska-hrvatska/>

JONJIĆI U PEČARIĆEVIM KNJIGAMA

**BRANI LI GOLDSTEIN NDH? ZAGREB,
2002.**

**GOLDSTEIN: REVIZIONIST, DOGMATIK
ILI JUGOSLAVEN?**

Republika Hrvatska, br. 212., 2002.

Knjiga *Holokaust u Zagrebu* koju je napisao Ivo Goldstein u suautorstvu sa Slavkom Goldsteinom izazvala je veliku pažnju u hrvatskoj javnosti. Kako i ne bi kada je povijesnu knjigu promovirao sam predsjednik države Stjepan Mesić, bez obzira što je dobro poznat kompleks aktualnoga predsjednika – kompleks Oca hrvatske države, povjesničara i akademika Franje Tuđmana. Međutim, već prvi intervjui Iva Goldsteina, kada je knjiga izašla iz tiska, pokazali su da možemo očekivati djelo slično njegovim javnim nastupima.

Tako sam u *Fokusu* (8. studenoga 2001.) pisao o promociji mojih knjiga u sklopu otvaranja knjižnice u društvu *Velebit*, prve hrvatske knjižnice, u Švedskoj u Göteborgu 27. listopada 2001., kada sam se osvrnuo i na jedan Goldsteinov intervju:

Na samoj promociji najviše pozornosti i smijeha izazvao je dio u kome sam komentirao nedavni intervju prof. dr. Iva Goldsteina: «Goldstein nije svjestan da svojim intervjuom u Večernjem listu od 13. listopada 2001., upravo potvrđuje ono što govore oni koje su on i Bulajić proglasili revizionistima. Pogledajmo samo ovu Goldsteinovu tvrdnju: "Židovi koji su dobili status 'počasnog arijevca', a i oni koji su živjeli u mješovitim brakovima, u načelu su bili zaštićeni i ništa im se nije smjelo dogoditi. Međutim, dovoljno je popis 'počasnih arijevaca' usporediti s popisom židovskih žrtava i vidjeti da mnogima to nije spasilo život, čak i kad im je arijevtvo dodijelio Pavelić."

*Tako nas je Goldstein naučio da Pavelić nije uspijevao od sebe samoga spasiti ni one za koje je on osobno intervenirao. Jeste li nekad čuli veću glupost? Doista, ima li većeg dokaza da vlast u NDH nije imala presudnu ulogu u rješavanju tzv. židovskog pitanja od činjenice da sam poglavar te države, Ante Pavelić, nije mogao zaštititi one koje je želio zaštititi. Inače, Goldstein u knjizi *Holokaust u Zagrebu* proširuje popis tzv. revizionista koji je već sastavio dr. Milan Bulajić u knjigama s kojima sam ja polemizirao. A najveći revizionizam im je tvrdnja da su u rješavanju tzv. židovskog pitanja i u NDH glavnu riječ imali Nijemci.*

Kako navedena Goldsteinova tvrdnja to potvrđuje, ispada da i samoga Goldsteina možemo ubrojiti u revizioniste.

A ocjene koje Goldstein daje u knjizi slične su ili čak istovjetne onima dr. Milana Bulajića, direktora Muzeja genocida u Beogradu. Razlika je u tome što on ne negira, kao

Bulajić, sve ono do čega su u svojim istraživanjima došli oni koje i on i Bulajić proglašavaju revizionistima. Goldsteinov način je drugačiji, na prvi pogled suptilniji, jer Bulajićevo negiranje tih činjenica polučuje suprotan efekt. Zato Goldstein te činjenice ne negira, ali ih pokušava interpretirati na način koji u konačnici daje isti rezultat koji na svoj način pokušava polučiti Bulajić.

A da je Bulajić Goldsteinov uzor, vidi se već s naslovnice. Naime, Bulajićevo specijalnost je da naziv knjige dan na naslovnici nije istovjetan s onim unutar knjige, pa tako ne znate koji joj je točan naslov. U Goldsteina je nešto slično, ali s autorima knjige. Na koricama piše samo Goldstein (bez vlastita imena), a unutar knjige možemo vidjeti da je autor Ivo Goldstein, a da mu je suautor Slavko Goldstein, s tim što napomena na IV. str. objašnjava udjele autora i suautora, iz čega se ne može jasno zaključiti što je tko napravio.

Ako pogledate popise tzv. revizionista u Goldsteina i Bulajića, lako će se konstatirati da postoji razlika samo u dva imena. Naime, Bulajićev popis je veći za imena, vjerovali ili ne, Slavka Goldsteina i dr. Iva Goldsteina. Bulajić ili ne razumije da Goldsteini pokušavaju dati prihvatljivije ocjene od njegovih jer su svjesni da njegova pretjerivanja štete, a ne pomažu njihovu zajedničkom cilju, ili im pruža alibi u ostvarenju zajedničkoga cilja. A ni Bulajić ni Goldsteini i ne kriju svoju ljubav prema jugoslavenstvu, a svakom je jugoslavenstvu najveći neprijatelj hrvatsvo.

Zato je za mene kao autora iznimno pohvalno što je među «revizioniste» ubrojio i mene, pače posvećuje mi najveću pažnju poslije dr. Tuđmana:¹ *Josip Pečarić u knjizi Srpski mit o*

---

¹ Ivo Goldstein, *Holokaust u Zagrebu* (suautor Slavko Goldstein), Zagreb 2001., str. 612.

Jasenovcu razlaže «genezu srpskog mita o Jasenovcu», posebno se baveći Milanom Bulajićem i njegovim sljedbenicima (u stvari, radi se o polemici s Bulajićevim knjigama i to metodom knjigom na knjigu, J.P.) Pečarićev prvenstveni cilj nije bio da objašnjava što se uistinu u Jasenovcu i u NDH događalo tijekom Drugog svjetskog rata, već da se suprotstavi Bulajićevim tvrdnjama (što bi inače trebalo raditi u polemici? J.P.). Na neizravne Bulajićeve optužbe da su Hrvati "genocidan narod", Pečarić prikazuje dva stoljeća srpskog antisemitizma, opisuje beogradske logore Sajmište i Banjicu i na taj način odgovara Bulajiću "istom mjerom" (inače ovo pokazuje da Goldstein, sveučilišni profesor povijesti, ili ne razumije da je moja knjiga polemična, ili ne razumije bit polemike, ili mu to u usporedbi s velikosrpskim umnažanjem broja žrtava znači "istom mjerom", J.P.). Na Bulajićeve optužbe o ustaškom kolaboracionalizmu, Pečarić tvrdi da je "s Nijemcima kolaborirao najveći dio srpskog naroda" i općenito ulaže mnogo truda kako bi dokazao kolaboraciju i zločine za vrijeme Drugog svjetskog rata u Srbiji i time relativizirao ili minimalizirao kolaboraciju i zločine u NDH (ovdje Goldstein prigovara meni ono što je cilj njegove knjige, dakle upravo je cilj njegove knjige da tu kolaboraciju u NDH učini što manjom, i da ono što su Hrvati morali raditi zbog činjenice da su morali slušati Nijemce, pripiše njima kao plod njihove genocidnosti, J.P.)»

Vođen svojim ideološkim predrasudama Goldstein mora «dokazivati» i nedokazivo. Zato i ne čudi što upravo sama knjiga *Holokaust u Zagrebu* daje potvrdu mnogim tvrdnjama tzv. revizionista, tj. samim iščitavanjem te knjige lako je pokazati koliko su «revizionisti» u pravu.

Goldstein tvrdi da tzv. revizionisti u Hrvatskoj, a među njima sam kao što smo vidjeli i ja, pokušavaju negirati ili minimalizirati zločine u NDH. Po njemu revizionizam se 1989.-

90. godine u Hrvatskoj pojavio kao historiografska retardacija i društveno-politička anomalija. Za razliku od zapadnih zemalja, u Hrvatskoj ga je od 1990. nova politička vlast tolerirala i ohrabrivala, a dijelom i uključila u svoj politički program.² Odmah se postavljaju pitanja: Što mu to znači minimalizacija zločina? Kakvo je stanje bilo prije 1990.?

«Enciklopedija Leksikografskog zavoda Jugoslavije, 3», iz 1958. tvrdi da je u Jasenovcu «pobijeno oko 500-600 tisuća» (str. 648), u «Enciklopediji Leksikografskog zavoda Jugoslavije, 4», iz 1959. stoji da je «pobijeno nekoliko stotina tisuća Srba, Hrvata, Židova i Roma» (str. 322). U «Vojnoj enciklopediji» se tvrdi: «masovna uništenja Srba, Jevreja i antifašista provedena su u ustaškim koncentracionim logorima: u Jasenovcu oko 600.000, u Jadovnu 72.000, u Staroj Gradiški 75.000, u Sremskoj Mitrovici oko 10.000, a više hiljada u logorima Staro slano, na Pagu, u Đakovu, Sisku, Jastrebarskom, Koprivnici i dr.» U «Jugoslavici» piše da se «točan broj ne može utvrditi», ali prema procjeni, koja se oslanja na izjave preživjelih i priznanja, «broj žrtava premašuje 700.000». U «Maloj prosvetinoj enciklopediji» rečeno je da je u Jasenovcu «pobijeno više stotina hiljada rodoljuba i antifašista». «Popularna enciklopedija» BIGZ-a iznosi podatak da su ustaše pobile 700.000 muškaraca, žena i djece. U «Leksikonu NOR-a i revolucije Jugoslavije 1941-45» se tvrdi da je u logor Jasenovac dopremljeno preko 500.000 ljudi, da je ovdje stradalo 600-700 tisuća ljudi.

Goldsteinu je jasno da se radi o pretjerivanjima. Što je onda «minimalizacija»? Ako neki podatak nije točan, onda ga treba korigirati. Ali ako se znanstvenici unaprijed ograniče bilo čime, pa i time da ne smiju minimalizirati neku brojku, onda tu prestaje znanost i počinje politika. I Bulajić i Goldstein sebi

---

² Isto, str. 597.

unaprijed postavte barijere u istraživanjima, tj. u interpretacijama svojih istraživanja, a te barijere su čisto političke ili interesne naravi. Zato oni i govore o minimalizaciji, tj. unaprijed zadaju teze koje se ne smiju pobijati, kao i o revizionistima. Zato nije čudno da su i Bulajiću i Goldsteinu revizionisti iste osobe. Zato nije čudno da je i Bulajiću i Goldsteinu glavni revizionist dr. Franjo Tuđman, a trn u oku im je Tuđmanova knjiga *Bespuća povijesne zbiljnosti*.

Naravno, Goldstein malo ublažava Bulajićeve tvrdnje koje se odnose na dr. Tuđmana. I dok za Bulajića Tuđman opravdava zločine, Goldstein će:³ *Tako autor dolazi do zaključka koji su bliski direktnom opravdavanju 'zlosiljnih' zločina: 'Kad neki pokret ili narod, država ili njihov savez, religija ili ideologija, ima pred sobom protivnika kojeg drži pogibeljnim za svoj opstanak, ili glavnom zaprekom za svoju prevlast, učinit će sve moguće, i upotrijebiti sva sredstva da ga savlada pa i uništi, ako ga na drugi način ne može podvrći svojoj volji.'* Tuđman je svjestan svojih protuslovlja u sudovima o zločinu ... Iole pismenijem čitatelju Tuđmanov navod jasno pokazuje da on objašnjava zašto se neki pokret ili narod, država ili njihov savez, religija ili ideologija odlučuje na zločin. Tu nema niti trunke opravdanja zločina, nego samo objašnjenje. S obzirom da se nedostatak pismenosti ne može spočitnuti Goldsteinima, a nije posrijedi ni naivnost kad oni objašnjavanje zločina prikazuju «bliskim opravdavanju zločina», jasno je da oni smatraju da neki pokret ili narod, država ili njihov savez, religija ili ideologija imaju pravo na zločin, a neki nemaju.

A pogledajmo što o revizionizmu kaže mr. sc. Ante Birin:⁴ *Revizionizam je pojam koji je prvotno bio vezan isključivo uz doktrinu marksizma i komunizma. U Općoj*

---

³ Isto, str. 601.

⁴ Ante Birin, *Hrvatsko slovo*, 9. studenoga 2001.

enciklopediji revizionizam je definiran kao "oportunistička struja unutar radničkog pokreta koja se najprije javlja u njemačkoj socijaldemokraciji potkraj XIX. st. a karakterizira je napuštanje programa revolucionarne klasne borbe u korist suradnje s buržujkim strankama". Revizionizam je, naravno, naišao na osudu ruskog marksističkog filozofa G. V. Plehanova, a potom i samoga Lenjina, koji su se oštro obračunali s učenjem E. Bernsteina, ideologa revizionizma i utemeljitelja njemačke socijaldemokracije.

Danas se pojam revizionizam vezuje prvenstveno uz povijest i uz reinterpretaciju činjenica iz novije svjetske povijesti. I dok na Zapadu povijesni revizionizam nije izgubio svoje pozitivno značenje, na Istoku, u zemljama nekadašnjeg komunističkog bloka, pojam revizionizam je isključivo retrogradna kategorija i etiketa koja služi za diskvalifikaciju onih koji imaju drukčije mišljenje. Logika čemu gubiti vrijeme traženjem argumentacije kada je "protivnika" ili sugovornika lakše i efektnije oboriti etiketiranjem, na žalost je prisutna od najnižih do najviših krugova društva i trebat će proći još vremena da te ružne navike prošlih vremena nestanu.

Jedan od razloga je u tome što se na Zapadu jasno razlikuje revizija povijesnih činjenica, dakle nove spoznaje, razmatranja, ocjenjivanja, vrjednovanja i dovođenja u međusobnu vezu, od njihova negiranja. Pojedine osobe koje sebe proglašavaju "revizionistima" nemaju veze s revizionizmom. Oni jednostavno iz nekih osobnih motiva negiraju nešto što se dogodilo. Kako je to u jednom svom radu napisao profesor sociologije na Middle Tennessee State University, Ben S. Austin: "Bitno je razlikovanje negiranja i revizionizma. Jedan od najpodmuklijih i najopasnijih aspekata suvremenog negiranja holokausta, a la Arthur Butz, Bradley Smith i Greg Raven, jest u činjenici da oni svoje radove

pokušavaju prikazati kao ugledne znanstvene radove pod krinkom 'povijesnog revizionizma'." (Deniers in Revisionists Clothing). Dakle, kada je riječ o revizijama, o korekcijama u razumijevanju i prikazivanju određenih povijesnih razdoblja ili važnih povijesnih događaja, o revizionizmu kao konstanti racionalističke, kritičke historiografije, onda ih možemo i moramo razlikovati po ozbiljnosti i znanstvenoj osnovanosti metoda i egzaktnih izvora za revidiranje dotad postojećih ili prevladavajućih pristupa i ocjena. Ta i u radovima na internet stranici Holocaust History Projecta možete naći razlikovanje između legitimnog povijesnog revizionizma i "revizionizma" koji ide za negiranjem i umanjivanjem židovskih žrtava. Drugi je razlog, činjenica da je revizionizam sam po sebi za marksiste, komuniste bio nešto negativno. Uz to, i za Staljina i za Brežnjeva, revizionizam je shvaćan kao rušenje konačnog, savršenog i završnog sustava svjetske povijesti, što se, isto tako, očitovalo i u zadnjih desetak godina Titova života, u vrijeme ideološke prevage Edvarda Kardelja. U tom ozračju stasali su i oblikovali se mnogi današnji vodeći intelektualci koji su uglavnom ljevičarske provenijencije i u svojoj su biti nerevolucionarni birokrati, oportunisti ili karijeristi. Dakako, uz časne iznimke. Po njima, Tito bi i dalje trebao ostati sunce jugoslavenskih naroda, a bratstvo-jedinstvo, samoupravni socijalizam i jugoslavensko komunističko jednoulje i totalitarizam uzornim, nenadmašivim oblikom organizacije društva, države i međunacionalnih odnosa!

*Povijesni je revizionizam pozitivna kategorija kao metoda provjere povijesnih činjenica i njihovih odnosa koja pomaže dubljem i objektivnijem spoznavanju istine i kao *condicio sine qua non* svake znanosti kao discipline koja slobodno istražuje i provjerava. Revizionizam je, kako to i sama riječ kaže, «ponovni pregled, provjera», znači nešto što širi vidike, što nas vuče naprijed. Uzmimo samo neke primjere. Što znače*

Luterovih 95 teza ako ne reviziju nekih tadašnjih crkvenih zabluda? Što je bilo heliocentrično učenje Nikole Kopernika ako ne revizija geocentričnog učenja? Što, na kraju, predstavlja izjava pape Ivana Pavla II. o Židovima kao «starijoj braći» kršćana ako ne reviziju višestoljetne doktrine o Židovima kao bogoubojicama. Još ću jednom citirati spomenutog B. Austina: «Povijesni je revizionizam savršeno legitiman, priličan i potreban pristup povijesnoj analizi. Svaka nova generacija ima na raspolaganju nove informacije, nove činjenice i nove metode koje nisu bile dostupne njihovim prethodnicima. Povijesni revizionizam pokušava unaprijediti i proširiti naše razumijevanje povijesti stalnom reinterpetacijom postojećih povijesnih činjenica.» Nasuprot revizionizmu stoji uvijek i jedino dogmatizam.

Revizionizam je našao mjesto i u zagrebačkom *Časopisu za suvremenu povijest*, priopćuje nam Goldstein u uvojoj knjizi, u bilješki 372 na strani 618. Ante Birin nas upozorava⁵ kako se pri tome Goldstein služi i neistinama, jer u toj bilješki također piše: *U istom broju Časopisa za suvremenu povijest A. Birin u prikazu knjige T. Jonjića tvrdi da se i u Hrvatskoj "po bulajičevskom principu fabriciraju brojke stradalih Židova i Srba i sl."* (Birin, 221) *Koji su to autori koji u Hrvatskoj "fabriciraju" brojke o stradalim Židovima i Srbima i kakve su to "fabricirane" brojke, Birin ne navodi. Birin dalje kaže: Da je dr. Goldstein malo pažljivije čitao i da nije trgao dijelove rečenice iz konteksta mog članka onda bi vidio da sam u tom prikazu napisao sljedeće: "Zahvaljujući tome i danas u međunarodnom tisku možemo vidjeti kako se Hrvatskoj svako malo podmeću pamfleti o nekakvom tobožnjem ustaškom "blagu", kako se opet po bulajičevskom principu fabriciraju brojke stradalih Židova i Srba i sl." Dakle ne kažem u Hrvatskoj, nego u međunarodnom*

---

⁵ Isto.

tisku o Hrvatskoj. Razlog zašto sam tu rečenicu stavio u uvodni dio svog prikaza jest taj što je upravo u vrijeme kada sam pisao spomenuti prikaz u međunarodnom tisku opet bila aktualna "crna legenda" o Hrvatima na što sam se i osvrnuo u jednom od svojih članaka u Hrvatskom slovu. Pretpostavljam da je gosp. Goldsteina zasmetala riječ "fabriciranje", no ono na što sve možete naići u međunarodnom tisku uistinu je fabriciranje, i to u najniže, politikanske svrhe. A mislim da gosp. Goldsteinu ne ide na čast tako olako etiketiranje kolega.»

U stvari očito je kako Goldstein etiketira cijeli jedan znanstveni časopis i ne samo Antu Birina. On «proziva» i Hrvatski institut za povijest. O tome Birin kaže:⁶ «Goldstein se voli postavljati u ulogu glavnog i odgovornog urednika nečega što se zove hrvatska historiografija. No, ako već želi biti u toj ulozi, trebao bi se nametnuti svojim znanstvenim autoritetom i radom a ne političkim prozivanjem i etiketiranjem. Pogledajte npr. njegovu reakciju na Vladinu odluku da se Hrvatskom institutu za povijest povjeri projekt o Domovinskom ratu i istraživanja zločina u Drugom svjetskom ratu. Citiram prema navodima iz Jutarnjeg lista: "Taj je Institut u proteklih deset godina bio glavna karika u tuđmaniziranju hrvatske historiografije i uspio joj je nanijeti velike štete. U izdanju Instituta izašle su i takve knjige koje propagiraju revizionističke ideje o Drugom svjetskom ratu. U svakoj normalnoj europskoj zemlji izdavač takvih knjiga bi bio pribijen na stup srama". Činjenica da Jutarnji list nije objavio reagiranje Instituta na spomenutu izjavu također dosta govori sama za sebe. Osim toga, Goldstein je, u najmanju ruku, tom prilikom bio dužan reći koje su to sramotne knjige koje je Institut objavio jer su to inače klevete, a za klevete se u svakoj normalnoj europskoj zemlji završava na sudu. Napomenuo bih da su u proteklih sedam godina istraživači i znanstvenici našeg Instituta objavili stotine

---

⁶ Isto.

znanstvenih radova i više od 40 knjiga među kojima ću, samo za ilustraciju, spomenuti Povijest stolne crkve zagrebačke Baltazara Krčelića iz 1770., Memoria regnum Jurja Rattkaya, jedan od bisera hrvatske latinističke historiografije, ili jedan veliki projekt kao što je Hrvatska na tajnim zemljovidima XVIII. i XIX. st. Isto tako, termini «tuđmanizacija» i, osobito, «detuđmanizacija» neodoljivo podsjećaju na jedan drugi termin, a to je «denacifikacija». Međutim, ako ćemo razgovarati na način dr. Goldsteina, onda moram reći kako bi se u Hrvatskoj, prije svega, trebala vršiti "deboljševizacija" društva.

Zapravo napad na Institut najavljen je prije pojave Goldsteinove knjige. Naime, Toni Gabrić i Igor Lasić u *Feral Tribuneu* od 17. ožujka 2001. objavili su članak o historiografiji u službi politike: "Proučavanje histerije". Ovaj i više drugih članaka u istom broju *Ferala* govore o nedavnoj odluci Vlade da se Hrvatskom institutu za povijest povjeri projekt istraživanja Domovinskog rata i žrtava Drugoga svjetskog rata i poraća. Autori Gabrić i Lasić sve kažu kada konstatiraju kako je naručena i historiografska obrana teze iz saborske deklaracije po kojoj Hrvatska nije nastupila kao agresor tijekom rata u Bosni i Hercegovini i to će država rado platiti milijunima proračunskih kuna. Činjenica je da je šestorka svojevremeno nastupala jedinstveno s takvom tezom, koju su kao zadaću dobivenu od svjetskih moćnika morali sprovesti kada su došli na vlast. Međutim, reakcija naroda (sjetimo se samo uloge stožera, generala, biskupa, nogometaša) natjerali su ih da prihvate Deklaraciju. Svi osim gđe Pusić, pa zato i ne čudi ovakva podrška koju ona posredno dobiva i iz *Ferala*. Očito je i da je cijela priča o žrtvama Drugoga svjetskog rata povezana sa zadaćom kriminalizacije Domovinskog rata.

Ali po Gabriću i Lasiću Hrvatski institut za povijest nije podoban ni da se bavi pitanjem žrtava. Slična je argumentacija

kao i u slučaju Domovinskog rata. Naime, Institut je u službi politike i novija izdavačka djelatnost Instituta se analizira pomoću dva podatka iz knjige Jure Krišta *Katolička crkva i NDH*, i dva podatka iz moje knjige *Srpski mit o Jasenovcu*. A da su te dvije knjige trn u oku svima onima koji pokušavaju dokazati navodnu genocidnost hrvatskog naroda pokazuje to što su upravo te dvije knjige bile napadnute u posebnoj TV emisiji u Srbiji. Iznenađuje li onda koga činjenica da poslije Tuđmanovih *Bespuća*, i Ivo Goldstein u svojoj knjizi najveću pozornost pridaje upravo ovim knjigama?

Evo kako sam u intervjuu “U Hrvatskoj je jugoslavenstvo opet najisplativije zanimanje!” (*Tjedan*, politički magazin *Slobodne Dalmacije*, 8. travnja 2001.; također: *Spremnost*, hrvatski politički tjednik, 21. svibnja 2001.) komentirao tvrdnje Gabrića i Lasića:

Bulajićevi splitski učenici

A koliko je priglup rad Bulajićevih učenika pokazat ću na jednoj crtici iz nedavnog članka Tonia Gabrića i Igora Lasića (*Feral Tribune*, 17. ožujka 2001.) Oni pokušavaju dokazati da Hrvatski institut za povijest nije podoban da se bavi pitanjem žrtava tvrdeći da su dva podatka iz knjige Jure Krišta “Katolička crkva i NDH”, i dva podatka iz moje knjige “Srpski mit o Jasenovcu” netočna. Već sama takva konstrukcija je smješna, ali to postaje još smješnije kada se analiziraju same tvrdnje. Ovdje ću samo spomenuti kako oni komentiraju Krištovu tvrdnju da je Pavelićeva žena bila židovskog podrijetla. Gabrić i Lasić će ovu dobro poznatu činjenicu “negirati” tvrdeći da “je provjereno da gospođa poglavnikovica ni u ludilu nije bila Židovka”. Novinarima *Ferala* nije jasno nešto što vjerojatno jest pučkoškolcima, a to je što tvrdnja da je neko židovskog podrijetla ni u ludilu nije istovjetna s tvrdnjom da je netko Židov. Pače, govor o židovskom podrijetlu sadrži u sebi

implicitno i tvrdnju da dotična osoba nije Židov. [Inače, Ljubica Štefan u svojoj knjizi piše⁷ “da je dr. Jošua Frank bio Židov, kao i punica dr. Ante Pavelića, tj. majka njegove supruge Marije Lovrenčić, Ivana Herzfeld (r. 1859). Njezina druga kćerka Vera, bila je udana za zagrebačkog Židova Weibergera. Slavko Kvaternik oženio se kćerkom dr. Josipa Franka, Olgom. Sin im je bio Eugen Dido Kvaternik.”] Slične naravi su i ostali “dokazi”.

Zgodno je primijetiti kako je «dokaz» o tome da je neka knjiga bezvrijedna zato što su dva podatka možda netočna, pokazao je upravo Slavko Goldstein kada se pokušao obraniti od kritika na račun knjige *Holokaust u Zagrebu*. Naime, kada je dr. Jure Krišto dao osvrt samo na tretiranje Stepinca u toj knjizi u tekstu “Goldsteini ponovno osuđuju Stepinca”, *Glas Koncila*, 6. siječnja 2002., pokrenuta je prava jugonostalgičarska hajka na njega. Tako, u *Novom listu*, 12. siječnja 2002., Slavko Goldstein tvrdi:

Naš kritičar iz «Glasa Koncila» u svom osvrtu citira tek pokaži izvod iz jednog jedinog poglavlja (radi se upravo o poglavlju u kome se govori o Katoličkoj crkvi i Stepincu, op. J.P.) i to iz knjige koja ima 43 poglavlja. Osim toga, o Stepincu se iznose činjenice još na 26 mjesta, no to njega ne zanima».

Dakle Feralovci izvode dokaz o valjanosti Krištine knjige samo na osnovu dva podatka, odnosno cijeloga Instituta na osnovu četiri podatka, po dva iz svake knjige, Goldsteinu je nedovoljan odjeljak o Katoličkoj crkvi i Stepincu, u kritici koja se odnosi samo na njihovo pisanje – ne o knjizi – nego o Stepincu! Jasno je da Krišto navodi, i u novinskom tekstu može navesti – samo nekoliko karakterističnih primjera. A doista sličnih primjera je mogao naći mnogo više, što sam i pokazao u

---

⁷ Ljubica Štefan, nav. djelo, str. 15

feljtonu *Stepinac i Židovi* koji izlazi u sedam nastavaka u *Fokusu* počevši od 3. siječnja 2002. U tome tekstu sam raščlanio i Goldsteinove primjedbe na tretiranje Stepinca u mojim knjigama, pa to ne ću ponavljati u ovom tekstu.

Treba li uopće spomenuti da su «dokazi» iz teksta novinara *Ferala*, dani i u Goldsteinovoj knjizi. Tako i on tvrdi:⁸ *Uostalom, Pavelićeva supruga nije bila Židovka. Kasnije, možda i zbog mog ismijavanja takve tvdnje u Slobodnoj Dalmaciji, pokušava biti malo precizniji*⁹

Nakon rata židovsko porijeklo istaknutih ustaša ili njihovih supruga bila je česta i omiljena teza pripadnika i simpatizera ustaškog režima, bilo u emigraciji ili na saslušanjima u zatvorima; sve do danas tu tezu uporno ponavljaju revizionistički historičari kao da to, tobože, umanjuje ustaški zločin nad Židovima. Čak je kružila i netočna glasina da je Mara Pavelić po materi Židovka.

Treba li spomenuti da knjigu hrvatske pravедnice gđe Štefan dr. Ivo Goldstein uopće ne navodi u opsežnoj literaturi svoje knjige. Možda i zato da bi mu dokaz za ovu tvrdnju mogao biti:

Ante Moškov tvrdi da je «Mara u Americi nakon 1945. godine nekom američkom oficiru gvorila – tumačeći kako ona nije protiv Židova – da u Americi ima židovske rođake, navodno da joj je sestra u Americi bila udata za Židova. Branko Polić tvrdi da je Marina sestra uistinu bila udata za Židova Weinbergera.

---

⁸ I. Goldstein, nav. djelo, str. 616.

⁹ Isto, str. 623.

Naravno, pri tome Goldstein zaboravlja što je napisao samo dvije stranice ranije:¹⁰

Vladimir Židovec misli da je «zanimljivo da su mjere protiv Židova ... smislili mozgovi ljudi koji su osobno bili povezani sa židovstvom». Pri tome aludira prvenstveno na četvrtžidovstvo Dide Kvaternika i na činjenicu da je supruga «samog dr. Ante Pavelića bila polužidovka».

Dakle, ovdje je samom Goldsteinu polužidovstvo Pavelićeve supruge – činjenica! On nastavlja i dalje:

I Slavko Kvaternik 1947. godine smatra da su «supruge Pavelića, samog Kvaternika, Budakova, Žanićeva, Oršanićeva, Pavičićeva, Perčevićeva itd. bile Židovke ili imale židovske krvi ili imale Židove u obitelji. U tim je usputnim nabrojanjima bilo mnogo netočnih ili neprovjerljivih podataka. Primjerice, Budakova je supruga, nežidovka, umrla prije 1941. godine, a kasnije se Budak nije ni ženio.

Naravno, moglo je biti i netočnosti, ali sigurno ne kada se radi o poglavlniku. Goldstein pokazuje kako su o židovstvu Pavelićeve žene znali i istražitelji u poslijeratnim suđenjima. Naime, neposredno poslije tvrdnje da Mara Pavelić nije bila po materi Židovka, kaže:¹¹

Slavko Kvaternik je na suđenju 1947. godine izjavio da ga životno iskustvo naučilo da Židovima bude «zahvalan, jer kada sam bio u internaciji 2 godine nitko se nije obazirao na mene od mojih prijatelja, nego Židovi» (primijetimo da je Kvaternikova žena, kao i Pavelićeva, bila polužidovka, op. J.P.). Kvaternik je govorio istinu kada je naveo «cijeli niz dokaza» da je za vrijeme ustaške vladavine «pomogao»

---

¹⁰ Isto, str. 621.

¹¹ Isto, str. 624.

pojedininim Židovima i za njih «intervenirao» kod Pavelića. Međutim, kada je 1947. godine istražitelj pitao Slavka Kvaternika kako je on sam doživio donošenje rasnih zakona te kako su ga doživjeli «Žanić, Pavelić i drugi, koji ste imali žene Židovke ili polužidovke?», Kvaternik je odgovorio krajnje jednostavno, dokazujući da nikakvog «specijalnog» odnosa prema Židovima zapravo i nije bilo: Nitko se od nas u vladi nije u potpunosti slagao sa donošenjem židovske odredbe, makar ne u toj formi, ali to se je od nas tražilo pa smo morali.»

Stoga su potpuno besmislene teze o nekakvom specijalnom odnosu ustaških vlasti prema Židovima. Kada bi i sve pretpostavke o židovstvu ustaša i njihovih supruga bile točne, to ni po čemu ne bi mijenjalo ocjenu o zločinačkom karakteru ustaškog režima ili relativiziralo ocjene o ustaškom genocidu nad Židovima.

Malo tko ovako očito pokazuje svoje pravo lice kao Goldstein u ovakvim tvrdnjama. Očito njemu nije «specijalan odnos» prema Židovima ako se nitko u vladi u potpunosti ne slaže sa donošenjem protužidovske odredbe, već je donose zato što se to od njih tražilo pa su morali. Dakle Goldsteinu bi bilo po volji da su svi u vladi bili za protužidovske odredbe, i da su ih donijeli isključivo svojom voljom. Jasno je da bi posljedica bila i mnogo veći postotak stradalih Židova u NDH.

Kako je moguće da je Golstein nezadovoljan time što u NDH nije bilo još više židovskih žrtava? Pa, ako je on Židov, zar ne bi trebalo biti suprotno? Kako tako nešto može željeti Slavko Goldstein koji je kroz sve to prošao? To je očito ako se zna da tako nešto može odgovarati samo Jugoslavenima. Tada bi lakše bilo dokazati navodnu genocidnost hrvatskog naroda i sačuvati/obnoviti Jugoslaviju.

A već iz ranije objavljenih tekstova Slavka i Iva Goldsteina jasna je njihova bliskost ideji jugoslavenstva. Ta

ideja vodilja u njihovom radu prepoznatljiva je i u ovoj knjizi. Mnogi drugi hrvatski autori su ukazivali na takvo djelovanje oba Goldsteina. Nisam bio iznimka ni ja. Tako sam Slavka Goldsteina spominjao još u tekstu objavljenom u *Hrvatskom slovu*, 23. kolovoza 1996., a o jugoslavenstvu dr. Iva Goldsteina bilo je riječi u tekstu tiskanom u *Hrvatskom slovu*, 14. kolovoza 1998. Oba teksta su tiskana i u knjizi *Za hrvatsku Hrvatsku*, Zagreb 2001.

“JASENOVAC KAO POSTAJA KRIŽNOG PUTA”

Izgleda da je moja “zasluga” što je Goldstein spomenuo u svojoj knjizi i križni put hrvatskog naroda:¹²

Pečarić poglavlje knjige naslovljava “Jasenovac kao postaja Križnog puta”, ali se u čitavom tom poglavlju, koje je dugačko 5 stranica, temom iz naslova bavi samo u posljednja dva pasusa. U prvom pasusu citira Antuna Miletića, koji tvrdi da je “raščišćavanje” Jasenovca trajalo do 1951. No, Miletića ne citira iz originalne knjige, nego iz teksta Ljubice Štefan. (Sveučilišnom profesoru nije bitno je li spomenuti podaak točan ili nije i koje su implikacije takvom podatku, nego jesam li ja u publicističkoj knjizi taj podatak uzeo iz originalne knjige ili iz nekog drugog teksta! Malo je vjerojatno da ga on nije provjerio i u originalnoj Miletićevoj knjizi, i da je točan, a ovakav priglupi komentar teba skrenuti s implikacija koji on povlači sa sobom. Dugotrajno neko raščišćavanje, zar ne? Op. J.P.) U drugom pasusu navodi tvrdnju ing. Ante Biluša da je njegov otac Marinko boravio u Jasenovcu od kraja svibnja do sredine prosinca 1945. Taj podatak uopće nije sporran – na raščišćavanju (šestogodišnjem, op. J.P) demoliranih logorskih

---

¹² I. Goldstein, nav. djelo, str. 614.

zgrada radilo se dosta dugo poslije rata sudjelovali su i zatočnici iz zatvora u Staroj Gradišci (sada izgleda Stara Gradiška postaje dio mjesta Jasenovac – iz mog teksta je jasno da je Biluš bio u Jasenovcu, gdje mu je žena slala pakete: “Adresa je Jasenovac”, op. J.P.), ali to još nije nikakav dokaz da je Jasenovac poslije rata bio “postaja križnog puta” ili obnovljeni logor.

Naravno, ne radi se o poglavlju. Goldstein ne razumije da su poglavlja kojih knjiga dobila imena po Bulajićevim i da su zato nazivi poglavlja dani u navodnicima. Zato i ne razumije da ja u svojim knjigama pratim njegov tekst i komentiram ga. A o Križnom putu i Jasenovcu kao njegovoj postaji bilo je riječi i u prvoj knjizi. Dakle, radi se o sekciji koju počinjem s Bulajićevim komentarom nečeg što je itekako velika potvrda da je Jasenovac doista bio postaja Križnog puta hrvatskog naroda. Naime, jedan član antropološke komisije koja je 1964. godine istraživala u Jasenovcu, Srbin Srboljub Živanović, tvrdio je da su u Jasenovcu pronađena grobišta ljudi koji pripadaju “populaciji koja je nosila svetle komponente”, tako da se s pravom može tvrditi da se radilo o pogubljenim Hrvatima - mahom civilima, ženama, djeci - s Križnog puta.¹³

Nedavno je fra Martin Planinić spomenuo jedno intrigantno svjedočenje:¹⁴ *Neposredno nakon Drugog svjetskog rata fra Benko Tulić, fratar zadarske provincije, bio je nazočan u Jasenovcu kao vojnik JA na početku prekopavanja koje nije nastavljeno niti je ikada dovršeno. Naime, došla je engleska ekipa ustanoviti činjenično stanje na licu mjesta. Vođa ekipe, koji je označio nekoliko mjesta za kopanje, odustao je od prekopavanja i naredio da se rupe zatrpaju čim je vidio svježe leševe umorenih hrvatskih vojnika i civila.*

---

¹³ Lj. Štefan, *Hrvatsko slovo*, 20. ožujka 1998.

¹⁴ *Slobodna Dalmacija*, 8. veljače 2001.

Fra Planinić je dao i pravu ocjenu tih poslijeratnih jasenovačkih žrtava: *U Jasenovcu počivaju i žrtve Križnog puta, pomorene da budu okrivljene umjesto partizana*. Možda tim žrtvama treba dodati i ime dr. Guberine, a s tim u svezi je i odgovor na pitanje zašto nova vlast ne želi ići u popisivanje svih žrtava rata i poraća.

Svi znamo da se za žrtve križnog puta nije smjelo znati sve do kraja osamdesetih godina prošlog stoljeća. Sjetimo se samo nedavne hajke na redatelj filma "Četverored" Jakova Sedlara. Čak su ga optuživali i za razizam. A Sedlar je prikazao samo blagu sliku strahota Križnog puta. I ne samo to. Treba znati da među članovima vladajuće stranke sigurno ima još onih koji su ubijali bez suđenja i tijekom rata i poslije njega. A da ne govorimo o tome koliko ima njihove djece. A oni su se ponosili i hvalili tim zločinima. Tako je odvjetnik *Hrvatskog domobrana* Tomislav Jonjić prije gotovo tri godine podnio kaznenu prijavu protiv Rade Bulata, Marka Belinića, Lutve Ahmetovića i Milke Kuftrin, koji su se sami hvalili da su u noći između 31. 12. 1942. i 1. 1. 1943 u Krašiću zarobili 322 vojnika, nakon čega su, kako navode, likvidirali 192 ustaše i 26 domobrana. Rade Bulat i u svojoj knjizi *Žumberak i Pokuplje u NOB-u* ističe kako su u Krašiću zarobili 223 ustaše i 87 domobrana te da su strijeljali njih 218.

Svjedok D.K. s nadimkom Trpimir, koji je iskaz dao 1988. godine,¹⁵ naglašava patnju kroz koju su ljudi prolazili. Tako piše kako je put od Dravograda do Siska trajao 14 dana: "Pred Siskom su bile postavljene kolone kordunskih Srba s obje strane puta sa svim mogućim oruđima koje su upotrebljavali u poljoprivredi. Natjerali su nas da moramo proći između njih u redovima i nije bilo čovjeka iz kolone koji nije bio osakaćen. Oko 1000 ljudi tu je smrtno ranjeno, a partizani iz naše pratnje

---

¹⁵ *Slobodna Dalmacija*, 1. ožujka 2001

su ih poubijali iz pištolja." Isti svjedok je bio u koloni od 25.000 ljudi koji su preko Dervente krenuli prema Doboju. "Na jednoj ledini bio sam među 300 ljudi koji su iskopali jame u koje je stavljeno 300 naših suputnika koje smo morali zatrpati sve do ramena da im vire samo glave. Nakon toga dovedeni su seljaci Srbi iz okolnih sela s petokrakama na glavi i civilnim odijelima koji su konje, volove, zubače i drljače vukli po glavama tih ljudi. Svemu tome bio je nazočan Koča Popović i visoki partizanski oficiri."

U *Slobodnoj Dalmaciji* od 28. veljače 2001. tvrdi da su u Rijeci 1947. godine oficiri držali predavanja na kojima su se sami hvalili da je na Bleiburgu ubijeno više od 35 tisuća ljudi.

Jasno je da se pod navodnim prikriivanjem povijesnih istina želi doista prikriti stvarna istina o svim žrtvama rata i poraća.

Križni put Ante Miloša

Iako je prošlo dosta vremena od strahota Bleiburga i križnih putova, još uvijek imamo nova i nova svjedočenja tih užasa. U *Slobodnoj Dalmaciji* od 28. veljače 2001. o njima svjedoči Martin Stjepanović. Nedavno sam dobio i svjedočenje Ante Miloša iz sela Kandije kod Bugojna rođenog 6. lipnja 1925. godine. Ono je posebno značajno i zbog toga što je g. Miloš poslije rata bio i u Jasenovcu.

Miloševo dugo pješačenje je počelo iz Zenice. Išao je preko Doboja, Dervente, Bosanskog Broda, Slavonskog Broda, Novske, Zagreba, Celja, Zidanog Mosta, sve do Bleiburga. Došao je po noći na tu, kako kaže, "žalosnu poljanu". Englezi i Francuzi su ih predali partizanima: Ante Miloš piše: "Krenemo cestom. Straža je u razmaku jedan od drugoga od po 10 do 15 metara s obe strane. Ne daju nikud na stranu. Noću bi nas vodili kroz naselja i gradove. Natjerali bi nas sve trčeći kroz ta mjesta. Samo gdje nije bilo naselja malo bi se mogli odmarati."

Primijetimo da je slična priča i Martina Stjepanovića: "Nakon što smo predani partizanima, oni nas postrojavaju i tu se već vidi njihova brutalnost. Vode nas prema Mariboru, gdje nam naređuju da trčimo. U tom nadljudskom naporu mnogi od nas počinju bacati ruksake, odjeću, ali i novac. I kad smo se dobro izmorili, trčeći onako iscrpljeni i gladni deset kilometara – naši dušmani htjeli su da trčimo natrag. Za nas je bio nadležan Kosta Nađ i njegovi vojnici, koji su nam na mostu prije Maribora poskidali nakit, satove i sve vrijednosti te nas uveli u logor i razvrstali po vojnim okruzima."

Oba svjedoka pišu o tome kako su ih mučili žeđu. Miloš mi piše:¹⁶ "Ni vode nam nisu dali. Samo tamo gdje su bile kakve močvare zatrčao bih se, popio malo vode i opet trkom u kolonu da me ne bi prepoznali. Znalo se nad nekim bunarom nagnuti da se napiju od 5 do 7 naših ljudi, a stražari bi ih s automatom pobili odmah tu na samom bunaru. Poneko bi pao u kanal jer više nije mogao ići, ili su ih jednostavno ubijali. Hrane nije bilo, a vode nisu dali. Ni ljekara nije bilo da spasi one iznemogle. Tako smo Sloveniju prošli. Tukli su nas civili motkama. I žene. Jedna žena je mene udarila motkom preko pleća. I danas ćutim kad se mijenja vrijeme."

Nadljudsku žeđ spominje i stari Martin Stjepanović: «Nakon što su razdvojili one koji su bili u vojsci od 1941. do 1943., koje su ubili na Bleiburgu, zajedno s mnoštvom žena i djece, mi ostali krenuli smo na Križni put preko Virovitice u Osijek. Bili smo gladni, žedni, iscrpljeni, a naši čuvari ubijali su nas ako bismo imalo iskočili iz kolone ili ako bismo posustali. Ne znam točno koliko je ljudi tako ubijeno» – nastavlja Stjepanović i dodaje kako su partizani znali rafalno osuti paljbu po ljudima iz kolone. «Toliko smo bili gladni da smo trgali granje i jeli travu. U selima pred Osijekom ljudi su pripremili

---

¹⁶ G. Ante Miloš mi je pisao po sugestiji g. Blaga Perića iz Sydneya.

vodu za nas, ali su partizani na konjima išli naprijed i tu vodu prolijevali. Što da vam pričam, toliko smo bili očajno žedni da smo pili i mutnu vodu iz kanala gdje su plivale patke.»

Ali, vratimo se svjedočenju Ante Miloša: "Kad smo došli u Veliku Goricu, tu su nas zatvorili u žicu. Bilo nas je dvanaest tisuća. Stajali smo na nogama jer nismo imali mjesta, ni sjesti, ni leći. Tako su nas nabili jednog uz drugog, a ne daju ti ništa, ni jesti ni piti vode. Bilo je civila koji su donijeli u korpama hrane. Stražari nisu dozvoljavali da nam je daju, ali onda su civili pribacivali hranu preko žice. U toj žici, u tom tijesnom logoru sam je sebe ubio moj susjed Ilija Pilipović iz Goruše. Nije mogao izdržati. Iz Velike Gorice krenuli prema Sisku. Išli smo sve po noći i došli u Sisak oko devet sati izjutra. Dijelili su nam kuruzno brašno, ali ja nisam mogao dobiti, jer su malo iznijeli. Moj susjed mi je dao jednu šaku i onako sam je pojeo. U Sisku su nas rasporedili prema vojnom okrugu odakle smo, i krenuli smo prema Pakracu. Noću, negdje iza Banove Jaruge, izašao sam iz kolone, ubacio se u velike koprive i tu prenoćio. Ujutru sam krenuo prema istoku i došao sam poviše Novske gdje sam prenoćio u šumi. Krenuo sam prema Savi. Jedan me je civil dočekao s puškom i skinuo mi kožulj i cipele. Ipak, pustio me je pa sam produžio Savom. Dođoh do jedne kuće. Baba zatvara kokošinjac. Upitam je može li se noćiti i tko je u kući. Rekla mi je da je u kući 'naša družina'. A u kući četiri muškarca, dva civila bili su naši, Hrvati, a dva Srbina u partizanskim uniformama. Partizani su me upitali odakle sam. Traže isprave. Imao sam domobransku knjižicu, ali su mi našli ustašku sliku. Oni mi kažu: «Ti si ustaša.» Zakunem se Bogom da nisam, nego da je to moj rođak. Bog neka mi oprost i na tu neistinu, jer to jest bila moja slika. Slikao sam se u Travniku, gdje sam bio dva puta u borbi. Srećom, povjerovali su i slika je završila u šporetu. Tu sam prenoćio i najeo se. Ujutro me odvedu u Jasenovac i predaju partizanskoj komandi. Ispitivali

su me. Pitaju zašto nisi išao u partizane. Odgovorim im da sam iz grada pa ne volim u šumu. Neki Srbin, vodnik, Drago mu bješe ime, upita me znam li kuhati. Rekao sam da znam – i postadoh kuhar. Kuhao sam i vojničke uniforme – tako sam im uši izgonio. Kad sam kuhao ručak, bilo bi naših zarobljenika po deset, nekad dvanaest, petnaest i dvadeset. Koliko za ručak, toliko i za večeru. Ali kako god koji dan ručaju i večeraju, uvečer omrknu, a izjutra ih nema. Nestaje partija po partija. Preko dana bi radili. Ne znam što su radili, jer nisam s njima spavao. Nisu mi dali. Ali to su bili borci od 41. do 45. i oni su stradali. To sam shvatio kad je jedan vodnik, Luka, bio je Hrvat, preda mnom izgovorio. Kaže: 'Dokle misle ovako ubijati ljude. Ovo ne valja ništa.' Reкао je da će ići u Kotar, u Novu Gradišku i prijaviti što se sve radi Hrvatima. I rekao je da će reći da se ne može ovako ljude ubijati. Ne znam više od toga. Bio sam mjesec dana u Jasenovcu, ali nisu mi dali kretati se nikuda. Samo sam vidio kako je mnogo naše Hrvatske vojske nestajalo iz dana u dan. Nije bilo važno tko je koje vjere nego, tko je bio u Hrvatskoj vojsci."

Iz Jasenovca, Miloš je otišao pješke prvo u Novu Gradišku, a potom u Slavonski Brod gdje je bio šest dana. Tu ih nisu progonili, hrana ja bila dobra. Zatrpavali su rupe od avionskoga bombardiranja. Potom su ih prebacili u Bosanski Brod: "Tamo sam vidio tri otvorena vagona natovarena našim zarobljenicima. Stojali su tako natrpani da nisu mogli ni sjesti ni leći. Ne znam kud su ih odveli, ali znam da su među njima bili Ivo Ivoš i Stipica Grlić iz susjednih sela. Nikad se nisu živi vratili. U Bosanskom Brodu ostao sam sedam dana. I tu su me ispitivali, a onda su me gonili čistiti temelj kuće Ante Markovića koju su avioni porušili. Iz Broda smo krenuli za Doboj. U Doboju su nas strpali u jednu školu. Opet su nas zbili jednog uz drugoga tako da nismo mogli ni leći ni sjesti. Dvadeset i četiri sata ništa nam nisu dali jesti ni piti, a onda smo išli pješke u Zenicu. Tu

me zatvoriše samog u ćeliju. Mogao sam se samo pružiti i to na beton. Za hranu sam dobivao pet deka kruha i čašu vode. Iz Zenice nas odvedoše vlakom za Travnik. Opet u zatvor. Bilo nas je trojica. Ivica Bošnjak, Ivo Pusić i ja nismo mogli nikuda izlaziti. U istoj sobi smo i nuždu vršili." Konačno, Ante Miloš je stigao do Sarajeva "vagonima, natrpali nas kao stoku, i jedva smo živi ostali". U Sarajevu, na Koševu, zatekao je puno zarobljenika. Nije mogao prepoznati svoje susjede ni oni njega. Prebacili su ih na Ilidžu, a 8. kolovoza 1945. Miloš je dočekao amnestiju. Kad je stigao doma, nisu ga ni prepoznali.

Ovakvo svjedočenje nije usamljeno. Slovenski tjednik *Demokracija* nedavno je pisao o svjedočenju nekadašnjega hrvatskog vojnog zarobljenika Srećka Bolčića o spaljivanju 4000 leševa Hrvata u, kako su ga nazvali, slovenskome Auschwitzu. Naime, vojni su zarobljenici, po Ozninoj naredbi, u tvornici Impol u Slovenskoj Bistrici spalili oko 4000 leševa ubijenih ustaša, domobrana i hrvatskih civila, među kojima je bilo žena, djece i staraca, koje su partizani izdvojili iz kolone Križnoga puta i koje su natjerali u tunel Impel tvornice, minirajući poslije, ulaz u taj tunel.

U masovnoj grobnici pored Radovljice (pet km jugoistočno od Bleda, 24 km sjeverozapadno od Kranja) zasad su iskopana 233 leša, a spominje se i ovdje 4000.¹⁷

U tjedniku *Fokus*¹⁸ spominje se Maceljska šuma nedaleko od Krapine, gdje su partizani ubili više od 13 tisuća ljudi koji su bačeni u više od 130 jama. Počinitelji toga strašnoga zločina još uvijek slobodno šecu Hrvatskom.

Pogledajmo što o Maceljskoj šumi piše u *Izvješću o radu Komisije za utvrđivanje ratnih i poratnih žrtava od osnutka (11.*

---

¹⁷ *Vjesnik*, 2. studenoga 2001.

¹⁸ *Fokus*, 20. prosinca 2001.

veljače 1992.) do rujna 1999. godine. U svibnju i lipnju 1945. godine počinjene su masovne likvidacije hrvatskih i njemačkih vojnika te civila. Na prostoru Maceljske šume (Lepa Bukva, Vrh Ilovec i Crni Jarak) istraženo je, 1992. godine, 26 masovnih grobišta u kojima su pronađeni posmrtni ostaci 1164 žrtve. Pretpostavlja se da u ovoj šumi ima još oko 130 stratišta. Jedan dio jama nalazi se u neposrednoj blizini Đurmanca te jedna velika jama s lijeve strane Mirkovečkog jezera, kod mjesta Sv. Križ Začretje. Počinitelji su partizani. U istom izvješću za Radovljicu stoji da je 1945. ubijen nepoznat broj žrtava. Žrtve su zarobljeni hrvatski vojnici i civili s Križnog puta. Također je kod Radovljica deset časnika hrvatske vojske iz vlaka izvedeno u šumu, opljačkano i likvidirano. Kao počinitelji navode se partizani.

Macelj je posebno istaknut i kada je u Izvješću navedeno da su za područja Republike Hrvatske prikupljena saznanja o postojanju **oko sedam stotina lokacija** gdje se nalaze masovna grobišta iz II. svjetskog rata i nakon njega. Uz Macelj, posebno je spomenuto i područja Grada Zagreba i Zagrebačke županije za koja Komisija ima saznanja o postojanju 106 lokacija grobišta, nastalih u ratnom i poratnom razdoblju. Komisija je prikupila saznanja i o postojanju **oko 90 masovnih grobišta** u Bosni i Hercegovini u kojima su likvidirani hrvatski vojnici i civili i za **oko dvije stotine masovnih grobišta** u Sloveniji, a u većini tih grobišta stradavali su i Hrvati. Pregled svih ovih lokacija dan je na sedamdesetak strana ovog Izvješća.

Kada pogledamo samo ovih nekoliko novinskih članaka vidljivo je da nam predstoji još puno takvih novinarskih istraživanja jer je broj masovnih grobišta doista velik. Vjerojatno je to razlog zašto današnje vlasti ne žele da Komisija nastavi svoj rad. Glavnu ulogu u tome odigrao je g. Slavko Goldstein. Zato sam zamolio predsjednika Komisije g.

Kazimira Svibena za napomene o tom njihovu osporavanom Izvješću. Evo njegova odgovora:

Zlatar, 11. siječnja 2002.

N A P O M E N E

o IZVJEŠĆU O RADU Komisije za utvrđivanje ratnih i poratnih žrtava od osnutka (11. veljače 1992.) do rujna 1999. godine

Tekst Izvješća odgovara naslovu. Izvješćuje se o radu Komisije.

Obično smo svake godine izvješćivali o Radu kroz proteklu godinu. Ovo Izvješće razlikovalo se od prijašnjih po tom što je dan pregled cjelokupnog rada Komisije od njezina početka pa do rujna 1999. Bila je to zapravo rekapitulacija dotadašnjeg djelovanja. Htjeli smo prikazati dokle smo stigli do rujna 1999.

Što se tiče žrtava, brojevi u tablicama odnose se samo na žrtve koje su poimenično evidentirane u našoj Komisiji. Nikad nismo tvrdili da smo do rujna 1999. popisali sve žrtve II. svjetskog rata i poraća ili utvrdili konačan broj bilo koje vrste žrtava (kako nam podmeću naši osporavatelji). Uvijek smo izvješćivali do kojeg smo broja žrtava poimeničnim popisivanjem došli do određenog datuma i nismo vršili nakakvih prognoza o konačnom broju bilo kojih žrtava.

Do rujna 1999. na našem se popisu našlo 261 415 žrtava. Premda je to velik broj, nitko na sjednici Komisije nije postavio pitanje je li to konačan broj žrtava, jer je svima bilo jasno da smo još daleko od kraja popisivanja.

O velikom broju žrtava podaci su sada nepotpuni. Od 261 415 evidentiranih žrtava za 72 545 osoba ne znamo još jesu li

bili građanske ili vojne osobe. Za 84 151 žrtvu imamo upisanu građansku pripadnost. Vojnih osoba upisano je 164 719. Od toga je 45 386 pripadalo partizanima i Jugoslavenskoj armiji, 55 629 Oružanim snagama Nezavisne Države Hrvatske, 102 četničkim i drugim srpskim paravojnim formacijama, 143 vojsci Kraljevine Jugoslavije, 3195 njemačkoj vojsci, 231 talijanskoj vojsci, 9 silama Osovine (bez pobližih određenja) i 24 zapadnim vojskama.

Već na prvi pogled vidi se da popis poginulih nije konačan, jer su neke rubrike vrlo niske. Srpske postrojbe imale su očito mnogo više poginulih, ali njihova imena do sastavljanja Izvješća nismo uspjeli saznati. U tim rubrikama broj žrtava sigurno je znatno veći od onoga što je u Komisiji evidentiran.

Žrtve s područja današnje Republike Hrvatske uspješnije su s naše strane popisane nego žrtve iz drugih krajeva.

S današnjeg hrvatskog državnog teritorija evidentirali smo poimenično 153 700 žrtava. Ali ni tu nisu sva područja podjednako uspješno popisana. I to je dokaz da popis nije konačan. To pokazuje i pregled evidentiranih žrtava po županijama. Od županije do županije brojevi se jako razlikuju: od 922 žrtve u Međimurju do 28 029 žrtava u Splitko-dalmatinskoj županiji. Ipak još nitko iz Međimurja nije predbacio Komisiji da je Međimurce diskriminirala, jer je evidentirala samo 922 žrtve iz Međimurja.

Posebni problemi imala je Komisija s uvrđivanjem nacionalne i vjerske pripadnosti žrtava.

U Republici Hrvatskoj evidentirano je kod nas među žrtvama 79 318 Hrvata i 18 410 Srba uz neznatan broj pripadnika ostalih nacionalnosti. Ali za 53 768 žrtava za sada nam je nacionalnost nepoznata.

Među popisanim žrtvama u Republici Hrvatskoj evidentirano je kod nas najviše katolika. Pripadnika drugih vjera znatno je manje zabilježeno. Ali zato imamo 83 685 žrtava s nepoznatom vjerskom pripadnošću.

Ta je nepoznatost naročito velika kod partizana i JA, gdje imamo npr. evidentirano samo 9632 katolika, ali čak 29.082 poginula s nepoznatom vjerskom pripadnošću. Kod poginulih vojnika Nezavisne Države Hrvatske zabilježeno je pak 31.430 katolika prema 10.388 s nepoznatom vjerskom pripadnošću. To ne znači da nisu bili vjernici. Vjeroispovijed im kod nas nije upisana jer za to nemamo dokumentarne podloge.

Naši terenski popisivači žrtava redovito su upisivali narodnost i vjeru žrtava, gdje god je to bilo moguće ustanoviti. Ali kod žrtava koje smo preuzeli s regionalnih popisa partizanskih žrtava, često je manjkao podatak o njihovoj nacionalnosti, a o njihovoj vjeri gotovo uvijek. Te praznine kanili smo popuniti prilikom izdavanja naših regionalnih popisa žrtava, koji bi sadržavali imena svih žrtava nekog kraja, ne izostavljajući nikoga zbog njegove vojničke, ideološke ili rasne pripadnosti. S takvim edicijama mi smo počeli (Florian Boras: «SPOMENICA LJUBUŠKIM ŽRTVAMA», Ljubuški, 1998. i Gordana Turić, Drugi svjetski rat i poraće – U TEMELJU KAMEN – SPOMENICA ŽRTVAMA IDEALU HRVATSKE DRŽAVE – IMOTSKA KRAJINA /OD 1941. DO 1990. GODINE/, Zagreb, 2000.).

Težište našega terenskog popisivanja žrtava bilo je na onim žrtvama koje nisu bile još nigdje evidentirane i o kojima se za komunističke vladavine moralo šutjeti. Za takve žrtve mogli smo doznati prvenstveno preko živih svjedoka, čiji se broj zbog starosti stalno smanjivao i još uvijek se smanjuje.

Terenskim popisivanjem nismo mogli uspješno obuhvatiti one žrtve, čija rodbina više ne živi u Republici Hrvatskoj. To je

naročito slučaj s hrvatskim Židovima i hrvatskim Nijemcima. Prema popisu stanovništva od 1991. u Hrvatskoj je tada živjelo samo 600 Židova i 2635 Nijemaca. Zato ne začuđuje da se na našem popisu žrtava do rujna 1999. našlo 293 Židova i 752 Nijemca. Svima nam je bilo jasno da je njihovih žrtava bilo mnogo više. Ali mi im nismo mogli izmisliti imena; a bez imena u našoj Komisiji nema brojeva.

Jasenovačke žrtve popisali smo dijelom propitkivanjem na terenu, a dijelom na temelju partizanskih regionalnih popisa žrtava. Na taj način stigli smo do broja 2238. Knjigu «Jasenovac – žrtve rata prema podacima Statističkog zavoda Jugoslavije», Zürich – Sarajevo, 1998., uspjeli smo nabaviti toliko kasno da podaci iz nje nisu više mogli ući u Izvješće.

Na posljednjoj sjednici Komisije, 8. listopada 1999., Izvješće je prihvaćeno sa samo jednim glasom protiv. Bio je to glas gospodina Slavka Goldsteina, koji je jedini u našim tablicama vidio konačne brojeve o žrtvama, dok su za sve nas ostale brojevi predstavljali rezultat rada do rujna 1999., s time da rad treba nastaviti i praznine popuniti. Oспоравatelj S. Goldstein nije se mogao pomiriti s premalim brojevima židovskih, srpskih i pravoslavnih žrtava. Svoje protivljenje podnio je u pisanom obliku, a poslao ga je i na više različitih adresa.

Nakon toga, počela je medijska hajka na Komisiju. Naša evidencija žrtava proglašena je konačnom, što ona ni izdaleka nije bila, a onda su nam nabrajane «mane». Kao «krunski» dokaz upotrijebljene su preslike naših tablica o nacionalnoj i vjerskoj pripadnosti žrtava. Zloporaba ne bi bila moguća da smo kod svake tablice napisali da je to stanje od osnutka Komisije do rujna 1999. (kao što piše u naslovu Izvješća).

Poslije trećesiječanjskih izbora 2000. Sabor nije imenovao članove Komisije iz redova zastupnika, pa ni predsjednika. Tako obezglavljena Komisija samo je životarila. Izgubljene su dvije dragocijene godine. U međuvremenu, pomrli su brojni svjedoci genocida nad Hrvatima, što ga izvršise Partija i njezina Armija. Sada se Saboru predlaže da Komisiju ukine.

Znakovito je da su poimenični popisi žrtava i u Titovo doba padali u nemilost i bili skriveni od javnosti, jer popisivači nikako nisu mogli udovoljiti partijskoj «normi».

Žalosno je da se u posljednje vrijeme hrvatskim žrtvama više bave Slovenci nego Hrvati. Masovna grobišta Hrvata širom Slovenije neoboriv su dokaz genocida, jer su nastala ubijanjem golorukih ljudi poslije rata.

Gospodin Slavko Goldstein bio je član Komisije od početka da kraja. U njega smo kao Židova polagali velike nade i očekivali da ćemo preko njega doći do popisa židovskih žrtava. Toga popisa nismo dočekali. Da nam ga je predao, ne bi se mogao onako ponijeti na zadnjoj sjednici Komisije kako se ponio.

Kazimir Sviben

Potvrdu ispravnosti rada njegove komisije Kazimir Sviben je pokazao nedavno na primjeru svog Zlatarskog kraja. Naime, 24. veljače 2001. u Zlataru je predstavljena knjiga "Žrtve Zlatarskog kraja u temeljima hrvatske slobode" Uredništvo: Željko Ceboci, Vlado Hajnić, Kazimir Sviben, Josip Škof, Franjo Škrlec i Stjepan Turk koordinirali su veliki posao mnogih da bi se popisali svi stradali pripadnici Hrvatskih oružanih snaga tadašnje NDH. Naravno, na samoj promociji su i sami konstatirali da nisu popisani svi i da će eventualno novo izdanje biti potpunije. Ne čudi što je upravo predsjednik

Komisije koju treba ukinuti dao izvrstan prikaz borbi za Zlatar u Drugom svjetskom ratu. Prvi partizanski napad na Zlatar počeo je 21. listopada 1943. Da bi razumjeli i sama istraživanja žrtava ovog kraja, navest ćemo samo djelić iz sjećanja komesara XXVIII. divizije Ivana Šibla: "Sada smo u Zlataru, ali oslobođenje toga glavnog zagorskog uporišta nije nam donijelo mnogo radosti. Zlatarska posada pokazala se dorašlom da odoli svim jurišima. Ne smatramo svojom zaslugom što je Zlatar u našim rukama." U drugu borbu za Zlatar krenule su postrojbe XXXII. partizanske divizije 6. siječnja 1944. Zbog velikih gubitaka i malih izgleda da se Zlatar osvoji, napad je obustavljen 9. siječnja.

Naravno, i u ovoj knjizi ima više svjedočenja partizanskih zločina. Ovdje ćemo spomenuti samo pokolj u Maču, o kome svjedoči Dragutin Herceg iz Ladislavca. Branitelji su se povukli u općinsku zgradu, ali su partizani minirali jedan zid zgrade: "Rušenjem zida nastao je veliki otvor kroz koji su u zgradu upali partizani s noževima na puškama. Uvidjevši da je svaki daljni otpor uzaludan, branitelji su prestali pružati otpor, odbacili oružje i pristali na predaju. To partizani nisu prihvatili. Započelo je ubijanje i klanje; neki su branitelji uspjeli istrčati iz zgrade gdje ih je dočekala strojnička paljba i većina ih pogiba; tek je nekolicina ostala živih, među njima Švenda i Marković. Procjenjuje se da je u tom masakru stradalo preko sedamdeset branitelja, što zaklanih, što ubijenih streljačkim oružjem. Nakon što je krvavi pir bio završen, partizanima stiže dojava da se približava pomoć braniteljima iz Zagreba. Na brzinu polijevaju zgradu petrolejem, zapale je te se hitno povlače i bježe u sigurnost. Poklani branitelji u zgradi, među kojima je bilo možda i preživjelih, izgorjeli su u požaru tako da su kasnije njihove obitelji onako pougljenjene leševe jedva prepoznavale."

Na stranicama 51-121 knjige dani su popisi mjesta s brojem upisanih žrtava, poimenični popisi, a na kraju statistički pregled

koji se sastoji od tabličnih podataka po mjestima boravka upisanih

- o pripadnosti vrstama postrojbi Hrvatskih oružanih snaga,

- o mjestima i uzrocima pogibije,

- o neposrednim počiniteljima,

- o starosti (godinama rođenja) žrtava.

Popisana je ukupno 1371 žrtva. Za 303 žrtve ne zna se jesu li poginuli tijekom ili poslije završetka rata. Od preostale 1014 žrtve točno je utvrđeno da je njih 443 ubijeno nakon 15. svibnja 1945! Dakle tijekom cijelog rata 571 žrtva, a poslije rata čak njih 443! Taj odnos zorno nam pokazuje zašto će Hrvatski sabor vjerojatno i donijeti odluku o ukidanju Svibenove komisije!¹⁹

Spomenimo da je popisivanje žrtava sigurno ispravan put, iako težak i dugotrajan. To nam je pokazao i sam Ivo Goldstein kada se javno, preko HTV, morao ispričavati što je naveo kao žrtvu ustaša čovjeka koji je umro dvadesetak godina kasnije.

Međutim, vratimo se prigovoru g. Svibena Slavku Goldsteinu. U knjizi *Holokaust u Zagrebu* postoji podatak koji dodatno optužuje Slavka Goldsteina:²⁰

Trogodišnjim istraživanjima u arhivama i konzultiranjem literature i drugih izvora Ivo Goldstein prikupio je građu za ovu knjigu i do jeseni 2000. godine napisao njen najveći dio.

Je li se tu radilo o sukobu interesa? Sigurno je Slavko Goldstein znao da je mnogo podataka sakupio njegov sin, ali

---

¹⁹ *Spremnost, hrvatski tjednik*, 20. ožujka 2001.

²⁰ I. Goldstein, *Holokaust u Zagrebu*, str. IV.

nije ih htio ustupiti Komisiji. Ili ih nije ustupio da bi je mogao napasti?

Međutim, čini se da je govoreći o mojoj knjizi, odnosno o meni, dr. Ivo Goldstein rekao ono što se slobodno može reći za njega. Zato navedimo te njegove riječi:²¹

To sve pokazuje da Pečarić ne poznaje dovoljno materiju o temi kojom se bavi, da ne pozna "zanat historičara" te da ga u objektivnom spoznavanju prošlosti sputavaju njegovi politički stavovi. Stoga su njegove knjige tek za nijansu kvalitetnije i vrednije od Bulajićevih, na koje se obrušava s toliko strasti i energije. Urednik Pečarićeve knjige tvrdi da se radi o "publicističkom djelu ... pisanmo popularnim stilom ... autor se koristi najviše slikovitošću i ironijom ... oni koji žele detaljniju informaciju posegnut će za knjigama Žerjavića" i drugih (ti drugi su Lj. Štefan i Ph. Cohen, jasno je zašto ih Goldsteini ne žele spomenuti, op. J.P.). Ta ocjena pogađa bit stvari (očito neočekivana pohvala za rad gđe Štefan i g. Cohena, op. J.P.), ali se onda postavlja pitanje zašto je knjiga objavljena u jednoj eminentnoj historiografskoj instituciji (nepreciznost uobičajena za Goldsteina, jer izdavač nije samo Institut, op. J.P.).

Vidi se da Goldsteini i ovdje spominju moje političke stavove. Već smo vidjeli da su moje (i Gumzejeve) političke predrasude u tome što vjerujemo *Jevrejskom pregledu*, izdanju Saveza jevrejskih opština Jugoslavije, Beograd. A u stvari očito je da se radi o krilatici «napad je najbolja obrana». Upravo je knjiga *Holokaust u Zagrebu* pokazala da Goldsteine u objektivnom spoznavanju prošlosti sputavaju njihovi politički

---

²¹ Isto, str. 614.

stavovi. Njihove političke predrasude učinile su njihov ogroman istraživački rad pomalo smiješnim.²²

---

²² Knjiga “Srpski mit o Jasenovcu” bila je predložena za znanstvenu (!) nagradu “Josip Juraj Strossmayer”. Evo jednog dijela recenzije koju je tom prigodom dobila Komisija za dodjelu te nagrade:

“Njima se s posebnom darovitošću priključio dr. Josip Pečarić, koji je osjetio da je ovdje riječ o igri brojeva. Tako je o žrtvama logora Jasenovac progovorio matematičar. Progovorio je snažno, vrlo argumentirano. Učinio je to u knjizi: **“Srpski mit o Jasenovcu: Skrivanje istine o beogradskim konc-logorima”**, tiskanoj u Zagrebu 1998. U njoj Pečarić, sustavnom analizom knjige dr. Milana Bulajića, Jasenovački mit Franje Tuđmana – Genocid nad Srbima, Jevrejima i Ciganima (koja predstavlja sintezu suvremene velikosrpske historiografije o Jasenovcu), na osnovu izvora i literature, dokazuje da se tu iznijeti Bulajićevi stavovi temelje na mitologizaciji i raznovrsnim manipulacijama i falsifikatima povijesnih dokumenata te istina. Tako je on razobličio i argumentirano pobio Bulajićeve velikosrpske falsifikate, na jedan kritičan, dokumentiran i ironičan način. Time je pokazao da Bulajić i njegovi ideološki sljedbenici lažnih optužbi, podvala, manipulacija, izmišljotina i laži, koje Pečarić razotkriva i pobija, ne zaslužuju drugo nego da budu ismijani. On je jedini koji je u osobnom sučeljavanju argumentima uspio zbuniti Bulajića i dovesti ga do stanja ludila. Pečarić je dokazao da je lažni broj žrtava u logoru Jasenovac temelj velikosrpskom dokazivanju genocidnosti hrvatskog naroda. Također je dokazao da se ne radi ni o kakvom tobožnjem “Jasenovačkom mitu Franje Tuđmana” već o “Srpskom mitu o Jasenovcu”, iza kojega stoji skrivanje istine o beogradskim konc-logorima, a što je iskazao u naslovu i podnaslovu knjige. Njegova knjiga pisana je na jednostavan, popularan, argumentiran i svakome razumljiv način, što predstavlja dodatnu njezinu vrijednost. Sve to je razlog da je njegova knjiga vrlo dobro prihvaćena u javnosti, o čemu svjedoče i dosad objavljene kritike i prikazi knjige u dnevnom tisku.

Zbog svega toga dr. Josip Pečarić zauzima vidno mjesto u istraživanju problema žrtava u logoru Jasenovac 1941-1945. godine. Zato predlažem da mu se za knjigu: “Srpski mit o Jasenovcu: Skrivanje istine o beogradskim konc-logorima” dodijeli nagrada “Josip Juraj Strossmayer”.

**D. JELČIĆ I J. PEČARIĆ, KNJIŽEVNIK
MILE BUDAK SADA I OVDJE, ZAGREB,
2005.**

O MILI BUDAKU, OPET

**DESET ČINJENICA I DESET PITANJA
S JEDNIM APELOM U ZAKLJUČKU**

U povodu najnovije medijske hajke na Milu Budaka, u kojoj na nedostojan način, osim notornih neznalica, sudjeluju i ostrašćeni njegovi politički mrzitelji, a da bi se dokazala vjerodostojnost načela depolitizacije pravosuđa i afirmacije pravnih kriterija u pravnoj državi, što je po svojim Ustavnim odredbama Republika Hrvatska, iznosimo deset činjenica i postavljamo deset pitanja.

Evo najprije tih činjenica:

1) Mile Budak, zagrebački odvjetnik i član Hrvatske stranke prava, koji je pred kraljevskim sudom u Kraljevini SHS, svibnja 1925., branio komunističkog prvaka Vladimira Čopića, tada već i autor dviju zapaženih knjiga književne proze, “ličkih priča” *Pod gorom* i “zapisa jednog malog intelektualca” *Raspeće*, tiskanih u nakladi Matice hrvatske, napadnut je 7. lipnja 1932., oko podneva, u kućnoj veži zgrade u Ilici 10, po naredbi beogradske vlade a u organizaciji Uprave policije u Zagrebu. Atentat su izvela trojica policijskih plaćenika zadavši

mu nekoliko udaraca željeznom šipkom po glavi. Liječen je u zagrebačkoj bolnici 38 dana.

2) Sedam mjeseci kasnije, zajedno sa suprugom Ivkom, otišao je u emigraciju i pristupio Ustaškom pokretu.

3) U Zagreb se vratio, mimo suglasnosti Ante Pavelića, 6. srpnja 1938.

4) Odmah objavljuje roman u četiri knjige *Ognjište*. O tom romanu napisano je nekoliko desetaka najpohvalnijih prikaza kako u hrvatskoj tako i u srpskoj i u slovenskoj književnoj kritici, a jedan od njih napisao je i Josip Horvat u "Jutarnjem listu" 31. srpnja 1938. pod naslovom *Lička "Ilijada"*. *Reprezentativno djelo hrvatske književnosti*. Njegovu ocjenu do danas nitko nije osporio relevantnom književno-kritičkom prosudbom.

5) Obnavlja suradnju i prijateljstvo s Vlatkom Mačekom, ali poslije osnutka Banovine Hrvatske uhićen je 15. veljače 1940. i zadržan u zatvoru bez sudskog rješenja do 12. travnja.

6) Toga dana nađena je mrtva u zdencu Budakova vinograda njegova supruga Ivka. Ni do danas nisu rasvijetljene okolnosti njezine tragične smrti, koja ga je psihički utukla. Obolio na žuči i neposredno prije ustrojstva NDH operiran, tako da je 10. travnja 1941. dočeka u bolnici ne sudjelujući u proglašenju NDH.

7) U Vladi NDH zauzimao je položaj ministra bogoštovlja i nastave i nije bio inicijator tzv. "rasnih zakona", njih je donijela Vlada pod pritiskom Nijemaca, ali je na tome mjestu zavlacio koliko god je mogao i odgađao njihovu primjenu, zaštićujući kako Židove tako i Srbe koji su se našli kao profesori zagrebačkoga Sveučilišta, o čemu je svojedobno, još u doba komunističke vlasti, iznio činjenice Jaroslav Šidak. Nije poznat

ni jedan jedini slučaj, da je ikome izravno nanio ikakvo zlo. Njegov pomirljivi govor na velikom političkom zboru u Virovitici ocijenilo je i beogradsko (Nedićevo) "Novo vreme" 19. kolovoza 1941. "glasom razbora iz Hrvatske". Dok je obavljao ministarsku službu njegov osobni vozač bio je Židov, a cijelo vrijeme NDH održavao je prijateljske odnose s nekoliko zagrebačkih židovskih obitelji, pa ga je njemački policijski ataše denuncirao zbog toga svojoj vladi. Kao poslanik u Berlinu nije imao nikakva političkog utjecaja, a kao ministar vanjskih poslova uvjetovao je, dosta grubo i sasvim nediplomatski, uspostavu odnosa s Mussolinijevom Talijanskom Socijalnom Republikom Mussolinije-vim odricanjem od Rimskih ugovora, zbog čega je bio prisiljen podnijeti ostavku. Time prestaje njegova politička aktivnost u Hrvatskoj.

8) U svibnju 1945. nije bio zarobljen od partizana, kao što piše "Vjesnikov" novinar, nego su ga engleske vojne vlasti izručile jugoslavenskim partizanima 18. svibnja 1945.

9) Sudski proces vođen je protiv njega i još nekih suoptuženika pred Vojnim sudom II. armije u Zagrebu 6. lipnja 1945. Osuđen je na smrt vješanjem, a presuda je izvršena već sljedećeg dana, 7. lipnja 1945., na 13. obljetnicu zagrebačkog atentata na nj! Za grob mu se ni danas ne zna.

10) Dokumentacija kako o provedenoj istrazi tako i o procesu pred sudom nije nikada bila predočena javnosti niti je bila dostupna znanstvenim istraživačima, niti je do danas proučena u cjelini.

A evo i pitanja:

1) Jesu li atentatori na Budaka 1932. i njihovi naredbodavci počinili zločin?

2) Je li cjelokupni proces, od istražnog postupka do suđenja pred Vojnim sudom II. armije u Zagrebu mogao biti korektan i pravno valjan s obzirom na činjenicu da je, uz tako

tešku optužbu, istraga provedena za jedno popodne, a suđenje trajalo samo nekoliko sati, da su se i istraga i suđenje vodili bez branitelja i bez saslušavanja svjedoka obrane, čak i bez prava na žalbu, pa je tako teška kazna izvršena već sljedećega dana, ni dvanaest sati nakon izricanja presude? Jesu li i danas, u Republici Hrvatskoj, pravno respektabilni i takav proces, i osuda koja je na njemu donesena, a najzad i njeno izvršenje?

3) Je li takvim suđenjem izvršen prema njemu ratni zločin, i to nakon završetka rata?

4) Je li bilo regularno ubojstvo njegove 20-godišnje kćeri Grozde? Nakon što su je rastavili od oca, vojne vlasti Jugoslavenske armije pogubile su je negdje kod Škofje Loke, a prema nekim glasovima i silovali, bez ikakve optužbe, bez ikakve istrage, bez ikakva suđenja. Ubijena je, očito, samo zato jer je njegova kći, a nikakva dokumentacija o tome ni danas nije poznata, kao što je nepoznat i njezin grob. Je li takva likvidacija ratni zločin? I to ratni zločin izvršen poslije rata?

5) Je li uvjerljivo kad dokazani ratni zločinci svoju žrtvu svrstavaju bez ikakvih dokaza u red ratnih zločinaca?

6) Rečenica "Srbe na vrbe", koju je izrekao u Varaždinu, a za koju je i sam priznao prijateljima, kad su mu zbog nje prigovorili, da mu je "izletjela", nije njegova rečenica: nju je prvi izrekao 1914. Slovenac Marko Natlačen, kojemu to nije smetalo da u vrijeme Kraljevine Jugoslavije bude istaknuti član slovenske Klerikalne stranke Antuna Korošeca, a onda, kao takav, sredinom tridesetih godina postane i ban Dravske banovine! To međutim nije isprika za nj. Budaku se ona ne može oprostiti, ali je li ta krivnja dovoljna da ga se proglasi ratnim zločincem? Ne bi li regularni sud povezo tu rečenicu s onom željeznom šipkom i proveo potrebna vještačenja, koja se nameću sama po sebi?

7) Ako je proces Budaku bio politički proces, kao što su to bili i mnogi procesi pred komunističkim sudovima, uključujući i one poslije “hrvatskog proljeća”, a teško bi bilo dokazati da oni to nisu bili, po kojoj to logici neki tvrde zagovornici pravne države i depolitizacije sudstva danas, u Hrvatskoj, istodobno odobravaju političke procese u razdoblju od 1945. do 1990., i prihvaćaju njihove osude, pa se štoviše osuđenike na njima usuđuju i kvalificirati najtežim izrazima, težim i od onih koji su bili navedeni i u optužnici i u osudi (što bi čak moglo biti i kažnjivo)? Ne otkrivaju li se time oni sami kao filokomunisti jugoslavenske orijentacije? A ako to doista jesu, a teško bi nas mogli uvjeriti da nisu, zašto se otvoreno ne očituju takvima, umjesto što se kukavički kamufliraju demokratskim načelima (koja, kad su bili u prilici, sve do 1990., *in praxi* ni sami ne samo da nisu poštovali nego su ih naprotiv svjesno gazili)? I nije li onda vrijeme da Republika Hrvatska, kao pravna država, koja ne primjenjuje političke kriterije u svome pravosuđu, izjavi, jednom zauvijek, da ne priznaje pravnu valjanost bilo kojeg političkog procesa u prošlosti, kao ni moralne i političke konzekvence koje iz njih proizlaze (uz pridržavanje prava da u pojedinim kaznenim predmetima, kao što je i ovaj, ako je potrebno, provede pravno regularnu obnovu procesa)?

8) Ima li među našim eminentnim pravnim ekspertima i znanstvenim autoritetima ikoga tko bi, danas i ovdje, bio voljan – ne *sposoban* nego upravo *voljan!* – dokazati nevjerodostojnost komunističkog antifašizma zbog raskoraka između komunističke teorije, izražene u zakonima i javnim deklaracijama, i komunističke prakse, ispunjene svakodnevnim i različitim nasiljima i zločinima prema vlastitim građanima, što je potvrdio i sam Josip Broz znamenitom izjavom 1972. u Prištini, da se sudci ne moraju držati zakona “kao pijan plota” (doslovce tako!), čime je i sam priznao ne samo pravnu nevjerodostojnost nego i nezakovitost komunističkog sudstva,

pa nepriznavanje komunističkog antifašizma i njegova pravosuđa ne znači i osporavanje antifašizma kao jednoga od temelja Republike Hrvatske, notificiranoga i u preambuli njezina Ustava, nego upravo obratno, znači priznavanje tih temelja, ali u izvornom, demokratskom značenju tog pojma?

9) Jesu li “Vjesnik”, “Novi list” i neke druge tiskovine, odlučivši pisati o Budaku, mogli naći novinare kvalificiranije za tu temu, novinare koji o Budaku nešto i znaju, novinare koji ne bi ponavljali stare i dubiozne kvalifikacije u pravnom smislu nevjerodostojnih sudova? Tako npr. ne bi novinar “Vjesnika”, očito ne razumijevajući pojmove o kojima piše, osporavao ono što nikada nitko nije ni tvrdio, naime da je Budak bio “reformator” hrvatske književnosti?

10) Hrvatska je danas pluralistička a ne jednoglasna i nije li “Vjesnik”, kad je već želio čuti mišljenje hrvatskih građana o Budaku, mogao u onoj svojoj anketi zapitati nešto i građane koji nikada nisu bili integralni Jugoslaveni, a najmanje u presudnim godinama za hrvatsku slobodu 1989./1990.? Zar u Hrvatskoj danas nema i takvih intelektualaca, i ne samo intelektualaca, koji “u ono vrijeme” nisu bili ni svjedoci optužbe na tadašnjim političkim procesima, ni UJDI-jevci, niti su danas njihovi duhovni trabanti? I, najzad, zašto većina medija u Hrvatskoj danas dopušta čuti samo njihov glas? skrivajući se iza demokratskih fraza, kriptokomu-nistička manjina u Hrvatskoj medijski je ovladala gotovo cijelim duhovnim prostorom, krivotvoreći naše javno mišljenje; je li njihova mimikrija “hrabrost” ili podlost? Je li teško razabrati njihov cilj?

Legitimni demokratski zahtjev glasi vrlo jednostavno:
audiatur et altera pars!

Spomenik (ili spomen-ploča) Mili Budaku u Svetom Roku – da ili ne? To je pitanje samo povod ovome tekstu, ali ne i

bitno pitanje koje ovoga trenutka traži urgentni odgovor. Štoviše, to pitanje se možda ne bi ni postavljalo, kad bi nam bio poznat grob Mile Budaka. Ali on je nepoznat i danas. A osnovno je ljudsko pravo svakoga čovjeka, da ima svoj grobni humak, da se za nj zna i da bude obilježen.

Potpisujemo ovaj tekst kao apel. Ne želimo uzurpirati ulogu regularnoga nadležnog suda ni prejudicirati njegovu odluku. Očekujemo da Republika Hrvatska, dosljedna u provođenju načela pravne države, pridonese svoj udio i da nadležna tijela, *i to po službenoj dužnosti, pokrenu obnovu političkih procesa održanih u doba komunističke i drugih totalitarističkih vlasti*, pa tako i procesa protiv Mile Budaka. Neka se uzmu u obzir svi dokumenti, koje budu podnijeli i optužba i obrana, neka se pravnom nepristranošću, *sine ira et studio*, prosudi njegova objektivna krivnja i neka se izrekne pravomoćna, pravno regularna i na zakonu utemeljena presuda. Svi ćemo je priznati i poštivati.

Ovaj apel je otvoren za svakoga tko ga bude želio naknadno supotpisati.

U Zagrebu, kolovoza 2004.

Mirko Alilović, umirovljenik

Teo Andrić, dipl. ing. pričuvni bojničnik HV

Akademik Ivan Aralica, književnik

Jakov Aralica, profesor

Rudolf Arapović, novinar i publicist

Dr. sc. Mato Artuković, znanstveni savjetnik, Slavonski Brod

Stjepan Asić, dizajner, Tajnik HSK-a Australije

Don Miljenko Babaić, katolički svećenik, bivši politički zatvorenik i

ratni vojni kapelan

Branimir Babić

Mr. sc. fra Marko Babić, prof. teologije

Martin Babić

Dr. Jozo Badrov, spec. oralni kirurg

Marija Bakota, umirovljenica, Zagreb

Miro P. Bakrač, profesor

Mirsad Bakšić, dipl.iur., brigadir HV i predsjednik Udruge
“Dr. Safvet beg Bašagić”

Mile Balen, književnik

Žarko Barać, prof. matematike i fizike

Miljenko Baloković, knjižničar Nacionalne i sveučilišne
knjižnice

Josip Baotić, dipl. oec. kib., direktor INTERCON-a,
međunarodnog

savjetovanja za strateški razvitak društva

Tadija Barun, dožupan Splitsko-dalmatinske županije

Ivan Bastjančić, dipl. ing.

Đurđica Bastjančić, profesorica

Mate Bašić, novinar

Vladimir Bebek, pukovnik u m.

Mr. sc. Ivan Bekavac, publicist

Ante Belas, VŠS ekonomist

Ante Beljo, ravnatelj HIC-a

Josip Berić, hrvatski branitelj

Niko Bete, pjevač

Nada Beuc, profesor, tajnica Ogranka Matice Hrvatske
Makarska

Vlatko Bilić, dipl. ing. arh.

Dr. sc. Ivan Biondić, sveučilišni profesor

Goran Ante Blažeković, informatičar

Miroslav Boban, hrvatski branitelj

Akademik Rafo Bogišić

Đina Bonković, službenica

Milan Boras, dipl. ing.

Gojko Borić, novinar

Damir Borovčak, dip. ing. i publicist

Ante Bošnjak, iseljenik

Ivan Bošnjak, poduzetnik

Kruno Bošnjak, akademski kipar i profesor ALU u m.

Fra Frano Botica

Josip Botteri Dini, akademski slikar, predsjednik Ogranka
Matice

hrvatske u Splitu

Frane Brajko, hrvatski branitelj
Josip Brkljačić, umirovljenik
Nada Brkljačić, činovnica
Damir Brzica, utemeljitelj i predsjednik udruge "Ujedinjeni
Hrvati
svijeta"
Dr. Ivan Brzović, liječnik u Kupresu
Dinko Budić, dipl. ekonom.
Dr Marijo Budimir, stomatolog
Suzana Budimir, dipl. ing., profesorica
Gordan Bule, gospodarstvenik
Matija Bulić, domaćica
Mr. sc. Jure Burić dr. med., prvi župan Dubrovačko-
neretvanski i
bivši zastupnik u Hrvatskom Državnom Saboru
Jure Caktas, kapetan duge plovidbe, Savjetnik za pomorski i
intermodalni transport
Nevenka Crnko, umirovljenica
Mladen Čataj, zubotehničar
Vladimir Čataj, dr. veterine
Emil Čić, publicist, muzikolog i glazbenik
Fra Milan (Karlo) Čirko
Dr. sc. Ivan Čizmić, znanstveni savjetnik
Mirko Čondić, pukovnik HV u m.
Željko Čop, hrvatski branitelj
Branka Čorak, službenica
Ivica Čapin, ekonomist
Marko Čavar, umirovljenik
dr. Ružica Čavar predsjednica hrvatskog pokreta za život i
obitelj
Ivo Čoza, dipl. ing.
Dr Ante Čurić, spec. parodontolog, dentalni i oralni patolog
Daniel Dasović, ing. građevinarstva, Podaca
Dr. dr. h. c. Nikola Debelić, sveučilišni profesor
Miodrag Demo, brigadir HV
Julije Derossi, književnik

Zlata Derossi, profesorica
Dr Ferdinand Diklan, stomatolog
Tonka-Marija Dobrinić, umirovljenica
Mira Donadini, socijalna djelatnica u m.
Zvonko Dragić, novinar, Mostar
Tomislav Držić, novinar
Dr. sc. Andrej Dujella, sveučilišni profesor
Mr. sc. Ivan Dujmović, umirovljenik
Dr. sc. Senadin Duraković, sveučilišni profesor
Ante Duvnjak, gospodarstvenik
Dr. Ivo Dužević, psihijatar-psihoterapeut, član Predsjedništva
Ogranka Matice Hrvatske Makarska
Lepan Emil
Nela Eržišnik, glumica
Ivan Fičko, pukovnik u m.
Boris Flego, umirovljenik
Vlado Franjević, kulturno-likovni radnik, Lichtenstein
Vladimir Fuček, sudac u m., predsjednik URV "Hrvatski
domobran"
Ivan Gabelica, dipl. iur.
Srećko Gabrilovac, dipl. ing.
Nikola Gadže
Marko Gale, obrtnik
Osvin Gaupp, Baden, Švicarska
Dunja Gaupp, Baden, Švicarska
Anka Glavina Kovačić, umirovljenica
Dara Glavina, laborantica
Ivan Glibić, dipl. ing.
Vijana Grgurević, med. sestra
Branimir Grubelić, odvjetnik
Dr. sc. Petar Gugić, sveučilišni profesor
Rajka Gugić, dipl. iur.
Ante Gugo, novinar i publicist
Marijan Horvat-Mileković, književnik
Dr. Ivan Huljev
Mijo Ilić, hrvatski branitelj

Ivan Ivanda, profesor, član predsjedništva Ogranka Matice Hrvatske

Makarska

Dr. Luca Ivanda, specijalist školske medicine

Mr. sc. Nenad Ivanković, novinar, publicist i predsjednik HONOS-a

Ilija Ivezić, filmski i kazališni glumac

Dr. sc. Krešimir Jakić, sveučilišni profesor u m.

Željko Jakić, politolog, Belgija, predstavnik HSK pri Vijeću Europe

Dr. sc. Zvonimir Janović, sveučilišni profesor

Dr. sc. Jere Jareb, profesor emeritus Saint Francis University, Loretto, USA

Akademik Dubravko Jelčić, književnik, znanstveni savjetnik u m.

Dr. Milan Jelić, dipl. oekon., ekonomist u m., Argentina

Ivan Jindra, novinar

Darinka Jonjić, politička uznica i nastavnica u m.

Dinko Jonjić, dugogodišnji politički zatvorenik, danas odvjetnik u Imotskom

Tomislav Jonjić, odvjetnik i publicist

Josip Jović, novinar i publicist

Fra Ivan Jukić

Dr. sc. Josip Jurčević, znanstveni savjetnik

Anto Jurendić, predsjednik udruge Uzdanica 90. ATJ Lučko

Marko Jurič, novinar

Dr. Ivan Jurić, novinar, Metković

Zdenko Jurinić, dipl. ing. kemije u m.

Dr. sc. Fra Karlo Jurišić, umirov. profesor teologije i povijesti

Marina Jurišić, članica predsjedništva Ogranka Matice Hrvatske

Makarska

Ivan Juroš, dipl. ing.

Damir Kalafatić, dipl. ing. kemije

Marija Kalafatić, dipl. ing. kemije

Vinko Kalinić, književnik

Halili Kamber, službenik
Pajo Kanižaj, književnik
Pavao Slavko Keserović, dip. ing., Melbourne, Australija
Ing. Nikola Kirigin, prvi predsjednik Hrvatskog svjetskog kongresa
Jure Knezović, predsjednik Hrvatskog društva političkih zatvorenika
Marija Knezović, zubni tehničar
Dr. Zlata Knezović
Dr. sc. Ivan Kordić, filozof i teolog, sveučilišni profesor i publicist
Mr. sc. Marica Kordić, nakladnik
Zdravko Kordić, prof. i književnik - pred. DHK HB – Mostar
Ivica Korman, djelatnik HNK
Zvonimir Kos, umirovljenik
Dr. Tomo Kovač
Mario Kovaček, student
Stjepan Kovaček, strojovođa
Tomica Kovaček, vet. tehničar
Verica Kovaček, med. sestra, narednik HV u m.
Mate Kovačević, novinar
Željko Kovačević, dipl. ing. el., savjetnik direktora HEP
Elektrodalmacija Split, član MENSE, Zmaj od Radobolje u DBHZ, bivši predsjednik NK Hajduk
Ivan Krešić, dipl. ing.
Mijo Krešo-Lovrić, dipl. ing., politički zatvorenik
Prof. Kuzma Kovačić, akad. kipar
Barbara Kovačić, prof.
Marko Krilić, ing., Busovača
Ante Krmpotić, profesor
Marijan Krmpotić, profesor
Vjekoslav Krsnik, novinar
Dr. st. Petar Kružić - Stuttgart
Ivan Kujundžić, akademski kipar
Dr. sc. Nedjeljko Kujundžić, sveučilišni profesor
Tonči Kunjašić, poduzetnik
Akademik Ivan Kušan, književnik

Vladimir Kürner, dipl. ing.
Ivan Lacković-Croata, slikar
Miro Laco, profesor, pukovnik HV u m.
Josip Laća, književnik
Fra Milan Lapić
Dr. P. Vjekoslav Lasić, dominikanac, politički zatvorenik
Ana Lemić, profesorica, ravnateljica gimnazije
Mate Lendić, ravnatelj Crvenog križa, Makarska
Dr. sc. Hrvoje Lorković, sveučilišni profesor
Ana Luetić, umirovljenica
Dr. sc. Branimir Lukšić, sveučilišni profesor
Zvonko Kajfeš, umirovljenik
Željko Keglević, umirovljenik, Chicago (Ill.), SAD
Dražen Keleminec
Dr. sc. Ivan Kordić, filozof i teolog, sveučilišni profesor i publicist
Mr. sc. Marica Kordić, nakladnik
Dr. sc. Jure Krišto, znanstveni savjetnik
Dr. sc. Milan Kruhek, znanstveni savjetnik
Ante Madunić, dipl. iur.
Mirjana Majnarić, umirovljenica, Zagreb
Dragutin Majstorović, ing.
Duško Malešević, akademski slikar i profesor
Ante Mandić, dipl. ing.
Vinko Mandurić, ekonomist
Ivan Maras, invalid Domovinskog rata
Mato Marčinko, dipl. iur, publicist, dugogodišnji politički zatvorenik
Domagoj Margetić, novinar i publicist, predsjednik UNRH
Dr. Radoslav Marić, M. D., ABOG, LMCC, FLEX, ECFMG, Ansonia, SAD
Vlado Marić, odvjetnik
Žarko Marić, profesor i novinar
Ivica Marijačić, novinar
Slobodan Markić, dipl. ing.
Dr. sc. Ante F. Markotić, sveučilišni profesor

Dr. Vlatko Martinić
Frano Marušić, dipl. ing.
Mario Marušić, novinar i publicist
Mile Maslač, književnik
Marija Mataija, učiteljica u m.
Vlatko Mataija, učitelj u m.
Marko Matanović, umirovljenik
Mr. sc. Ivica Matičević, asistent
Jozo Matić, narednik HV-a u m., invalid Domovinskog rata
Marko Matić, dipl. prav. i književnik -Zagreb
Dr. sc. Zlatko Matijević, znanstveni savjetnik
Vedran Meić, hrvatski branitelj
Vlatko Menix, predsjednik udruge povratnika u BiH
Dr. sc. Anđelko Mijatović, znanstveni istraživač i publicist
Dr. Martin Mikecin, spec. pedijatar i neuropedijatar
Vanja Mikecin, profesor
Marko Mikulandra, redatelj i dramski pisac
Miroslav Mikuljan, filmski redatelj
Fra Stanko Milanović Litre (Jure)
Mile Milković - Production Operations Manager – Vancouver,
Kanada
Josip Miljak, poduzetnik
Fra Frano Mirković
Bosiljko Mišetić, odvjetnik
Đino Mladineo, prof., Komiža, otok Vis
Ratimir Mocnaj, dipl. ing.
Ana Mocnaj, profesorica, tajnica AMCA-e Kanada
Vladimir Mrkoci, profesor
Tinka Muradori, akademska glazbenica
Dr. sc. Jasmina Mužinić, znanstvena suradnica
Mislav Mužinić, dipl. ing.
Ante Naglić, hrvatski branitelj
Prof. dr. Andrija Nikić, predsjednik Hrvatskog kulturnog
društva
Napredak Mostar
Igor Nikolić, umirovljenik, Clearwater (Florida), SAD
Mr. Boris Nikšić, povjesničar i latinist, Zagreb

Josip Nikšić, dipl. inž. kem. tehnologije, Šibenik
Ivan Nogalo, gospodarstvenik
Javor Novak, publicist
Zvonimir Novosel, str. tehničar
Iva Nuić, nastavnica i književnica - Drinovci
Tomislav Nuernberger, dipl. ing. matematike
Mato Obrul, djelatnik HNK
Željko Olujić, dipl.iur., odvjetnik
Ivan Orešković, profesor, ravnatelj strukovne škole Sebastijan Palić
Ivan Pandža, invalid Hrvatskog domovinskog rata
Marko Pandža
Ile Papić, dipl. ing. prometa
Tone Papić, dipl.ing.arh., akad. slikar
Ivo Paradžik, umirovljenik
Ivica Pavelić, hrvatski branitelj
Jelka Pavičić, knjižničarka
Josip Pavičić, književnik i nakladnik
Tomislav Pavičić, dipl. ing., menadžer, predsjednik Hrvatskog Kulturnog Društva Uzajamne Pomoći sa Dock Sud-a, Avellaneda, Argentina
Robert Pavičić, dipl. ing.
Dr. sc. Mate Pavković
Mladen Pavković, novinar i publicist
Dr. sc. Dragutin Pavličević, sveučilišni profesor
Pero Pavlović, mr. sci. i književnik - Neum Mostar
Don Pero Pavlović, katolički svećenik, Ravno
Dr. sc. Davor Pavuna, fizičar
Marija Peakić-Mikuljan, književnica
Akademik Josip Pečarić, sveučilišni profesor
Jelena Pečarić, profesorica
Kornelija Pejčinović, javni radnik
Marija Pejić, članica predsjedništva Ogranka Matice Hrvatske Makarska
Kaja Pereković, umirovljenica
Dragutin Perić, Konjic

Dr. sc. Nedjeljko Perić, sveučilišni profesor
Ratko Perković, umirovljenik
Marija Perković, nastavnica u m.
Rade Perković, glumac
Branimir Petener, dipl. ing. i publicist
Slavko Petračić, dipl. ing.
Petar Petric, dipl. ing.
Dora Petrić, službenica
Ivica Petrović, profesor na sveučilištu u Mostaru
Nenad Piskač, književnik
Luka Podrug, dipl. iur.
Vlado Polgar, dipl. ing.
Valentin Pozaić, Družba isusova, profesor moralne teologije
Vlatko Previšić, profesor
Dr Ana Prolić, stomatologinja
Dr Luka Prolić, spec. oralni kirurg
Božo Protrka, ekonomist
Stipe Puđa, dipl. oec, ratni dopisnik HINE
Dr. sc. Zvonimir Puškaš, znanstveni suradnik u m.
Fra Dominik – Ratko Radić
Dr. sc. Zvonimir Radić, predsjednik Domagojeve zajednice
Tomislav Raguž, dipl. oec.
Juraj Rajčević, ugostitelj
Filip Rajčević, ugostitelj
Milka Rajčević, ugostiteljica
Ankica Ravlić, profesorica, predsjednica Ogranka Matice
Hrvatske
Makarska
Tomislav Reškovac, poduzetnik
Dr. Milan Ribičić
Kocijan Rigert, bojničnik u m. Antiterorističke jedinice – ATJ –
Lučko
Dragutin Rotim, odvjetnik
Joso Rukavina, građ. tekničar, hrvatski branitelj, Sveti Rok
Maja Runje, profesorica
Martin Sagner, dramski umjetnik, zastupnik u Hrvatskom
državnom

saboru od 1990. do 1995.

Mag. iur. Darko Sagrak, predsjednik Udruge “Dr. Milan Šufflay”

Ante Santini, hrvatski branitelj

Ivica Sentić, gospodarstvenik, pričuvni pukovnik HV

Dr.sc. Jadranka Sertić, sveučilišna profesorica

Magdalena Sever, studentica sociologije

Vjekoslav Sironić, HT tehničar

Marko Skejo, pukovnik u m.

Dr. sc. Marina Skrobica

Ružica Soldo, prof. i književnica - Široki Brijeg

Velimir Soldo, pričuvni poručnik HVO

Ekrem Spahić, novinar i publicist

Božidar Spitzer, profesor

Dr. Stjepan Sraka, stomatolog

Ing. Siniša Srzić, zamjenik gradonačelnika grada Makarske

Branko Stančić, dipl. ing.

Zdravko Stanišić, umirovljenik

Ivica Stepinac, umirovljenik

Dragutin Stilinović, dipl. ing. arh.

Dr. sc. Aleksandar Stipčević, sveučilišni profesor

Fra Miljenko Stojić, književnik – Mostar

Ivan Stržić

Matilda Šaban, tajnica u osn. šk.

Milan Šaban, nastavnik u m.

Kata Šamadan

Jurica Šarić, tehničar

Oskar Šarunić, novinar i snimatelj

Dr. sc. Zvonimir Šeparović, profesor emeritus, predsjednik
Hrvatskog žrtvoslovnog društva

Stjepan Šešelj, književnik

Ilija Leopold Šikić, Basel

Ivanka Šimundić, med. sestra

Milan Šimunić, autoprijevoznik

Dr. sc. Ante Škegro, viši znanstveni suradnik

Ante Škrabić, nastavnik, dopredsjednik Ogranka Matice
Hrvatske

Makarska

Mr.sc. Ljubomir Škrinjar, biolog

Dr. sc. Hrvoje Šošić

Adela Šubić, umirovljenica

Roman Šule, hrvatski branitelj

Vlado Tadej, redatelj

Fra Vladimir (Ante) Tadić

Branko Tinodi, dipl. pravnik

Branka Tinodi, profesorica

Marko Tokić, professor

Mijo Tokić, prof. i književnik, Tomislavgrad

Benjamin Tolić, filozof i publicist

Dr. med. Berislav Tomac, Hagen, Njemačka

Zlatko Tomičić, književnik

Augustin Tomić, obrtnik

Dr. iur. Željko Tomašević, pričuvni časnik HV-a

Dr. sc. Luka Tomić, dopredsjednik Ogranka Matice Hrvatske

Makarska

Tomislav Tonšić, hrvatski branitelj

Goran Trdin, profesor

Tihomir Trdin, dipl.ing.preh.teh.

Dr. sc. Miroslav Tuđman, sveučilišni profesor

Nenad Udiljak, dipl. ing.

Fra Jakov Udovičić, Imotski

Dr. sc. Nikica Uglešić, sveučilišni profesor

Dr. sc. Đurđica Vasilj, sveučilišna profesorica

Ivo Vasilj, dipl. ing.

Mr. sc. Mario Vasilj, profesor na sveučilištu u Mostaru

Dr. Vlade Vicić, stomatolog, pjesnik, kantautor i politički
uznik.

Đuro Vidmarović, književnik

Ivan Viluk, dipl. ing.

Julija Vojković, graf. urednica i dizajnerica

Dr. sc. Rudolf Vouk, sveučilišni profesor

Ivan Vragović, umirovljenik

Dr. sc. Vladimir Vratović, sveučilišni profesor u m.
Duje Vlastelica, ing. teh., pukovnik HV u m.
Zdenka Vratović, dipl. oec.
Mladenka Vrljičak, dipl. ing. arh.
Andrija Vučemil, književnik – Rijeka
Dr. sc. Petar Vučić, pravnik i politolog
Rudi Vučić, akademski glazbenik, ravnatelj glazbene škole "I. Lukačića", Šibenik
Ante Vukasović, sveučilišni profesor u m.
Nada Vukasović, profesor u m.
Ive Vukić, gradj. tehničar
Marija Vukić, med. sestra u m.
Ljubo Vukoja, ekonomist
Ante Vuković, Stuttgart
Bože Vukušić, publicist
Marija Vuletić, profesorica
Dr. Nikola Vuletić
Igor Zidić, ravnatelj Moderne galerije, predsjednik Matice hrvatske
Ivan Zlopaša, predsjednik Udruge za očuvanje hrvatskih nacionalnih interesa u BiH "Pogledi"
Dr. Milan Zoretić, dipl. ing., sveučilišni profesor, Argentina
Marin Zrilić, student prava
Emil Kazimir Žeravica, hrvatski pisac i član DHK iz Pule
Dr. sc. fra Pavao Žmire
Dr. sc. Darko Žubrinić, sveučilišni profesor

PILSELOGIJA I MILE BUDAK

JUGONOSTALGIČARIMA HRVATI
UBIJAJU I ZAKONOM O KULTURI

Čini mi se da je cilj hajke na književnika Milu Budaka koja traje i dandanas ponajbolje opisana u jednoj tvrdnji iz mog interviewa "Slobodnoj Dalmaciji" od 25. kolovoza 2004., a to je da se iznova pokušava dokazati kako su Hrvati genocidan narod pa eto i zakonom o kulturi ubijaju druge ljude. Potvrdu za takvo mišljenje dao je Drago Pilsel. Naime, on je istog dana na internetu "Index.hr" objavio tekst *Sveti Ante Pavelić*. Zanimljivo je da istog dana njegov tekst prenosi (?) mreža s jugoslavenskom adresom <http://www.pcnet.cg.yu/>.

Pilsel na početku teksta piše: "U očekivanju da Ivo Sanader naredi pokretanje bagera koji će u Svetome Roku srušiti spomen obilježje ustaškog doglavnika i ministra NDH Mile Budaka, branitelji lika i djela supotpisnika rasnih zakona pokrenuli su peticiju koju je potpisalo 120 sveučilišnih profesora, znanstvenika, kulturnih i javnih djelatnika."

Odmah zatim pokazuje da ga je u biti najviše pogodilo moj interview u "Slobodnoj", posebno taj dio o "dokazivanju" genocidnosti hrvatskog naroda:

"Jedan od autora peticije, akademik Josip Pečarić, bokeljski Hrvat, obrazovan u Beogradu koji se, prema meni dostupnim izvorima, izjašnjavao i kao Srbin, a u Hrvatsku stigao sredinom osamdesetih uz pomoć struktura JNA (pomogle su mu, naime, veze supruge, kćeri oficira te vojske), da bi se danas žestoko busao u svoja hrvatska prsa i grlato galamio protiv navodnih širitelja tvrdnje o genocidnosti hrvatskog naroda, a to su isti oni koji zagovaraju uklanjanje spomenika Budaku i svih ulica koji taj ratni zločinac ima po Hrvatskoj ("Novi list" podsjeća da ih trenutno ima u 17 gradova), smatra da Mile Budak nije i ne smije biti smatran ratnim zločincem."

Tako sam doznao da sam se izjašnjavao kao Srbin. Vjerojatno zato i nisam mogao u Beogradu godinama napredovati s

doktoratom iz matematike i velikim brojem objavljenih radova (moj petogodišnji stvaralački rad imao je po tamošnjim kriterijima koeficijent 158,5 dok je prvi matematičar poslije mene imao koeficijent manji od 50!). Očito su Pilselovi "izvori" dobro znali da samo njemu mogu prodati takvu glupost, ili barem da je on jedini toliko priglup da to i objavi.

Pilselu tako dragi Srbi nisu mi mogli oprostiti što sam se "izjašnjavao kao Srbin". Valjda sam zato tek dvije godine poslije predaje doktorata uspio doktorirati i to poslije niza javnih napada na moj rad? A uspio sam samo zato što sam pokazao da nije pogrešan moj doktorat već doktorat njihovog glavnog eksperta, koji je i dobio zaduženje da mi onemogući doktoriranje!

A možda su Pilselu njegovi izvori samo ispričali jednu moju priču (ili je on sam pročitao) iz koje je on zaključio da sam se ja izjasnio kao Srbin. Naime, kada smo svojevremeno doznali za srpsku priču kako je cijela Dalmacija srpska zemlja, rekli smo majci: "Mama, pa Ti nam nisi rekla da si Srpkinja!" A ona će nama: "Pa ja vam to ne znam ni izgovoriti!" Razina inteligencije g. Pilsela je takva da je on ovo i mogao razumjeti kao izjašnjavanje Srbinom.

A koliko li tek Pilsel obožava JNA. Doista, kako se neki znanstvenik s velikim brojem objavljenih radova, koji kao Hrvat nije mogao napredovati u Srbiji, može doseliti u Hrvatsku. Pa naravno: pomoću JNA! Zna se tko se borio za bratstvo i jedinstvo: JNA. Kada su vidjeli da jedan takav Hrvat ne može biti izabran u Beogradu, JNA mu je odmah našla mjesto u Zagrebu. A s obzirom na njihovu izuzetnu vrijednost lako su mogli prevariti matematičare u Zagrebu. Uvjerili su ih da je to što radi Pečarić dobro, iako to očito nije kad objavljuje u imperijalističkim zemljama kao što su SAD i sl. Ovi, znajući da su ovi iz JNA mnogo bolji matematičari od njih samih, odmah su napisali pozitivno izvješće. Vjerojatno su i upozorili ostale na Matematičkom odjelu PMF-a da su Pečarićev rad pozitivno ocijenili vrhunski matematičari kakvi su oni iz JNA, pa ga je Fakultetsko vijeće jednoglasno izabralo u zvanje

izvanrednog profesora, preskočivši zvanje docent, a ubrzo prijevremeno i u zvanje redovitog profesora. Vjerojatno su za te preporuke iz JNA znali i u HAZU pa je vjerojatno to i bilo ključno u izboru za akademika. Puno voli JNA ovaj naš Pilsel, zar ne?

Ili možda Pilsel zna da je za moj dolazak u Zagreb važnu ulogu odigrao profesor Hrvoje Kraljević, kasnije ministar u Račanovoj vladi? Hoće li nam sa svojom tvrdnjom sugerirati na nekakve veze Kraljevića s JNA? Ali, zar i to ne bi bilo priglupo? U tom trenutku je možda samo jedan matematičar u Hrvatskoj mogao imati stotinjak objavljenih radova koliko sam ih imao ja. Pa valjda Kraljević zna da je ta činjenica itekako dovoljna da budem izabran, i da mu za to ne treba nikakva veza s JNA? Tko je doista mogao uvjeriti Pilsela u neki takav podatak? Je li mu se samo netko narugao, a on pametan koliko jeste, povjerovao da je istina nešto tako priglupo i smiješno?

Moja supruga se oduševila kad je od Pilsela doznala da je kćer oficira JNA. Misli da će Pilselova preporuka pomoći da joj tata dobije mirovinu oficira JNA. Ona u stvari ne razumije što Pilsel hoće reći. Naime, kako je lako ustanoviti da joj otac nije oficir JNA očito je kako Pilsel zna da joj je majka petljala nešto s nekim oficirom JNA. Jasno je da Pilsel mora znati što je neki oficir JNA radio po slavonskim selima tamo neke 1947. godine, zar ne?

Pilsel dalje piše: "Zašto? Pečarić tvrdi da Budak osobno nikoga nije ubio. Slijedeći tu logiku, ratni zločinci nisu ni Pavelić, ni Mussolini, ni Hitler, ni Milošević, ni mnogi drugi. Likovi poput akademika Pečarića tvrde da je Budak samo provodio rasne zakone. Pa bismo tako mogli blaženo promatrati ljude poput Eichmanna ili Maksa Luburića jer su i oni samo provodili neke zakone."

Zabavno je vidjeti kako Pilsel doslovno shvaća pojedine iskaze iz tog mog neautoriziranog telefonskog razgovora iz "Slobodne Dalmacije". Tamo doista stoji kako sam ja tvrdio da Budak osobno nikoga nije ubio. Naravno, jasno je zašto Pilsel ne citira pitanje i cijeli moj odgovor:

"- Znači, Budak je bio rodoljub i domoljub, a ne ratni zločinac?"

- Naravno da nije ratni zločinac. On osobno nikoga nije ubio. Sramotno je što se danas o Budaku pita jednog **Puhovskog** koji je bio sudionik u političkim procesima i osobno je svojim svjedočenjima slao ljude na robiju. Budak je, za razliku od njega, spašavao ljude."

Po Pilselovoj "logici" ispada da je Puhovski "osobno svojim svjedočenjima slao ljude na robiju". Iole pismenijem čitatelju jasno je da je Puhovski osobno pomogao, a ne da ih je on osobno slao u zatvore. Dakle, isto preneseno značenje je i u izričaju za Budaka. Možemo razumjeti da Pilsel tako nešto i ne mora razumjeti. To doista netko na njegovoj razini i ne mora razumjeti. Zbog takvih i jesam tražio autorizaciju teksta, što mi nije omogućeno. Međutim, ako i jest razumio, onda mu je tako nešto trebalo da bi Budaka povezao s Pavelićem, Mussolinijem, Hitlerom i Miloševićem. Kad vidimo kako je on kasnije tvrdio da smo imali "i u Tuđmanovom režimu tihe i marljive zločince poput Gojka Šuška i razmahana laprdala poput Šime Đodana" (jasno je da su za Pilsela oni zločinci kada su pobijedili njegovu voljenu JNA), moramo Pilsela još i pohvaliti kako je u negativnom kontekstu uopće spomenuo Miloševića. Valjda je i to samo zato što je svijet napokon odlučio suditi Miloševiću (zbog toga što nije pobijedio Hrvate).

Vratimo se početku Pilselovog teksta. Vidimo da on spominje Budaka kao supotpisnika rasnih zakona. Dakle, rasnih zakona u množini. U mom interview-u u "Slobodnoj" napadani su novinari koji uporno ponavljaju tu neistinu. Ponavlja je i on. Ali za razliku onih inteligentnijih koji ostaju dosljedni svojoj laži, Pilsel u nastavku svog teksta pokazuje kako zna da je Budak supotpisnik samo jedne zakonske odredbe. Tekst je pisao istog dana kada je objavljen i moj interview pa valjda nije mogao tako brzo razumjeti razliku između jednine i množine.

Da bi dokazao moje "budalaštine" Pilsel polemizira s jednim tekstom iz "Vjesnika" u kome se, kako sam Pilsel kaže, tvrdi da "Budak nije autor rasnih niti represivnih zakonskih odredaba."

Time nam Pilsel opet hoće pokazati kako nije razumio razliku između riječi "autor" i "supotpisnik".

Također polemizira i s Vinkom Nikolićem: "Tvrđnju da Budak nije potpisao nijednu represivnu rasnu odredbu iznio je prije osam godina, u "Vjesniku" od 28. siječnja 1996., Vinko Nikolić, saborski zastupnik i bivši ustaški ideolog za vrijeme NDH. On se, rekao je, 'potrudio i ustanovio u Hrvatskom državnom arhivu da te nesretne zakone od 30. travnja i 4. lipnja 1941. nije potpisao Mile Budak, nego su potpisali dr. Milovan Žanić i dr. Andrija Artuković'.

No, već za mjesec dana, 1. ožujka 1996., u Novom listu je opovrgnuta Nikolićeva tvrdnja, naime, objavljen je pretisak iz službenih "Narodnih novina" od 4. lipnja 1941. s punim tekstom 'Zakonske odredbe o zaštiti narodne i arijske kulture hrvatskog naroda', koju je potpisao ministar Mile Budak, uz Pavelića, Artukovića i Dumandžića. Sutradan, 5. lipnja 1941. i ustaške novine Hrvatski narod objavile su tekst te odredbe. Naslov je glasilo: 'Židovi po rasi ne smiju suradnjom utjecati u izgradnji narodne i arijske kulture'."

Time nas sam Pilsel upozorova kako su hrvatski "ljevičari" sigurno još 1996. godine znali da Budak nije potpisnik rasnih zakona već se radilo samo o supotpisu jedne takve zakonske odredbe - one o kulturi. Ili on nije morao razumjeti da to što je objavljena odredba od 4. lipnja, ne dokazuje da je supotpisnik i onih od 30. travnja na koje se obično i misli kada se govori o rasnim zakonima a to su odredbe: o državljanstvu, o rasnoj pripadnosti i o zaštiti arijske krvi i časti hrvatskog naroda. Tako se te tri zakonske odredbe navode u knjizi *Ustaša – dokumenti o ustaškom pokretu*, Zagreb 1995., koju je priredio Petar Požar, prije "Tumačenja rasnih zakonskih odredbi" iz *Hrvatskog naroda*, Zagreb, broj 80., 3. svibnja 1941. U tom tumačenju komentiraju se samo ove tri zakonske odredbe. I Goldsteini u poglavlju "Pravna diskriminacija: Treći Reich kao uzor" u knjizi *Holokaust u Zagrebu*, Zagreb, 2001. spominju ove "tri ključne protužidovske zakonske odredbe" (str. 119.).

Ipak ima i nešto zanimljivo u Pilselovom tekstu. On nam, naime, pokazuje tko je inspirator ove igre o korištenju zakona o

kulturi u dokazivanju navodne genocidnosti hrvatskog naroda. Pilsel piše: "Upravo je ta "Zakonska odredba o zaštiti narodne i arijske kulture hrvatskog naroda", koju je potpisao ministar Mile Budak, smatra povjesničar Ivo Goldstein, jedan od najsureovijih rasnih zakona koji je pripremao ustaše za masovni pokolj Židova i drugih."

A istina je da u poglavlju "Tko je odgovoran" na str. 583. Goldsteini doista tvrde da je Budak "supotpisnik jednog od najsureovijih rasnih zakona", a taj zakon nisu ni spomenuli u poglavlju o rasnim zakonima. Zar je doista najsureovije što su Židovi doživjeli u NDH to što nisu mogli sudjelovati u kulturi? Dakle nešto slično poznatoj "moralno-političkoj podobnosti", koje su kao komunisti provodili u drugoj Jugoslaviji prema nekim drugima, im je najsureovije? Rugaju se oni žrtvi svoga naroda?

Pilsel u ovom tekstu to objašnjava jednako priglupo. On misli kako je itekako bio važan taj rasni zakon o kulturi da bi se Židovi mogli slati u logore: "Kao ustaški ministar 'nastave i bogoslužja', Budak je tako izgnao sve nearijce iz škole, kazališta, filma, kulturnih društava i ustanova, da bi zatim oni kao Židovi bili internirani u sabirne centre i na kraju u logore, gdje je većina ubijena od krvnika Maksa Luburića." Dakle, morali su prvo po ovom zakonu biti otpušteni, pa da valjda tako vlast utvrdi tko je Židov po rasi i da ih onda šalju u logore. Bez rasnog zakona o kulturi to ne bi bilo moguće. Kako su ustanovili tko su Židovi ako nisu radili u kulturi? Pa onda tu svoju budalaštinu komentira: "I već bi ovo bilo dovoljno da se odgovori budalaštinama koje izgovara akademik Pečarić u "Slobodnoj Dalmaciji" (25. kolovoz)." Kada su Goldsteini vidjeli tu njegovu priglupu interpretaciju njihova teksta odmah su mu se pridružili. Tako u "Novom listu" od 28. kolovoza 2004.:

"Po toj citiranoj Zakonskoj odredbi od 4. lipnja više od tisuću ljudi otpušteno je iz službe i upravo su takvi bili među prvima na udaru, kada su potkraj toga mjeseca započela masovna hapšenja i deportacije u logore u Gospiću, na Velebitu, na otoku

Pagu i zatim u Jasenovac i jedva je dvadesetak tada deportiranih preživjelo sve te logore. Glavni dio otpuštanja iz službe provelo je Budakovo ministarstvo. Istina je da je on osobno izuzeo barem desetak osoba, s obrazloženjem da su nezamjenjivi stručnjaci. Ali od koga ih je izuzeo? Od samoga sebe, koji je mirno potpisao otpuštanje preostalih više od tisuću."

Je li Goldsteinima uopće jasno da njihova tvrdnja znači da je zakon o kulturi bio nužan da se Židovi šalju u logore? Odnosno, kako oni objašnjavaju da su u logorima bili i oni koji nisu bili kulturnjaci? Radi li se doista o nevjerojatoj gluposti Goldsteinovih, ili ih je mržnja toliko zaslijepila?

I Pilselu je važno to što je Budak autor izreke "Bježte psine preko Drine". On se i tu poziva na knjigu Goldsteinovih str. 564., ali je ne citira. Naime, Goldsteini pišu kako "Katolički list" podržava Milu Budaka "kada u rujnu govori protiv javne uporabe kletve, usprkos tome što se vrlo dobro znalo da je on autor izreke 'Bježte psine preko Drine!'" Je li Pilsel znao da je to Budak napisao mnogo ranije (što pišu Goldsteini u spomenutom tekstu iz "Novog lista") i da to što nije želio upotrebljavati nešto što bi se moglo i protumačiti da se odnosi na Srbe (I. Gabelica u "Novom hrvatskom slovu" od 19. studenoga 2004. pokazuje kako se to odnosi na jugoslavenski državni aparat - vojsku, oružništvo, redarstvo, činovništvo i sl.) samo govori Budaku u prilog? Malo vjerojatno da bi Pilsel to i razumio, zar ne? Ali ovdje to i nije toliko zanimljivo koliko pitanje zašto Pilsel nije citirao Goldsteinovu knjigu. Jednostavno zato da bi mogao i njih krivotvoriti. Naime, on piše:

"Budak možda nije pripadao koljačkoj vertikali ustaškog pokreta ali joj je ideološki i intelektualno vjerno služio a zločine koje je vršila ova vertikala potpomagao. To bi se, dakako, dokazalo da se kojim slučajem obnovi ili revidira Budakov proces kako traže potpisnici peticije za zaštitu lika i djela Mile Budaka. "Katolički list" kao glasilo Katoličke crkve u NDH (17/1941) potvrđuje Budaka kao autora izreke "Bježte psine preko Drine" (Vidi u Goldstein, *Holokaust u Zagrebu*, str. 564)."

Da bi malo kasnije napisao:

"Andrija Artuković i Eugen Dido Kvaternik nisu bili sami u organizaciji ubijanja - svjesni i proračunati upravljači i autori koljačkog plana bili su sam Pavelić i najintimniji krug oko njega (Budak, Lorković, Puk, Dido Kvaternik, itd) ... dok su brojni izvršitelji koljači bili često nesvjesno oruđe pravih krivaca, zasljepljeni rasnim i drugim teorijama (Isto, str. 627)."

I sada će netko biti u dvojbi: ruga li se Pilsel Goldsteinima ili samo nastavlja sa svojom priglupom "logikom": Budak im "nije pripadao koljačkoj vertikali" već je "proračunati upravljač i autor koljačkog plana".

I tu nije kraj Pilselovim priglupim interpretacijama. Naime, iole pametnijem čitatelju knjige Goldsteinovih jasno je da "Katolički list" podržava Milu Budaka "kada u rujnu govori protiv javne uporabe kletve", a da je dio "usprkos tome što se vrlo dobro znalo da je on autor izreke 'Bježte psine preko Drine!' - komentar Goldsteinovih. Vjerojatno je samo Pilsel razumio da "Katolički list" potvrđuje Budaka kao autora spomenute izreke. A Pilsel je komentator u našim novinama, a očito ne razumije ni jednostavan tekst napisan na hrvatskom jeziku!

Međutim strašno je vidjeti kako se danas u Hrvatskoj može uopće uz Budakovo djelovanje vezivati riječ "koljač" kao što to rade i razni goldsteini, pilseli, puhovski,... Zakon o kulturi koji je on supotpisao im je "jedan od najsureovijih rasnih zakona". U siječanjском broju časopisa "Politički zatvorenik", glasila "Društva hrvatskih političkih zatvorenika", tiskan je članak odvjetnika Tomislava Jonjića u kome Jonjić komentira razgovor s poznatim zagrebačkim glumcem Josipom Bobijem Marottijem, objavljen u splitskome tjedniku "Feral Tribune" 17. prosinca 2004. u kome Marotti svjedoči o intendantu zagrebačkog HNK: "U to vrijeme, intendant HNK Dušan Žanko na posao je stalno dolazio u ustaškoj uniformi. Ali, činjenice pokazuju da je on bio tolerantan. On je u jednoj prilici pozvao glavnog tajnika HNK, pokojnog Jožu Kavura, i rekao: 'Slušajte, ja vas molim da vi vašu crvenu pomoć kupite malo više u

tajnosti jer ću, kako se to zna, biti prisiljen stvar prijaviti! Dajte, rekao mu je, budite malo oprezniji'. Dakle, to je jedna nevjerovatna činjenica, ali je istina da je on to tako rekao. Ja sam bio đak druge godine glumačke škole, kad se tajnik drame g. Karasek razbolio. I Gavella je otišao intendantu Žanku, kojemu je rekao – čujte, imamo ovdje jednog malog, bokca, siromašan je: bi li on mogao zamijeniti Karaseka, da ga nekak' malo platimo, znate, njega je Hitler prognao iz Maribora. Intendant je pitao je li dečko talentiran, jest, hoće li biti glumac, hoće. I sve je bilo u redu. I sama Bela je normalno igrala..." Jonjićev komentar pokazuje što je "koljaštvo" hrvatskih kulturnjaka o kome pišu goldsteini, pilseli, puhovski...: " To nije otkriće, nego potvrda poznatih činjenica. Oni koji su htjeli znati, mogli su znati da su u Hrvatskome državnom kazalištu i nakon uspostave NDH nastavili igrati i raditi suradnici židovskog podrijetla (npr. dirigent Milan Sachs) ili Srbi poput Mihajla Markovića, da su najistaknutije uloge imali prononsirani komunistički simpatizeri poput Vjekoslava Afrića ili pjesnika Drage Ivaniševića, koji je čak bio urednikom Hrvatske pozornice. Na repertoaru hrvatskih kazališta, recimo, u sezoni 1942./43. bili su, prema podacima iz Prosvjetnog života, glasila Ministarstva nastave (br. 4.-5./I. iz listopada-studenog 1942., str. 227.), brojni strani auktori, od Shakespearea do Ibsena, od Moličrea i Racinea do Gogolja i Vaznesenskog, od Schillera i Lessinga do Tolstoja i Goldonija, od Strindberga do Pirandella, izvodile su se skladbe Wagnera i Verdija, Straussa i Smetane (...) Šteta je što ovako Marotti nije svjedočio prethodna dva i pol desetljeća, koliko Slobodan Šnajder žari i pali dramom Hrvatski Faust, u kojoj je Žanko prikazan kao mračnjak i monstrum."

Da, takav Žanko im je monstrum i mračnjak. Vjerojatno samo zato što su mnogi istinski monstri i mračnjaci danas živi ili su njihovi ideološki nasljednici ti koji diktiraju hrvatskim novinarstvom i povjesnicom.

Takav Budak je također monstrum i mračnjak. A ne oni koji su ga osudili i pogubili na jedan od najstravičnijih načina koji možemo uopće zamisliti. Naime, o svjedočanstvu njegovog

pogubljenja piše Zoran Božić u "Hrvatskom slovu" od 4. veljače 2005. u tekstu u kome opisuje zvjerstava koja su provođena u privremenim zatvorima VI. ličke divizije u Gračanima: "Pojedine odraslije djevojčice i mlađe žene držane su stanovito vrijeme na životu, da bi u svojevrsnom 'gračanskom bordelu VI. ličke divizije' pružale seksualne usluge partizanskim oficirima, koji su u tu svrhu džipovima dolazili iz grada. Neke od njih uspjele su gračanskim seljacima turnuti papirić s porukom upućenom obitelji ili prijateljima. U navedenom je 'bordelu', nakon mnogostrukog silovanja i neopisiva mučenja, život okončala i Grozda Budak. Partizanke su joj stolarskom pilom pilile udove vrlo polako odrezak po odrezak, potom su joj isjekle prsnu kost i izvukle srce, te na kraju još uvijek živ torzo nabile na kolac i ispekle na žaru. Izvor ovih podataka, načelnik Vojnog suda II. armije dr. Gabrijel Divljaković, tvrdio je, štoviše, kako je svaki akt opisanog mučenja snimljen fotoaparatom, te su on i Vlado Ranogajec uoči smaknuća snimke pokazali ocu žrtve, zatvorenom Mili Budaku." Tako je ubijen dr. Mile Budak. Ili nije. Zar ga ne ubijaju još i danas?

A jedan o tih koji ga i danas ubijaju je Drago Pilsel. Istina meni je lako pisati ono što mislim. Meni otac nije bio blizak Paveliću, kao što Pilsel tvrdi za svoga, pa se toga srami i mora dokazivati svoju pravovjernost. Ja se svoga oca ne stidim, a ne bih se stidio ni da jeste bio blizak Paveliću. I bez toga je zbog svoga hrvatstva odležao u komunističkom zatvoru.

Međutim, količina neistina i gluposti u ovom Pilselovom tekstu je doista nešto što iznenadi i nas koji znamo da je osnovna karakteristika, ako ne i definicija hrvatskog "ljevičarstva" – ljubav prema bivšoj državi. Kako se zna da je inačica za Jugoslaviju Srboslavija, a poznata je ona Matoševa "lažu Srbi i to im je od Boga dano", jasno je da nas ne iznenađuje kad vidimo kako hrvatski "ljevičari" često koriste neistine. Ali ovom Pilselovom tekstu doista u tom pogledu moramo odati posebno priznanje!

HRVATI AMAC – Forum, 4. veljače 2005.

"Spremnost – hrvatski tjednik", 15. veljače 2005.

PRIZNAJEM, HRVAT SAM! ZAGREB, 2005.

POMAŽE LI HDZ MESIĆU?

Je li u pravu Benjamin Tolić kada je tvrdio da Sanader pomaže Mesiću? Mnogi doista i misle da je izbor Jadranke Kosor za predsjedničkog kandidata, a ne Andrije Hebranga, bila upravo takva pomoć. Miroslav Tuđman ("Hrvatski list" od 28. listopada 2004.) konstatira kako je izbor Jadranke Kosor "onemogućio da dođe do konsolidiranja 'desne' scene oko jednog kandidata koji bi bio protivnik Mesiću". I Domagoj Margetić piše u "Novom hrvatskom slovu": "Zato meni osobno izgleda potpuno svejedno: glasovati za Mesića ili Jadranku Kosor. Između njih dvoje ja ne ću izabrati niti jedno. Smatram da Mesića treba rušiti, a Kosoricu jednostavno – ignorirati."

Treba li uopće sumnjati u ono što tvrdi Stipe Vuković u "Hrvatskom listu" od 11. studenoga 2004.: "Mesića neizravno podržava i Sanaderov vladajući HDZ kao svoga najpoželjnijega 'strateškog partnera' za dovršetak detuđmanizacije Hrvatske." Zar nije takva "neizravna pomoć" Mesiću stigla i preko tjednika "Fokus", koji je blizak vladajućoj stranci. Naime, slijedeći moj tekst je bio predviđen za tiskanje u broju od 5. studenoga 2004., ali nije tiskan.

Vuna na Pantovčaku

PREDsjedNIČE, NISMO OVCE!

Iako Hrvati nisu ovce, dopustili su da ih Predsjednik pred cjelokupnom međunarodnom zajednicom pet godina do gole kože šiša tupim škarama. Već je dojadio i međunarodnoj zajednici. U drugom krugu izbora, kao kandidat udružene ljevice, bit će pobijeden, a bio bi i u prvom da ima manje protukandidata

Jesu li doista Hrvati ovce, ili to misli samo naš Predsjednik? Mate Kovačević u "Fokusu" od 29. listopada: "Kako su se neki od tih dokumenata svojedobno pojavili u prodaji na sarajevskoj Baščaršiji, predsjednik još nije objasnio je li i sâm dobivao koji postotak od njihove prodaje?" Sjetimo se i tužbe HONOS-a protiv Predsjednika povodom snimaka britanske TV postaje Channel 4. Ali ne radi se samo o slanju dokumenata!

Ivica Marijačić u "Hrvatskom listu" od 21. listopada 2004. piše tekst u čijem naslovu je rečeno ono što vjerojatno svi u Hrvatskoj znaju: *Mesić je naredio krivotvorenje Brijunskog transkripta!*" Odgovor Predsjednika nalazimo u "Nedjeljnom Vjesniku" od 24. listopada: "Svim kritičarima moram prije svega reći da ja u toj prostoriji u kojoj se nalaze transkripti nisam bio." Očito je odgovor namijenjen hrvatskim ovcama: Nije bio u toj prostoriji pa nije osobno krivotvorio. Vjerojatno naš Predsjednik ne zna ni gdje je na Pantovčaku pošta, pa nije mogao ni poslati transkripte Carli del Ponte.

Falsificiranje dokumenata je, izgleda, bio itekako važan posao Mesićeva ureda. Tomislav Jonjić u "Fokusu" od 22. listopada kaže: "U predmetu Kordić autentičnost transkripata ozbiljno je dovedena u pitanje, dok su u predmetu Naletilić i Martinović neki svjedoci osporavali njihovu sadržajnu pouzdanost. Zagrebački je Općinski sud u jednom predmetu ustanovio da su neki transkripti krivotvorina."

Podsjetimo se da je Željku Bagiću, čovjeku zaduženu da za Predsjednika obrađuje transkripte koje treba poslati Haagu, zabranjen ulazak u EU! A tvrdi ("Slobodna Dalmacija" od 6. kolovoza 2004.) kako je "učinio sve da Haag riješi 'slučaj Gotovina'". Je li onda u pravu Miroslav Tuđman, kad u "Hrvatskom listu" od 28. listopada kaže: "Po zakonu bi trebalo pokrenuti postupak protiv njega (predsjednika Mesića, op. J.P.) (...) A ovdje imamo praksu jednog laganja i oprečnih izjava od strane Mesića, naprosto dnevnog laganja i dnevnih oprečnih izjava. Od toga da je lagao kako nije bio svjedok optužbe u slučaju generala Blaškića, pa do ovih transkripata. Ako hoćete, u zadnjih deset dana je prvo rekao da to nije otišlo iz njegova ureda, pa da jest iz neke druge prostorije u Uredu, ali ne iz njegove, i druge smiješne stvari (...) Dio međunarodne zajednice daje jasnu poruku da ovakvog predsjednika ne podržavaju i da im je dosta njegovih lažnih izjava i falsifikata kojima opskrbljuje Haag."

Nesnalazeње medija koji su podržavali i podržavaju krimina-lizaciju Domovinskog rata je očita. Kako spasiti Mesića te tako omogućiti i sebi nastavak te kriminalizacije? Tko je, umjesto Mesića, mogao poslati Sudu u Haagu falsificirane transkripte? Vlado Rajić u "Vjesniku" od 20. listopada piše: "Miroslav Tuđman, sin Franje Tuđmana koji je u dva, tri dana samostalnog pregleda dokumenata u uredu svojega oca mogao baš taj transkript izdvojiti." Iako je to Tuđman sam demantirao ("Vjesnik", 25. listopada), već sama konstrukcija kako je Tuđman poslao dokumente kojima se želi kriminalizirati vlastitoga oca i Domovinski rat je nešto izvan svake pameti.

Dubravko Grakalić u "Vjesniku" od 27. listopada piše: "Mesić želi privući 'stare HDZ-ovce', članstvo i bivše članstvo te simpatizere krutog, Tuđmanova HDZ-a koji je na vlasti bio do 1999. Njihovi mu glasovi trebaju za pobjedu u prvom krugu koji je prevažan za njega." To se djelom i dogodilo na prošlim

izborima. Glasovali su za Mesića, a on im se odmah odužio. Kako? "Le Monde" 9. veljače 2000.: "Znate li (smije se) koja je razlika između Tuđmana i Miloševića? Jedan je u zemlji, a drugi ne može iz zemlje!" Pa zatim generali, transkripti, isprike agresoru... I tako pet dugih godina! Ima li ovaca među Hrvatima? Jesu li zaboravili da je Mesićevo lažno svjedočenje u procesu Blaškiću dovelo do optužbe Hrvatske za agresiju na BiH? Jesu li oni doista ovce oni koji ne znaju da su "Mesićevi" transkripti doveli do optužbe Tuđmana za zločinački pothvat njegove zločinačke organizacije?

Ne čini mi se da je Predsjednik u pravu. Hrvati nisu ovce! Ostaje mu samo njegova baza koju izvrsno definira Josip Jović u knjizi *Život po protokolima* (str. 123-124): "U prethodnih deset godina mnogi su hrvatski građani živjeli pod teretom stvarnih ili nametnutih grijeha: suradnja s tajnom policijom i službama bivše države, sudjelovanje u mutnim privatizacijskim i mafijaškim poslovima, članstvo u Savezu komunista, aktivnosti u Jugoslavenskoj armiji, pripadnost srpskoj i drugim manjinama, miješani brakovi itd. (...) No, to je ipak samo dio cijele priče. Tome treba dodati jahanje na masovnoj antihercegovačkoj histeriji, obećanja o zatvaranju lopova ..." A koliko je takvih, pokazat će izbori!

Jedno je sigurno. I desnica ima svoje kandidate što osigurava drugi krug koji Mesić ne može proći. Da imaju samo jednog kandidata, vjerojatno bi se dogodilo ono što bi bilo normalno: Mesić bi ispao već u prvom krugu. Bilo bi samo pitanje s kojom će razlikom izgubiti.

Suradnja u Fokusu

Svojevremeno je dotadašnji glavni urednik "Fokusa" Vjekoslav Boban objasnio razloge svoje smjene: "Nisam pristao na promjenu uređivačke koncepcije koju su tražili vlasnici. Odbio sam da "Fokus" bude provladin list, pa smo se

dogovorili da me smijene." Posljednji broj tog tjednika koji je on uredio bio je povučen iz prodaje. Od tada je "Fokus" prekinuo suradnju s nekoliko ozbiljnih autora. Tu su Tonči Tadić, Joško Kontić, Josip Brkić, Marko Jurić i Mirko Kalanj, pa se evo i ja našao u tom uglednom društvu otpisanih. Doista kompliment za mene. Najvjerojatniji razlog jest ono što je iz mog nastupa u Šibeniku objavio "Večernji list": "Kada gazda mijenja slugu, uvijek nađe boljeg slugu. Je li već očito da su gazde dovele na vlast one koji mogu učiniti ono što nije mogao SDP?" Ali, ako je to tako, u najmanju je ruku neobično. Naručeni, a gore objavljeni tekst ne bi trebao biti loš za kandidata HDZ-a. Osim, ako doista Sanader ne pomaže Mesiću! Time samo potvrđuju da je Ivić Pašalić u pravu kada u "Globusu" od 10. studenog 2004. kaže: "Raspisivanje izbora za 2. siječnja dio je scenarija da se opstruira bilo kakva kampanja. Do zadnjeg će se trenutka odugovlačiti s raspisivanjem izbora, i tako će se otegnuti trenutak kad počinje formalna kampanja. Po meni, ona neće početi prije 15. prosinca. Znamo li da je 24. prosinca Badnjak i da nitko normalan neće voditi kampanju između Badnjaka i Nove godine, jasno je da praktički neće biti nikakve kampanje. Smisao je svega toga stvaranje privida da nema drugog izbora osim Kosorice i Mesića. Sve osim njih predstavlja se kao gubitak, a zapravo je dilema Kosor ili Mesić gubljenje vremena. Koga god od njih dvoje ljudi izaberu, izabrat će predstavnika jednog te istog, sluganskog, koncepta." Pašalić dalje konstatira kako su se Sanader i Mesić "još prije nekoliko godina međusobno dogovorili o uzajamnom potpomaganju o čemu ovih dana svjedoče neki najbliži bivši Mesićevi suradnici".

Zato ne iznenađuje što nije tiskan baš ovakav tekst o Mesiću. Logično bi bilo da su u "Fokusu" objavili dogovoreni tekst, jer nisu imali primjedbi na njega, a potom prekinuli daljnju suradnju. Bio sam iznenađen i kada mi je ponuđena

suradnja u tjedniku koji je, prema Bobanovoj tvrdnji, postao HDZ-ov tjednik. Pogotovu zato što sam žestoko napadao i u nekim tekstovima i nastupima takvu promjenu uređivačke politike "Fokusa". Tada još nije bilo "Hrvatskog lista" kao nacionalnog tjednika, niti "Novog hrvatskog slova", a kako je i "Hrvatsko slovo" već bilo provladino, hrvatska desnica je tako ostala bez i jednih novena, u kojima je mogla očekivati tiskanje svojih gledišta. Zato sam glavnog urednika i podsjetio da sam član Hrvatskog Bloka. Ipak smo se dogovorili za suradnju i čekao kada će ona biti otkazana.

Nisu mi bili jasni razlozi tog angažmana. Možda im je dobro došao netko s hrvatske desnice? Ili je zbog tuđmanista u samom HDZ-u dobro da u HDZ-ovom tjedniku piše neki tuđmanist? Najmanje vjerojatno je da HDZ vodi neku igru, tj. nisu odstupili od tuđmanizma? Meni je bilo jedino važno da mogu pisati o Ocu hrvatske države dr. Franji Tuđmanu! I tako promovirati tuđmanizam! Pašalić u spomenutom intervjuu govori o tuđmanovskom suverenističkom političkom konceptu: "Temelji se na samosvijesti, znanju, hrabrosti, spremnosti i pameti hrvatskih ljudi. Zadnjih pet godina taj koncept nema pravo građanstva u Hrvatskoj. On može govoriti samo na sudu - u Haagu ili u ispostavama Haškog suda u Hrvatskoj i BiH. A moj je cilj da suverenistička politika progovori na izborima za predsjednika Republike. Hrvatska socijalna politika ne može biti suverenistička ako nam je diktira Međunarodni monetarni fond i Svjetska banka, kojima je jedini cilj osigurati vraćanje kredita, uredno plaćanje kamata i glavnice. S druge strane, Hrvatska je vojska danas u totalnom moralnom i materijalnom rasulu. **Zašto? Zato što su pripadnici sluganskog koncepta ključne heroje Domovinskog rata proglasili zločincima, a Hrvatsku vojsku zločinačkom organizacijom u kojoj caruje mafija, droga, šverc i kriminal** (istaknuti dio "Globus" nije objavio, op. J.P.). U mojem suverenističkom konceptu Hrvatska

je vojska jedan od stožera nacionalne sigurnosti. Njoj se, dakle, mora vratiti dostojanstvo, ali i sredstva, kako bi ponovno mogla biti jedna od bitnih poluga nacionalne sigurnosti. Na planu unutarnje politike ključni je nacionalni prioritet nacionalna sigurnost i sigurnost građana."

Upravo zbog ovoga što govori Pašalić postoji mogućnost da se radi o pritisku koje vrše na Vladu i vladajuću stranku zbog Haaga i iz Haaga. Jedan od onih koji više ne piše u "Fokusu" (niti u "Hrvatskom slovu") Marko Jurič piše (sada) u "Hrvatskom listu" od 28. listopada 2004.: "Slučaj Gotovina, baš kao i svi ostali slučajevi suđenja hrvatskim generalima, u sebi sadrži nešto mnogo dublje. Radi se o pitanju – koji sustav vrijednosti želimo živjeti? Hoće li to biti sustav izdaje, prevare, prodaje sebe samih ne bismo li se domogli nekakve iluzije o europskome lagodnome životu, ili ćemo ostati dosljedni svojoj ljudskoj biti pojedinca i naroda kojemu pripadamo? Stvari su, naime, uvijek vrlo jednostavne kad se s njih digne koprena laži i zastrašivanja koje zamagljuje stvarnost. Haaški tribunal je politički instrument ucjene država. General Gotovina, kao ostali tamo prozvani hrvatski generali, tek su taoci te ucjene kojom se traži od Hrvatske da odustane od načela istine." A slično kaže i akademik Ivan Aralica u "Hrvatskom listu" od 11. studenoga 2004.: "Zar nije bolje da Hrvatska bude uz generala Gotovinu i da trpi koliko trpjeti mora, nego da trajno bude talac presude koja joj je u Haagu namijenjena."

Nedavno su pravili intervju sa mnom iz mostarskog "Dnevnog lista". Nisu ga objavili u cijelosti već u znatno skraćenom obliku (23. listopada 2004), a najavili su me kao "najžustriji kritičara Haaškog suda". Očito su znali za moju knjigu *Sramotni sud u Haagu*, ali i za cijeli niz mojih drugih tekstova o tom političkom sudištu. Je su li ti pritisci iz Haaga bili razlog otkazivanju suradnje? Je li moguće da taj (ne)objavljeni razgovor razlog za jedan takav sluganski potez?

"Novo hrvatsko slovo", 26. studenog 2004.

ZLOČINAČKI SUD U HAAGU, ZAGREB, 2008.

PISMO THOMPSONU

Poštovani gospodine Marko Perkoviću Thompstone,

Nadamo se da s prijezirom gledate na podmetanja i ovu prljavu kampanju koja se vodi protiv Vas. Zahvalni smo Vam na djelu, koje svojom glazbom, pjesmama i javnim nastupima darujete hrvatskom narodu i svim ljudima dobre volje. Vaši nastupi pobuđuju plemenite osjećaje solidarnosti, a emocije bude optimizam koji iz ravnodušja i rezignacije podiže mnoštvo ljudi.

Zato što cijenimo i poštujemo Vaš rad ovim putem Vam javno izražavamo potporu te želimo da Vas ne obeshrabre sitna, prizemna i priglupa podmetanja koja su se razbuktala poslije Vašeg iznimnoga nastupa na Trgu bana Jelačića u Zagrebu, koji su organizirali hrvatski branitelji.

U Zagrebu, 20. lipnja 2008.

Akademik Ivan Aralica
Akademik Smiljko Ašperger
Akademik Slaven Barišić
Prof. dr. sc. Ivan Biondić
Akademik Rafo Bogišić²³

---

²³ Akademik Rafo Bogišić («Jutarnji list, 23. 06. 2008.): «Zašto bi netko zabranjivao čovjeku da pjeva? Nekome smeta što pjeva

Mons. dr. Mile Bogović, biskup
Josip Botteri Dini, akademski slikar, predsjednik Ogranka
Matice

hrvatske u Splitu

Prof. dr. sc. don Josip Čorić²⁴

General Ljubo Ćesić Rojs

Dr. fra Šimun Šito Ćorić, nacionalni koordinator Hrvatskih kat.
misija u Švicarsloj

Dr. dr. h. c. Nikola Debelić²⁵, dirigent, sveuč. prof. i hrv.
veleposlanik u m.

---

domoljubne pjesme. Napadaju ga zbog navodne ustaške ikonografije,
koju nisam primijetio na koncertima.»

Za «Jutarnji list», kada izdvajaju njegovo mišljenje, Bogišić je samo
sveučilišni profesor (mada je iz njihova teksta očito da je akademik,
dok je Vlatko Silobrić akademik. Valjda im se sviđa njegova izjava
pa je on akademik a Bogišić nije («Ne sviđa mi se što kolege podupiru
Thompsona. Potpisnici su konzervativci koji imaju autistični pristup
nacionalnom identitetu i ne vjerujem da je motiv demokratska obrana
čovjeka.») Navedeno je i mišljenje još jednog protivnika pisma. Ivo
Banac predsjednik HHO-a kaže: »Oni imaju pravo istaknuti svoje
mišljenje kao i svako drugi, mada svi dobro znaju da se ja s njima
nikada ne bih složio. Ja takvo što nikada ne bih potpisao, ali to je moj
osobni stav.»

²⁴ Prof. dr. sc. don Josip Čorić: «Pitanje za svakog poštenog čovjeka
je suvišno ali radi kroatofoba i onih koji ne mogu mirno spavati dok
se govori pozitivno o Hrvatskoj, potpisujem stotinu puta.»

Prof. dr. sc. don Josip Čorić («Jutarnji list, 23. 06. 2008., za njih je
profesor Čorić samo «svećenik iz Splita»): «Thompson je
najnapadanija osoba u Hrvatskoj i naša je dužnost bila da ga obranimo
i damo mu podršku. Bio sam na koncertu i nisam primijetio nikakvo
ustaško znakovlje.»

²⁵ Prof. dr. dr. h. c. Nikola Debelić: «Imao sam čast dirigitirati u
Dubrovniku 24. studenog 1971. god. super svečani i nažalost zadnji
koncert Vice Vukova prije njegova odlaska/spašavanja u inozemstvo
i dirigitirati nakon 18 god. listopada 1989.g. njegov prvi konc.
nakon prisilne šutnje. O tome namjeravam nešto i napisati na paraleli
Vukov - Thompson.» I doista Prof. Debelić je u «Hrvatskom slovu»

od 11. srpnja 2008. objavio tekst»Nekad Vukov – danas Thompson» u kome je o Thompsonu napisao slijedeće:

«Zašto upravo sada spominjemo „Vicu nazionale" i njegovu sudbinu? Zato jer se pred nama ponovno odigrava gotovo isti scenarij. Kršan mladić, zaljubljenik u svoju zemlju i u svoj narod, branitelj koji je svoju *srojniciu* zamijenio gitarom da se glazbom i dalje bori za taj narod, narod koji danas nije ništa manje ugrožen nego onda kada je taj mladić ratovao. Sada ga se optužuje klevetnom objedom za nacionalizam i fašizam, istim rječnikom kao što se prije gotovo 40 godina optuživalo Vicu Vukova i tisuće drugih rodoljuba!

Što je protuzakonito učinio uspravni junosa izravnog pogleda i uzdignutog čela Marko Perković Thompson? To što je kao i Vice ponosan na svoje hrvatstvo i ne krije ga? To što smatra, kao i Vice, da je za opstanak nacije nužno njegovati, čuvati i braniti nacionalni identitet? To što je omiljen i što ga slijedi hrvatska mladež, je li zato opasan ili, možda, kriv? Tko se to plaši hrvatskih nacionalnih obilježja na autima, majicama, tribinama ili na Thomsonovim koncertima? Zar ne bi svaka vlast trebala biti ponosna na takvu divnu mladost, da se sa njom poistovjeti i stavi joj se na čelo?

Autor ovih redaka bio je igrom slučaja sudionikom nekih Vicinih umjetničkih trijumfa i svjedokom teških nepravdi. Sada gledamo istu nepravdu koja se nanosi Thompsonu kao što se nanosila Vici, a preko njih i svima nama. Gdje je tu pravna država koju neki tako rado ističu kad im to odgovara? Zašto šute naša ministarstva, zar nisu ništa naučila iz nedavne nam povijesti, zašto ne štite umjetnika i temeljna mu ljudska prava? Svaka čast dr. Andriji Hebrangu koji je jasno podupro Thompsona i ovu raspjevanu hrvatsku mladost, ah zašto samo on? Zašto šute brojni samozadovoljni dužnosnici kojima su mladići kao Thompson omogućili njihove današnje sinekure? Zašto se tresu od straha pred kroničnim hrvatomrscima koji su začetnici mnogih naših nevolja, a kojima je san da umjesto hrvatske države vide neku Zapadnobalkanoslaviju! Neka oni samo sanjaju svoj apokaliptični san, jer smo uvjereni da će budućnost ovog naroda krojiti ova hrvatska mladost, ova ista mladost koja je branila Vukovar, Gospić, Dubrovnik, a sada svojim kockastim, vatrenim i trobojnim obilježjima i svojim

Julije Derossi, književnik
Zlata Derossi, prof.
Prof. dr. sc. Goran Dodig
Admiral Davor Domazet Lošo
Prof. dr. Andrej Dujella
Marko Dumančić, odvjetnik
Zoran Galić, odvjetnik
Tomislav Grahovac, odvjetnik
Hrvoje Hitrec, književnik i predsjednik Hrvatskog kulturnog vijeća
Mons. Ante Ivas, biskup
Ilija Ivezić, glumac
Dr. sc. Borka Jadrijević, docentica
Dr. sc. Zvonimir Janović, sveučilišni profesor u mirovini
Akademik Dubravko Jelčić
Tomislav Jonjić, odvjetnik, publicist, glavni urednik Političkog zatvorenika
Josip Jović²⁶, kolumnist i publicist
Don Anđelko Kačunko, novinar i publicist
Prof. dr. sc. Ivan Karlić²⁷
Prof. dr. sc. Ivan Kordić
Fra Ljubo Krasić, ravnatelj Hrvatskog Instituta, Chicago
General Marinko Krešić, predsjednik udruge Hrvatski generalski zbor
Akademik Ivan Kušan

---

domoljubljem izaziva divljenje gdje god se pojavi. Ova mladost koja pjeva s Thompsonom „Lijepa li si...“, i koja je najbolji jamac ostvarenja Vicine poruke u pjesmi „To je tvoja zemlja“: „Tuđin i oluje kidali su nju, al još uvijek tu je, sve dok mi smo tu“!»

²⁶ J. Jović: "Radi se o političkom progonu bez primjera u suvremenoj Europi."

²⁷ Prof. dr. sc. Ivan Karlić: «Dakako da svi ovi besmisleni napadi na njega (Thompsona, op. J.P.), na njegove nastupe i na sadržaje njegovih pjesama imaju puno dublju pozadinu, to je jasno svakom mislećem Hrvatu. Stoga radosna srca stavljam na raspolaganje sebe, odnosno u ovom slučaju svoj potpis potpore.»

Prof. dr. sc. Slobodan Lang
Prof. Ive Livljanić, hrv. veleposlanik u m.
Prof. dr. sc. Branimir Lukšić
Prof. dr. sc. Mate Ljubičić
Ante Madunić, odvjetnik
dr. sc. Ljubo Marangunić, sveučilišni profesor u mirovini
Slavica Maras, glumica
Prof. dr. Marko Matić
Mate Matić, odvjetnik
Mr. sc. Dražen Matijević, odvjetnik
Mr. sc. Lujo Medvidović, književnik i odvjetnik
Dr. sc. Nedjeljko Mihanović, član suradnik HAZU
Marko Mikulandra, književnik i redatelj
Miroslav Mikuljan, filmski redatelj
Dr. sc. Ljerka Mintas-Hodak
Prof. dr. sc. Božidar Nagy, D.I.
Dr. sc. Mijo Nikić²⁸
Javor Novak, spisatelj
Tihomir Novak, ak. glazbenik
Željko Olujić, odvjetnik
Prof. dr. sc. Mladen Parlov²⁹
Dr. sc. Davor Pavuna
Marija Peakić-Mikuljan, književnica
Akademik Josip Pečarić
Prof. dr. sc. Nedjeljko Perić
Goran Petrač, ak. slikar
Nenad Piskač, književnik
Mr. sc. Damir Pešorda, kolumnist i profesor
Akademik Stanko Popović

---

²⁸ Dr. sc. Mijo Nikić: «Pridružujem se popisu osoba koje podržavaju plemenite ideje koje svojim pjesmama promiče pjevač Marko Perković Thompson.»

²⁹ Prof. dr. sc. Mladen Parlov: «Tek sam danas, 26. lipnja, otvorio e-mail poštu, naime nalazio sam se izvan Splita, pa izražavam svoju potporu gosp. Marku Perkoviću, zahvalan za sve što je učinio i čini na promidžbi i obrani nacionalnog identiteta i ponosa.»

Mons. Dr. Valentin Pozaić, pomoćni biskup zagrebački
Prof. dr. sc. Tanja Pušić³⁰
Domagoj Rešetar, odvjetnik
Fra Nikola Mate Roščić
Prof. dr. sc. Marko Samardžija
Jakov Sedlar, redatelj
Draško Semren, odvjetnik
Prof. em. dr. sc. Ivo Soljačić
Marin Sopta, profesor
Petar Šale, odvjetnik
Branko Šerić, odvjetnik
Prof. dr. sc. Zdravko Tomac
Akademik Nenad Trinajstić
Prof. dr. sc. Miroslav Tuđman
Prof. dr. sc. Nikica Uglešić
Đuro Vidmarović, književnik i povjesničar
Mr. sc. Pero Vidović, Rim, Italija
Boris Vinčić, odvjetnik
Prof. dr. sc. Tomislav Živković
Prof. dr. sc. Darko Žubrinić

---

³⁰ Prof. dr. sc. Tanja Pušić. «Bila sam s obitelji na iznimno mirnom i domoljubnom Thompsonovom koncertu i zbilja je sramotno da se u javnosti domoljublje na ovakav način kažnjava umjesto slavi.»

HRVATSKOJ JAVNOSTI O ZABRANI KONCERATA MARKA PERKOVIĆA THOMPSONA

U Hrvatskoj je počelo zabranjivanje koncerata Marka Perkovića Thompsona.

Prihvatanje zabrane ovih nastupa značilo bi dopustiti Hrvatsku u kojoj se ne smije pjevati. Hrvatski narod vjekovima iskazuje svoju radost, bol, vjeru i nadu pjesmom. Hrvatska glazba daje ljepotu našem životu i dostojanstvo našem narodu.

Žele zabraniti naše snove i naše pjesme!

Prošli smo bolna iskustva zabrane i suđenja javne riječi. Hrvatsko sjećanje je puno ponosa na one koji nisu prihvatili zabranu slobode misli, riječi, pisma i okupljanja.

Nemojmo dopustiti zabranu pjesme!

Mi smo odgovorno iskazali hrvatskoj javnosti da “nastupi Marka Perkovića Thompsona pobuđuju plemenite osjećaje solidarnosti, a emocije bude optimizam koji iz ravnodušja i rezignacije podiže mnoštvo ljudi”. S prezirom gledamo na zabrane njegovih koncerata i pozivamo i cijelu Hrvatsku da, Ne prihvati i ne dopusti zabranu hrvatske pjesme - zabranom koncerata Marka Perkovića Thompsona.

Zagreb, 18. 07. 2008.

Prof. dr. sc. Nediljko A. Ančić

Akademik Ivan Aralica

Davor Aras, prof.

Dr. sc. Mato Artuković, viši znanstveni suradnik³¹

Olga Asić, domaćica

---

³¹ Od svega srca podpisujem podršku Marku Perkoviću Thompsonu. Pravi neprijatelji Hrvatske su hrvatske jugoslavenčine. Valjda će se ovaj narod opametiti i to shvatiti. A jednom mora i to biti. Hvala Ti na obavijesti i trudu jer znam da sigurno Ti ovo uporno vodiš. Ja malo nešto radim na području udžbenika. I to je važan front.

Akademik Smiljko Ašperger
Dipl. ing. Nenad N. Bach, skladatelj
Mile Balen, književnik
Ivan Balić, ekonomist
Katica Balog, politologinja novinarka
Dalibor Barić, konobar
Akademik Slaven Barišić
Prof dr. sc. Borna Bebek
Ante Beljo, Hrvatski Informativni Centar
Vladimir Benić, dirigent
Nikola Bičanić, mr.sc
Dr. Ivanka Bilić, spec. opće medicine
Nikola Bilić, dipl. inž.
Prof. dr. sc. Ivan Biondić
Dr. Boris Blašković, specijalist opće medicine
Akademik Rafo Bogišić
Mons. dr. Mile Bogović, biskup
Damir Borovčak, dipl. ing., publicist
Josip Botteri Dini, akademski slikar, predsjednik Ogranka
Matice hrvatske u Splitu
Vinko Brkan, član HVIDR-e Hrvatske i dogradonačelnik
Trogira
Joso Brkljačić. trgovac
Nada Brkljačić, službenica
Dr.sc Paško Bubalo, zastupnik Hrvatskog državnog sabora u
mirovini
Prof. dr. sc. Nikola Buble
Mr. sc. Vinko Burazer, odvjetnik
Željko Crnolatac, umirovljenik
General Miljenko Crnjac
Zdravko Curkan, umirovljenik
Vinko Cuzzi, županijski sudac
Joško Čelan, novinar i publicist
Emil Čić, glazbeni kritičar i publicist
Jozo Čikeš, predsjednik Pasijske baštine
Tomislav Čolak, prof.
Mirko Čondić, pukovnik HV u m.

Prof. dr. sc. don Josip Čorić
Branko Čulo - dragovoljac i hodočasnik
Jadranka Čuljak Duvnjak, odvjetnica
Josip Čuljat, dipl. oec., nosilac Partizanske spomenice 1941.
Prof. dr. sc. Ante Čuvalo, predsjednik Association for Croatian Studies/ACS
Prof. Ikica Čuvalo
Mate Čavar, hrvatski pjesnik i publicist
Mate Čavar, umirovljenik
Ružica Čavar, dr. stom. i dr. med., predsjednica Hrvatskog pokreta za život i obitelj
Prim.dr.sc Egidio Čepulić, dr. med.
General Ljubo Česić Rojs
Prof. dr. sc. fra Šimun Šito Čorić, nacionalni koordinator Hrvatskih kat. misija u Švicarskoj³²
Prof. dr. sc. Ante Čorušić
Prof. dr. sc. Alojz Čubelić, svećenik
Josip Čuljat, dipl. oec., nosilac Partizanske spomenice 1941.
Mira Čurić, novinar
Vlado Dadić, prof.dr.sc
Akademik Žarko Dadić
Dr. dr. h. c. Nikola Debelić, dirigent, sveuč. prof. i hrv. veleposlanik u m.³³
Ivan Debeljak, dipl. iuris
Zlata Derossi, prof.
Julije Derossi, književnik
Ivan Devčić, mornar
Prof. dr. sc. Goran Dodig
Admiral Davor Domazet Lošo
Željko Dorotić, gospodarstvenik

---

³² Dragi Josipe,
eto jos jednom odgovaram da i mene staviš u to časno društvo potpisnika...

Prijateljski,
fra Šito

³³ Debelićev tekst o Thompsonu dan je u slijedećem poglavlju.

Dubravka Dragaš, dipl. Arheolog
Tomislav Dragaš, tapetar
Mate Drmić, prof.
Branka Dundović, umirovljenik
Vladimir Dundović, umirovljenik
Dr. sc. Tomislav Dragun³⁴
Anđelka Dražić, njegovateljica
Prof. Tomislav Držić, novinar i urednik Hrvatskog lista
Prof. Malkica Dugeč, hrv. pjesnikinja³⁵
Prof. dr. sc. Andrej Dujella
Prim.dr.Josip Dujella, spec.patolog
Stipe Čipa Dukić kat. Svećenik
Josip Dukovac, dipl.ek
Marko Dumančić, odvjetnik
Radoslav Dumančić, pravnik
Ante Duvnjak, gospodarstvenik
Drago Duvnjak, dipl.ing
Marko Duvnjak, profesor
Dr. Ivo Dužević, psihijatar-psihoterapeut
Josip Elez, službenik
Marija Elez, nastavnik u m.
Petar Elez, nastavnik u m.
Alena Fazinić dr.sc

---

³⁴ Sa zadovoljstvom potpisujem Vaše pismo tj. potporu Marku Perkoviću Tompsonu. Ispunjava me ponosom da se hrvatski intelektualci hrabro izjašnjavaju i dostojanstveno brane pravo na istinu, ljudsko dostojanstvo i pravo na Hrvatsku ljudskoga lica.

³⁵ Za Hrvatsku sam u kojoj nema Straha od riječi ni od djela, Za Hrvatsku u kojoj su sve pjesme prošle i sve ljubavi dobrodošle!!! "Kroz zvonke pjesme Marka Perkovića Tompsona svi se učimo voljeti svoju Domovinu i opredjelujemo se samo za Istinu!

Vrlo poštovani gospodine Pečarić!

Sa zadovoljstvom potpisujem Vaše pismo tj. potporu Marku Perkoviću Tompsonu. Ispunjava me ponosom da se hrvatski intelektualci hrabro izjašnjavaju i dostojanstveno brane pravo na istinu, ljudsko dostojanstvo i pravo na Hrvatsku ljudskoga lica.

Mario Filipi, novinar
Ante Filipović, brigadir u m.
Milan Fjaka Lelas, umirovljeni pilot
Ivan Gabelica, odvjetnik
Juraj Galac, umirovljenik
Marija Galac, umirovljenica
Zoran Galić, odvjetnik
Sandra Galiot, umirovljenica
Slavko Galiot, prof, dipl. arheolog, pred. Udruge oboljelih
branitelja
Dunja Gaupp, Baden, Švicarska
Osvin Gaupp, Baden, Švicarska
Milan Glibota, predsjednik Matice hrvatske Imotski
Mate Gogić, umirovljenik
Marija Seka Golac, umirovljenica
Martin Golac, umirovljenik Tomislav Grahovac, odvjetnik
Dr. sc. Mario Grčević
Josip Dodo Grospić, umirovljenik
Ljuba Grospić, agronom
Milan Grospić, dr. veterine
Prof. dr. sc. Vinko Grubišić
Prof.dr. Petar Gugić
Rajka Gugić, pravnica
Ivana Haberle, predsjednica udruge «Žene u Domovinskom
ratu – Zadar»
Josip Hećimović Nikšić, dipl. inž.³⁶
Mate Herman, ugostitelj
Petar Hinić, predsjednik Hrvatske kulturne zajednice u
Stuttgartu

---

³⁶ Pridružujem se svojim potpisom u prosvjedu protiv napada zagrebačkih četokomunista na pjevača Marka Perkovića. Još jednom ponavljam da je sva ta halabuka uvod u likvidaciju, ubojstvo Marka Perkovića. Treba on sam uzeti 24-satno osiguranje. Nije se šaliti s Milanovićima i njegovom handžar divizijom (jeste li ikada pogledali izraz lica Ranka Ostojića?? - u usporedbi s Ostojićevim lice Ratka Mladića je više nalik na lice Majke Tereze).

Hrvoje Hitrec, književnik i predsjednik Hrvatskog kulturnog vijeća
Prof. dr. sc. Alojzije Hobljaj
Fra Mladen Hrkač
Mr. sc. Dubravko Hunjet
Srećko Ilić, odvjetnik
Mons. Ante Ivas, biskup
Ilija Ivezić, glumac
Lovro Ivin, prof. povijesti
Kornelija Ivos, službenica
Dr. sc. Borka Jadrijević, docentica
Dr. sc. Krešimir Jakić, sveučilišni profesor u m.
Dr. sc. Zvonimir Janović, sveučilišni profesor u m.
Akademik Dubravko Jelčić
Jakov Jelić dr.sc.
Vinka Jelić, prof.
Tomislav Jonjić, odvjetnik, publicist, gl. urednik Političkog zatvorenika
Josip Jović, kolumnist i publicist
Juraj Jug, umirovljenik
Zdenka Jug, umirovljenik
Prof. dr. sc. Vlado Jukić
Marko Jurić, novinar
Ante Jurić, predsjednik Australian Croatian Association Melbourne
Ing. Zrinko Jurić, tajnik Hrvatske kulturne zajednice u Stuttgartu
Fra Karlo Jurišić, prof.dr.sc
Dr. sc. Hrvoje Kačić
Don Anđelko Kaćunko, novinar i publicist
Damir Kalafatić, dipl. ing. kemije³⁷
Marija Kalafatić, dipl. ing. kemije
Pajo Kanjižaj, književnik

---

³⁷ G. Kalafatić nam poslao tekst s mreže Hrvati amac koji je potpisao Kamićak. Tekst je dan u Prilozima.

Prof. dr. sc. Ivan Karlić³⁸

Akademik Andrija Kaštelan

Prof. dr. sc. Vladimir Katović

Pavao Slavko Keserović, dip. ing.³⁹

Dr. Dragan Klarić, liječnik

Jakov Klarić, dipl. oec.

Prof. dr. sc. Stanislav Kliment

Josipa Kliment, ekonomistica

Mate Knezović, odvjetnik

Prof. dr. sc. Pavle Knezović

Zdravko Komšić, predsjednik udruge logoraša Vukovara

Prof. dr. sc. Ivan Kordić⁴⁰

Ljerka Koren, službenik-lektor

---

³⁸ Hvala Vam da ste mi i ovom prigodom poslali ovaj dopis! Sa velikim zadovoljstvom pridružujem se Vama i ostaloj gospodi u izrazu podrške gospodinu Marku Perkoviću – Thompsonu. Radosna srca stavljam na raspolaganje sebe, odnosno u ovom slučaju svoj potpis potpore.

Poštovani gospodine akademiče,

Slažem se s Vama da previše šute i oni koji bi baš morali dizati svoj glas; dakako da bi nam bilo zasigurno drugačije da smo glasniji i složniji. Ipak, i noćas sam još jednom razaslao e-poštu na 20-ak adresa svojih kolega, zamolivši da reagiraju što prije. Neki su vjerojatno na godišnjem odmoru, no jedan dio već noćas i jutros mi je odgovorio i podržao inicijativu; vjerujem da su i Vama poslali svoj pristanak da ih se uvrsti na popis ...

³⁹ Molim Te ubaci me u listu Protivnika Zabrane Domoljublja (nisam znao kako da se prijavim). Mislim da me dobro poznas' - tako da me mozes' uvijek uvrstiti u liste domoljubnog smisla i za to imas moju punu punomoc'.

⁴⁰ Naravno da potpisujem, punim imenom, prezimenom i titulom: prof. dr. sc. Ivan Kordić!

I moram Ti reći da sam pomalo deprimiran. Nevjerojatno je da nam trenutačna, posttuđmanovska politika veleizdajnika i pljačkaša Hrvatske želi određivati i što smijemo, a što ne smijemo pjevati.

Ovo je gore nego poslije Hrvatskog proljeća! Samo ne hapse, dakle, ne

zlostavljaju tijelo, ali ubijaju dušu. Uvijek sam posjedovao kršćanski

Vazmoslav Koren, geometar u mirovini
Zvonimir Kos, profesor
Prof. dr. sc. Manja Kovačević
Prof. Kuzma Kovačić, akad. kipar
Fra Ljubo Krasić, ravnatelj Hrvatskog Instituta, Chicago⁴¹
General Marinko Krešić, predsjednik udruge Hrvatski
generalski zbor
Prof. dr. sc. Šimun Križanac
Dr. sc. Mario Krnić, docent
Katarina Kronja, viša laborantica u m.
Ankica Krpina, dipl. iur.
Radoslav Krpina, ing. šumarstva
Stanko Krpina, dipl. ing. kemije
Vjekoslav Krsnik, novinar
Dr. Petar Kružić, stomatolog, predsjednik Hrvatskog
Kršćanskog pokreta Stuttgart
casna sestra Aurelina Kutleša, Pakoštane⁴²
Dragan Kwiatkowski, akademski kipar
Prof. dr. sc. Slobodan Lang
Pepica Lebar, nastavnica u mirovini
Dr. sc. Damir Letinić, pedijatar
Nevena Letinić, dipl. ing. arh.
Grozdana Leskošek, umirovljenik
Dr. sc. Inga Lisac, sveučilišni nastavnik u m.
Prof. Ive Livljanić, hrv. veleposlanik u m.
Vladimir Loknar, dr.med. i publicist

---

optimizam, ali se sada pomalo bojim da ni on nema šanse. Ne znam zašto o Thompsonu šuti službena Crkva. A progon Thompsona progon je Vjere, Ljubavi i Domovine. A to je gore nego "antidiskriminacijski" (zapravo diskriminacijski) zakon.

⁴¹ Podupirem umjetnicke, dostojanstvene i profesionalne koncerte M.P. Thompsona, kao i njegove pjesme i pjevanje puno vjere i zdrava rodoljublja.

⁴² Veliki Markane kako ga od milja svi zovemo. Hvala bogu da sa svojom ljubavi za naše svetinje: Boga, domovinu, obitelj! Rodoljubima dižeš duh a onoma koji ne vrijede i trebaju da su našim redovima!

Dr. Stjepan Lončarević
Jadranka Lučić, tajnica Hrvatskog žrtvoslovnog društva
Prof. dr. sc. Branimir Lukšić⁴³
Prof. dr. sc. Mate Ljubičić
Ante Madunić, odvjetnik
Jadranko Madunić, prof.
Ante Tonko Mađerić, umirovljenik
Nikola Majnarić, prim.dr.
Dr. sc. Ljubo Marangunić, sveučilišni profesor u m.
Dr. Radoslav Marić, M. D.,⁴⁴
Vladimir Marić, odvjetnik
Ivica Marijačić, novinar, glavni urednik «Hrvatskog lista»
Adalbert Marković, prof. dr.
Željko Maršić
Hrvoje Marušić, gradski vijećnik u Splitu
Prof. dr. sc. Matko Marušić
Marica Mataija, nastavnik u m.

---

⁴³ **Je li Istra Hrvatska?**

Prilikom izglasavanja Zakona o sprječavanju diskriminacije u Hrvatskoj saborski zastupnik Kajin je glasovao za taj zakon. Neposredno nakon toga on traži da se vrši diskriminacija prema Thompsonu i da mu se zabrani koncert u Istri. Je li Istra Hrvatska?

⁴⁴ Bio sam na putu u Kanadi. Pokopali smo mog brata Ljubu koji je pobjegao preko granice još 1953. godine, i pokazao komunističkim zlocincima da oni nisu gospodari cijelog svijeta.

Molim vas uvrstite i moje ime u vas popis podupiratelja Marka Perkovica Thompsona. Ovom listom podupiratelja treba bombardirati sve novine i tv postaje svaki dan! I oni to moraju objaviti po svojoj službenoj dužnosti informiranja. Siguran sam da se lista otvori hrvatskom narodu da bi ju potpisali velika većina, a ne samo jedna četvrtina, koliko ih je glasovalo na predsjedničkim izborima!

Vlatko Mataija, nastavnik u m.
Prof. dr. Marko Matić
Mate Matić, odvjetnik
Petar Matić, dipl.iur
Akademik Slavko Matić
Mr. sc. Dražen Matijević, odvjetnik
Miroslav Međimorec, redatelj, publicist i umirovljeni diplomat
Dr. sc. Nedjeljko Mihanović, član suradnik HAZU
Vlasta Mihavec, dipl. oec.
Prof. dr. sc. Alka Mihelić-Bogdanić
Dr. Martin Mikecin, neuropedijatar
Vanja Mikecin, prof.
Marko Mikulandra, književnik i redatelj
Slavica Mikulandra, glumica
Miroslav Mikuljan, filmski redatelj
Ivan Milinković, električar
Mirjana Milinković, službenica
Marko Milinković, privatni namještenik
Nada Milinković, učiteljica u mirovini
Nikola Milinković, mehaničar
Josip Miljak, predsjednik Hrvatske Čiste Stranke Prava
Prof. dr. sc. Nikola Mirošević
Ana Močnaj, profesor
Ratimir Močnaj, dipl. ing.
Jadranka Modrić, dipl.iur.
Marija Mrakovčić, prof.
Dragica Mršić – Petričević, prof.
Jozo Mršić, književnik
Tvrtko-Andrija Mursalo, diplomat u m.
Prof. dr. sc. Josip Mužić
Nevenka Nekić, književnica
Prof. dr. dr. fra Andrija Nikić, predsjednik Hrvatskog
kulturnog društva Napredak Mostar
Tomislav Nürnbergger, dipl. ing. matematike
Željko Olujić, odvjetnik
Ivan Pandža - Hvidra Zagreb

Josip Papković, mr.sci
Marija Papković, dipl.iur
Ivo Paradžik, umirovljenik
Mercedes Paradžik-Robek, prof.
Prof. dr. sc. Mladen Parlov
Ana Pašalić, dipl.iur
August Pavičić, farmer
Ivanka Pavičić, domaćica
Josip Pavičić, književnik i nakladnik
Mladen Pavković, novinar i publicist
Ing Berislav Pavlović, Predsjednik Društva M. Hrvatske,
Vancouver, Canada Pero Pavlović, književnik
Prof. dr. sc. Davor Pavuna
Marija Peakić-Mikuljan, književnica
Slavko Pecirep, liječnik⁴⁵
Akademik Josip Pečarić
Šimun Penava, zamjenik predsjednika Hrvatskog žrtvoslovnog
društva
Zvonimir Penović, književnik
Kaja Pereković, bivša predsjednica Društva hrvatskih
političkih zatvorenika
Prof. dr. sc. Nedjeljko Perić
Stipan Perić, dipl.oec, predsjednik obrtničke komore HBŽ
Marija Perković, nastavnica u m.
Rade Perković, glumac
Mr. sc. Damir Pešorda, kolumnist i profesor
Miro Petry, umirovljeni saborski zastupnik
Domagoj Ante Petrić, novinar
dipl.ing Zlatko Pintarić
Nenad Piskač, književnik
Mr. sc. don Bernardo Pleše
Luka Podrug, dipl. iur.

---

⁴⁵ Puna potpora Marku Perkoviću Thompsonu. nećemo dozvoliti da niti jedan pjevač ili umjetnik, a pogotovu domoljub završi u ignoranciji jednomylja kao što se dogodilo vrsnom pjevaču Vici Vukovu. Znamo tko je Kajin, znamo tko je Mesić, živio Thompson.

Prof. Jasenka Polić Biliško⁴⁶

Nada Pomper, književnica

Stjepan Pomper, slikar

Akademik Stanko Popović

Mons. dr. Valentin Pozaić, pomoćni biskup zagrebački

J. Ivan Prcela, urednik i publicist⁴⁷

---

⁴⁶ Javljam se s molbom da me uvrstite na popis osoba koje prosvjeduju zbog zabrane održavanja koncerta hrvatskom branitelju i sigurno trenutno najpopularnijem pjevacu, osobito pjevaču hrvatskih domoljubnih i religioznih pjesama - Marku Perkoviću Thomsonu. Vrijednosti o kojima pjeva i koje svojim nastupima promovira su vrijednosti na kojima počiva i na kojima je stvarana stoljećima hrvatska kultura i sreća je što u ovoj kulturnoj pustoši i anarhiji Thomson postoji.

Ujedno Vas molim da me redovno obavještavate o akcijama koje poduzimate. Mislim da bi trebali prosvjedovati protiv mnogih poteza hrvatske vlade, a osobito predsjednika, koji to ustvari i nije. Svakako bi trebalo prosvjedovati protiv privatizacije Brijuna osobe koja je podržavala srpsku agresiju na Hrvatsku - Šerbedžija - kao i koncerata svih takvih, npr Lepe Brene.

Molim Vas, možda mozete saznati kojiko stipendista Titovog fonda radi na visokim i odgovornim položajima, na Sveučilištu, u Zagrebu, odnosno u Hrvatskoj?

⁴⁷ Mnogo cijenjeni akademiče Pečariću,

Uvelike cijeneći i Vaš vjersko-patriotski idealizam i taj isti idealizam Marka Perkovića Thompsona, pridružujem se i ja Vašoj plemenitoj akciji podupiranja toga našega najpopularnijega pjevača. U njemu nam progone i ono malo preživjelih herojskih branitelja naše vječne Hrvatske, dok slave i zaštićuju one koji u vrijeme Titove Strahovlade poklaše skoro cijeli moj naraštaj. Ovome svome POKLANOM naraštaju posvetio sam cijeli svoj život i uvijek mu ostajem vjeran.

J. Ivan Prcela, Urednik-autor OPERATION SLAUGHTERHOUSE i

HRVATSKOG HOLOKAUSTA

Darko pl. Prebeg mr. stroj. ing.⁴⁸
Dr. Antun Predanić, ginekolog
Gordana Primižić, prof. u m.
Zlatko Prtenjača, odvjetnik
Davor Prtenjača, odvjetnik
Dipl.Ing. Franjo Radošević, Predsjednik internacionalnog
savjetodavnog poduzeća
Mr. sc. Jakov Radovčić, paleontolog
Ozana Ramljak, profesor
Toni Ramljak, dipl. oec.
Prof. Markica Rebić, general u mirovini
Danijel Rehak, predsjednik Hrvatske udruge logoraša
Ivica Relković, publicist
Domagoj Rešetar, odvjetnik
Bojnik Mladen Rogić, dopredsjednik UHDDR-a grada
Zagreba i Zagrebačke županije
Miljenko Romić, akademski slikar
Mladen Roth, eur.ing
Marko Roša, dipl.ek
Nedjeljka Roša, dipl.ek
Fra Nikola Mate Roščić
Vedran Rožić, gradonačelnik Trogira i saborski zastupnik
Božidar Ručević, dipl. inž.⁴⁹

---

⁴⁸ Dižem svoj glas za Marka Perkovića Thompsona.

⁴⁹ Iz ovog u narodu hrvatskom svepodržavajućeg članka, akademika Pečarića, istinitog, pravednog i odlučnog - treba proizaći i pitanje: "Kada će Javno tužilaštvo pokrenuti postupak protiv hrvatskog sabornika Damira Kajina, jer je, mišljenja sam, teško povrijedio regule zakona o izazivanju međunacionalne mržnje povrijedivši sve stanovnike glavnog grada svih Hrvata Zagreba, jer da se u njemu može vikati o ubijanjima nekog etnosa, a u Umagu ne!?" Nasuprot tome, ne suprostaviti se najavama da u Istri mogu pjevati Bajaga i/ili Brena, proširuje uvredu i na većinsko hrvatsko istarsko stanovništvo, a što razotkriva lik i djelo tog, izgleda, vrlo pokvarenog čovjeka.

Takvi su se nekada bojali Vice Vukova i pjesme "To je tvoja zemlja... tu sagradi dom..." - takvi isti se danas u slobodnoj Domovini boje Marka Perkovića i pjesme "Lijepa li si..." Na taj sramotni i

general-bojnik Željko Sačić
Martin Sagner, glumac
Iur. Darko Sagrak, predsjednik udruge «dr. Milan Šufflay»
Prof. dr. sc. Marko Samardžija
Jakov Sedlar, redatelj
Draško Semren, odvjetnik
Višnja Serdar, umirovljenik
Vlatko Serdar, umirovljenik
Dr. sc. Marina Skrobica, dizajner⁵⁰
Prof. em. dr. sc. Ivo Soljačić⁵¹
Stjepan Sraka, dr.stom.
Ivan Stamać, akustičar i skladatelj, izumitelj zvukovnog
sustava Morskih orgulja u Zadru
Barbara Stanić, pjevačica
Stjepan Jummy Stanić, estradni umjetnik
fra Miljenko Stojić, književnik i novinar
Ivan Strižić, književnik
Jaroslav Stučka, umirovljenik
Ivka Šaban, dipl.ing
Josip Šaban, mr.sc
Matilda Šaban, nastavnik u miru
Milan Šaban, nastavnik u miru
Elizabeta Šajatović, prof. u m.
Petar Šale, odvjetnik
Tamara Šarić, domaćica
Tomislav Šarić, ribar

---

uvredljivi čin šute mnogi novinari i mnogi mediji, a da li će i pravna država u neovisnoj i slobodnoj Republici Hrvatskoj!? Pitanje je sad?

Do tada potpisujemo i dalje!

⁵⁰ Oprostite, nisam razumijela način na koji se šalje podpora. To sve nije bitno. Glavno da je moje ime tamo skupa s imenima onih koji još uvijek vjeruju u slobodnu, čvrstu hrvatsku domovinu. Puno Vam hvala na svemu što radite u tom smislu.

⁵¹ Čestitam na inicijativi. Potpisujem. Ja bi dodao neka se policija pobrine da pronadje one najvjerojatnije provokatore koji na koncertima izvikuju "Ubij Srbina". I to je izgovor Mesiću da kritizira organizaciju takvih koncerata.

Petar Šarinić, primarijus dr.med
Ivan Šarolić, književnik
Dr. Danica Šćukanec Predanić, stomatolog
Prof. em. dr. sc. Zvonimir Šeparović, član Europske akademije
znanosti i umjetnosti
Branko Šerić, odvjetnik
Barbara Šešelj, M.A., knjižničarka
Stjepan Šešelj, književnik
Tvrtko Šešelj, računovođa
Tomislav Šimičević, dipl. ing. građevinarstva
Jasminka Šimičević, dipl. ing. građevinarstva, prof.
Renato Šintić, profesor u mirovini
Božo Škorić, dipl.ing
Kristina Škorić, umirovljeni prof.
Mr. Ljubomir Škrinjar
Branko Šoštar, ing
Adela Šubić, umirovljenica
Prof. dr. sc. Marijan Šunjić
Dr.sc Dragutin Taboršak
Ante Nadomir Tadić Šutra, pjesnik
Tuga Tarle, prof. filozofije
Benjamin Tolić, filozof i publicist
Prof. dr. sc. Zdravko Tomac
Ana Tomljenović, publicist
Zora Trek-Čižek, upravni pravnik
Akademik Nenad Trinajstić
Zvonimir Trusić, utemeljitelj dragovoljaca Domovinskog rata,
ravnatelj Hrvatskog dokumentacijaskog centra
Damir Tučkar, dipl.ing
Prof. dr. sc. Miroslav Tuđman
Prof. dr. sc. Nikica Uglešić
Aron Varga dipl. inž.
Đuro Vidmarović, književnik i povjesničar
Damir Vidović, student
Ljilja Vokić, profesor
Dr. sc. Vladimir Vratović, sv. profesor u m.

Ljubica Vrdoljak, gradska vijećnica u Splitu
Prof. Vera Valčić Belić
Damir Vidović, student
Boris Vinčić, odvjetnik
Zlatko Vitez, glumac
Zdravko Vladanović, dipl. pravnik, brigadir u m.
Mr. sc. Božena Volarić, sveuč. nastavnik u m.
Rudolf Vouk, prof. dr. sc
Stanko Vrnoga, svećenik
Dr. sc. Petar Vučić
Vlč. Tomislav Vučur, upravitelj Župe Crnac
Dr. sc. Ante Vukasović
Grozdana Vukić, domaćica
Ivan Vukić, građevinski tehničar
Marija Vukić, medicinska sestra
Tomislav Vukić, mornar
Antun Vuković, umirovljenik
Petar Vulić, pjesnik, tajnik Udruge umirovljenih branitelja
Miroslav Zemljak, dipl. inž.
Prof. dr. sc. Ivan Zulim
Prof. dr. sc. Tomislav Živković
Fra Pavao Žmire, prof.dr.sc
Prof. dr. sc. Darko Žubrinić

PREDSTAVLJANJE KNJIGE *TUĐMANOVE TRI SEKUNDE*

U Zagrebu

Dozvolite mi da vas sve na početku sve lijepo pozdravim i zahvalim što ste došli u ovolikom broju na večerašnje predstavljanje. Zahvaljujem se «Hercegovačkoj franjevačkoj provinciji» što nam je omogućila ovo predstavljanje kao i samim predstavljateljima akademiku Petru Strčiću, književniku i povjesničaru Đuri Vidmaroviću i prof. dr. sc. Miroslavu Tuđmanu.

Naslov knjige nas podsjeća i na Brunu Bušića i njegovu tvrdnju da će Tuđman «dobije li priliku, dobije li samo tri sekunde ... napraviti Hrvatsku». Očito nitko nije tako dobro poznao Tuđmana kao njegov suradnik Bruno Bušić. Pogledajmo i slijedeću Bušićevu tvrdnju iz 1975. godine:

Da smo složni i čestiti davno bi imali državu. A bit će, rodit će se slobodna Hrvatska kad padne berlinski zid i kad se budu rušila komunistička krvava carstva kao kule od karata. Nema države bez krvavih gaća. Pobit ćemo se za slobodu sa Srbima, a možda i sa Turcima. Teret rata morat ćemo podnijeti svi podjednako. Kad se oslobodimo srpskog ropstva i stvorimo državu, vidit ćete kako naši krađu. Svak nas je krao i potkrao, a najteže će biti kad nas naši budu krali i prodavali svjetskim jebivjetrima makro lopovima. Navalit će na nas velika ptica grabljivica. Kako tada nas spasiti od nas?

Očito Bušić je očekivao da će Tuđman i dobiti svoje «tri sekunde» i da će «napraviti Hrvatsku»! Predvidio je i ono što nam se danas događa: *Kako nas spasiti od nas?* A Otac hrvatske države dr. Franjo Tuđman nam je u svom posljednjem istupu odgovorio i na to rekavši:

BUDITE NORMALNI LJUDI, PO MOGUĆNOSTI HRVATI!

Ne čudi onda što Benjamin Tolić u svojoj knjizi *Tko smo mi? – Ogledi o naciji i državi*, Zagreb 2007. tu rečenicu tumači i kao Tuđmanovu oporuku. Tu Tuđmanovu rečenicu posebno izdvaja

i Mato Marčinko u svojoj knjizi *Mučenička Hrvatska*, Zagreb, 2008. (str. 29).

Zapravo, sve što danas povodom predstavljanja ove knjige trebam reći jeste:

S PONOSOM! O PONOSU! ZBOG PONOSA!

S ponosom! Doista sam ponosan onim što sam napisao o Hrvatskom predsjedniku i to baš s akademikom Jelčićem. (Dozvoli te mi digresiju: ne razumijem zašto se jedinoga hrvatskog predsjednika naziva prvim hrvatskim predsjednikom. Onaj poslije njega jeste predsjednik RH, ali sigurno nije hrvatski predsjednik.) Prva moja knjiga *Srpski mit o Jasenovcu* bila je odgovor na Bulajićevu knjigu *Tuđmanov Jasenovački mit*. Slijedio je i nastavak te knjige i još nekoliko knjiga posvećenih Ocu hrvatske države. Mogao bih slobodno reći da su sve moje publicističke knjige, a ima ih 21, nastale zbog napada na hrvatsku državu, a napadi na Tuđmana su u biti napadi na državu koju je napravio. Braniti državu koju nam je napravio ili njega - isto je.

A ta država i način na koji ju je napravio jest naš ponos. Već sam napisao da je deset Tuđmanovih godina deset najponosnijih godina u mome – vjerujem i u vašim životima.

Budite normalni ljudi, po mogućnosti Hrvati! Sigurno oni koji nisu normalni ljudi nemaju zbog čega biti ponosni. Želja da budemo Hrvati je Tuđmanova želja da nam iznad svega bude interes našeg naroda – njegov ponos i dostojanstvo. Ali njegov takav zahtjev pokazuje da je itekako bio svjestan, onoga što nam je poručio i Bušić: bio je svjestan da će doći sadašnji trenutak Hrvatske – trenutak koji je u potpunoj suprotnosti s Tuđmanovom ponosnom Hrvatskom. Takvu Hrvatsku bih nazvao - Pusićkinom Hrvatskom. Vjerojatno će netko biti iznenađen što mislim da je Vesna Pusić najznačajnija politička figura današnje Hrvatske. Pa smanjio joj se broj zastupnika u Saboru. Kao da nisam bio dobar prognozer kada sam knjigu *Hrvatske vrednote* završio govorom na prosvjednom skupu «Nećemo u Treću Jugoslaviju» (a taj govor je dan i na kraju spomenute Marčinkove knjige) gdje tvrdim kako «gazdama trebaju još bolje sluge. Već su pokazali kako u novim vlastima

žele HNS Vesne Pusić. Vidjet ćemo samo s kime: s prošlim ili sa sadašnjim vlastima. Tko su im bolje sluge?» A Pusićka nije dio vlasti.

Međutim, zar nije bila u pravu kada je tvrdila kako Sanader sprovodi njenu politiku? Zar ne bi od Pusićkinog HNS-a očekivali ono što smo doživjeli od Sanaderovog HDZ-a (locirali su, identificirali, dali uhititi i transferirati). A s druge strane tih nekoliko mjesta uzeo joj je Milanović njenom retorikom. Pusićka nije mogla zaplašiti državotvorni dio hrvatskog naroda, ali je to mogao Milanović kao čelnik jedne od dvije najjače stranke. Pusićkinom retorikom utjerao je strah u kosti mnogim državotvornim Hrvatima i natjerao ih da glasuju za Sanadera. Za «manje zlo». Doista je manje zlo uhapsiti Gotovinu od – ne uhapsiti ga, zar ne? Naravno, ne mogu znati jesu li se Sanader i njegov pulen iz MVP-a Milanović dogovorili, ali sve me podsjeća na vrijeme provedeno u Australiji. U Parlamentu se preko dana «kolju» vladajući i oporbeni političari, a na večeri su u istom klubu, čiji su članovi, i smiju se «ovcima» koje njihovo «klanje» ozbiljno shvaća.

Iako Vesna Pusić nije dio vlasti Hrvatska je onakva kakvu ona želi. Čini mi se da ipak nisam pogriješio. Hrvatska je onakva kakvu žele oni koji su podržavali velikosrpski nacizam. Svjetski moćnici su ga podržavali i izravno i neizravno. Domaće pristaše ga nisu mogle izravno podržavati već su to činili i čine neizravno. Nažalost nitko i jedne i druge nije nazvao onako kako treba nazivati one koji na bilo koji način danas sudjeluju ili podržavaju nacističke pokrete – neonacistima. Ili barem njihovim simpatizerima. I kada ih mi ne nazivamo pravim imenom oni izmišljaju imena nama i našoj borbi za slobodu. Kada mi njih ne nazivamo neonacistima oni će tvrditi da je obrambeni rat «zločinački pothvat zločinačke organizacije». Umjesto da tražimo od svjetskih moćnika da nam se barem ispričaju zbog svoje podrške ili/i zbog svog sudjelovanja i u velikosrpskom nacističkom pokretu i tako se odreknu svog neonacističkog djelovanja, dajemo njihovom sudištu da sude onima koji su pobijedili nacizam. Pa čak to radimo doma –

krivotvoreći dokaze da bi gazdama pokazali koliko smo dobre sluge.

A kada činimo to, onda nije čudo što dozvoljavamo da nam osporavaju jezik, ili kroje udžbenike iz povijesti. Tako Miljenko Pajalić u «Hrvatskom listu» od 31. siječnja 2008. kaže:

Zamislite samo udžbenike povijesti u Velikoj Britaniji i SAD-u, u kojima bi bila izjednačena krivnja za početak II. svjetskog rata ili bi Britanci i Amerikanci bili prikazani kao zločinci zbog prekomjernoga bombardiranja Dresdena i nekih drugih njemačkih gradova.

U pravu je kada kao primjer uzima nacizam jer piše o neonacističkim udžbenicima povijesti i o onima koji ih podupiru - iako ih tako ne naziva. Radi se o okruglom stolu povodom Dodatka udžbenicima iz povijesti. Ali, pogledajmo tko je na tom Okruglom stolu, među ostalim, podupirao takve neonacističke udžbenike: potpredsjednik vlade, savjetnik predsjednika države, predsjednik HHO-a.

Isti Okrugli stol podsjeća na nacizam i Milovana Šibla u istom broju «Hrvatskog lista» pa nastup potpredsjednika vlade komentira:

Prema 'nauku' spomenutoga potpredsjednika vlade, agresor u 2. svjetskom ratu mogla bi biti i Poljska ako se 'pluralistički' pogleda na događaje.

Treba li vas podsjećati kako Milošević, kao i Hitler i Mussolini, pripada ljevičarima koji su se ognuli nacionalizmom – dakle nacionalsocijalizmom, ili pak da su Miloševićeve krilatice kojima je pokrenuo velikosrpski nacistički stroj bile prerađene Hitlerove krilatice. Tako je Milošević govorio o Srbiji i Crnoj Gori kao o dva oka u glavi, a Hitler o Njemačkoj i Austriji. Hitleru će Njemačka biti svjetski faktor ili je neće biti, a Miloševiću će Srbija biti cijela ili je neće biti. Konclogori su bili dragi obojici. Istina Milošević je tu dodao i one za silovanja! A ono o salati što su mu pjevali sigurno je drago njihovim pristašama u Hrvatskoj.

Spomenimo i to da su na neke udžbenike iz povijesti, u kojima se mnogo više prikriva ovakav pristup autora nego u ovom Dodatku (čak i od istog autora), svojevremeno svojim pismom

reagirali 20 akademika i 10 povjesničara. Tu su bila sva trojica akademika s današnjeg predstavljanja s time da treba posebno istaći da je kolega Strčić bio jedini akademik povjesničar koji je potpisao to pismo!

I Sanader i Milanović su postigli ono što želi i Pusićka - Hrvatska desnica praktično više ne postoji. S nestankom hrvatske desnicom nestaje i ponos i dostojanstvo, jer s njima nestaju istinski zagovornici ponosa i dostojanstva hrvatskog naroda. Nestaje ono najvrednije što nam je ostavio Otac hrvatske države. Zato je ova knjiga i nastala radi ponosa koji treba vratiti našem narodu! Mi koji smo doživjeli deset Tuđmanovih godina, znamo što je ponos i dostojanstvo. I to ispunjava naš život. A ova knjiga je i pisana zbog ponosa budućih generacija. Vjerujemo da će i oni doznati što je to. Da će i oni doznati to što nam je u nasljeđe ostavio Otac hrvatske države akademik Franjo Tuđman!

U Zaboku

Dozvolite mi da vas sve na početku sve lijepo pozdravim i zahvalim što ste došli u ovolikom broju na večerašnje predstavljanje. Zahvaljujem se Ogranku Matice hrvatske Zabok na organiziranju ovog predstavljanja. Posebno to činim zato što sam nedavno doznao kako je Ogranak Matice hrvatske Šibenik prošle godine smatrao nezgodnim organizirati predstavljanje moje knjige «Za hrvatske vrednote» u kojoj se – među ostalim – govori i o nekim akcijama akademika, biskupa, povjesničara u kojima smo sudjelovali i akademik Jelčić i ja. Zahvaljujem se posebno predstavljaču književniku i povjesničaru Đuri Vidmaroviću, koji je knjigu predstavio i u Zagrebu. Evo kako su u «Hrvatskom listu» (7. veljače 2008.) prikazali njegov nastup: «Đuro Vidmarović svoj nadahnuti osvrt na knjigu i Tuđmana završio je konstatacijom da je 'Tuđman svjetionik i, dok ga budemo slijedili, bit će nas, a ako ne, tko zna što će biti s nama.'»

Svoj govor na tom predstavljanju počeo sam ovako:

«Naslov knjige nas podsjeća i na Brunu Bušića i njegovu tvrdnju da će Tuđman «dobije li priliku, dobije li samo tri sekunde ... napraviti Hrvatsku». Očito nitko nije tako dobro poznao Tuđmana kao njegov suradnik Bruno Bušić. Pogledajmo i slijedeću Bušićevu tvrdnju iz 1975. godine:

Da smo složni i čestiti davno bi imali državu. A bit će, rodit će se slobodna Hrvatska kad padne berlinski zid i kad se budu rušila komunistička krvava carstva kao kule od karata. Nema države bez krvavih gaća. Pobit ćemo se za slobodu sa Srbima, a možda i sa Turcima. Teret rata morat ćemo podnijeti svi podjednako. Kad se oslobodimo srpskog ropstva i stvorimo državu, vidit ćete kako naši krađu. Svak nas je krao i potkradao, a najteže će biti kad nas naši budu krali i prodavali svjetskim jebivjetrima makro lopovima. Navalit će na nas velika ptica grabljivica. Kako tada nas spasiti od nas?

Očito Bušić je očekivao da će Tuđman i dobiti svoje 'tri sekunde' i da će 'napraviti Hrvatsku!' Predvidio je i ono što nam se danas događa: *Kako nas spasiti od nas?* A Otac hrvatske države dr. Franjo Tuđman nam je u svom posljednjem istupu odgovorio i na to rekavši:

BUDITE NORMALNI LJUDI, PO MOGUĆNOSTI HRVATI!

Ne čudi onda što Benjamin Tolić u svojoj knjizi *Tko smo mi? – Ogledi o naciji i državi*, Zagreb 2007. tu rečenicu tumači i kao Tuđmanovu oporuku. Tu Tuđmanovu rečenicu posebno izdvaja i Mato Marčinko u svojoj knjizi *Mučenička Hrvatska*, Zagreb, 2008. (str. 29).

Zapravo, sve što danas povodom predstavljanja ove knjige trebam reći jeste:

S PONOSOM! O PONOSU! ZBOG PONOSA!»

Naravno ponosan sam što sam mogao i što sam zajedno s akademikom Jelčićem pisao o Ocu hrvatske države akademiku Franju Tuđmanu. Pisali smo o ponosu jer je Tuđman i njegovo djelo ponos svih nas. A pisali smo zbog ponosa jer današnja Hrvatska više i ne zna što je to ponos, što je to dostojanstvo. Dakle pisali smo je zbog budućih generacija koje ne će ni znati da je postojalo vrijeme kada su Hrvati imali i ponos i dostojanstvo.

U knjizi će te vidjeti kako se više puta vraćao na jednu drugu Tuđmanovu rečenicu. Naime, kako konstatiram na str. 116. često nam je znao reći kako

«moramo voditi računa da živimo 'u tom i takvom svijetu'.»

Odmah sam je i prokomentirao ovako:

«Drugim riječima, živimo u svijetu kojim vladaju moćnici koji nisu željeli neovisnu Hrvatsku, bolje reći učinili su sve kako bi onemogućili njezin nastanak.»

Naravno, akademik Tuđman je povjesničar pa u toj rečenici možemo iščitati i ono o čemu piše Tomislav Jonjić u članku «EU nasilje u Hrvatskoj» («Hrvatski list», 7. veljače 2008.):

«Sva je hrvatska povijest od 1918. do 1941. povijest europskoga ignoriranja hrvatske potlačenosti: hrvatske jauke i prosvjede ne čuje ni Mirovna ni Genovska konferencija. Radić i Trumbić u dvadesetim, a Pavelić, Krnjević, Košutić i Maček u tridesetim godinama uzalud objijaju ženevske, londonske, pariške i rimske pragove; jedni u ime reformirane, popravljene Jugoslavije, drugi u ime neovisne Hrvatske, svi s istim neuspjehom. A ipak, hrvatski nacionalizam ustraje u svojoj europskoj dimenziji, stalno podsjećajući na to da nema slobodne Europe bez slobodne Hrvatske, ni slobodne Hrvatske bez slobodne Europe, odnosno, kako se Šufflay – plaćajući usput danak tadašnjim retoričkim figurama - izrazio 1924.: '...Na rubu Balkana, na granici Zapada i Istoka, katoličanstva i pravoslavlja, europske kulture i barbarstva, ime hrvatsko, krv hrvatska ne znači samo naciju! Hrvatska krv tu znači civilizaciju. Hrvatstvo je tu sinonim za sve što je lijepo i dobro stvorio europski Zapad'. Ono što je u Hrvata najvrjednije, jest njihov 'smisao za zapadnu civilizaciju i za čovječnost'. (...) Tadašnja je 'demokratska Europa', međutim, po običaju, imala više sluha za diktatorski režim Aleksandra Karađorđevića nego za prava i zahtjeve nesrpskih naroda. (...) U svibnju 1945. zbilje se da je Hrvatska svedena na objekt, a zločin razaranja hrvatske države i uvođenja novoga oblika neslobode ipak se dogodio, u još gorem obliku nego 1918. godine. Hrvatska je ponovno postala

plijenom nasilne i neprirodne jugoslavenske tvorevine, a u komunističkoj je tiraniji politički život skoro zamro.»

A da i ne govorimo što je taj i takav svijet učinio 1991. i što nam čini sve do danas. Izravno i neizravno sudjeluje u velikosrpskoj nacističkoj agresiji na Hrvatsku. Poraženi pretvaraju sud u Haagu, dakle sudište za ratne zločine, u sud na kome se sudi onima koji su obranili svoju domovinu i porazili velikosrpski nacizam. Čak i izmišljaju zločine pa je za njih obrana svoje domovine «zločinački pothvat zločinačke organizacije» a zločinac im je cijeli hrvatski narod.

Pri tome treba posebno istaći činjenicu da je to kriminalno ponašanje Suda u Haagu, koje ja nazivam «zločinačkim pothvatom zločinačkog suda», postalo očito tek nakon Tuđmanove smrti. Dapače, čekali su njegovu smrti i promjenu vlasti u Hrvatskoj, čekali su punih sedam mjeseci, da bi donijeli prvu presudu Blaškiću. Jasno im je bilo da s Tuđmanom na čelu Hrvatske, nikada ne bi vidjeli nekoga hrvatskog generala u Haagu. A Tuđman nije mogao ni predvidjeti da će oni toliko nisko pasti. Uostalom svjedoci smo kako danas sami djelatnici tog Suda iznose svoju sramotu, sramotu samog Suda i sramotu organizacije koja ih je osnovala. Optužuju jedni druge da bi skinuli sramotu sudjelovanja u radu takvoga suda, a zapravo iznose sve ono što potvrđuje moju tvrdnju o «zločinačkom sudu». Zar ima većeg zločina od toga što oni rade cijelom jednom narodu?

Pri tome ne umanjujem činjenicu da postoje mnogi u Hrvatskoj koji im pomažu u tome. Pa Matoš je rekao da među Hrvatima ima više izdajica nego svi europski narodi zajedno. Problem je u Hrvata što baš i ne znaju u miru izabrati one koji vode računa o interesu naroda. A Tuđmanu je bio važan jedino njegov hrvatski narod i interes njegova naroda. Beskrajno je vjerovao svom narodu i zato je jasno da iz njegove poruke da *moramo voditi računa da živimo "u tom i takvom svijetu"* slijedi i to kako je on svjestan činjenice da smo mi kao narod, kada se izuzme taj dio o kojem je pisao Matoš, ali i Šenoa i Šegedin pa i sam Tuđman, mnogo iznad onih koji u današnjem svijetu odlučuju – pa i o našoj sudbini.

Zato često i uporno navodim riječi bivšeg francuskog vojnog biskupa Michela Dubosta (vidjeti "Hrvatsko slovo", 3. siječnja 2003.). Na međunarodnom vojnom hodočašću u Lurdu rekao je da se divi Hrvatima, jer mi imamo nešto što sve više nestaje, imamo vrijednosti koje se u Europi gube, a bez kojih ona ne može živjeti. Ovdje ću ponoviti i kako mi je te njegove riječi prokomentirao don Anđelko Kačunko:

«Evo sto sam ja doživio u Lurdu na tome vojnom hodočašću sredinom svibnja 2005. Nakon nedjeljne međunarodne mise na trgu ispred Bazilike Sv. Krunice upoznavao sam se s kolegama oko sebe. Bili su to vojni svećenici iz Češke, Slovačke, Njemačke, Italije... Mladi svećenik, koji je do mene bio tijekom cijele mise, bio je kapelan talijanske mornarice u zapovjedništvu u pomorskom središtu La Spezia. Kad sam mu rekao da sam Hrvat, stao me je grliti i gotovo plačnim glasom ponavljati: "Grazie, don Angelo, hvala, don Anđelko, vi ste naša budućnost, vi ste budućnost Europe..." Ja sam se gotovo šokirao ne očekujući takvu reakciju i kad sam se pribrao rekao sam: "Da, da, mi zajedno..." ali on me odmah prekinuo i nastavio ponavljati: "Ne, ne, nego vi, vi ste naša budućnost, Hrvati su budućnost Europe..." Itd. To je ponovio nekoliko puta. To ću zapamtiti dok god sam živ i taj mi je susret tako duboko u sjećanju kao da se jučer dogodio. Eto, ni danas ne mogu vjerovati da drugi o nama tako dobro misle, premda razumijem zašto. A mi, budući da poznajemo svoje mane i svoj jad, vjerojatno smo u svemu tome malko i prekritični prema sebi. Možda je i bolje tako. U svakom slučaju možemo reći da nitko sebe ne poznaje tako dobro kao što ga poznaju drugi. Kad je o Lurdu riječ, naši vojnici i policajci na tome hodočašću fasciniraju svojim ponašanjem i svojom pobožnošću cijeli svijet i zato su takve reakcije. Osim toga sve vojske svijeta, za razliku od običnoga puka, koji ima (dez)informacije samo s televizije, znaju dobro što je bilo u Domovinskom ratu i svake godine srdačno plješću pobjedničkoj Hrvatskoj vojsci.»

A mi hapsimo, šaljemo stranom sudu ili sami sudimo one koji su predvodili tu vojsku! Danas suditi onima koji su se izborili

za slobodu svoga naroda postaje simbol za ono što je, kako reče Šufflay, stvorio europski Zapad.

Tuđman tako nešto sigurno ne bi dopustio i time bi pomogao tom isto Zapadu! Vjerojatno ne bi ni želio da njegov narod bude zajedno s takvima. Naravno, ne bi se ni oni tako ponašali da je na čelu Hrvatske tako snažna osobnost kao što je to bio naš predsjednik.

Eto tome i takvom velikanu je posvećena ova knjiga. Koliko smo uspjeli u našoj namjeri procijenit ćete vi kada je budete čitali. Evo jedne reakcije nakon predstavljanja u Zagrebu:

Dragi prijatelju, upravo sam pročitao tvoju i Jelčićevu knjigu „Tuđmanove tri sekunde,“ i osjećam potrebu obratiti ti se sa nekoliko riječi.

Knjiga je odlična, ona je mješavina dokumentiranih i autentičnih događaja i promišljanja autoriteta jednoga (dvojice) znanstvenika o njima. Na taj način dobivamo sublimaciju cjeline tj. saznanja o samim događajima koje si revno i strastveno pratio i u mnogima sudjelovao. Knjiga je pisana stilom rasnoga i nepokolebljivoga domoljuba, Hrvata, kako Ti kažeš.

U njoj ne postoji nimalo pristranosti jer si sve argumentirano objasnio, a ako i postoji pristranost, jedina koja se u knjizi očituje je neizmjerne ljubav za svoj narod i državu, koju otvorena srca iskazuješ, i ona je poželjna. Danas je to opet najveći krimen, ljubiti svoju zemlju i naciju, ali ja znam da Ti nećeš odustati.

Oprosti mi ako se u mojemu pismu provlači patetika, nastojim ju izbjeći, ali kako ju je moguće izbjeći kada opet imam – osjećaj da nam država, zahvaljujući slavoserbima, izmiče.

Moram Ti reći još nešto što mi je žao. Žao mi je kao Hrvat, što nemamo više vrhunskih intelektualaca koji su spremni na vječnu borbu za domovinu. Kada ih više shvati da rad za domovinu ne može biti kampanjski nego da to mora biti život tj. da treba živjeti za domovinu, onda će se stvari početi popravljati na bolje.

Tim više je tvoja spisateljska djelatnost vrjednija i tvoja hrabrost je dragocjen primjer kako se živi i bori za DOM.

Hvala Ti!

U Zagrebu, 5. veljače 2008.

Josip Miljak, predsjednik HČSP-a

Nadam se da će i među vama biti onih koje će ova knjiga obradovati.

Hvala!

Tribina «Hrvatsko slovo uživo»

Dozvolite mi da vas sve na početku sve lijepo pozdravim i zahvalim što ste došli u ovolikom broju na večerašnje predstavljanje. Zahvaljujem se «Hrvatskom slovu» što je u program tribine «Hrvatsko slovo uživo» uvrstila predstavljanje ove knjige. Naravno posebno se zahvaljujem i predstavljateljima akademiku Petru Strčiću i književniku Đuru Vidmaroviću. Sami ste svjedoci toga kako je to bio dobar izbor za predstavljače ove knjige.

I danas kao i na prethodnim predstavljanjima ove knjige mogu konstatirati kako je sve što povodom predstavljanja ove knjige trebam reći jeste:

S PONOSOM! O PONOSU! ZBOG PONOSA!

Naravno ponosan sam što sam mogao pisati i objaviti tekstove i knjige o Ocu hrvatske države akademiku Franju Tuđmanu, a posebice sam ponosan što je ova knjiga urađena zajedno s akademikom Jelčićem. Pisali smo o ponosu jer je Tuđman i njegovo djelo ponos svih nas. A pisali smo zbog ponosa jer današnja Hrvatska više i ne zna što je to ponos, što je to dostojanstvo. Dakle, pisali smo je zbog budućih generacija koje ne će ni znati da je postojalo vrijeme kada su Hrvati imali i ponos i dostojanstvo.

Da je to doista tako vidljivo je iz dana u dan. Evo pogledajmo zadnji broj «Hrvatskog lista» (21. veljače 2008.). Naslov teksta Radovana Pavića je *Svi ucjenjuju Hrvatsku, a ona se svima klanja!*

A koliko je i ova knjiga aktualna i danas pokazuje na primjer tekst admirala Davora Domazeta Loše u istom tjedniku u kome pokazuje kako je general Ante Gotovina «spriječio katastrofu veću od Srebrenice». Naravno radi se o spašavanju Bihaća operacijama Zima-94 i Ljeto-95. Ovdje treba posebice istaći slijedeće Domazetove riječi:

U jesen 1994. Srbi prosuđuju da su stvoreni politički i vojni uvjeti za napadnu operaciju na 'zaštićeno područje Bihaća. U prilog ovakvoj prosudbi ide i činjenica da su Britanci i Francuzi opstruirali američku namjeru o provedbi jačih udara zračnih snaga NATO-a na srpske položaje oko Bihaća i općenito u Bosni i Hercegovini. Ne samo to, nego kad su srpske snage ušle u predgrađa Bihaća, predlagali su ostalim članicama NATO-a da se Srbe proglasi pobjednicima u ratu.

Na ove činjenice više puta je ukazivano u ovoj knjizi tj. prirodno je da danas oni koji su izravno i neizravno sudjelovali u velikosrpskim genocidnim pothvatima danas za njihov neuspjeh sude onima koji su najzaslužniji što do tih od njih odobrenih i njima poželjnih genocida nije došlo. Naime, operaciju Zima-94 vodio je general Gotovina. On je vodio i operaciju Ljeto-95 koja se odvijala poslije genocida u Srebrenici. Ako su svjetski moćnici željeli još veći genocid od toga, jasno je zašto su dozvolili Srebrenički.

O umiješanosti Francuza i Engleza i kod drugog pokušaja srpskog genocida u Bihaću govori admiral Domazet i u ovom tekstu. Posebno je interesantan dio o njihovom pokušaju izravne pomoći Srbima:

BRITANSKO-FRANCUSKI ZAŠTITNICI SRBA

Da ironija bude veća, operacija Ljeto-95 mogla je biti spriječena ne od srpskih snaga, nego od britansko-francuskih snaga za brzo raspoređivanje kojima je na čelu bio britanski general bojnič Andrew Pringle, koji će trinaest godina kasnije postati eksportnim svjedokom haaškoga sudišta protiv generala Ante Gotovine. Ove su se britansko-francuske snage pod svaku cijenu nastojale rasporediti na dinarsko-livanjsku bojišnicu, a ne u 'zaštićena područja' kao što je to bilo najavljivano. Njihova skrivena uloga bila je u funkciji zaustavljanja napredovanja

hrvatskih snaga na Dinari, tj. prema Bihaću i Kninu, odnosno sačuvati Srbe od daljih poraza. Budući da su bile prozrene prave namjere Snaga za brzo raspoređivanje, hrvatsko i muslimansko političko vodstvo nije dopustilo njihovu nazočnost na Dinari, Livanjskom polju i Kupreškoj visoravni. Kako se Snage za brzo raspoređivanje nisu uspjele rasporediti na Dinaru, Bihać je ponovno bio spašen jer su se Hrvatske snage pod zapovijedanjem generala Ante Gotovine izborile za slobodu djelovanja.

Zato vjerujem da će vas na sve to posebno podsjetiti i moj ironični tekst *Franjin neoprošteni terorizam* str. 197.-199.

Ali, zar se na vrijeme dr. Tuđmana ne podsjećamo kad gledamo kako se ponašaju hrvatske vlasti u svezi s događajima oko proglašenja neovisnosti Kosova. Srpski političari prijete Hrvatskoj, a oni odlože očekivano priznanje. Dapače, napadnut je hrvatski teritorij tj. veleposlanstvo u Beogradu, a njima ne pada na pamet to spomenuti. Mesić će spomenuti kako će Srbi platiti štetu koja je tamo napravljena, kao da je u napadu na državni teritorij – očito uz odobrenje vlasti koji povlače policajce koji su čuvali veleposlanstvo neposredno uoči napada – bitna materijalna šteta a ne sama činjenica da je napadnut hrvatski državni teritorij. Vjerojatno on to govori iz iskustva koje Hrvatska ima oko naplate štete kod agresije na Hrvatsku koja je zahvaljujući i njegovu svjedočenju pretvoreno u hrvatski «zločinački pothvat zločinačke organizacije» na čelu s Tuđmanom. Drugim riječima kao da zna o nekim povredama napadača na veleposlanstvo kojima će Hrvatska morati platiti odštetu.

A da je Hrvatima izgleda samo važan novac pokazuju i reakcije gospodarstvenika u Hrvatskoj kojima sve patnje koji su prošli i Albanci s Kosova, kao uostalom i naše patnje (ne zaboravimo da je Miloševićeva politika, koju i danas nastavljaju u Srbiji, počela s Kosovom) ništa ne znače. Zbog njihovih interesa ne bi trebalo priznati Kosovo. Ne čudi onda zašto ih Nenad Piskač u «Hrvatskom slovu» od 22. veljače 2008. upozorava:

Nekako je nezapaženo prošla informacija kako je Tadić zbog proglašenja kosovske samostalnosti uputio svoga teklia da Pantovčaku objasni srpsko stajalište. Odmah potom smo izvješteni kako Hrvatska ne će priznati Kosovo na prvoj sjednici Vlade, što se očekivalo. Potom su se počeli pojavljivati argumenti protiv priznavanja, kao što je bojkot hrvatskih proizvoda u Srbiji. Trgovački interes je na ljestvici vrjednota ispod općeg dobra cjelokupne države, ali i ispod načela pravednosti.

Ne daj Bože da je netko Nikolića na njegovu prijetnju hrvatskim granicama podsjetio kako Hrvatska ima vojsku koja je Srbima već pokazala kako prolaze oni koji dirnu hrvatske granice. Naravno, Tuđmanu se oni ne bi ni usudili prijetiti. O tome najbolje govori priča o odjeku Tuđmanovog govora u Splitu kada je stotinjak tisuća ljudi na njegovo pitanje što nije izvršio a obećao nam je počelo skandirati: Vukovar, Vukovar ...! U Beogradu se tada pričalo da je odgovor mase u Splitu bio: Zemun, Zemun ...! I što se dogodilo? Cijene nekretnina u Zemunu naglo su pale!

Cijela ta priča s g. Nikolićem podsjetila me je na jednu moju polemiku sa Srbima iz mog rodnog Kotora o kojoj sam nešto napisao u knjizi *U Boki kotorskoj svaki kamen govori hrvatski*. Potpisivali su se kao grupa "No pope". Upozorili su me kako oni nikada neće odustati od «povratka njihovih teritorija» u Hrvatskoj:

«Srbima pripada, po dejtonskom sporazumu, 21 km obale, od Debelog brijega pa sve do sela Radovčići u Konavlima. To je »trenutačno« zamrznuto pitanje. Ali doći će vrijeme, vратиće se to u naše ruke, budite duboko uvereni.»

Moj komentar je bio:

Inače, navijam za ove sljedbenike grupe "No Pope". Kako bi se inače mogla Boka vratiti tamo gdje povijesno pripada, osim uz pomoć srpske gluposti. Pa, bez srpske gluposti ne bi bila stvorena ni današnja Hrvatska. ☺))) Pitanje je samo kada će ponovo povjerovati u svoje laži o Srbima ratnicima, i Hrvatima koji to nisu. ☺))) A jasno je da on ne razumije da je on svojom pričom o srpskom moru potvrdio sve ono što sam ja pisao. Na

njihovu žalost, ne može biti siguran da "srpsko more" neće sutra postati more u neovisnoj državi Crnoj Gori. ☺)).

Kao što znamo to njihovo „srpsko more” danas i jeste u neovisnoj Crnoj Gori! Dakle, moj odgovor kao i da jeste pisan za Nikolića samo što umjesto Boke treba staviti Zemun. Vjeruje li doista u riječi poznate srpske pjesme (beogradski politički list "Srpski Narod", br. od 25. ožujka 1944.):

Nebo je plave srpske boje
A u njem stanuje srbski bog.
Oko njega anđeli srpski stoje
I služe Srbina boga svog!

Je li on doista uvjeren da će oni ikada moći osvojiti hrvatski teritorij i to pokušati i na taj način dovesti hrvatskog branitelja u Zemun dakle učiniti ono čega su se toliko prestrašili oni koji su prodavali svoje nekretnine u pola cijene samo od straha da je Tuđman pomislio na Zemun?

Dakle, takvom velikanu kao što je akademik Franjo Tuđman, Otac hrvatske države, posvećena je ova knjiga. Koliko smo uspjeli u našoj namjeri procijenit ćete vi kada je budete čitali. Evo jedne reakcije nakon nedavnog predstavljanja ja ih nisam dobio toliko kao akademik Strčić i doista mi je drago što je dobio mnogo više pozitivnih, a pretpostavljao sam da će biti onih drugih iz jednostavnog razloga što oni imaju krivu predodžbu o njemu):

(dano je pismo Josipa Miljka, predsjednika HCSP-a kao i na predstavljanju u Zaboku)

Nadam se da će i među vama biti onih koje će ova knjiga obradovati.

Hvala!

J. PEČARIĆ I M. KOVAČEVIĆ, KRAJ VREMENA VELEIZDAJNIKA?, ZAGREB, 2009.

DRUGI POKUŠAJI DISKREDITACIJE

Zanimljivo je da se u cijelu priču upetljao i novinar „Novog lista“ Drago Pilsel. On je pokušao kod jednog nastavnika Matematičkog odjela PMF-a, za koga je (opravdano 😊) pretpostavio da mi nije sklon, dobiti recenziju za neki od Simićevih radova. Time bi kao „dokazali“ kako sam loš znanstvenik. Da ponovim, kao glavni urednik odbio sam i odbit ću puno radova s pozitivnom recenzijom. Po Predsjedniku Hrvatske i njegovim suradnicima to smijem svima samo ne Srbima. Pogotovu ako ti pišu lažna pisma o meni (valjda nekakvom uglednom hrvatskom znanstveniku njima je to dobro, jer im je dobro sve što je loše za Hrvate, zar ne?) i ucjenjuju neki hrvatski časopis.

Zašto baš Pilsel? Znam da je on bio i Mesićev savjetnik. Ili je možda to još uvijek? S druge strane vjerojatno se sjeća jednog svog napada na mene i kako sam ga ismijao. Vjerojatno sam tada povrijedio njegovo uvjerenje kako o matematici zna više o matematičara, pa mu se evo ukazala šansa koju je htio iskoristiti.

Zbog toga je dobro dati i ovdje taj moj tekst koji je objavljen na portalu *HRVATI AMAC – Forum*, 4. veljače 2005. i u *"Spremnost – hrvatski tjednik"*, Sydney, 15. veljače 2005. On nam pokazuje i kakvi trebaju biti oni koji žele biti Mesićevi savjetnici.

PILSELOLOGIJA I MILE BUDAK

*JUGONOSTALGIČARIMA HRVATI UBIJAJU I ZAKONOM
O KULTURI*

(tekst je dan u prethodnom dijelu knjige)

ZA PONOSNU HRVATSKU, E-KNJIGA. PORTAL HKV-A, 2009.

TUĐMANOV REFERENDUM

HRVATSKOJ JAVNOSTI O INICIJATIVI ZA REFERENDUM O GRANIČNOM SPORU SA SLOVENIJOM

Predsjednički kandidat prof. dr. sc. Miroslav Tuđman zatražio je od Vlade da raspiše referendum sa sljedećim pitanjem:

Jeste li za to da se pitanje granica sa Slovenijom (umjesto političkog odlučivanja arbitražom) rješava isključivo na Međunarodnom sudu pravde?

DA NE

Prof. Tuđman je predložio da se referendum održi na isti dan kada i predsjednički izbori.

Podsjećamo hrvatsku javnost na sljedeće:

- još 19. svibnja 2000. godine u Ankoni predstavnici Vlade Republike Hrvatske, Vlade talijanske Republike, i Vlade Republike Slovenije, zaključili su i potpisali MEMORANDUM O SUGLASNOSTI IZMEDJU VLADE REPUBLIKE HRVATSKE, VLADE TALIJANSKE REPUBLIKE I VLADE REPUBLIKE SLOVENIJE O USPOSTAVI ZAJEDNIČKOG SUSTAVA PLOVIDBENIH PRAVACA I SUSTAVA USMJERENE I ODJELJENE PLOVIDBE U SJEVERNOM DIJELU SJEVERNOG JADRANA! Kako premijerka RH zna

da su ovim dokumentom pravno regulirani bitni pravci plovidbe, očito je što treba riješiti arbitražom!

- Vlada RH donijela Odluku br. Klasa: 342-09/99-01/22, Urbroj: 5030114-01-1, od 22. ožujka 2001., o proglašenju UREDBE o objavi Memoranduma o suglasnosti između Vlade Republike Hrvatske i Vlade Talijanske Republike o uspostavi zajedničkog sustava plovidbenih pravaca i sustava usmjerene i odjeljene plovidbe u području sjevernog i srednjeg Jadrana. Mogu se zamisliti posljedice koje mogu nastati u odnosima između Italije i Hrvatske. O tome nitko ni riječi, koliko znamo, bar javno, nije kazao.

- premijerka RH na svoju je ruku, bez konzultacija sa strukom, ušla u međunarodne pregovore za koje nije kvalificirana, a koji nose moguće vrlo nepovoljne i trajne učinke po integritet naše domovine,

- državni je vrh, saznavši potom za snažnu osudu usmeno dogovorenoga od strane međunarodno-pomorsko-pravne struke tj. od naših znanstvenika najvišega ugleda, vrlo glasno počeo oduševljeno slaviti taj rizični sporazum, najavljujući čak i njegovo skorašnje potpisivanje,

- na saborske je zastupnike izvršen neviden pritisak, koji je doveo do zlorabe zastupničkog mandata u svrhu izigravanja smisla i temelja demokracije utvrđenih Ustavom RH, te do preokreta stajališta opozicijskih stranaka u Saboru u zastupanju sporazuma,

- ne više samo premijerka, nego i cijeli državni vrh nastavili su javno ignorirati volju hrvatskoga naroda izraženu kroz javnu izjavu crkvene institucije „Iustitia et pax“ te peticiju eminentnih hrvatskih intelektualaca,

- hrvatski državljani su zapanjeni ovakvim stupnjem samovolje u vlasti RH, koja radi što hoće i pogriješku slavi kao pobjedu,

- Vlada RH nije ni jednoga trena ponudila referendum o ovako krucijalnim teritorijalnim i državničkim pitanjima što je dosad neviđena praksa u nas i u svijetu. Riječ je o trajnim pitanjima identiteta, suvereniteta, integriteta i očuvanja međunarodnih granica, ali i ugleda RH u svijetu, a za što konkretno, nismo dali mandat ovoj Vladi,

- U zabludi je svatko tko vjeruje da će dovođenjem RH u rizik poklanjanja državnog ozemlja i „postizanjem“ tobožnjeg sporazuma sa Slovenijom (a sve u cilju što bržeg integriranja u Europsku uniju) lanac protuhrvatskih ucjena biti prekinut. *Jednom sluga – uvijek sluga*. Kako nam pokazuje iskustvo u suradnji s EU - stići će nove, još teže ucjene,

- Kroz povijest, silom prilika, hrvatski su se ljudi proživjeli zaista svašta: od Titovih pokolja i diktature do ratnog višestranačja devedesetih, pa demokracije, pa prividne trećesiječanjske demokracije, a zatim i sadašnje potpuno pervertirane demokracije. Vrhunac je ipak kad se premijerka na potpisivanju okitila hrvatskim brošem, a prethodno se u Saboru zaklinjala i u svoje rodoljublje i u djecu koja nam navodno nikada ne bi oprostila odbijanje potpisivanja tzv. sporazuma, u stvari mogućeg teritorijalnog poklona Sloveniji. Tako nakaradan stav, s tako visokog mjesta, Hrvatska ipak još nije vidjela.

Podržimo zato inicijativu prof. dr. sc. Miroslava Tuđmana, jedinog hrvatskog kandidata za Predsjednika Republike, koji zahtijeva obvezno raspisivanje referenduma o ovom prevažnom pitanju: teritorijalnom razgraničenju sa Slovenijom te zauzimanju državničkoga stava o pristranoj ulozi EU u ovome, pravno inače sasvim jasnome, sporu.

Zagreb, 4. studenoga. 2009.

Akademik Ivan Aralica

Akademik Borislav Arapović (Inozemni član Ruske akademije znanosti)

Dr. sc. Mato Artuković, viši znanstveni suradnik

Akademik Smiljko Ašperger

Duško Abramović, Mississauga-Ont., Canada

Nevena Abramović, Mississauga-Ont., Canada

Bazilio Anićić, kv.kamenoklesar, Pazin

Ljiljana Anić, Zagreb

Mijo Anić, Zagreb

Marija Artuković Zelić, dipl. ing.

Stjepan Asić, dizajner, tajnik HSK-a Australije

Don Miljenko Babaić, katolički svećenik i hrvatski politički uznik

Ivan Babić, umirovljenik, Tribunj

Marijan Babić, ing. cestovnog prometa

Ankica Babin, prof.

Nenad N. Bach, skladatelj

Martina Bačić, domaćica, Zadar

Mate Bačić, pomorac, Zadar

Antonija Badrov, krojačica, Pula

Zdenko Badrov, tokar, Pula

Anita Bagarić, viši fizioterapeut

Diego Bagarić, student ekonomije, Čepin, Osijek

Ivica Bagarić, gospodarstvenik, Rovinj

Tihomir Bajtek

Boris Baković, umirovljenik

Lili Bali, dipl.oec

Ivan Balić, oec

Dubravko Balogh

Miljenko Baloković, knjižničar

Dr sc. A. Balvanović, muzikolog i novinar

B. Balvanović, umirovljana docentica

Anto Bandov, ekonomist

Hrvoje Barać, dipl. ing. šum.
Ankica Baran, domaćica, Split
Helena Baričević, ekonomistica, Pula
Mirko Barić, obrtnik, Pula
Mr. sc. Josipa Barić
Mirko Barišić, dipl.ing., podpredsjednik „Forum a hrvatske
sloge“
Dr. sc. Osor Barišić, Zagreb
Akademik Slaven Barišić
Željka Barišić, prodavačica, Pula
Niko Boskovic, dipl. ing.
Đurđica Bastjančić, prof.
Iva Bastjančić, studentica
Ivan Bastjančić, dipl.ing.⁵²
Ivan Bašić, geodetski tehničar, Pula
Tomislav Bašić, dipl.ing., umirovlj. pk.⁵³

---

⁵² Naravno da podržavam inicijativu g. prof. dr. sc. Miroslava Tuđmana, jedinog hrvatskog kandidata za Predsjednika Republike, koji zahtijeva obvezno raspisivanje referendum a o ovom prevažnom pitanju:

teritorijalnom razgraničenju sa Slovenijom te zauzimanju državničkoga stava o pristranoj ulozi EU u ovome, pravno inače sasvim jasnome, sporu. Moja supruga i kćerka takodjer podrzavaju ovu nakanu.

Bili bismo pokvarenjaci najgore vrste, kad ne bismo podržali ovu domoljubnu i rodoljubnu inicijativu.

⁵³ Predmet sudovanja može biti samo ono što je između dvije stran(k)e sporno, a to je u ovom slučaju granična crta (linija razgraničenja) između RH i RSlo. Nakon utvrđivanja granice (na kopnu i moru), naš teritorij ne može (ne smije) biti osporavan od nikog, niti smo dužni tražiti savjete (upute) što ćemo s njim činiti, ako hoćemo (želimo) možemo ga i poklanjati bilo kome, ali suvereno (bez ucjene i pritisaka). Samo sudovanje ima se provesti pred međunarodnim tijelom (sudom pravde) po točno predviđenoj proceduri.

Da se ne bi ponovo dopisivali, kad (ako) iskrсне neki drugi problem sa istim ili drugim susjedom, ako se taj spor ne može riješiti sporazumno (bilateralno), onda opet treba pokrenuti točno propisane procedure i pred nadležno tijelo UN-a i EU-a.

Dragica Bebić, domaćica, Pula
Natmir Beciri, vodi-menager, Pula
Mate Begić, umirovljenik, Pula
Damir Begović dipl.ing.
Darko Belović, kap.⁵⁴

RH, kao nestalna članica Vijeća sigurnosti, mora svojim primjerom pokazati i ustrajati na poštivanju međunarodnih normi i konvencija kojih je i sama potpisnica, u protivnom ćemo poslužiti kao loš primjer za rješavanje konfliktnih situacija, kojih je u svijetu nažalost mnogo. Dakle, nikakva arbitraža, posebno ne pred ad hoc sudištem i ne o onom što nije MERITUM stvari (zajednički problem dviju strana), ne dolazi u obzir. Da stvar bude gora te "arbitre" moramo sami platiti.

Ako nas Slovenija i dalje bude ucjenjivala sa blokadom pristupnih pregovora uz svesrdnu naklonost EU-a, uvjetujući deblokadu PRETENZIJOM za našim teritorijem (akvatorijem), onda sve to skupa treba nazvati pravim imenom - AGRESIJOM u pokušaju, i cijeli slučaj konačno prijaviti (uputiti) Vijeću sigurnosti UN.

⁵⁴ Podržavam ideju o referendumu. Svatko kome je stalo do RH mora referendum podržati.

Nakon takozvanog «haraca» imamo arbitrazu glede Savudrije. Namjerno, smisljeno izbjegavanje Medjunarodnih sudova u Haagu i Hamburgu nesto znaci. Sve nesto znaci.

Buduci da je Arbitraza jako skup proces a medjunarodni sud je besplatan vjerojatno se radi o visku novaca. Definitivno je moguće da je Hrvatska prebogata zemlja. Razbacuje se «lovom»?

Pa-Jaca kaze da je ovo «domoljubna arbitaraza», medjutim, ukoliko Hrvatska arbitrazom izgubi jedan kvadratni metar svog drzavnog teritorija u odnosu na teritorij koji joj pripada po medjunarodnom pravu mora (konvencija UNCLOS), onda je rijec o antidomoljubnoj arbitrazi, necemu sto je protivno nacionalnim interesima RH, pucanstvo bi rekao – izdaji. Pa-Jaca ima Ustavom jamceno pravo na svoje osobno misljenje. Demokratski. Ima pravo i biti u zabludi, iako je placena da bude odgovorna i ne bude u zabludi. Ipak, glede teritorija glavnu rijec i glavnu odgovornost snosi Sabor.

Europljani kazu da Hrvatska ne mora poklanjati svoj teritorij. Kajgod. Osim toga, cini se da je Slovenija pri ulasku u Europsku Uniju deklarirala da ima 180 kvadratnih kilometara mora, pa bi bilo sumnjivo da odjednom posjeduje 400 kilometara kvadratnih, odnosno, dvostruko vise Slovenskog mora. Europska Unija dobro zna koliko

---

mora ima Slovenija. Onoliko s koliko su je mora primili u EU. Nije more erektivno spuzvasto tkivo. Sudeci po Svetoj Geri kopno (u praksi) jest erektivno spuzvasto tkivo.

Netko mozda i prizeljkuje da Hrvatska izgubi teritorij. Radi «prakse».Pitanje granica je otvoreno sa Slovenijom, BIH, Crnom Gorom i Srbijom. Mozda i Bugarima ili Rumunjima zatreba dio Hrvatske? Ima nasih koje bi im dale.

Uz upozorenja struke, a nasi strucnjaci za medjunarodno pravo mora su vrhunski, treba biti vrlo hrabar i postupiti po svojoj glavi, pogotovo kada covjek (tocnije: zena) sama izracuna koliko je dugo, dugo studirala pravo. Ne moze ni neki Saborski Zastupnik racunati da ce u slucaju gubitka teritorija RH (za koji su ljudi ginuli) biti zbrinut povlastenom mirovinom. Zbrinut po hrvatskoj drzavi DA ali povlastena mirovina NE.

Mozda Slovenija, Hrvatska i cijela EU ne priznaju medjunarodne sudove Ujedinjenih Naroda te Ujedinjene Narode kao krovnu svjetsku organizaciju?

Mozda europske pravne stecevine nisu bas neke korektne pravne stecevine ukoliko zemlja clanica EU ne priznaje sud i medjunarodne konvencije Ujedinjenih Naroda? Zapravo, ne priznavanje medjunarodne organizacije UN, medjunarodnih sudova, medjunarodnih konvencija (medjunarodne konvencije UNCLOS) koje su sve donekle cinilizirane zemlje (pa i EU, Slo, RH) ratificirale vraca nas u srednji vijek u kontekstu pravne drzave??? O kojim mi pravnim stecevinama govorimo? Moramo priznavati Ujedinjene Narode i medjunarodne sudove UN-a. Ako Slovenija i Hrvatska same placaju nametnutu arbitrazu onda Hrvatska i Slovenija biraju arbitre. Zasto bi im arbitre birao netko treci? Pa nisu ni Slovenija ni Hrvatska maloumne da ne bi izabrale arbitre same (one koje ce masno placati). Valjda su kao medjunarodno priznate drzave i slobodne birati bez tutora.

Kako je Slovenija clanica Europske Unije cini se da EU (ukljucivsi Sloveniju) bira 4 arbitra, a Hrvatska samo 1 arbitra. Genijalno, daj macki da ti cuva kanarinca. Pitam se da li ce u skladu s time pametna RH arbitrazu platiti samo 20% ili «popola» sa Slovenijom. Nece li pri izboru 4 arbitra EU pogodovati svojoj visegodisnjoj clanici Sloveniji, a ne stetiti tek novopristigle clanice Hrvatske (ako uopce bude ikada clanica EU, i ako EU opstane). Neki vid sukoba interesa, ali je to

Ante Beljo, Hrvatski Informativni Centar
 Tomislav Benčik, strojarski tehničar, Pula
 Tomislav Beram, Predsjednik Hrvatskog međudruštvenog
 odbora za zajedničku suradnju NSW, Australija
 Dobila Berković-Magdalenić, prof.
 Ante Bevanda, Cleveland, Ohio, SAD
 Marica Bevanda, Cleveland, Ohio, SAD
 Petar Bezjak
 Josip Bicić, umirovljenik, Pula
 Franc Bilić, prof.
 Frano Bilić, Matulji
 Vlatko Bilić, dipl.ing.arh.
Anica Bilinovac, kućanica, Stuttgart, S.R. Njemačka
Jasna Bilinovac, med. sestra, Stuttgart, S.R. Njemačka
Jozo Bilinovac, umirovljenik, Stuttgart, S.R. Njemačka
Hrvoje Bilinovac, varior, Stuttgart, S.R. Njemačka

---

valjda EU pravna steceovina kojom se EU mozda daje pravo
 pogodovanja Sloveniji???

4 arbitra prema 1 arbitar, samo bi idiot na to pristao. Za placanje
 popola, veliki idiot.

I dosta pisanja. Cisti gubitak vremena. Upravo sam shvatio da je
 suvisno trositi vrijeme. Hrvatska ce vjerojatno jednoga dana izgubiti
 «dvije lignje» ili «dvije ribe» površine 200 kilometara kvadratnih i to
 je nemoguće onemogućiti. Ali, zna se već danas. Dogovor kucu gradi.
 Spominju se neki dokumenti od 1994. ali i «dimnik». Sve ce se oni
 dogovoriti.

Postoji mogućnost da grijesim pa da Slovenija ne dobije ono sto
 ocekuje, i "izgubi" teritorijalni «dodir» sa otvorenim morem (tamo
 negdje u Otrantu jer blize otvorenog mora nema) sto ce izazvati
 mrznju Slovenije prema RH. Suzivot? Gdje? Na Svetoj Geri,
 Savudriji, Ljubljanskoj banci, Nuklearki...?

EU stalno trazi nesto novo. General Gotovina 5 godina u Haagu ima
 jamceno «brzo i pravедno sudjenje». 5 godina zivota u resetkama, a
 dokaze jos prikupljaju. Nakon 10 godina od optuznice traze se
 topnicki dnevnic... Odustali smo od suverenih prava Ekskluzivne
 ekonomske zone (gospodarski pojas) .... Zemlja RH eticki je i
 ekonomski je bogalj, a ono sto kvalitetno radimo jest vlastita steta.

Milka Bilinovac, kućanica, Stuttgart, S.R. Njemačka
Zora Bilinovac, med. sestra, Stuttgart, S.R. Njemačka
Zvonimir Bilinovac, precizni mehan. Stuttgart, S.R. Njemačka
Prof. dr. sc. Ivan Biondić
Pero Blazević, Cleveland, Ohio, SAD
Dražen Bokor, Montreal, Kanada⁵⁵
Natali Bolanca, ekonomist, Pula
Damir Borovčak, dipl.ing., samostalni publicist
Marjan Bošnjak
Lovre Botica, prof.
Dr. sc. Srećko Botrić, doc.
Josip Botteri Dini, akademski slikar, predsjednik Ogranka
Matice
hrvatske u Splitu
Maja Božić
Prof. dr. sc. Zdravka Božikov⁵⁶
Mr. sc. Tomislav Bradić
Ante Braicin, dipl.ing.grad., Pula
Ante Brajcin, dipl. ing., Medulin
Ivanka Brakus, prof., Pula
Silvio Bratolić, umirovljenik, Pula
Ante Brčić, novinar
Ivan Brdar, Cleveland, SAD
Kristijan Brkljacic, dipl.ing. brodogradnje, Kastel Stari
Anton Bruketa, poduzetnik, Cleveland, Ohio, SAD
Vitomir Brzović, obrtnik-branitelj

---

⁵⁵ Dobio sam e-mail od gospodina Duška Lokina u vezi peticije ,koju sam procitao podrzavam je i zelio bih je potpisati .

Ovom prilikom zelio bih vas pozdraviti , ja ne vjerujem da me se sjecate Naime imao sam vas priliku upoznati prilikom vaseg posijeta Montrealu zajedno sa gospodinom Pavelićem .

Lijep pozdrav iz Montreala,

Drazen Bokor

P. S. pozdravite mi Janka Perica kad ga vidite

⁵⁶ Hvala na inicijativi za potpisivanje ove sudbonosne peticije. Sa zadovoljstvom, ali i zabrinutošću se pridružujem.

Dr. sc. Paško Bubalo, bivši Šibenski župan i zastupnik u
Županijskom domu HD Sabora
Ivan Buconjić, Čakovec
Janko Bučar, diplomirani pravnik i književnik
Dinko Budić, poduzetnik
Frano Budimlić, diplomirani politolog i neovisni analitičar
Alain Bukvić, informatičar i izvanredni student, Knin
Milenska Bukvić, viša knjižničarka, Znanstvena knjižnica Zadar
Gordan Bule, direktor
Dr. sc. Miljenko Buljac, prof. savjetnik
Fra Ivan Buljević, Kruševo, župnik
Bartul Bungur, student, Split
Jagoda Bungur, ekonomski tehničar, Split
Damir Burčul, fizioterapeut
Nedjeljka Burić, komerc.
Dr. stom. Mirko Bušić, Medulin
Dr. med. dent Mirko Bušić, Pula
Sandra Bušić, studentica, Pula
Viktorija Butela, umirovljenica
Ivan Butković, ing., Mrkopalj
Hrvoje Cerovac, student
Krunoslav Cerovac, student
Vladimir Cetolo, inženjer elektrotehnike u m., Argentina
Jadranka Cigelj, predsjednica Hrvatske sekcije
međunarodnoga društva za ljudska prava, u osnivanju⁵⁷
Mirjana Cigic, ekonomski tehničar, Široki Brijeg
Mirko Cigic, prof., Široki Brijeg
Juraj Cigler, dipl. inž. građ.
Snježana Cigler, Čakovec
Joso Cindrić, Cleveland, Ohio, SAD

---

⁵⁷ Podržavam inicijativu za raspisivanje REFERENDUMA.

Smatram da zastupnici u Hrvatskom Saboru nisu dobili neograničene ovlasti naroda, a samim tim, niti TEHNIČKA VLADA ne smije bez volje naroda, mjenjati ili namjeravati mijenjati granice koje smo branili životima.

Marina Cotić, dipl.pravnik
Mijo Culic, odvjetnik, Pula
Marko Curać, novinar
Ruza Curic, fotograf, Slav. Prnjavor
Ante Cutic, ing. "consultant", Argentina
Ema Cutic, prof. engleskog jezika, Argentina
Mirjana Cvar, profesorica, Pula
Miho Cvek, Pula
Martin Cvitan, umirovljenik, Tribunj
Karmela Cvitan, umirovljenica, Tribunj
Mladen Cvitan, poljoprivrednik, Tribunj
Seko Cvitan, trgovkinja, Tribunj
Roza Cvitan, medicinska sestra, Tribunj
Luca Cvitan, studentica, Tribunj
Natali Cvitan, studentica, Tribunj
Davor Cvitanić, dipl. ing.
Fanika Cvitanić, dipl. ing.
Mate Curić, publicist, Vodnjan
Đuka Čaić, glazbenik
Marija Čatlak, Zadar
Joško Čelan, novinar i publicist, Split
Ante Česić, radnik, Stuttgart, S.R. Njemačka
Mr. sc. Emil Čić, muzikolog, teolog, filozof i skladatelj
Prof. dr. sc. Marin Čikeš
Vjekoslava Čikeš, Zagreb
Dr. sc. Ambroz Čivljak
Ines Čolak, učiteljica, Knin
Tomislav Čolak, profesor povijesti, Knin
Mr.sc. Ferdo Čolak
Mr. sc. Renata Čulinović-Čaić, dr. med., spec. kirurg
Prof. dr. sc. Vera Čuljak
Jadranka Čuljak-Duvnjak, odvjetnica, Osijek
Srećko Čuljak, dipl. Oec.
Tihomir Čupić, stomatolog
Višnja Čupić Ivić, dipl. ing. elektrotehnike, Šibenik

Prof. dr. sc. Ante Čuvalo⁵⁸
Ikica Čuvalo, prof.
Panfil Čuvalo, umirivljenik, Stuttgart, S.R. Njemačka
Drina Čavar, ing. matematike i teolog
Marko Čavar, umirovljenik
Mate Čavar, pjesnik i publicist
Dr. Ružica Čavar, dr. stomatologije i dr. medicine
Ružica Čavar, oec., Tomislavgrad
General Ljubo Česić Rojs
Prof. dr. sc. Vladimir Čepulić
Prof. dr. sc. Fra Šimun Šito Ćorić, nacionalni koordinator
Hrvatskih kat. Misija u Švicarskoj
Silva Dabo, službenica, Pula
Grgo Dadić, dipl.ing.ele
Saša Dadić, obrtnik, Pula
Prof.dr.sc. Vlado Dadić
Prof dr.dr.h.c. Nikola Debelić
Fran Delić, svećenik, Pula
Julije Derossi, književnik
Zlata Derossi, prof.
Mario Despoja, otpravnik poslova simboličnog hrvatskog
veleposlanstva Canberra Australija 1977.-1979.
Josip Devčić, student, Zagreb
Davor Dijanović, student
Antun Dilber, elek. mehaničar, umirovljenik, Pula
Dr. Tomislav Djurasović, Senior Consultant Germany &
Croatia
Dragi Doljanin, Hrvace
Admiral Davor Domazet Lošo
Ivica Domić, umirovljenik, Stuttgart, S.R. Njemačka
Miroslav Dorešić, IRB
Danijel Dovađija, student
Darinka Drabić, Čakovec
Dr. sc. Pero Draganić, dr. med.

---

⁵⁸ Dragi doktore, zalosno je da nam razdijelise Hrvatsku i sad za nju bacaju kocku, ali rado potpisujemo.

Dubravka Dragaš, arheolog i povj. umjetn.
Franjo Dragaš, teolog, kniževnik - osnivač i direktor Hrvatskog
instituta za preporod kulture
Prof. dr. sc. Ivan Dragičević
Ivo Dragičević, prof.
Lovro Dragojević, Pula
Prof. Tomislav Držić, novinar i urednik "Hrvatskog lista"
Prof. Malkica Dugec, hrv.pjesnikinja
Prof. dr. sc. Andrej Dujella
Prim. dr. Josip Dujella, spec. patolog
Mr.sc. Jozo Dujmov
Stanko Đukić, prom. tehn.
Vjeko Đukić, dipl. ekonomist
Ante Duvnjak, ing.građevine, Vodice
Drago Duvnjak, dipl. ing.
Marko Duvnjak, prof. geograf.
Ivo Dužević, dr. med., psihijatar, psihoterapeut⁵⁹
Silvana Dvornik, dipl. ing. strojarstva
Željko Dvornik, ing. brodstrojarstva
Marica Đureković, pročelnica, Hrvatski zavod za zapošljavanje,
Područna služba Sisak
Nikola Đuretić, književnik
Josipa Đuričić, umirovljenica, Zagreb
Marijan Đurišić, soboslikar, Stuttgart, S.R. Njemačka
Milena Elbl, Pula
Zvonko Elbl, Pula
Prof. dr. sc. Neven Elezović
Ivan Erman, Pula
Dr. Branko Filipović, Pula
Dr. med. Branko Filipović, Pula
Maestro Dragan Filipović

---

⁵⁹ želio bih da se i moje ime nađe na popisu potpisnika za referendum. U prigodi hodočašća u Boku, u povodu 1200. obljetnice prijenosa moći sv. Tripuna, često sam Vas spominjao, naročito one Vaše riječi: "U Boki Kotorskoj svaki kamen govori hrvatski". Umjesto razglednice, evo Vam šaljem sliku iz katedrale.

Ljubica Filipović, mr. farmacije, Pula
Hilda Marija Foley, SAD
Zerad Fonović, mesar, Krsan
Ivica Fonti, Hrvatski Radio Melbourne Australia
Drago Frnjolić, časnik HV, Rovinj
Zvonko Gadže
Zorka Gajtanić, geodetska tehničarka, Pula
Mr. sc. Irena Galić, prof, asistent, Osijek
Prof. dr. sc. Radoslav Galić
Mr. sc. Krešimir Galin, etnolog, etnomuzikolog
Krešimir Ganza, ing., Labin
Dunja Gaupp, menadžer prodaje
Osvin Gaupp, dipl. el. ing.
Ivo Gelo, Cleveland, Ohio, SAD
Stana Gelo, Cleveland, Ohio, SAD
Danica Glavaš
Vlado Glavaš⁶⁰
Ante Glibota, redoviti član Europske Akademije Znanosti i
Umjetnosti, Pariz
Mladen Glowatzky
Robert Gložinić , automatičar
Tomo Gložinić , sudac Vrhovnog suda RH, u mirovini
Hrvoje Golek, zrakoplovni tehničar Rolls-Royce, Montreal,
Kanada
Prof. dr. sc. Ana Marija Grancarić
Vanja Grbac Gredelj, dr. med, pulmolog, nutricionist, publicist
Frano Grbavac
Ante Grbić, zaštitar
Ante Grbić, student
Antonia Grbić, student
Radojka Grbić

---

⁶⁰ Sa zadovoljstvom se pridružujem Vašoj akciji i slobodno možete staviti moje ime za REFERENDUM, jer je on jedino ispravan da se sazna volja hrvatskog naroda.

Željko Gredelj, dipl.ing.
Dr. Franjo Gregurić, podpredsjednik „Forum hrvatske sloge“
Ivica Grgić, glavni urednik portala:
<http://www.lijepanasadomovinahrvarska.com>
Josip Grgić, mag.oec, stručni suradnik, Ploče
Ivica Grlić, službenik
Prof. dr. sc. Vinko Grubišić
Prof. dr. sc. Ivan Gusić
Stjepan Gutweald
Dubravka Hamović, službenica, Pula
Dr. sc. Branko Hanžek
Slobodan Hadjikan
Maja Halilović, zdravstvena radnica
Kornelia Hegol, dipl.oec., München, Njemačka
Petar Hinić, predsjednik Hrvatske kulturne zajednice, Stuttgart
Hrvoje Hitrec, književnik i predsjednik Hrvatskog kulturnog vijeća
Anđela Hodžić, ing. informatike
Elamer Hodžić, student, Buje
Vedin Hodžić, grafički dizajner, Buje
Marije-Dražen Horvat, dipl. ing.
Nedeljka Horvat, dipl. ing.
Dr. sc. Kemal Hot, znanstveni savjetnik
Prof. dr. sc. Stjepan Hranjec
Akademik Marin Hraste
Karolina Hrastović, vjeroučiteljica
Branko Hrkač, samostalni lik. umjetnik, Zagreb
Slobodan Hrستیć, svećenik i redovnik, Pula
Franjo Huljina, umirovljenik, Stuttgart, S.R. Njemačka
Tomo Huljina, građ.poslovođa, Stuttgart, S.R. Njemačka
Akademik Vladimir Ibler
Srećko Ilić, odvjetnik
Katarina Iskra, med.sestra
Katica Ištvančić, kućanica
Mate Ivanda, umirovljenik, Stuttgart, S.R. Njemačka
Franjo Ivanišević, ing. puk. HV-e u mirovini
Gisela Ivanišević, poljopr.

Mira Ivanišević, dipl.ing. (FH)
Una Ivankić, Vinkovci
Mr. sc. Božidar Ivanković
Đuro Ivanović, monter sanit. Stuttgart, S.R. Njemačka
Zlatko Ivanuša, vozač, Pula
Bože Ivče, bravar, Stuttgart, S.R. Njemačka
David Ivić, grafički dizajner, Pazin
Kornelija Ivoš, službenica
Igor Ivoš, student
Prof. dr. sc. Borka Jadrijević
Damir Jakeljić, upr. pravnik, Tribunj
Mr. sc. Julije Jakšetić
Zvonko Jakus, novinar
Dr. sc. Domagoj Jamičić, znanst. savjetnik
Ivan Jan, dipl. ekonomist, Pula
mr. ing. Ivan Janko, Pula
Branko Jazić, Sydney, Australija
Akademik Dubravko Jelčić
Dr. Igor Jelčić
Prof. dr. sc. Ivan Jelčić
Dr. Milan Jelić, dipl. oec., Argentina
Žarko Jelić, vojni umirovljenik, ing. prometa, Petrinja
Kresimir Jelovac, dipl. iur.⁶¹
Igor Jelovac, prim.dr.med
Lucija Jelovac, akad. slikarica

---

⁶¹ ovime izražavam ne samo moju suglasnost već i suglasnost svih u mojoj obitelji.

Ovo što nam rade združeni izdajnici i na što pristaju "naše elite" je najniže dno u ljudskom i političkom dostojanstvu pojedinca i naroda - krajnji čin pacifikacije ovog naroda!

Na pitanju referendumu bi trebalo ujediniti i sve snage koje su se očitovale sa istim ili sličnim pozicijama - primjerice predsjedj. kandidata Jurčevića, HSP A.Starčevića, Obiteljsku stranku, Snage bi trebalo udružiti i oko novog, istarskog konvoja Libertas.

Iris Jelovac, nastavnica
Hrvoje Jelovac, stud.iur.
Prof. dr. sc. Alojz Jembrih
Dr. Željko Jeričević, znanstveni savjetnik
Tomislav Jonjić, odvjetnik, publicist, glavni urednik
"Političkog zatvorenika"
Josip Jović, kolumnist i publicist
Ivo Jozinović, dipl. ing.
Mijo Jukić, Zagreb
Davor Jurica, Pula
Mijo Jurić, grafičar
Vinka Jurić, dipl.ing.
Zora Jurić, prodavačica, Pula
Mr sc Wanda Jurišić Kette dipl. ing.
Tomislav Jurkić, Zagreb
Anđelko Jurun, poduzetnik, predsjednik Hrvatskog doma d.d. u
Buenos Airesu
Dr. med. Mira Kačić, Zagreb
Dr. med. Milivoj Kačić, Zagreb
Don Anđelko Kaćunko, novinar i publicist⁶²

---

⁶² Hvala i pozdrav!

Potpisite i mene, ali ogorčen sam i razočaran. Ovaj pokušaj je neucinkovito i zakašnjelo formiranje "vatrogasne postrojbe"! Akciju je trebalo provesti preventivno.

Sada bi se - oprostite, bit ću "malo" ironičan - eventualno moglo npr. ići na prikupljanje potpisa NATO-u za vraćanje Svete Gere ili organizirati hodočašće do gore, ali s Kaptola na koljenima!

Ako ništa ne uspije uvijek se može poslati javnu čestitku "zubaru Anti Paveliću u suknji", "dr. Anti Paveliću u suknji", "Bakariću u suknji" i ostalim saborskim "braniteljima" hrvatskih nacionalnih interesa u hlačama i suknjama za "uspješnu transakciju"...!

Jer eto tek sada smo uravnotežena zemlja - što je bio naš stoljetni NAUM: na jugu imamo beha Neum, a na sjevernom dijelu Jadrana smo dobili novi NE-UM! Odličan temelj za pobunu novim generacijama (ako ih bude dovoljno takvih - kao u Tuddmanovo vrijeme - ali mislim da hoće...!)

Bože, čuvaj Hrvatsku!

Damir Kalafatić
Marija Kalafatić
Dr. sc. Dalma Kalogjera
Virginia Kapic
Marijan Karabin, prof., hrv. književnik, Švicarska
Akademik Andrija Kaštelan
Prof. dr. sc. Ivan Katavić
Mr. sc. Anita Katić
Ivan Katić, industrijalac, Cleveland, Ohio, SAD
Slavko Katić, industrijalac, Cleveland, Ohio, SAD
Prof. dr. sc. Drago Katović
Prof. dr. sc. Vladimir Katović
Dragan Kezić
Dragica Kezić, oec
Ivica Kirin, Čakovec
Prof. dr. sc. Dubravko Klabučar
Doc. dr. sc. Milica Klaričić Bakula
Ružica Klaričić, umjetnica
Ante Klarić, podpredsjednik „Forum hrvatske sloge“
Ivan Klarić, umirovljenik
Damir Knežević, dipl. oec., Zaprešić
Matej Knežević, student
Alojzije Kokorić, ing.
Darko Kolić -član uredništva društvenih obavijesti glasila
H.K.Z-e Švicarska
Nikša Koncani, dipl.ing. elektrotehnike

Svima pozdrav i blagoslov!
Don Angelo

Don Angelo,
Na njih nije imao utjecaj ni ono lijevo-desno pismo. Dakle, ne bi ništa pomoglo. Može pomoći samo ako na izborima pokažemo da je hrvatska opcija jaka i ako naš kandidat tako dobro prođe da može biti stup novog okupljanja. Ako ovo pomogne tom cilju - ipak ima smisla :)
Vaš, Joško

Prof. dr. sc. Ivan Kordić
Marjan Kos, direktor, ing. Graditeljstva
Akademik Ivica Kostović
Danijel Kotlar, dipl. ing., umirovljeni brigadir
Ljudevit Kotnik, dipl.ing.
Nedjeljko Kovacavić, Cleveland, OHIO, SAD
Marija Kovač, umirovljenica, Offenbach
Mijo Kovač, Čakovec
Mate Kovačević, novinar i publicist
Barbara Kovačić, prof.
Kuzma Kovačić, akademski kipar
Vinko Kovačić, profesor
Stjepan Kovač, prevoditelj
Marina Kralik Uremović, prof.
Dipl. iur. Ivica Kralj, Labin-Rabac
General Marinko Krešić, predsjednik udruge Hrvatski
generalski zbor
Krešimir Krišto, dipl. oec.
Krešimir Krivdić, prof., Zagreb
Prof. dr. sc. Šimun Križanac
Vesna Križanac umirovljenica
Mladen Križanić, Karlovac
Krešimir Krsnik, dipl.ing.
Želimir Kršulović
Dr. st. Petar Kružić, Stuttgart
Tomo Kucinić, Cleveland, Ohio, SAD
Dragutin Kušan, umirovljenik
Marica Kušan, umirovljenik
Ruža Kutleša, prof.
Danica Ladavac, kućanica
Prof. dr. sc. Slobodan Lang
Vjekoslav Lasić, svećenik, dr. teologije
Ante Latinac
Dr. sc. Damir Letinić
Fra Zvezdan Linić

Ivica Lipovac, strojarski tehn. Švedska⁶³
Dr. sc. Inga Lisac, geofizika
Dr. med. Antun Lisec
Srđan Listeš, vatrogasni tehn.
Akademik Bozidar Liščić
Ante Livajić, umirovljenik, Stuttgart, S.R. Njemačka
Prof. Ive Livljanić, veleposlanik u m.
Dipl. glumica Vitomira Lončar
Dr. sc. Davorin Lovrić, Zagreb
Ivica Luetić, novinar
Katica Lukacić, dipl. ecc.
Zvonko Lukacić, akad. slikar
Josip Lukić, obrtnik, Slav.Prnjavor
Dr. sc. Mate Ljubičić, epidemolog
Marija Ljubić, oec.
Jasna Maceković, dipl.ing.
Mladen Maceković, dipl.ing.
Ante Madunić, odvjetnik
Ivana Madunić, oec Tomislavgrad
Marko Magdalenić, prof. – Katolički bogoslovni fakultet,
Zagreb
Mladen Magdalenić, akademski montažer
Blažena Magdić
Ivan Magdić, umirovljeni časnik HV
Maja Magdić-Hanžek, dipl. iur.
Anka Mahmutović, teolog, stručni suradnik za zapošljavanje
Dr. Ivan Majdak, podpredsjednik „Foruma hrvatske sloge“
Zvonko Majić, umirovljenik

---

⁶³ Dirnut svim ovim događanjima, pa može se reći u zadnjih deset godina u Nasoj lijepoj Hrvatskoj, ne mogu ostati ravnodušan i ne dati svoju potporu listi da se pitanje granica sa Slovenijom umjesto političkog odlučivanja arbitražom rješava samo na međunarodnom sudu pravde. Podržavam gospodina profesora Miroslava Tuđmana u svim njegovim stavovima o Hrvatskoj, Hrvatskoj u EU i svijetu i njegovu kandidaturu za predsjednika. Ako budem imao mogućnosti da glasam, pošto živim u Švedskoj glasovati ću za prof. Tuđmana.

Marijan Majstorovic, novinar i publicist
Prof. dr. Sime Malenica, Pariz
Hrvoje Malinar, dipl. ing. geologije, konzervator savjetnik u m.
Marta Malinar, znanstveni statističar u m.
Denis Malnar, medicinski tehničar, Rijeka
Jerko Malovan dipl. pravnik
Mila Malovan, oec.
Sanja Mamić dipl. ing. građ., Zagreb
Prof. dr. sc. Ljubo Marangunić
Mate Maras, književni prevoditelj
Mato Marčinko, dipl. iur, pjesnik, publicist, dugogodišnji
politički zatvorenik
Dr. Radoslav Marić, ABOG, LMCC, FLEX, ECFMG
Ivica Marijačić, novinar, glavni urednik 'Hrvatskog lista'
Ivana Marijić, studentica, Slavonski Brod
Ljerka Marinković, obrtnik
Tonči Marinković, bivši politički zatvorenik
Slobodan Bob Markić, p. eng.
Marija Markić, CTC
Marinko Markić
Mr.sc. Koraljka Marušić dr. med.
Mr.sc. Zvonko Marušić, dr. stomatologije, spec. ortodont
Andrija Marić, poduzetnik, Cleveland, Ohio, SAD
Ivo Masina, Cleveland, Ohio, SAD
Milka Masina, Cleveland, Ohio, SAD
Miško Maslač, Cleveland, Ohio, USA
Ivica Matanić, Zagreb
Ivan Matarić prof., predsjednik Hrvatske kulturne zajednice u
Švicarskoj
Petar Matić, dipl. iur
Akademik Slavko Matić
Mijo Matijević, carinik
Slavko Matijević, električar, Stuttgart, S.R. Njemačka
Prof. dr. sc. Zlatko Matijević
Dr. sci. Josip Matjan, dipl. ing.
Zoran Matulić
Prof. dr. sc. Tomislav Matusinović

Andrija Mažić, službenik
Domagoj Medić, Zagreb
Mr. sc. Lujo Medvidović, odvjetnik
Mirjana Medvidović, učiteljica
Dr.sc. Miroslav Međimorec
Ivica Mesić, dipl. iur.
Anton Miculinić, Čavle
Nikolina Mičić, dipl. ing.
Dr. sc. Jadranka Mičić Hot, docentica
Radoslav Mijić, umirovlj.
Dr. sc. Mario Mikolić, umirovljenik, Pula
Marko Mikulandra, književnik i redatelj
Slavica Mikulandra, glumica
Damir Mikuličić, dip. ing., nakladnik
Tomislav Mikulić, akademski slikar grafičar
Miroslav Mikuljan, filmski redatelj
Primarijus dr. sc. Marica Miletić-Medved, dr.med.,
spec.epidemiologije
Biserka Milinković, Kanada⁶⁴
Marko Milinković, umirovljenik, Varaždin
Ivica Miloš, dipl.ing.
Mr. sc. Anđelka Milošević
Josip Miljak, predsjednik Hrvatske čiste stranke prava
Bosiljko Mišetić, odvjetnik
Krešimir Mišetić
Prof. dr. sc. Nikola Mirošević
Ana Mocnaj, profesorica, Montreal, Kanada
Ratimir Mocnaj, dipl.ing., Montreal, Kanada
Ninoslav Mogorović, predsjednik Kluba hrvatskih povratnika
iz iseljništva 'Krasna zemljo', Pula
Nikola Mulanović, Mokošica

---

⁶⁴ Molim Vas uključite moje ime - ovo što rade naši državni predstavnici je sramota... I ja sam dio hrvatskoga naroda iako živim u Kanadi.

Molim javite što da mi ovdje radimo da bi spriječili raspadanje i dijeljenje naše domovine za koju su toliko dali svoje živote...

Prof. dr. don Josip Mužić
Gordana Nemet, umirovljenica
Marcela Nemet, dipl.ing. matematike
Roman Nemet, poljoprivrednik
Mate Nevistić poduzetnik
Prof. dr. fra Andrija Nikić, predsjednik Hrvatskog kulturnog društva Napredak Mostar sa svojih 1092 člana
Prof. dr. sc. Milan Nosić⁶⁵
Javor Novak, spisatelj
Akademik Slobodan Novak
Vladimir Novak, Zagreb, umirovljeni povratnik iz SAD
Vinko Novinc, ing. građ.
Tomislav Nürnberger, dipl. ing. Matematike
Mr. sc. Goran Olujić, dipl. inž.
Željko Olujić, odvjetnik
Anđelka Orlić, umirovlj.
Michael Pack, Predsjednik Koordinacije HDZ UK i povjerenik Hrvatskog Svjetskog Kongresa UK
Zvonimir Pandžić, dipl. inž.
Dr. Ing. Marijan Papich
Karlo Papić, umirovljenik
Mr. sci. Josip Papković, dipl.ing. fiz.
Marija Papković, dipl. pravnica
Ivo Paradžik, umirovljenik
Mercedes Paradžik Robek, prof.
Ivan Patron, tesar, Stuttgart, S.R. Njemačka

---

⁶⁵ Štovani gospodine, suglasan sam da se raspiše narodni referendum o tzv. arbitražnom sporazumu u kojem stoji da će Slovenija imati izravni dodir s otvorenim morem što se može realizirati samo na štetu Hrvatske. Objavio sam knjigu o toj granici u kojoj su izneseni slovenski stavovi (www.maveda.hr), a sada piše hrvatsko viđenje toga problema. Granicu je jugoslavenska vlada odredila na ušću Dragonje u Sečovlju, a ne na prokopanom kanalu koji je uostalom iskopala Hrvatska. Treba pregledati zapisnike Vlade FNRJ iz toga vremena, a ne čitati zaključke u Službenom listu. Pozdravljam Vas i želim Vam uspjeh. Prof. dr. sc. Milan Nosić (Rijeka).

Valentina Paunović, magistrica religiozne pedagogije i katehetike

Prof. dr. sc. Davor Pavelić

Dr. Jurica Pavelić, podpredsjednik „Forum hrvatske sloge“

Dr. sc. Mate Pavković

Prof. dr. Dragutin Pavličević, zaslužni znanstvenik

Vesna Pavlović, poduzetnica, Zagreb

Prof. Dr. Davor Pavuna

Marko Hrvoje Pavuna

Ljerka Pazman, viši fizioterapeut

Marija Peakić-Mikuljan, književnica

Josip Pecaver

Ankica Pečarić, prof.

Akademik Josip Pečarić

Jelena Pečarić, prof.

Barbara Pečarić, student

Mario Pehar, dipl. ing. Agronomije

Jerko Pejšković, dipl. ing.

Nikola Pensa, odvjetnik

Demokrita Perić, Tomislavgrad

Dragutin Perić, Cleveland, Ohio, SAD

Prof. dr. sc. Nedjeljko Perić

Stipan Perić, dipl.oec, Tomislavgrad

Mr. sc. Marina Periša, prof.

Marija Perković, dipl iur, Split

Rade Perković, glumac

Lana Pervan, knjižničar

Zdeslav Pervan, zastupnik u osiguranju

Mr. sc. Damir Pešorda, kolumnist i profesor

Mile Pešorda, književnik⁶⁶

---

⁶⁶ Priključujem se mirotvornoj inicijativi za referendum i demokratsko, međunarodnopravno uređeno, rješavanje međudržavnoga spora između Republike Hrvatske i Republike Slovenije.

U pravitku šaljem kopiju svoga prosvjednoga pisma upućena predsjednici Vlade RH gospođi Kosor, na Svisvete, 1. studenoga u

---

01,00 sat, a kasnije i Hrvatskome saboru, s priloženom "Resolucijom DZ RS" od 28.10.2008.

---Original Message ----

From: Pešorda

To: predsjednica@vlada.hr

Cc: hina@hina.hr

Sent: Sunday, November 01, 2009 1:06 AM

Subject: protivljenje ARBITRAŽNOM SPORAZUMU slovensko-hrvatskom

Poštovana gospođo predsjednice Vlade Republike Hrvatske, Hrvatski sam državljanin, zauzet u demokratskoj i mirotvornoj izgradnji duhovno i gospodarski povezane Europe kao zajednice suverenih nacija i njihovih jezika i kultura, u kojoj bi se i hrvatski narod sa svojim jezikom i kulturom mogao još slobodnije i potpunije razvijati i samostojno sudjelovati u izgradnji boljega i pravednijega svijeta. Dakle, kao uvjereni europejac hrvatskoga materinskoga jezika i deržanstva, izražavam osobno protivljenje tzv. Arbitražnom sporazumu (sadržaju mu, tajnovitome načinu njegova pripremanja kao i najavi žurnoga prihvaćanja istog, bez javne rasprave ili referenduma, u državnom Hrvatskom saboru) kao nelegitimnom, duboko protueuropskom činu, koji je protivan i duhu (a, držim, i slovu) Ustava RH a također i međunarodnim konvencijama koje pravno uređuju odnose među državama i narodima. Povijesno prijateljstvo hrvatskoga i slovenskoga naroda te ono između Republike Hrvatske i Republike Slovenije, kao nedavnih saveznica u otporu velikosrpskoj komfašističkoj agresiji, moglo bi biti ugroženo ovakvim posve nelegitimnim izlaženjem hrvatskih vlasti ususret očitovanim teritorijalnim aspiracijama državnih vlasti RS na štetu Hrvatske (u prilogu: RESOLUCIJA o meji med RS in RH Državnoga zbora Republike Slovenije od 28.X.2008., s prvim člankom koji ustvrđuje da "Piranski zaliv in naselja ob Dragonji so slovenski!")), ovim posttotalitarničkim nastavljanjem urušavanja hrvatske suverenosti i samobitnosti i vitalnih interesa Hrvata kao staroga europskog državotvornog naroda, koji je, toliko okljaštren tijekom povijesti, danas sveden na "avnojevsku" Hrvatsku, i to onu koja je, pod serbokomunističkom okupacijom, ostala i bez čudesnih Hrvoja i još 27 hrvatskih sela u hrvatskoj Istri, prepuštenih 1950-ih

Zvonko Peteranac, prof.⁶⁷

---

godina SR Sloveniji. Nu, i ovako "umanjena", ona je velika i prelijepa ne samo Hrvatima i Hrvatima, nego i svim njezinim građanima i ljudima dobre volje koji je vole i poštuju kao božanski dar, kojim se ne trguje.

Svjestan, i u ovom doista povijesnom času, svoje državljske i kršćanske dužnosti i stvaračke obveze prema tisućljetnome jeziku hrvatskom koji je doma i u Savudrijskoj nam vali, podržavam Izjavu Komisije "Iustitia et pax" Hrvatske biskupske konferencije o hrvatsko-slovenskom razgraničenju, od 31. listopada, koju cijenjenom naslovu šaljem u privitku.

S poštovanjem,

Mile PEŠORDA, hrvatski književnik

Zagreb, 31.listopada 2009.

⁶⁷ Ja se zovem Zvonko Peteranac. Već živim u Kanadi preko 50 g. i 27 g. sam predavao matematiku na srednjim školama. U zadnjih 14 godina sam u mirovini i dolazim u HR sa mojom ženom svaku godinu i ostajemo nekoliko mjeseci.

Ne slažem se sa Gosp. V, Šeksom i njegovim i Vladinim predlozima što se tiče promjena ustava za prilagodbu o ulasku u Europsku neZajednicu, EU.

HR Vlada bi trebala, jasno i glasno, javno objaviti sve moguće, negativne i pozitivne prijednosti o ulasku u EU. To su i trebali, pa i morali isto tako napraviti prije HR ulazka u NATO, ali nisu. To je ne demokratsko i protuustavno postupanje prema svima HR građanima-glasičima koji borave u HR i izvandomovinstvu. Zašt????

KAO POJEDINAC, pogotovo ŽIVEĆI IZVAN DOMOVINE, I HR GRAĐANIN, JA SAM PROTIV IKAKVE PROMJENE HR USTAVA BEZ REFERENDUMA i jasnoga obrazloženja HR Vlade Hrvatskoj javnosti što se tiče ULASKA HR u EU. HR Vlada ne smije NIŠTA RADITI U TAJNOSTI i bez odobrenja HR građana-glasača, uključujući pregovore sa Slovenijom, EU, i drugima, itd..

S poštovanjem Zvonko Peteranac,

PS. Ja sam sada u Splitu do konca ovoga mjeseca, i ako trebate neke pomoći u bilo kakvome djelovanju što se tiče referendum, itd., ja sam na Vašem raspolaganju. U Kanadi sam preko DVADESTAK godina

Alojzije Petračić, umirovljenik
Prof.dr.sc. Mladen Petravić
Hrvoje Petrić
Monica Marta Petrić
Ana Petriško, Zagreb
Luka Petrović, dipl.ecc
Zlata Petrović, ekonomist
Prof. dr. Ivica Picek
Daniel Pinjusić, radnik
Nenad Piskač, književnik
Dr. sc. Mirko Poje, znanstveni savjetnik PMF-a
Mr. sc. Dora Pokaz
Vladimir Polgar, el. inženjer / umjetnik, Ottawa, ON, Kanada
Jasenka Polić Biliško, prof.
Dr. sc. Ivan Poljaković, Voditelj Centra za strane jezike,
Sveučilište u Zadru
Akademik Stanko Popović
Zoran Pranjković, dipl. inž. građ.
J. Ivan Prcela, urednik-autor knjige „!Hrvatski Holokaust“⁶⁸
Damir Primorac, Belgija
Mile Prpa, pravnik, slikar, pjesnik i kolumnist
Smiljan Prskalo, dipl. inž.
Filim Prlic, Berlin

---

predstavljao moje kolege u našem sindikatu, kao pregovarač, predsjednik sindikalnih odjela itd. Javite mi.

⁶⁸ Kao urednik-autor HRVATSKOG HOLOKAUSTA i inace hrvatski javni djelatnik sve tamo od godine 1957., slazem se s dr.Miroslavom Tudjmanom, s Tobom i sa svim nasim intelektualcima i istaknutim javim

djelatnicima da se slovensko posizanje za hrvatskim drzavnim teritorijem i slaganje Premijerke Jadranke Kosor s tim slovenskim ZAHTJEVIMA dade na referendum Hrvatima i drugim nehrvatskim drzavljanima Republike Hrvatske, i to na predsjednickim izborima od 27. prosinca ove godine. Skupa sa svima Vama, i ja sam U PRILOG arbitraze Medjunarodnog suda i PROTIV arbitraze EU.

Neka Tvoj Imenjaka i Zastitnika Hrvatske, Sv. Josipa, spasi R. Hrvatsku od moralnog kaosa!

Don Vinko Puljić, Stinjan - Pula
 Prof. dr. sc. Tanja Pušić
 Marijan Puškarić , operni pjevač⁶⁹
 Mile Radas, Cleveland, Ohio, SAD
 Jela Radas, Cleveland, Ohio, SAD
 Ivo Radeljak, Cleveland, Ohio, SAD
 Mira Radičević, dipl. oec.
 Ing. Nijo Radočaj, industrijalac, Cleveland, Ohio, SAD
 Marija Radoš, dipl oec Tomislavgrad
 Dipl. Ing. Franjo Radosevic, President, Radosevic Associates
 Vid Raguž - VIDRA, dragovoljac DR-a, Dubrovnik⁷⁰
 Katarina Rajčić, umirovljenica
 Željka Rajčić, kemijska tehničarka
 Prof. dr. sc. Milan Ramljak, podpredsjednik „Forum hrvatske
 sloge“
 Gordana Rašić, dr. med. Sesvete
Maša Ratković, rednica, Stuttgart, S.R. Njemačka
 Nedjeljko Razov, Cleveland, Ohio, SAD
 Sonja Razov, Cleveland, Ohio, SAD
 Dr. Stjepan Razum
 Ivica Relković, predsjednik Hrvatskog odgovornog društva
 (HOD)
 Milan Ribičić, dr. vet. med.
Jozo Rozić, umirovljenik, Stuttgart, S.R. Njemačka
 Božidar Ručević, dipl. ing.
 Akademik Davorin Rudolf, predsjednik „Forum hrvatske
 sloge“
 Igor Rupčić, dipl. ing.
 Vjera Ružević, umirovljenica
 Hrvoje Saban

---

⁶⁹ iz sveg srca podržavam ovu peticiju odnosno inicijativu za održavanjem referenduma o ovom prevažnom pitanju .

⁷⁰ Krajnje je vrijeme za otriježnjenje. Udružimo se kao i prije rata jer mi smo već stari da ponovo uzimamo ono najgore, ali ....

Dajemo punu podršku jednom pravom HRVATU . Krajnje je vrijeme da sami upravljamo i odlučujemo sami o sebi.

Ivo Sabljčić, ing. "consultant", sveuč. profesor, Argentina
Mato Sabljčić, kipar, Pula
Ivan Salopek, umirovljenik, Stuttgart, S.R. Njemačka
Neda Sarić-Rosandić, veleposlanica, Cleveland, Ohio, SAD
Mr. sc. Markus Schatten
Jakov Sedlar, redatelj
Dr.h.c. Josip Slibar, umirovljenik, Njemačka
Marija Slišković, predsjednica udruge Žene u Domovinskom ratu
Damir Smiljanić, mehaničar, Stuttgart, S.R. Njemačka
Gordana Smitka, službenica
Marijan Smitka, umirovljenik
Ivan Soldo, građ. radnik, Stuttgart, S.R. Njemačka
Prof. em. dr. sc. Ivo Soljačić
Dipl. ing. Zvonko Springer, direktor u mirovini, Austrija
Marina Spudić-Kušan, trgovac
Matea Spudić, studentica medicine
Luka Stamać
Marcela Stamać
Barbara Stanić, pjevačica
Stjepan Jummy Stanić, estradni umjetnik
Ivan Starčević, dipl. ing. ele.
Miljenko Stojić, teolog, književnik i novinar
Jaroslav Stučka, umirovljenik, Osijek
Vesna Svaguša, profesorica
Antonio Sudac, turistički službenik
Dragutin Sudac, umirovljeni policijski službenik
Ljiljana Sudac, upravni službenik
Berislav Suplika
Željko Susek, prof. povijesti umj. i dipl. sociolog, Umag
Ante Susnjara, Cleveland, Ohio, SAD
Emica Šantić, tajnica
Ante Šare, dipl.ing.el., sveučilišni nastavnik u mirovini i
Predsjednik HUV-a ("Hrvatska udruga vlasnika otuđene imovine za vrijeme fašističkog i komunističkog režima")
Ankica Šarić, knjigovođa, Zadar
Ivan Šarić, notar Uskoplje

Nediljko Šarić, pomorac, Zadar
Oskar Šarunić, novinar i snimatelj
Dražen Šepl, dipl.soc.rad.
Bruno Šerić, Mostar
Marta Šerić, Mostar
Milenko Šerić, Mostar
Ranka Šerić, Mostar
Josip Šestan, gospodarstvenik, Pula
Stjepan Šešelj, književnik
Milovan Šibl,
Željko Šiljeg, general-pukovnik
Ivanka Šimat, mr. pharm, Zadar
Marko Šimat, dipl.inž.
Mijo Šimić, dipl.ing u m.
Dario Šimunović, student prava, Antunovac
Nina Šincek, prof. Zagreb
Nelo Škabić, Pula
Marijan Škarić
Mr.sc. Ljubomir Škrinjar
Mr sc. Đuro Škvorc, umirovljeni časnik
Prof. dr. Hrvoje Šošić, dipl. ecc.
Domagoj Štefanac, student iz Zagreba
Smiljana Šunde, novinarka i publicistkinja
Prof. dr. sc. Marijan Šunjić
Jure Tabak, ugostitelj
Katarina Tadić, dipl.ing.
Miran Tadić, Cleveland, SAD
Prof. Ivana Tanovitski
Marko Tilošanec, student
Benjamin Tolić, filozof i publicist
Prof. dr. sc. Zdravko Tomac, podpredsjednik „Forum hrvatske
sloge“
Ivan Tomaš, umirovljenik
Petar Tomaš, prof.
Željko Tomašević, dipl.iur., pričuvni časnik HV
Prof. dr. sc. Ivan Tomašić

Ruža Tomić, Tomislavgrad
Mile Tominac, poduzetnik
Ana Tomljanović
Silvije Tomljanović, diplomirani profesor geografije
Ivana Torlak, gimnazijalka
Damir Tučkar, dipl. ing
Mr. sc. Gordana Turić⁷¹
Ing. Marinko Udina, pomorski strojar i klase, upravitelj stroja⁷²
Prof. dr. sc. Nikica Uglešić
Ivana Ujević, Split

---

⁷¹ Naraštaji su Hrvata ginuli za hrvatski teritorij i za opstanak Hrvatskoga naroda, pa tako i naša djeca u Hrvatskome obrambenom i osloboditeljskom Domovinskom ratu. Stoga - bez odluke svih Hrvata (i onih u inozemstvu, jer su itekako sudjelovali u ostvarbi obnove samostalne Hrvatske Države)- NITKO nema pravo niti otvoriti mogućnost promjene granica državnog teritorija, niti smješšati Državu u bilo koje "asocijacije".

⁷² Upravo sam dobio text referendumu i u potpunosti se slažem da takvu odluku treba ipak donjeti cijeli tuzemni (ponavljam rijec "tuzemni") hrvatski puk jer se tiče svih nas. Čudim se političkim vrhovnicima da sebi uzimaju za pravo donošenja tako dalekosežnih i važnih odluka a svijesni su da već davno obični građani nikako ne dijele mišljenje sa njima. Protivim se bilo kojoj ideji glede mjenjanja Ustava a u svezi načina glasanja za ulazak u EU. Ujedno želim svima skrenuti pozornost da isto tako kako postoji tzv. ulazna strategija u EU, trebala bi ustavom postojati i opcija na koj način hrvatski građani mogu izjasniti se i o izlasku iz EU što iz povijesti valjda smo trebali naučiti da "ništa nije zauvijek". Stoga vam predlažem da se pokrene i proces dodavanja u Ustav način kako hrvatski građani mogu izjasniti se da ne žele više u budućnosti biti u EU.

Kao argument za vašu inicijativu dovoljan je argument nevjerodostojnost naše Vlade a i sama činjenica da Slovenija izgledno će provesti referendum o arbitraži. pa zašto i mi to nebi uradili?

Ujedno, po pol. opredeljenju sam više lijevičar negoli desno orijentiram ali ovaj put uopće nije bitno biti "crn ili plav", u pitanju je zbilja zajednička budućnost sviju Hrvata a pogotovo nas koji živimo u Hrvatskoj. Bezrezervno podržavam vašu ideju i akciju te slobodno i moje ime dodajte na priloženu listu.

Vedran Ujević, Split
Prof. dr.sc. Kosta Urumović
Dr. Sonja Urumović, liječnica
Prof. Vera Valčić Belić
Ivan Valek, podpredsjednik „Forum a hrvatske sloge“
Franjo Valentić, Cleveland, Ohio, SAD
Ivan Varemina, dipl.ecc.
Aron Varga, dipl. ing.
Dragica Varga, odgojiteljica u m.
Mislav Vedriš, dipl. ing. šum.
Dr. sc. Ivo Velić, znanstveni savjetnik
Ivica Vidić, alatničar, Stuttgart, S.R. Njemačka
Vinko Višić, elektrotehničar, Split
Domagoj Vlahović, menadžer u m., Argentina
Vesna Vlahović Frković, "CO" u m., Argentina, Brazil
Nevenka Vlaić, dipl. oec.
Zdravko Vlaić, dipl. ing.
Dean Vodicka, bacc.med.techn., Bakarac
Mr. Marina Vokić Žužul, podpredsjednica „Forum a hrvatske sloge“
Mr. sc. Božena Volarić
Prof. dr. sc. Vladimir Volenec, Član suradnik HAZU
Prof. dr. sc. Rudolf Vouk
Andrija Vrane
Stjepan Vrbanec, Čakovec
Ante Vrdoljak, vozač
Igor Vrdoljak, odvjetnik
Ljubica Vrdoljak, gradska vijećnica u Splitu
Dr. sc. Davor Vrsaljko, znanstveni suradnik i kustos
Mirko Vučić umirovljenik
Tomo Vujica, obrtnik, Pula
Marijana Vukadin, tajnica uprave
Ivan Vukić, građevinski tehničar
Marija Vukić, med. sestra
Antun Vuković dipl.građ.teh. Stuttgart, S.R.Njemačka
Suzana Vuksan, knjigovotkinja

Ivan Vuković, ing. brodstojarstva
Petar Vulić, književnik⁷³
Dragan Zadro, producent, Knin
Barbara Zagorac, umirovljenica
Mladen Zelić, dipl.ing elektrotehnike, prof. matematike i fizike,
Split
Miroslav Zemljak, inž.
Milan Zoretić, ing. poduzetnik, sveuč. profesor elektronike,
Argentina
Branko Zovko, Cleveland, SAD
Blago Zovko, Cleveland, SAD
Drago Zovko, dipl. iur.
Marko Zovko, Cleveland, SAD
Ivan Zugcic, časnik HV, Pula
Prof. dr. sc. Ivan Zulim
Denis Žagrić, trgovac, Pula

---

⁷³ TUDI TUKAJ JE HRVAŠKA!

Drugovi sabornici (čast iznimkama) koji ste glasovali: ZA potpisivanje Arbitražnog sporazuma s Republikom Slovenijom zaboravili ste nešto jako, jako važno da: **Vox populi - vox Dei!**

Mi s Vama ne želimo ići čak niti u Crkvu, a kamoli u Europu (koja je izbacila i Boga iz vlastitog Ustava!), **mi ostajemo u Hrvatskoj!**

Zaboravili ste i još nešto zbilja prevažno: da parafraziram *nestašnog* provokatora Joška Jorasa, slovenskog državljanina, koji ima obiteljsku kuću u zaseoku Mlini, na teritoriju Republike Hrvatske... da se zemlja kojoj Vi radite o glavi zove (vjerovali ili ne!) Hrvatska: **TUDI TUKAJ JE HRVAŠKA!**

Ne bilježim se s poštovanjem jer ga od mene, a vjerujem ni od kojega istinoljubivog Hrvata u RH (ili bilo gdje na kugli zemaljskoj!) uopće i ne zaslužujete!

Uz drugarski pozdrav

Petar Vulić

Ante Žanetić, bivši direktor australske banke, po profesiji učitelj i bivši igrač splitskog Hajduka, olimpijska zlatna medalja Rim 1960, kao i srebrna EURO 1960 Pariz⁷⁴

Barbara Žeruk, domaćica, Tribunj

Ivo Žeruk, umirovljenik, Tribunj

Prof. dr. sc. Tomislav Živković

Josip Žmegač, tesar, Stuttgart, S.R. Njemačka

Prof. dr. sc. Darko Žubrinić

Prof. dr. sc. Miroslav Žugaj

Akademik Josip Pečarić

---

⁷⁴ Cestitam na velikom uspjehu peticije za referendum sa lihvarskom Slovenijom, kao i sa lihvarskom EU.

Ovako treba pokrenuti mase Hrvata da glasaju za Dr Tudjmana, koji je u ovom momentu jedini uz Dr Jurcevic da bude predsjednik Hrvatske. Dr Tudjman i Dr Jurcevic bi se trebali sastati, i u ovom momentu Dr Jurcevic bi se trebao povuci i pozvati sve one, koji bi glasali za njega, da glasaju za Dr Tudjmana, jer inace rasipanje glasova drzavotvornih Hrvata, moze se dogoditi, da velelopov iz Splita, Vidosevic, kojeg podrzava veleizdajnik Mesic, kao i Bandic budu isli u drugi krug, a to bi bila prava katastrofa za Hrvatsku. Treba narod pozvati da masovno izadju na izbore i glasaju za Dr M Tudjmana. Trebalo je vec davno stvoriti novu dezavotvornu stranku, jer kako vidim Ruza Tomasic radi sporo sa novom strankom prava, koja je trebala biti najveca drzavotvorna stranka.

OTVORENO PISMO HRVATSKOJ TELEVIZIJI

Sučeljavanje predsjedničkih kandidata na Hrvatskoj Televiziji 20. studenoga navečer je najkvalitetniji program jačanja demokracije u Hrvatskoj u zadnjih deset godina.

Čestitamo i zahvaljujemo gđi Hloverki Novak Srzić i g. Branimiru Biliću na odličnom vođenju.

Građani su imali prilike vidjeti odnos kandidata prema strateškim pitanjima hrvatskih granica, odnosa sa Europom, poštovanja dostojanstva ljudi i naroda, vjeri, razvoju gospodarstva, školstva, odgovornosti prema Hrvatima izvan Hrvatske i drugog. Vidjeli smo snažnu raspravu što Hrvatska treba i što može učiniti. Vidjeli smo i karakterne crte kandidata, samopouzdanje, jasnoću, povjerenje u budućnost, tolerantnost i državnništvo.

Predsjednik Republike se bira na razdoblje od pet, odnosno deset godina. To je razdoblje dovoljno dugo da se ocijeni kako su se Predsjednik, ali i cijela vlast i politika pa i Hrvatska uopće sve do svake obitelji i čovjeka suočili i rješavali probleme kao i iskoristili mogućnosti razvoja.

Izbor predsjednika je okupljanje budućih suradnika u vođenju države, suočavanje sa građanima i preuzimanje svih i svakog od nas, a ne samo kandidata i budućeg Predsjednika/ce na odgovornost i ljubav za Hrvatsku.

Vrijeme od 1990. do 2000. bilo je biblijsko vrijeme Hrvatske slobode, uvođenja demokracije, obrane i preuzimanja odgovornosti za budućnost vlastitog naroda. Bilo je to vrijeme neponovljivog uspjeha koje svojom snagom potiče i na kritičko sagledavanje propuštenog.

Po prvi puta u modernoj povijesti 2000 godine imali smo mogućnost uživati slobodu u miru. Nikada Hrvatska nije imala veće mogućnosti i nikada nije više propušteno. Ovakva politika vođena kroz deset godina oštetila je i razočarala gotovo svakog u Hrvatskoj. Zbog toga se proširio pesimizam i opće odbacivanje politike. Velika odgovornost za to leži na na

Hrvatskoj televiziji, jer nije njegovala političko ozračje kakvo smo imali prigodu vidjeti u spomenutoj emisiji. O tome nam svjedoče i prigovori pojedinih kandidata o ogromnoj razlici u tretmanu u hrvatskim medijima, a posebno na televiziji.

Ipak, uvjereni smo da nema razloga za pesimizam. Hrvatska je lijepa, naša je, bogata je i vlastitim radom, pameću i ljubavi možemo je učiniti uspješnom, sigurnom, ponosnom i sretnom. Zbog odgovornosti za Hrvatsku, budućnosti svakog građanina i svih kandidata, trebamo imati priliku za što više ovakvih emisija s kandidatima, da čujemo njihove stavove, upoznamo ih kao ljude i tako formiramo vlastite stavove, te kao birači odlučimo kome ćemo povjeriti da nas povede u zajedničko stvaranje Hrvatske.

Zbog ovakvih potreba nas građana tražimo da se ovakve emisije do izbora održavaju najmanje jednom tjedno. Ovo tražimo u ime svih hrvatskih građana, poštivanja medijskih sloboda, razvoja demokracije i odgovornosti za hrvatsku budućnost.

Zagreb, 21. studenoga 2009.

Akademik Ivan Aralica

Akademik Borislav Arapović (Inozemni član Ruske akademije znanosti)

Stjepan Asić, dizajner, predsjednik AHK (Australско-hrvatskog kongresa)

Don Miljenko Babaić

Marijan Babić, ing. cest. prometa

Nenad N. Bach, skladatelj (New York, SAD)

Tihomir Bajtek

Miljenko Baloković, knjižničar

Marin Belančić, nakladnik i dragovoljac Domovinskog rata

Božica Belančić

Katarina Belančić, prof.

Karolina Belančić, fiz. terapeutica

Kap. Darko Belović

Petar Bezjak, ekonomist i bivši predsjednik Hrvatskog studentskog zbora

Vlatko Bilić, dipl. ing. arh.
Damir Borovčak, dipl. ing., samostalni publicist
Dr.sc. Srećko Botrić, doc
Josip Botteri Dini, akademski slikar, predsjednik Ogranka
Matice hrvatske u Splitu
Mr. sc. Tomislav Bradić
Branko Bralić, fotograf
Ivica Brešić, magistar ekonomije
Juraj Cigler, dipl.inž.grad., Čakovec
Prof. dr. sc. Marin Cikeš
Davor Cvitanić, dipl.ing
Joško Čelan, novinar i publicist, Split
Tomislav Čolak, profesor povijesti, Knin
Mirko Čondić, pukovnik HV u m.
Jadranka Čuljak-Duvnjak, odvjetnica, Osijek
Prof. dr. sc. Ante Čuvalo
Ikica Čuvalo, prof.
Marko Ćavar, umirovljenik
Mate Ćavar, pjesnik i publicist
Dr. Ružica Ćavar, dr. stomat. i dr. med., predsjednica
Hrvatskog pokreta za život i obitelj
Prim. Egidio Ćepulić, dr.med.
General Ljubo Ćesić Rojs
Prof. dr. sc. fra Šimun Šito Ćorić, nacionalni koordinator
Hrvatskih kat. Misija u Švicarskoj
Prof.dr.sc. Vlado Dadić
Prof. dr.h.c. Nikola Debelić
Zlata Derossi, prof.
Julije Derossi, knjiž.
Davor Dijanović, student
Admiral Davor Domazet Lošo
Prof. Tomislav Držić, novinar i urednik "Hrvatskog lista"
Drago Duvnjak, dipl. ing.
Silvana Dvornik, dipl.ing.
Željko Dvornik, ing.
Prof. dr. sc. Neven Elezović
Prof. dr. sc. Radoslav Galić

Dunja Gaupp, menadžer prodaje
Osvin Gaupp, dipl. el. ing.
Danica Glavaš
Vlado Glavaš
Tomo Gložinić, sudac vrhovnog suda u mirovini
Frano Grbavac
Mate Grbavac
Ivica Grgić, glavni urednik portala:
<http://www.lijepanasadomovinahrvatska.com>
Josip Grgić, mag. oec, stručni suradnik, Ploče
Prof. dr. sc. Vinko Grubišić
Petar Hinić, predsjednik Hrvatske kulturne zajednice, Stuttgart
Anđela Hodžić, ing. informatike
Elamer Hodžić, student
Karolina Hrastović, vjeroučiteljica
Branko Hrkač, sam. likovni umjetnik
Mr. sc. Božidar Ivanković
Kornelija Ivoš, sluzbenica
Dr. sc. Domagoj Jamičić, znanst. savjetnik
Akademik Dubravko Jelčić
Tomislav Jonjić, odvjetnik, publicist, glavni urednik
Političkog zatvorenika
Prof. dr. sc. Drago Katović
Doc. dr. sc. Milica Klaričić Bakula
Alojzije Kokorić, ing.
Prof. dr. sc. Ivan Kordić
Stjepan Kovač, prevoditelj
Mate Kovačević, novinar i publicist
Matej Knežević, student
Prof. dr. sc. Slobodan Lang
Dr.sc.Damir Letinić, Zadar
Prof. Ive Livljanić, veleposlanik u m.
Ivica Luetić, novinar
Prof. Dr. sc. Aleksandar Lutkić
Prof. dr. sc. Mate Ljubičić, epidemolog
Ante Madunić, odvjetnik

Marijan Majstorovic, novinar i publicist
Marta Malinar, znanstveni statističar u m.
Prof. dr. sc. Ljubo Marangunić
Marija Markić, CTC
Slobodan Markić, P. Eng.
Rajka Martinec Mladinić, dipl. ing.
Dr. sc. Josip Matjan, die
Stipe Medvidović
Ivana Medvidović
Marijan Medvidović
Jela Medvidović-Grbavac
Dr. sc. Miroslav Međimorec
Ivica Mesić, dipl. iur.
Dr. sc. Jadranka Mičić Hot, docentica
Marko Mikulandra, književnik i redatelj
Slavica Mikulandra, glumica i pjesnikinja
Miroslav Mikuljan, filmski redatelj
Marko Milinković, umirovljenik, Varaždin
Petar Mladinić, prof.
Ninoslav Mogorović, predsjednik Kluba hrvatskih povratnika
iz iseljništva 'Krasna zemljo', Pula
Nikola Mulanović, Mokošica
Prof. dr. fra Andrija Nikić, predsjednik Hrvatskog kulturnog
društva Napredak Mostar
Dr. Ing. Marijan Papić
Mr. sci. Josip Papković, dipl. ing. fiz.
Ivo Paradžik, umirovljenik
Marija Peakić-Mikuljan, književnica
Ankica Pečarić, prof.
Akademik Josip Pečarić
Prof. dr. sc. Nedjeljko Perić
Mr. sc. Marina Periša, prof. geologije i geografije
Marija Perković, dipl iur, Split
Mr. sc. Damir Pešorda, kolumnist i profesor
Mile Pešorda, književnik i urednik
Daniel Pinjusić, radnik
Jasenska Polić Biliško, prof.

Akademik Stanko Popović
Davor Potočnjak
Mario Potočnjak
Damir Primorac, Belgija
Dr. Stjepan Razum
Božidar Ručević, dipl. ing.
Jakov Sedlar, redatelj
Marija Slišković, predsjednica udruge Žene u Domovinskom ratu
Prof. em. dr. sc. Ivo Soljačić⁷⁵

---

⁷⁵ U pravitku Ti šaljem crticu koja je objavljena u jučerašnjem Večernjem. Možda će barem malo koristiti iako se u množini objavljenog materijala ovakva crtica lako izgubi.

Jedno je sigurno kraj ovakvog ponašanja medija Izbori nikako nisu demokratski.

Pozdrav i svako dobro Ivo

19. 11. 2009.

HRT I PREDsjedNIČKI IZBORI

Još nije pravo ni počela kampanja za predsjedničke izbore, a već se mogu uočiti mnoge nepravilnosti na koje bar za sad nitko nije reagirao. To se osobito može uočiti u emisijama HRT-a. HRT je javna a ne komercijalna televizija, pa bi trebala u svojim emisijama jednako tretirati sve kandidate za predsjednika Republike koji su prema zakonskim propisima ravnopravni. Međutim to se ne događa. HRT daje prednost četvorici ili petorici kandidata koji prema njihovu mišljenju imaju šanse na izbor, a druge kao da je već unaprijed otpisala i jedva ih ili nikako ne spominje. Kako su emisije HRT-a vrlo mnogo gledane, takav tretman ima vrlo velik utjecaj na mišljenje i stav velikog broja birača, koji nemaju objektivne mogućnosti da se potpuno jednakopravno upoznaju sa svim kandidatima. Dakle HRT potpuno protuzakonito preudicira izborne rezultate u korist od nje već određenih kandidata, ne dajući pri tom pravo drugim kandidatima da se ravnopravno natječu. Mislim da je ovakav rad i postupak potpuno

Barbara Stanić, pjevačica
Stjepan Jimmy Stanić, estradni umjetnik
Fra Miljenko Stojić
Jaroslav Stučka, umirovljenik, Osijek
Ante Šare, dipl.ing.el., sveučilišni nastavnik u mirovini i
Predsjednik HUV-a ("Hrvatska
udruga vlasnika otuđene imovine za vrijeme fašističkog i
komunističkog režima")
Oskar Šarunić, novinar i snimatelj
Mr.sc. Ljubomir Škrinjar
Mr sc. Đuro Škvorc, umirovljeni časnik
Prof. Ivana Tanovitski
Prof. dr. sc. Zdravko Tomac
Mile Tominac, poduzetnik
Damir Tučkar, dipl.ing.
Nevenka Vlaić, dipl. oec.
Zdravko Vlaić, dipl. ing
Prof. dr. sc. Rudolf Vouk
Dr. sc. Davor Vrsaljko, znanstveni suradnik i kustos
Marijana Vukadin, tajnica uprave
Daniel Mathew Zakarija, dia, aia
Mladen Zelić, dipl.ing elektrotehnike, prof. matematike i
fizike, Split
Prof. dr. sc. Ivan Zulim
Ante Žanetić, bivši direktor australske banke, po profesiji
učitelj i bivši igrač splitskog
Hajduka, olimpijska zlatna medalja Rim 1960, kao i srebrna
EURO 1960 Paris
Prof. dr. sc. Tomislav Živković
Prof. dr. sc. Darko Žubrinić

---

protuzakonit i da direktno utječe na demokratsko pravo građana na
slobodan izbor predsjednika RH.

Ivo Soljačić

RASIZAM DOMAĆIH SLUGU, ZAGREB, 2013.

TUĐMAN I KOSOR PROTIV SVJETSKIH MOĆNIKA

HDZ-a na pozije Oca hrvatske države akademika Franje Tuđmana noćna je mora mnogima u Hrvatskoj i izvan nje. Zato svi protivnici neovisne i samosvjesne hrvatske države visoki položaj prof. dr. Miroslava Tuđmana na izbornoj listi HDZ-a doživljavaju kao veliku opasnost. O tome piše Mate Kovačević u tekstu *Medijski vikend ratnici protiv Tuđmana* (HRSvijet 25. 11. 2011.).

Kovačević konstatira kako se je u kampanju napada na Tuđmana uključio i predsjednik Josipović:

Izvrtaњem činjenica kako srpsko zakonodavstvo omogućuje zaštitu hrvatskim braniteljima od međunarodnog progona, predsjednik je nedavno opetovao kako njegovi stručnjaci pripremaju tužbu Ustavnom sudu radi poništenja već u Hrvatskom saboru prihvaćena Zakona o ništavnosti srbijanskih i JNA pravnih akata, čime na međunarodnoj razini pokušava dovesti u pitanje legitimnost provedbe donesena zakona, koji je predložila Vlada na čelu s predsjednicom HDZ-a.

Ne treba dvojiti da će, ako “kurikavci” dođu na vlast, to i ostvariti. Ne zaboravimo da je Josipović autor i Deklaracije Sabora iz 2000. kojom je omogućeno suđenje hrvatskim generalima u Haagu. Ovo što najavljuje istovjetno je tomu. Generali su, znamo, osuđeni. Ostaje mu jedino potpuno oslobađanje njegovih srbijanskih uzora od bilo kakve krivnje za agresiju!

Naravno, svim ozbiljnijim komentatorima bilo je jasno da će takvu reakciju među tzv. ljevičarima izazvati Tuđmanov visoki položaj i vjerojatni ulazak u Sabor. Mnogo je zanimljivije kako to doživljavaju državotvorni Hrvati. Pogotovu zato što je teško razabrati radi li se tu o nerazumijevanju, nepovjerenju (s pravom zbog dosadašnje politike) u gđu Jadranku Kosor, ili zbog vlastitih ambicija.

Različitost tumačenja poteza prof. Tuđmana vidi se i u tekstu *Lukšić, Jonjić⁷⁶, Marušić, Richter i Buretić o Tuđmanovoj*

---

⁷⁶ HDZ ne može biti drugačiji nego što jest

„Sve dosad sam držao da je dr. Miroslav Tuđman pristojan i uglađen intelektualac kojemu nedostaje minimum strasti i elementarnog dara za politiku, što je, samo s drugim pobudama i drugačijom argumentacijom, nekoliko godina pred smrt shvatio i njegov otac, a potvrdio sav kasniji politički razvitak u Hrvatskoj.

Ništa se ne mijenja ni nakon što se M. Tuđman skrasio visoko na izbornoj listi HDZ-a. On u hrvatskoj politici znači malo ili nimalo, pa HDZ-u njegova kandidatura ne će osobito pomoći, iako se, vjerojatno, Jadranka Kosor nada da će na nju prijeći dio sjaja što ga prezime Tuđman još ima. Međutim, ako M. Tuđman doista misli da će on 'retuđmanizirati' HDZ (ma što to značilo), onda znači da sam do dramatičnih razmjera precijenio njegovu inteligenciju. Ako je pak svjesno pristao da se HDZ njime

potpori HDZ-u (Portal HKV-a, 28. 11. 2011.). Iako većina pokazuje duboko razumijevanje tog poteza, ovdje bih izdvoji samo komentar g. Vinka Buretića:

Angažman prof. Miroslava Tuđmana na strani HDZ-a, te niza javnosti poznatih osoba kao što su Ivan Aralica, Josip Pečarić, Dubravko Jelčić, Zdravko Tomac, Damir Krstičević i mnoštvo drugih nije nikakvo iznenađenje. Nakon što je predsjednica HDZ-a Jadranka Kosor podržala zahtjev 2200 hrvatskih intelektualaca Ban Ki-Moonu i Vijeću sigurnosti da puste na slobodu Gotovinu i Markača, i nakon što je Kukuriku koalicija najavila kako će dvotrećinskom većinom “zacrvenjeti” Hrvatsku, bilo je razumno očekivati okupljanje oko HDZ-a svih onih kojima je na srcu normalna, višebojna Hrvatska.

---

posluži, a hrvatskoj javnosti ipak servira drugačiju pripovijest, onda sam se pre naglio i kad sam ga smatrao pristojnim" – komentirao je potez prof. Tuđmana Tomislav Jonjić.

„No, bilo kako bilo, sve je to potpuno nebitno. Ono što je bitno, po mome sudu, jest sljedeće: primjer M. Tuđmana pokazuje kako je krajnje vrijeme da zagovornici tzv. trećeg puta shvate da oni pojedinci koji su nogirani iz HDZ-a, nikad ne će moći biti ni ideolozi niti nositelji toga trećeg puta, nego će uvijek biti svojevrсни trojanski konji, čekajući da ih pozovu i da se njima kao starom krpom posluže oni koji su ih jučer ponizili. Drugim riječima, zapravo je korisno da se to dogodilo, ako nam to pomogne shvatiti da se u novu trku ne ide sa starim konjima"- dodao je Jonjić.

„A što se samoga HDZ-a tiče, mislim da on ne može biti drugačiji od onoga što jest, što znači da je odavno trebalo tražiti druga rješenja. Ipak, za razliku od npr. M. Tuđmana, smatram da će optužnica protiv te stranke njoj pomoći na izborima. Upravo zbog prkosa će za HDZ glasovati i oni koji su napokon shvatili da priličan broj godina daju svoj glas onomu tko ga nije ni zaslužio niti opravdao" – zaključio je Jonjić.

Sve što bih više od toga rekao bilo bi ponavljanje onoga što su drugi već rekli o tomu.

Zapravo, g. Buretić očito vjeruje kako to mora svima biti očito. Istina je da sam dobio niz poruka koje pokazuju da to doista i jest mnogim državotvornim Hrvatima. Ali nije svima.

A priča se vrti oko naših brojnih otvorenih pisama, a slobodno možemo reći kako je ona nastavak onoga što se događalo na predsjedničkim izborima. Tada je poslije naših pisama podrške Thompsonu mnogima postalo jasno da se radi o skupini hrvatskih intelektualaca koja može ponuditi predsjedničkog kandidata kojega bi podržali državotvorni Hrvati. Kada sam ja u razgovoru za *Večernji list* potvrdio da mi doista o tome i razmišljamo i da imamo svoga kandidata, akademik Aralica je u *Hrvatskom listu* jasno stavio na znanje da smo, rukovodeći se načelom sv. Franje, mislili nagovoriti prof. dr. sc. Miroslava Tuđmana na to. Potom je Aralica ponudio HDZ-u da predlože kao zajedničkog kandidata prof. dr. sc. Andriju Hebranga, što je glatko odbijeno. A željeli smo samo da kroz takvu kandidaturu pokažu želju za povratkom na Tuđmanove pozicije!

O tome sam svojevremeno polemizirao s prof. dr. sc. Zdravkom Tomcem. U emisiji "Oči u oči sa Zdravkom Tomcem" obrazlagao sam zašto sam bio za odlazak HDZ-a u oporbu:

Ali ja sam protiv njih (...) zato što smatram da je za Hrvatsku bolje da oni nisu na vlasti, i da se među njima probude oni koji su protiv Pusićkine Hrvatske, da počnu govoriti, da se bore za pravu, istinsku Hrvatsku i za hrvatske vrijednosti, za hrvatske vrjednote. Bez toga vi imate jednu stalnu politiku u kojoj se ruši i ponos i dostojanstvo hrvatskog naroda.

Dakle, konstanta našeg djelovanja jest želja da Hrvatska ima jaku stranku na Tuđmanovim (zapravo na hrvatskim) pozicijama. Ili tuđmanovski HDZ ili okupljanje svih koji su na takvim pozicijama.

Zato sam još tada i sam obrazlagao kako nam, bez obzira na činjenicu što je Tuđman najbolji kandidat, puno može pomoći u očekivanoj medijskoj blokadi sama činjenica da se radi o jednom Tuđmanu. To i okupljanje svih državotvornih Hrvata oko tog prijedloga.

Naravno ni tada, kao ni sada, mnogi nisu imali razumijevanja za naš prijedlog. Najviše su nam zapravo odogli Katolička crkva u BiH i naši gospodarstvenici koji su svoje nade polagali u Milana Bandića. Dakle, u osobu, a ne u namjeru stvaranja jake državotvorne opcije u Hrvatskoj. Da su oni podržali hrvatske akademike, naši mnogobrojni “lideri” ne bi se ni javljali. Naravno, da su ti naši “lideri” podržali naš prijedlog, možda bi i ovi drugi odustali od Bandića i priklonili se nama. Tko to zna, ali činjenica je da sam odavno rekao, a ponovio i prije najnovijih pokušaja okupljanja državotvornih Hrvata:

“Oni su svi za zajednički nastup pod jednim malim uvjetom – da on bude vođa!”

Vidjeli smo kako je to izgledalo i pred ove izbore. Nisu svi “lideri” čak ni potpisali naše *Pismo Vijeću sigurnosti UN-a*.

Za razliku od njih, cijelu priču je razumjela ona od koje sam to najmanje očekivao – gđa Jadranka Kosor.

Ona je došla na vlast u trenutku kada su svjetski moćnici naredili Sanaderu da ode. Vjerujem da je to bilo zbog njegovih predsjedničkih ambicija. Ipak im je samo izbor Josipovića garantirao podršku u osudi naših generala. I doista su je i dobili.

Sa Sanaderovim nasljeđem, s dolaskom na vlast kako je ona i došla i s takvom sudbinom onoga koga je do tada slijedila, gđa Kosor nije ni mogla nego nastaviti politiku koju su vodili do tada. Kandidat za predsjednika postao im je “naš” Hebrang, koji se “ubio” dokazujući kako su mu gledišta bliska Mesićevim. Dakle, sve je govorilo da nema šanse da se HDZ približi tuđmanistima.

Ipak, opet je u središtu priče, kako je spomenuo i g. Buretić, bilo jedno naše otvoreno pismo. I to kakvo pismo. U njemu izrijeком kažemo kako je napisano “povodom rasističkih

Haaških presuda od 15. travnja 2011.” i u njemu kažemo za naše generale:

Zatočili ste ih i zato što su umjesto vas spasili sto tisuća muslimana u vašoj navodno zaštićenoj zoni Bihać, a poslije pokolja u također vašoj zaštićenoj zoni Srebrenica.

Podrška našem pismu od strane Predsjednice popraćena je i javnom objavom te podrške, što je poruka svima i vani (gđa Kosor je bila upoznata s činjenicom da je Pismo VS-u UN-u poslano i svim relevantnim veleposlanstvima i u Hrvatskoj i u UN-u) i doma o nevjerojatnom zaokretu. Od stranke koju je obilježilo provođenje britanske politike kroz one čuvane četiri riječi servirane od britanskih tajnih službi (*locirati, identificirati, uhititi, transferirati*) do podrške stavu o rasizmu svjetskih moćnika i javne objave iste!

Koliko je to snažna poruka svjedoči i činjenica da su svi mediji u Hrvatskoj prešutjeli tu njenu potporu Pismu i potpisnicima istog!

Slučajna podudarnost ili ne, odmah potom dolazi do osude cijelog HDZ-a. Odgovor HDZ-a jest kandidatura prof. Tuđmana. I dok je nama njegovo prezime trebalo pomoći u razbijanju medijske blokade, sada HDZ-u treba pomoći u medijskom linču kojemu je izložen. I mnogo više. Mate Kovačević u svom tekstu kaže:

Dovođenjem Kukuriku koalicije na Markov trg pokušava se uvesti novu ljevičarska diktatura, koja bi trebala realizirati bez otpora planove o uspostavi nove balkanske zajednice naroda. Na tom putu opet im se ispriječio jedan Tuđman pa ga, očito, po svaku cijenu treba spriječiti u njegovu naumu.

Naravno, tu posebne zasluge ima i gđa Kosor, koja se odvažila suprotstaviti se svjetskim moćnicima. Napadi na nju nastavit će se. Zato se već sada najavljuju (priželjkuje) njena smjena poslije (željenog im) izbornog poraza.

Za nju postoje dvije mogućnosti

– Vratiti se na Sanaderovu politiku i, možda, malo produljiti svoju eru u HDZ-u. Međutim, nema dvojbe da joj moćnici ne će zaboraviti ovu epizodu i da će možda završi kao Sanader.

– Nastaviti povratak tuđmanizmu i daljnje suprotstavljanje svjetskim moćnicima. Čak im treba staviti do znanja da im i planirani ulazak Hrvatske u EU ne će ići lako, ako nastave s takvom antihrvatskom politikom. Na predavanju na tribini Hrvatskoga katoličkog društva prosvjetnih djelatnika 19. listopada 2011. nešto takvo sam i predlagao:

Zato ponavljam ono što sam zahtijevao još 2002. godine na predavanju “Sramotni sud u Haagu” u Dubrovniku:

Hrvatska mora zatražiti od EU-a da ispuni samo jedan uvjet da bi mu se priključila:

Moraju nam se ispričati zbog sudjelovanja u velikosrpskoj agresiji na Hrvatsku!

Vidimo da ta agresija traje i danas, kao i njihovo sudjelovanje u njoj.

(...)

Čak bi i hrvatska Vlada – i pored svega što su dosada učinili – mogla postaviti takav uvjet. Jednostavno mogu reći kako su pokazali da oni mogu učiniti sve što je od njih traženo, dakle i ono najteže, a sada postavljaju i oni EU-u samo taj mali/veliki uvjet: traženje isprike. Da, gospodo iz EU-a, pokažite da su i vama, kao nama, važni ljudi!

Od Jadranke Kosor, koja je prihvatila tvrdnje o rasizmu svjetskih moćnika i prof. Miroslava Tuđmana koji je bio inicijator sakupljanja potpisa za to pismo, moglo bi se očekivati i tako nešto.

Neka svjetski moćnici shvate da dolazi vrijeme nove Hrvatske u kojoj mogu mrziti pojedine protagoniste, ali ih moraju i poštovati kada im pokažu kako imaju kralježnicu!

ŽIVJELA NAM ANTIFAŠISTIČKA, TJ BRANITELJSKA HRVATSKA, ZAGREB, 2015.

Tribina Hrvatsko slovo uživo

KAKO SE DANAS BRANI DRŽAVOTVORNO HRVATSTVO

Na tribini Hrvatsko slovo uživo, 9. travnja 2015., predstavljena je knjiga Davora Dijanovića Hrvatska u žrvnju jugosfere, a predstavili su je akademik Josip Pečarić, dr. sc. Damir Pešorda, Benjamin Tolić, Mate Kovačević, Stjepan Šešelj i autor. Donosimo tekst akademika Pečarića

Danas je doista poseban dan jer predstavljamo knjigu doista iznimna hrvatskog publicista Davora Dijanovića. Prije svega sve nas fascinira njegova mladost. O tome pišu i Tomislav Jonjić u Predgovoru i Damir Pešorda u Pogovoru. Pešorda piše:

S gospodinom Dijanovićem prvi put sam komunicirao prije godinu dana ili više kada me zamolio za razgovor za Portal Hrvatskoga kulturnog vijeća. Uočio sam ga već i ranije kao ozbiljnog, politički vrlo upućenog autora široke opće kulture. Logično mi je bilo pretpostaviti da se radi o publicistu srednjih godina pa sam se čudio kako to da ranije nisam primijetio njegove tekstove u tiskanim medijima. Gotovo cijeli život se bavim tekstovima, vlastitim i tuđim, stoga sam uistinu bio iznenađen zrelošću Dijanovićevih političkih analiza, ali i sigurnošću njegove rečenice. Za takvo što obično je potrebno

dulje političko, autorsko i životno iskustvo nego što ga čovjek u dvadesetim, po naravi stvari, može imati.

Slično Pešordi razmišljao sam i ja. Samo je moj zaključak bio drugačiji. Mislio sam da Davor Dijanović uopće ne postoji nego da je to pseudonim nekoga znatno starijega poznatog publicista koji se ne može koristiti svojim pravim imenom.

Izabrani članci, eseji i prikazi uvršteni u ovu knjigu, njih osamdeset i pet, napisani su u razdoblju od ožujka 2009. do veljače 2015. I doista je riječ o izabranim tekstovima, jer ih je Dijanović u ovom razdoblju objavio mnogo više. Primjerice u knjigu nije ušao razgovor sa mnom povodom neizbora prof. dr. sc. Ive Goldsteina u HAZU. A jedan kolega s fakulteta mi je tvrdio da je u tom tekstu bolje opisan sam slučaj nego u drugim mojim tekstovima. Trebam li uopće spomenuti da je za to najzaslužniji bio Dijanović?

Naslov knjige *Hrvatska u žrvnju Jugosfere* jasno definira Dijanovićevu publicistiku, tj. njegovu obranu državotvornog hrvatstva. Zato ne čudi što Jonjić već na početku svog predgovora govori o prastarom načelu prema kome se ne može istodobno služiti dva gospodara. U našem slučaju to je još pogubnije jer je jedan od ta dva gospodara vlastiti narod i interesi države vlastitog naroda, a drugi gospodar jesu oni koji rade protiv interesa toga naroda i njegove države. To je stalni problem koji imamo. Ja sam o njemu još u osamdesetim godinama prošlog stoljeća govorio kroz pitalicu:

Koja je razlika između četnika i Jugoslavena?

– Četnik je pošten četnik, a Jugoslaven je pokvareni četnik.

Naravno, još bi nama i najmanji problem bila velikosrpska politika da nju ne podržava Velika Britanija. Dijanović to itekako dobro zna pa je njegov prvi tekst u knjizi, zapravo studija: *Velika Britanija i balkanske integracije: jučer, danas, sutra!*

Iako su dobrim dijelom nastali kao reakcija na različite događaje u hrvatskome političkom, društvenom i kulturnom životu, slično autoru i ja smatram da tekstovi skupljeni u korice ove knjige imaju veću i trajniju vrijednost od pukoga zbroja članaka, eseja i prikaza objavljenih u periodici i na internetskim portalima, upravo zato što sustavno razobličavaju pojave sluganstva hrvatskih političara i medija. To je služenje stranim gospodarima, a protiv interesa hrvatskog naroda i hrvatske države.

Mislim da govoreći o tom sluganskom mentalitetu ne smijem zaobići ni svoj zavičaj. Poznato je da sam ja Bokelj, a o mojoj Boki Dijanović piše u prikazu knjige Đure Vidmarovića: Hrvatsko rasuće. Teme iz hrvatske dijaspore. Novoizabrani predsjednik Hrvatskog kulturnog vijeća piše o velikosrpskim i crnogorskim posezanjima i pritiscima na bokeljske Hrvate. Naravno, poznato je da su velikosrpski apetiti mnogo veći. Ja ga nazivam velikosrpski kompleks poznat kao hrvatska kulturna baština. Ponašanje Hrvati u Boki pokušavam opravdati šalom: Kada netko kaže Hrvatima Boke kotorske da je ustaša, onda prvo od njega pobjegnu svi Hrvati. A kada Hercegovcu netko kaže da je ustaša, onda ima besplatno piće do kraja života.

A istina je da su kao i u Hrvatskoj najveći problem oni koji za sebe kažu da su Hrvati, a zapravo su i danas Jugoslaveni. Dakle nije problem u vlastima. "Naši" su krivi što nema uloge kotorskog biskupa u Statutu tamošnje Bokeljske mornarice, odnosno što se u crnogorskim pravnim aktima o Bokeljskoj mornarici ne spominje sv. Tripun nego "kulturna ličnost". Pa

nedavno su u Crnoj Gori bili dani nacionalnih manjina i Hrvati su predstavljani u nošnji bokeljskih mornara.

Na kraju krajeva i mi u Zagrebu smo bili suočeni s dugogodišnjim nastojanjima da se izbací on "Hrvatska" iz naziva Hrvatska bratovština Bokeljska mornarica 809 Zagreb.

Zato je logičan završetak takvih Dijanovićevih tekstova veliki esej, koji bi se sigurno mogao tiskati kao posebna knjiga: Dogme i mitovi jugoslavenskih "antifašista"

Treba naglasiti kako Dijanović već u naslovu šalje svima jasnu poruku stavljajući pod navodnicima riječ "antifašista". Njemu je itekako poznata ona Churchillova kako će u budućnosti fašisti sebe nazivati antifašistima. To je na djelu danas u RH. Čak su osnovali i tzv. **Ligu antifašista. Iako sam i sam već pisao i govorio o fašističkom karakteru te Lige, ovdje ću ipak navesti ono što je nedavno u *Bujici* govorio prof. dr. sc. Andrija Hebrang.**

Prvo, Hebrang konstatira kako su neki od njih doista mogli biti antifašisti još 1945. da su se suprotstavili poratnim masovnim ubojstvima bez ikakvih suđenja civilima, djeci, ženama, starcima i ponekom vojniku. Umjesto da tako budu antifašisti oni su se pridružili ili do današnjeg dana opravdavaju te fašističke zločine i same zločince, pa to i njih same definira fašistima.

Drugo, Hebrang također ukazuje na 1991. Kada je Hrvatska bila izložena velikosrpskoj fašističkoj agresiji. Oni su se i te kako mogli uključiti u obranu domovine od te fašističke agresije i tako postati antifašisti, ali nisu. Dapače, sa simpatijama su gledali na tu fašističku agresiju, često je i pomagali, a i danas smo svjedoci da su mnogi od njih aktivni u provođenju velikosrpskog Memoranduma SANU 2, na čelu s dojučerašnjim predsjednikom RH Josipovićem.

Međutim, kada upozoravamo na to kako su "antifašisti" u današnjoj RH zapravo fašisti, moramo i stalno isticati činjenicu da danas u Hrvatskoj, vjerojatno i u cijelom svijetu, imamo jedine istinske antifašiste iz druge polovice prošlog stoljeća koji su pobijedili fašizam. To su hrvatski branitelji koji su pobijedili fašističkog agresora.

I to kako pobijedili! Pa vođa velikosrpskog fašističkog pokreta je svoje vojnike, u srazu s hrvatskim braniteljima, usporedio sa zečevima!

Treba li vas uopće podsjećati kako su navodni antifašisti u RH glavni u napadima na hrvatske branitelje, napadima na istinske antifašiste. A sigurno su glavni i u napadima na inicijativu sudca Turudića o zakonskom sankcioniranju napada na Domovinski rat jer Turudić zapravo traži da se na potpuno istovjetan način, kako je to i uobičajeno kada se govori o fašizmu, treba odnositi i na velikosrpski fašizam.

Naravno, uvijek treba računati i na činjenicu kako su mnoge tzv. antifašističke zemlje pomagale velikosrpski fašizam. Zato se može dogoditi da na osnivanju Fašističke lige, oprostite Antifašističke lige nazoči i norveški veleposlanik, i tako svima pokaže kako mu uopće ne smeta što je "antifašist" Tito deseti najveći zločinac u prošlom stoljeću. Veleposlanik Ofstad se još u svom pismu hvali kako vrlo dobro poznaje povijest regije, a to onda znači, kako kaže naš istaknuti kolumnist Marko Jurič, da on u Titovim masovnim i zvjerskim ubijanjima Hrvata ne vidi ništa što bi ga moglo pokolebati u namjeri davanja bezrezervne potpore osnivanju Antifašističke lige. U svezi s tim Jurič nas upozorava kako se Norveško veleposlanstvo često nalazi na popisu donatora raznih nevladinih udruga koje su izrazito antihrvatski usmjerene. Ja bih tu još napomenuo da kada Veleposlanik kaže kako poznaje povijest regije, priznaje kako mu je poznato da su uzori Miloševiću bili Hitler i

Mussolini. Npr. Veleposlanik sigurno zna kako je Hitler je govorio:

Njemačka će bitisvjetski faktor ili je neće biti.

A Milošević:

Srbija će biti cela ili je neće biti.

Ili Hitler:

Njemačka i Austrija su dva oka u istoj glavi.

A Milošević:

Srbija i Crna Gorasu dva oka u istoj glavi.

Ne treba zaboraviti da se među "antifašistima" našao bivši predsjednik RH Ivo Josipović, od HNES-a osuđen za etičku veleizdaju.

Dijanović se, međutim, ne zaustavlja samo na razobličavanju pojava hrvatskog sluganstva, već na kraju knjige piše o mnogim hrvatskim velikanima, na koje bi se svi trebali ugledati. Ante Starčević, Eugen Kvaternik, dr. Josip Frank, Antun Gustav Matoš, dr. Ivan Merz, dr. Iso Kršnjavi, Milan pl. Šufflay, Vinko Krišković, dr. Ivo Pilar, dr. Feliks Niedzielski, prof. Filip Lukas, dr. Mate Ujević, Petar Grgec, blaženi Alojzije Stepinac, prof. Ivan Oršanić, dr. Ivo Korsky, Bruno Bušić, Smiljana Rendić i na kraju Zvonko Bušić. Nema dvojbe da je Dijanović i ove eseje o velikim Hrvatima mogao izdvojiti kao posebnu knjigu. Međutim, jasno je da ovaj dio Dijanovićeve knjige daje kontrast onom sluganstvu o kojem govori i koji se opisuje u prvom dijelu knjige.

Svakodnevni napadi na hrvatske branitelje kakvi su oni protiv Stožera za obranu hrvatskog Vukovara ili onih protiv stopostotnih ratnih invalida iz šatora u Savskoj kao i odnos prema Veljku Mariću stalno nam pokazuju kako se ništa u

Hrvatskoj ne može pokrenuti nabolje sve dok sva vlast ne bude u rukama onih koji vole i svoju državu i svoj narod. Pobjeda Kolinde Grabar Kitarović pokazala je da je narod postao toga svjestan. Ali posao još nije gotov.

Zato Davor Dijanović zaslužuje našu zahvalnost ne samo što je objavio ovako vrijednu knjigu, već i zato što se ona pojavljuje u vremenu kada je i najpotrebnija.

Josip PEČARIĆ

Hrvatsko Slovo, 24. 4. 2015.

Portal HKV-a, 24. 4. 2015.

DNEVNIK U ZNAKU 'ZA DOM SPREMNI', ZAGREB, 2017.

24. 02. 2016.

PROF. DR. SC. SLOBODAN LANG: ODLAZAK PRIJATELJA

Sa prof. Langom sam prijateljevaio jkoš od vremena suđenja Virovitičanima na Vojnom sudu u Zagrebu. Najveći svjetski stručnjak za pitanja dobra upalio je tada veliku svijeću oko čijeg plamena se protestiralo iz dana u dan. Neki prosvjednici su u njemu vidjeli samo bivšeg člana CK SKH pa sam se upustio u raspravu s njima ukazujući na ono što je prof. Lang već do tada učinio da imamo našu Hrvatsku. Zajedno smo tada upalili i male svijeće pored samih vrata Suda – naši policajci su nas propustili do njih. Često smo se družili tako da me je doista pogodila vijest o njegovom odlasku:

*ODLAZAK ČUVENOG HRVATSKOG POLITIČARA Umro je
čovjek koji je Ivicu Račana potaknuo na povijesni potez*

Preminuo je hrvatski političar i liječnik Slobodan Lang, javlja dubrovački.hr. Bio je obnašatelj brojnih visokih političkih dužnosti. Široj je javnosti poznat kao suorganizator konvoja Libertas kojim se listopada 1991. pomoglo odsječenom Dubrovniku, organizirao je zaštitu za prognanike i izbjeglice u Hrvatskoj, organizirao i predvodio (zajedno s Hermanom Vukušićem) humanitarni Bijeli put pomoći za bolnicu u Novoj Biloj, čiju je organizaciju baš on inicirao te brojne druge. ... Humanitarni je rad nezaobilazni dio njegova životopisa. Ističe

se kad je pomogao kosovskim rudarima kad su 1989. štrajkali glađu (Stari Trg). Radio je u predraću na tome da bi se spriječili sukobi u Hrvatskoj i drugim republikama u Jugoslaviji. ... Bio je članom SKH, HDZ-a i poslije Demokratskog centra, gdje je predsjednikom glavnog odbora.

Bio je član Izvršnog vijeća grada Zagreba, sekretar Sekretarijata za zdravstvo, glavni nositelj skrbi za zdravlje svih sudionika Univerzijade u Zagrebu, posebni savjetnik Predsjednika RH Franje Tuđmana za humanitarna pitanja, zastupnik u Županijskom domu Sabora RH, veleposlanik u Ministarstvu vanjskih poslova RH i tako dalje.

Bio je sudionikom posljednjeg, 14. kongresa SKJ. Na poticaj Langa, Ivica Račan prilazi govornici i izjavljuje "da mi (izaslanstvo SKH) ne možemo prihvatiti Jugoslavensku partiju bez Slovenaca" te nakon toga i hrvatsko izaslanstvo napušta Kongres, što je označilo kraj vladavine SKJ.

Slobodan Lang rodio se 8. listopada 1945. Rodom je iz ugledne hrvatske židovske obitelji iz Vinkovaca. Djed mu je bio predsjednikom Židovske općine. Dolaskom na vlast režima koji je bio marionetom osovinske Njemačke, život im se našao u ugrozi. Pokušao ih je spasiti poznati dominikanac Hijacint Bošković; taj je Boškovićev čin polučio da je Lang "od djetinjstva odgajan u osjećaju zahvalnosti prema fra Hijacintu, dominikancima i svim fratrima".

U Zagrebu je Slobodan Lang pohađao osnovnu i srednju školu. Medicinu je završio u Zagrebu. Specijalizirao je socijalnu medicinu.

U doba hrvatskog proljeća predložilo ga se za prvog studenta prorektora u 300-godišnjoj povijesti sveučilišta u Hrvatskoj. Prvotni kandidat bio je Ivan Pađen, nakon čega se predložilo Langa, no Lang je otklonio tu mogućnost. Otac Slobodana Langa, Rikard Lang, istakao se u hrvatskom proljeću 1971. što se nije pridružio onovremenoj vrlo probitačnoj hajci na ljude, pa je tako spriječio progone kolega na zagrebačkom Ekonomskom institutu.[1]

Velike je znanstveničke karijere. Predavao je na Školi narodnog zdravlja Andrija Štampar, mostarskom Medicinskom fakultetu,

u SAD-u. Članom je uglednih inozemnih liječničkih udruženja. U uredništvu je hrvatskog časopisa Croatian Medical Journal. Pokrenuo je Prvi hrvatski kongres preventivne medicine. Osnovao je Hrvatski časopis za javno zdravstvo, kojeg je uređivao. Prepoznao je opasnost onda relativno nove bolesti koprnice (AIDS-a), tako da je zarana radi sveobuhvatna sprječavanja širenja te opake bolesti pokrenuo sveobuhvatnu akciju poučavanja građana o toj bolesti. Njegovim radom je grad Zagreb došao na čelno mjesto svjetskog pokreta Zdravih Gradova. Inicirao je osnivanje mostarskog medicinskog fakulteta.

<http://www.jutarnji.hr/preminuo-slobodan-lang/1526382/>

<http://dubrovacki.hr/clanak/82051/preminuo-je-slobodan-lang>

U tekstu kažu kako se Lang *ističe kad je pomogao kosovskim rudarima kad su 1989. štrajkali glađu (Stari Trg)*. Zapravo je bio jedini hrvatski političar koji se još tada javno suprostavio rastućem velikosrpskom fašizmu, a bez njegovog utjecaja na Račana na 14. kongresu veliko je pitanje kako bi se naša budućnost odvijala. I dok je bio savjetnik Predsjednika znali smo se ponekada naći. Bio je i na misi za sv. Tripuna u Dubrovniku u ratno vrijeme gdje smo mi članovi Hrvatske bratovštine Bokeljska mornarica 809. bili u posjeti kod župana a moji Bokelji iz Dubrovnika su željeli da ja dođem i predvodim ih u toj posjeti. To je draga uspomena jer je sveti Tripun istog dana kada i sv. Vlaha. Misa je bila u katedrali, sat vremena poslije mise za Sv. Vlaha, pa mi je velečasni rekao da pozdravni govor ne završim dok zbor iz crkve Sv. Vlaha ne dođe u Katedralu. Tako sam ja govorio i govorio, dok se moja supruga, koja nije znala o čemu se radi, preznojavala što sam govorio tako dugo.

Predvođenje konvoja Bijeli put dovelo je to toga da ga nazivaju i *spasiteljem Hrvata središnje Bosne*:

<http://poskok.info/wp/odlazak-spasitelja-hrvata-sredisnje-bosne-preminuo-slobodan-lang/>

Mnogo više smo počeli surađivati kada sam organizirao potpisivanje Otvorenog pisma biskupa i akademika za spas Branimira Glavaša kada je prvi put štrajkao glađu i kada je postalo jasno da vlast i ne samo oni s radošću iščekuju njegovu smrt. Ipak se radilo o pitanju spašavanja života čovjeka, a prof. Lang je itekako znao što je dobro, a što nije pa je bio oduševljen što smo uspjeli u svom naumu. Glavaš je pušten na slobodu istog dana kada smo mi poslali Pismo!. Ne zaboravimo: ovdje se radilo o čovjeku - simbolu obrane Osijeka od fašističke velikosrpske agresije. Prof. Lang je i tada razmišljao i bio pun ideja kako da tu našu potporu nastavimo, ali ostalo je – na žalost - samo na tome.

Ali ne i u slučaju napada na hrvatskog branitelja i pjevača Marka Perkovića Thompsona. Prvo pismo potpore sam ja organizirao. Prof. Lang je to pozdravio i naravno potpisao, ali i preuzeo inicijativu pa smo na dva slijedeća takva pisma zajedno radili. Neizmeran je njegov doprinos u tadašnjem spašavanju našeg velikog pjevača od pobješnjelih fašista u RH koji sebe nazivaju antifašistima. Sjetimo se samo hajke na Thompsona zbog dvije-tri kape sa slovom U u masi od 130,000 ljudi na Jelačić placu. Današnja očita podjela Hrvata na domoljube (nazivaju ih fašistima, ustašama i sl) i oni koji pomažu velikosrpski Memorandum SANU 2. (zapravo srpske slugе) se tada počela otvoreno sprovoditi! Znamo da se to nastavilo s hajkama na Šimunića, potpisnike Peticije ZDS, akademika Reinera zbog prijedloga povratka imena Hrvatski DRŽAVNI sabor, do najnovijih na ministra Hasanbegovića.

Znali smo zajedno otići i u Čavoglave, a potpisivao je dr. Lang i niz drugih mojih otvorenih pisama.

Da, napustio nas je veliki čovjek i dragi prijatelj. Dragi Slobodane hrvatski narod i Hrvatska Ti nikada neće zaboraviti što si učinio za svoj narod i svoju domovinu.

Akademik Josip Pečarić

13.04.-19.04.2016.

<http://www.hkv.hr/izdvojeno/nae-teme/dnevnik/23615-josip-pecaric-dnevnik-srijeda-13-travnja-utorak-19-travnja-2016.html>

Josip Pečarić – Dnevnik: Srijeda, 13. travnja - utorak, 19. travnja 2016.

Portal HKV-a: 21. travnja 2016.

DNEVNIK JOSIPA PEČARIĆA: SRIJEDA, 13. TRAVNJA - UTORAK, 19. TRAVNJA 2016.

Srijeda, 13. travnja 2016.

Imendan mi je najstarijoj kćerki. Bio je i ocu i bratu. Svojevremeno su na HTV-u za moju izreku "U Boki kotorskoj svaki kamen govori hrvatski" rekli da je stara hrvatska narodna izreka. Nazvao me je brat našalivši se:

- Nisam znao da si stariji od mene.

Odgovorio sam mu na isti način:

- Od Tebe!?! Stariji sam od našeg tate.

Igrom slučaja ili ne pišem dnevnik za Portal Hrvatskoga kulturnog vijeća u tjednu kada je u Zagrebu tijelo najvećeg

Hrvata iz Boke kotorske sv. Leopolda Bogdana Mandića, tj. počinjem ga u danu kad nam dolazi sv. Leopold, jedan od zaštitnika „Svete godine milosrđa“. Dolazak sv. Leopolda vraća me u same početke borbe za današnju (još uvijek neovisnu?) hrvatsku državu. Naime, u devedesetim godinama prošlog

stoljeća u Hrvatskoj je malo ljudi znalo da postoje bokeljski Hrvati. Zato sam u javnim nastupima govorio da dolazim iz Zaljeva hrvatskih svetaca i pitao bih nazočne znaju li oni zapravo odakle sam ja. Nisu znali!

Memoricid koji je izvršen nad hrvatskim narodom u vrijeme Jugoslavije bio je stravičan. Kada su članovi Hrvatske bratovštine Bokeljska mornarica 809 iz Dubrovnika bili primani kod Župana Dubrovačko-neretvanske županije dr. Jura Burića pozvali su i mene da ih predvodim u tom posjetu. Od tada i datira moje prijateljstvo s dr. Burićem, a na večeri mi je rekao i da će predložiti da dan sv. Leopolda bude dan njegove županije tako da „taj dan ostane kao trajno sjećanje na neraskidivu vezu Dubrovnika i Boke kotorske, Dalmacije i Boke kotorske, odnosno Hrvatske i Boke kotorske.

Jutro je započelo vijestima na kojima je ponovljena vijest tj HNES-ov proboj medijske blokade posebno na HRT. Dane su izjave profesora Šeparovića i Tomca o kandidaturi Vesne Pusić za glavnog tajnika UN-a koja izaziva kontroverzije od početka i o kojoj je bilo riječi na posebnoj konferenciji Hrvatskog nacionalnog etičkog sudišta. Evo našeg priopćenja:

HRVATSKO NACIONALNO ETIČKO SUDIŠTE

Priopćenje za javnost

Hrvatsko nacionalno etičko sudište (HNES) održalo je 12. travnja 2016. u Dvorani Akademija u Hotelu Palace u Zagrebu Tiskovnu konferenciju/Konferenciju za medije o slučaju Vesne Pusić, kandidatkinje za glavnu tajnicu UN, na kojoj je ta kandidatura osporena iz slijedećih razloga:

Ne postoji valjan prijedlog kandidature; bivša Vlada je najprije podnijela prijedlog 2. listopada 2015, koji je od tajništva UN kao preuranjen odbijen, drugi je prijedlog podnesen 2. siječnja 2016 od Vlade koja je bila samo tehnička i nije imala pravo donositi odluke koje bi obvezivale buduću Vladu,

Kandidatura za Vesnu Pusić podnesena je bez podrške Predsjednice Republika Hrvatske, dakle, „prijedlog nema konsezualnu podršku svih“, kako je izjavila predsjednica Kolinda Grabar Kitarović,

Vesnu Pusić etički je osudilo Hrvatsko nacionalno etičko sudište za veleizdaju hrvatskih nacionalnih interesa (objavljeno u knjizi HNES: HRVATSKE VELEIZDAJE, 2015, dispoziiv etičke osude Vesne Pusić dio je ovog Priopćenja za javnost),

Vesna Pusić nije podobna za najvišu funkciju UN, jer nema rezultate, nema ugled, nema sjaj svjetske liderice: što nije dobro u njezinoj djelatnosti na nacionalnom, još manje može biti na svjetskom planu,

O našim ocjenama Vesne Pusić obavijestili smo Ban Ki-moona, glavnog tajnika UN, koji je nedavno izjavio “da će tražiti najviše etičke standarde za izbor glavnog tajnika“, što očito nije slučaj Vesne Pusić;

Pismo smo poslali i svim stalnim članicama Vijeća sigurnosti i predsjedniku Glavne skupštine UN,

Od Predsjednice Republike Hrvatske, premijera i potpredsjednika Vlade RH i Hrvatskog Sabora, molimo i tražimo da razmotre ovaj slučaj i uskrate izrijeком svaku podršku kandidaturi Vesne Pusić za glavnu tajnicu UN.

Na tiskovnoj konferenciji ovo su priopćenje predstavili članovi Predsjedništva HNES-a: akademik Josip Pečarić, književnica Nevenka Nekić, dr. Zdravko Tomac i dr. Zvonimir Šeparović.

Iznijeli smo mnogo činjenica koji pokazuju da je Vesna Pusić krajne ne-etična osoba, dakle njenim izborom će UN sam PusićIznijeli smo mnogo činjenica koji pokazuju da je Vesna Pusić krajne ne-etična osoba, dakle njenim izborom će UN sam sebe prokazati kao ne-etičnu ustanovu. Nadovezujući se na činjenicu kako je Vesna Pusić lažno optužila RH za agresiju na BiH, a koju je spomenuo profesor Tomac, upozorio sam da se uz to uvijek treba sjetiti koliko se Pusićka zajedno s Josipovićem zalagala da se Srbija ne osudi kao agresor na RH pred stalnim sudom u Haagu u tužbi za genocid. Sud je ipak u presudi konstatirao kako je Srbija izvršila agresiju na RH u cilju

stvaranja homogene velike Srbije i pri tom izvršila niz genocidnih radnji.sebe prokazati kao ne-etičnu ustanovu. Nadovezujući se na činjenicu kako je Vesna Pusić lažno optužila RH za agresiju na BiH, a koju je spomenuo profesor Tomac, upozorio sam da se uz to uvijek treba sjetiti koliko se Pusićka zajedno s Josipovićem zalagala da se Srbija ne osudi kao agresor na RH pred stalnim sudom u Haagu u tužbi za genocid. Sud je ipak u presudi konstatirao kako je Srbija izvršila agresiju na RH u cilju stvaranja homogene velike Srbije i pri tom izvršila niz genocidnih radnji. Upozorio sam kako je ona itekako jak kandidat jer je izdala svoj narod i svoju državu i na taj način učinila veliku uslugu i UN-u koji je sramotnim embargom na uvoz oružja zapravo uskratio pravo hrvatskom narodu na samoobranu, a potom je i osnivanje Suda u Haagu za područje bivše države isključio mogućnost da se sudi za najveći ratni zločin – zločin agresije. Upozorio sam kako hrvatski političari nikad ne govore o toj presudi stalnog Suda u Haagu o velikosrpskoj agresiji. Odavno već upozoravam da svjetski moćnici moraju izdašno nagrađivati svoje sluge. Pa Šimunović je na visokom položaju jer je bio spreman na laž protiv generala Gotovine, a Mali Sloba (nasljednik Balkanskog krvnika Slobodana Miloševića) je predsjedavao Generalnoj skupštini. Nisam morao dugo čekati – danas vidimo kako je Orešković podržao Pusićku i time najavio svoj sluganski odnos prema svjetskim moćnicima.

Ne stišavaju napadi domoljubnih Hrvata na izjavu predsjednice koja se, zapravo, priklonila velikosrpskim pogledima Pupovca, Vučića i sličnih. Svoje uobičajeno „izvješće“ (neku vrstu stalnog dnevnika) svojim prijateljima prije dva dana sam i naslovio: I onda dođe nekakav činovničić i svi političari popadaše na koljena. S tim u svezi posebno mi je bio zanimljivo reagiranje HČSP-a: SAD još danas odbija ispričati se za Hirošimu, ali zapovijeda Hrvatima da po stoti put osuđuju NDH. Naime, kod Predsjednice je bio izaslanik američkog State Departmenta za pitanja holokausta, Nicholas Dean, a ja sam bio svojevremeno pozvan na ručak uz razgovor s stručnjakom za holokaust Veleposlanstva SAD-a povodom moje knjige

„Serbian myth about Jasenovac.“ Konstatirao sam da svaki narod ima stranica svoje povijesti kojih se treba stidjeti pa sam spomenuo Hirošimu. Naravno, to njemu nije bila stranica povijesti koje se trebaju stidjeti. Pitao me je: -Jasno je da je besmislena brojka žrtava Jasenovaca od 700,000, ali zašto ne prihvatite brojku o kojoj govore Goldsteini? -Nikada je nećemo prihvatiti jer je neistinita, odgovorio sam mu.

Na taj detalj podsjetio me je i sinoć odvjetnik i povjesničar Tomislav Jonjić koji je kao gost u „Markovom trgu“ rekao:

„Groteskno je kada naši državni dužnosnici kažu da NDH nije bila nezavisna. Međutim, kada se uspoređi stupanj ovisnosti ondašnje hrvatske i današnje Hrvatske, nisam siguran da bi ondašnja Hrvatska ispala manje neovisna. Sjetite se kako HSP unatoč koalicijskom sporazumu nakon pritiska iz Bruxellesa nije ušao u Sanaderovu vladu.“

08. 12. 2016.

ZDS ILI KAKO SE IZJEDNAČAVA AGRESOR I ŽRTVA

Koliko je bilo veliko junaštvo HOS-ovaca i koliki je strah i otuda tolika današnja mržnja prema njima svih onih koji ne vole ni hrvatski narod ni hrvatsku državu ponajbolje opisuje priča iz Dubrovnika kada su iz opkoljenog grada tražili oznake HOS-a, ako im već ne mogu poslati HOSovce, jer se agresorski vojnici panično boje tih oznaka. Oznaka na kojima stoji ZDS. Zato je logično da su se na Vulinov poziv sve srpske sluge u RH digle na noge zbog spomen ploče u Jasenovcu.

Novinar Večernjeg lista poslao je Hrvatskom memorijalno-dokumentacijskom centru Domovinskog rata upit i o ploči u Jasenovcu i pozdravu *Za dom spremni*, ali su objavili samo manji dio odgovora dr. sc. Anta Nazora. Cijeli odgovor mozete naći na portalu narod.hr:

<http://narod.hr/hrvatska/vecernji-list-objavio-manji-dio-odgovora-evo-sto-povjesnicar-ante-nazor-rekao-pozdravu-dom-spremni-trgu-marsala-tita>

Dr. Ante Nazor govori i o junaštvu HOS-ovaca:

Broj pripadnika HOS-a nije bio velik u odnosu na ukupan broj hrvatskih branitelja, no razlog zašto ih poštujem leži u činjenici da su u Domovinskom ratu 1991. bili na najtežim djelovima svih bojišta u Hrvatskoj – na istočnoslavonskom, posebice na Sajmištu u Vukovaru i Bogdanovcima, Vinkovcima, Osijeku, na zapadnoslavonskom – upravo u Jasenovcu, na dalmatinskom bojištu – npr. u Dubrovniku tijekom najtežih napada na grad, na ličkom bojištu oko Gospića, pa 1993. u Škabrnji u iznimno teškim okolnostima nakon operacije Maslenica, pa u operaciji „Zima 94“ kad je trebalo krenuti u napad, itd. Upravo ta činjenica da su dragovoljno odlazili tamo gdje su borbe bile najteže, tamo gdje mnogi koji moraliziraju o njihovim motivima i oznakama nisu imali hrabrosti biti, čini mi se važnijom od

kontroverzi vezanih uz nazive pojedinih postrojbi HOS-a i sam natpis na njihovom amblemu.

Moram priznati da je nastavak njegovog odgovora potpuno nerazumljiv:

Općenito gledajući, žalosno je što neki još uvijek ne razumiju da moderno hrvatsko društvo ne može biti stabilno ako se gradi na ruševinama ideologija iz Drugog svjetskog rata koje su podijelile hrvatski narod, i ne žele prihvatiti činjenicu da je Domovinski rat najvažniji i najčvršći temelj suvremene hrvatske države, na kojem treba graditi budućnost Republike Hrvatske. Zato je potrebno isticati važnost Domovinskog rata, kao i simbole i pozdrav Domovini iz toga razdoblja hrvatske povijesti, na koje smo posebno ponosni, a simbole totalitarnih režima pospremimo u muzeje.

Tko ne razumije? Ne možeš biti ponosan na HOS-ovce, a smatrati da je njihov pozdrav simbol totalitarnog režima. Ne možeš tvrditi da je *Domovinski rat najvažniji i najčvršći temelj suvremene hrvatske države* i tvrditi kako je pozdrav najboljih naših sinova koji su izborili slobodu na način na koji dr. Nazor i opisuje u *simbole totalitarnih režima*. Jer tako i sam pokazuješ da zapravo misliš kako je Drugi svjetski rat važniji od Domovinskog rata. A to rade i srpske sluge koje napadaju ZDS, zar ne?

Ako je hrvatska država nastala na Domovinskom ratu onda se ne može reći:

Zato, ako se inzistira na zabrani pozdrava "Za dom spremni", uz objašnjenje da je kompromitiran jer su za vrijeme Drugog svjetskog rata "ustaše pod tim pozdravom ubijale nevine ljude", što je nažalost točno, onda se ne može zažmiriti pred činjenicom da su mnogi nevini ljudi ubijeni pod parolom "Smrt fašizmu – sloboda narodu". Dakle, važnije od zabrana je edukacija i suočavanje s karakterom vlasti u pojedinim razdobljima hrvatske povijesti.

Educirati doista treba sve koji izjednačuju ZDS s ovim pozdravima koje spominje dr. Nazor. Morao bi nam on uz takovo izjednačavanje reći barem neke jedinice iz

Domovinskog rata koje su se s tim pozdravima koristile u borbi za slobodu. A sigurno zna da su ih koristili fašistički agresori! Zar nije tako nešto uvredljivo za HOS-ovce?

Moje iskustvo, s obzirom da sam puno pisao o ovome a i prvi sam potpisnik Peticije ZDS, jeste da se mnogi drugi branitelji ljute što se izdvajaju samo HOS-ovci uz ZDS jer su mnogi drugi branitelji koristili i umirali sa ZDS na usnama. I tada je bio napad na Domovinski rat („Bojna Čavoglave“ i Thompson). Tako je tadašnji predsjednik Vlade RH Zoran Milanović rekao: *Potpisnicima peticije za uvođenje usklika "Za dom spremni" kao službenog pozdrava u Oružane snage RH poručio je neka pogledaju što je prvi hrvatski predsjednik Franjo Tuđman, na skupovima kada se osnivao HDZ, govorio o ulozi Hrvata u partizanskom pokretu i što je taj pokret značio za hrvatsko nacionalno biće. Ista poruka, naglasio je, vrijedi i za HDZ, "ali i sve one koji žele vratiti Hrvatsku u mrak", istaknuvši kako nekima u državi očito smeta što stvari u Hrvatskoj idu naprijed i na bolje.*

A dan prije Thompsonovog koncerta ispred njega i Predsjednice države promarširali su HOS-ovci na paradi sa zastavom na kojoj je pisalo ZDS! Dakle, službeno je ZDS pozdravljao iz svečane lože, a nije mu palo na pamet da iz poštovanja hrabrih HOS-ovaca predloži da neka jedinica HV-a njeguje tradicije HOS-a i da im službeni pozdrav bude ZDS. Kako je i mogao kada mu je ministar bio Jovanović!

S druge strane treba istaknuti i one koji itekako razumiju kako je hrvatska država nastala na Domovinskom ratu i kako doista treba iskazivati poštovanje, a ne educirati, naše branitelje i sve one koji ih istinski poštuju.

Zato pogledajte tekst Krešimira Karteka:

Viteštvo HOS-ova ratnog puta neokaljano je ratnim zločinima
<http://direktno.hr/en/2014/kolumne/69907/Vite%C5%A1tvo-HOS-ova-ratnog-puta-neokaljano-je-ratnim-zlo%C4%8Dinama.htm>

Iako je dobro pročitati cijeli tekst izdvojit ću samo dio o ZDS:

Držim, naime, da je svaka Jugoslavija u nekoj od svojih faza, pripremne, izvršne, zaključne ili svake navedene imala obilježja velikosrpstva te da je stoga dovoljno okupaciju nazvati jugoslavenskom. Činjenicu da su jedanaest mladića svoje živote, svoje ovosvjetovno postojanje žrtvovali za ideal već utemeljene demokratske Hrvatske i njezinu neovisnost implicitno spomenute organizacije i pojedinci čak spominju, ali to ne konzumiraju u punom značenju njihove žrtve. Naime, nema nikakve sumnje u to da su borovnici HOS-a bili potpuno podređeni obrani demokratske, ne nikakve drukčije, Hrvatske te da se podređenost tom cilju očitala u sporazumnim ili spontanim podređenostima zapovjedništvima Hrvatske vojske. Ono što se svakako mora naglasiti jest to da su od prvog do zadnjeg, svi borovnici HOS-a bili dragovoljci u obrani i oslobođenju Hrvatske i da je viteštvo njihova ratnog puta potpuno i neokaljano, odnosno da nisu sudjelovali ni u kakvom ratnom zločinu. To se drugim riječima može nazvati i velikim doprinosom ugledu Republike Hrvatske.

Kad sve to ipak nije dovoljno, želi se secirati sastavne dijelove njihova ratnog djelovanja i vojnog identiteta te naknadnom pameću i moralom amputirati tri riječi, riječi koje su se koristile i u nekim zločudnim dokumentima Nezavisne Države Hrvatske. Doista nisam prepoznao korištenje kovanice „za dom spremni“ u tom obliku prije uspostave NDH. Kao što nikad prije uspostave NDH nije postojala kuna kao naziv valute ili kao što nikad prije NDH Lijepa naša domovino nije imala priliku postati službenom himnom. Za vrijeme NDH tiskano je više od tri tisuće stranica Hrvatske enciklopedije, hrvatski je jezik zakratko, ali svejedno vrlo značajno, oslobođen tuđica te oplemenjen Šulekovim i Parčićevim novotvorenicama, snimljen je prvi zvučni slikopis... Sve te discipline, unatoč naporima, nisu uspješno prikazane kao ustaške jer su od iznimnog značaja za hrvatski identitet i kulturu.

(...)

Usklik „za dom spremni“, stoga, svoju je plebiscitarnu legitimaciju dobio devedestih godina u obrani moderne Hrvatske. Kažem plebiscitarnu, jer, kao što je briljantno ustvrdio dr. Tomislav Jonjić, u situaciji ugroze od političkog i biološkog uništenja, hrvatski je narod potražio, prepoznao i odabrao između ostalih upravo taj usklik. Zašto ujedinjeni sinovi ustaša i partizana nisu odabrali usklike „bez Boga, bez gospodara“, „za domovinu s Titom naprijed“ ili „smrt fašizmu – sloboda narodu“, to je ujedno i pitanje i odgovor.

Naposljetku, ako se ostrašćeni Jugoslaveni vode logikom da se zvijezda petokraka i savezništvo Jugoslavenske armije i četnika iz četrdesetih ne mogu nikako dovoditi u izravnu vezu sa zvijezdom petokrakom i istim savezništvom iz devedesetih, zašto im je toliko teško tu logiku primijeniti na taj usklik? Zato što se ne osjećaju dijelom hrvatskog nacionalnog kolektiva i zato što ne osjećaju ono što većina osjeća. I to je njihovo pravo u demokraciji kakvu su za njih izborili između ostalih i HOS-ovci. Problem nastaje kad oni, često iz zadržanih položaja ili pera bivših članova CK SKH, većini žele nametnuti svoj sentiment kao društvenu normu. Tada posežu i za neozbiljnim argumentima - presudama, poput one Josipu Šimuniću kojemu je suđeno po Zakonu o sprječavanju nereda na športskim natjecanjima. Njihovo ponašanje tada izaziva društveno ogorčenje, a to je instanca koja u njihovoj doktrini predstavlja temelje revolucije. Ironično, zar ne?

*

A nema dvojbe da su oni koji napadaju HOS-ovce i njihove simbole koje su odobrile hrvatske vlasti protiv hrvatske države ili misle samo na svoje osobne interese. Jer istina je: jako je profitabilno danas biti srpski sluga u RH. Ogavno jest jer su HOS-ovci i drugi branitelji od srpske vojske u „Oluji“ napravili zečeve, ali profitabilno jest!

Vlast nudi „cjelovito rješenje“ o simbolima iz totalitarnih režima. Što nam zapravo nudi? Izjednačavanje odnosa prema simbolima koje su koristili branitelji i agresori u Domovinskom ratu!

Tako mi jedan dragi kolega i prijatelj kaže:

Mislim da je Plenkovićeva fraza o reguliranju odličan „ulaz“ u zakon koji bi zabranio zvijezdu i Tita!

Činjenica jeste da svi govore kako se pokušava izjednačiti žrtva i agresor. A u stvarnosti u RH je krivac žrtva, a slavi se agresor. Orepić sam kaže da zakonski nije reguliran odnos prema ZDS. To tvrdi i Plenković. Ali napadaju one koji koriste ZDS, a ne i one koji nose simbole agresora na Hrvatsku.

Dakle vlast, kako i kaže moj prijatelj tek pokušava izjednačiti žrtvu i agresorsa. A nije im ni u snu da se stvari postave na svoje mjesto: Da se fašističkim agresorima to i kaže i počne se u skladu s tim ponašati.

Josip Pečarić

PS. Obavezno pogledajte što vas pitaju **pripadnici ATJ Lučko**:
<http://www.dnevno.hr/domovina/dusebriznici-budite-iskreni-smeta-li-vam-hos-ov-grb-ili-njegovi-pripadnici-koji-su-se-usudili-prezivjeti-980623/>

A o HOS-ovcima kao antifašistima u pravom smislu te riječi vidjeti:

<http://www.dnevno.hr/vijesti/komentari/milorade-ne-zelis-porast-ustastva-u-hrvatskoj-za-pocetak-odjei-sa-svojim-proslavama-u-srbu-980644/>

**M. MEĐIMOREC, J. PEČARIĆ, GENERAL
PRALJAK II. U OBRANI HRVATSKOG
NARODA, ZAGREB, 2018.**

Saga o generalu Praljku se nastavlja

**KAD O „NAŠIM“ RATOVIMA DIVANI
INOZEMSTVO JAO SI GA ISTINI**

Piše GOJKO BORIĆ

Tijekom raspada komunističke Jugoslavije i stvaranja demokratskih država na njezinu bivšem teritoriju uslijedilo je „iseljavanje“ nekih njezinih pismenijih ljudi u sigurno inozemstvu odakle su bacali drvlje i kamenje na svoje bivše postojbine, posebno na Hrvatsku. Ne svi, ali mnogi, pa radi prostora ne ćemo spominjati imena. Tako su dvije književnice koje ne žele da ih se naziva hrvatskim spisateljicama objavljivale literarne i političke uratke u kojima su risali samo tamne i često izmišljene strane hrvatske zbilje, pomnjivo izbjegavajući sve pozitivno u našim nevoljama. Jedna povjesničarka je u svojoj doktorskoj disertaciji tvrdila da je prvi Hrvatski preporod „velika laž“. Jedna književnica stalno priča kako je progone u Hrvatskoj, ali njezine knjige izlaze u Zagrebu gdje je nedavno rekla kako će prvi hrvatski predsjednik Franjo Tuđman „ostati zapamćen samo prema riječima kako je sretan što nije oženio Srpkinja ili Židovku“, namjerno zaboravivši navesti pozadinu te nespretne izjave, pozadinu što je tumači na shvatljiv način. Jedna jezikoslovka s povremenim radnim mjestom u Njemačkoj, stalno istupa s tvrdnjom kako hrvatski

kao poseban jezik ne postoji, za nju vrijedi samo nepostojeći „srpskohrvatski“. Zanimljivo je da se među negatorima svega hrvatskoga nalaze uglavnom žene. Možda je to slučaj, a možda i nije. Na psiholozima je da ustvrde što smeta tim pripadnicama, da se starinski izrazim, „ljepšega spola“, da im Hrvatska izgleda tako odurna da je jedna od njih objavila putopis o Hrvatskoj pod čudnim naslovom „Moj bijeli mir“, ustvari „antologiju“ najgore srpske propagande protiv naše zemlje, a sama tvrdi da nije Hrvatica, da odbija pripadnost bilo kojoj naciji jer to ograničava afirmiranje njezine individualnosti. Stvarno besmisleno, ali neki književnici očito uživaju, kako kažu Nijemci, u svojoj *Narrenfreiheit*, luđačkoj slobodi pa neodgovorno piskaraju što ih je volja. Iznimka među njima je dr. Alida Bremer, rođena Splitsanka s mjestom boravka u Münsteru, koja je mnogo učinila glede promicanja hrvatske književnosti na velikom njemačkom govornom području od oko sto milijuna pripadnika, i to gotovo bez ikakve pomoći hrvatske države koja još nije shvatila da kultura spada u najvažnije „izvozne proizvode“. Od nedavno gospođa Bremer piše povremeno za utjecajni „Der Spiegel“ koji ima dopisnike diljem svijeta, ali ne za jugoistočnu Europu, pa su prilozi o tom području vrlo rijetki, a kad se pojave uglavnom su prepisivanja zastarjelih klišeja. Alida Bremer objavila je u „Spiegelu“ u povodu završetka tzv. jugoslavenskih procesa u Haagu više manje literarni članak, primjerice s tvrdnjom da Praljak nije shvatio „svoga“ Shakespearea, nazvavši samousmrćenje generala „tragičnom farsom“ s čime se nikako ne možemo složiti, jer farsa je po definiciji „primitivni, grubi igrokaz“, što se ni u kojemu slučaju ne može reći za Praljково javno ispijanje otrova, to više što je malteški sudac Carmel Agius tom prilikom pokazao stravičnu nemoralnu besćutnost, upravo nevjerojatnu brutalnost, nastavivši čitanje presuda ostalim optuženicima dok mu je pod nogama u grčevima umirao jedan čovjek, jedno Božje stvorenje. To je scena dostojna jedne grčke tragedije, a ne farsa.

Članak A. Bremer trebalo bi prevesti na hrvatski da bi ga mogla procijeniti naša publika. Ima u njemu točnih i valjanih opažnja

i zaključaka, ali njezin literarni pristup kravim ratovima na području bivše države nikako nije podesan za pronalaženje istine. To bi bio posao za jednog ili više povjesničara, što naša cijenjena autorica nije. Prljak nije osporavao sud, kako piše, kao Tito u tzv. bombaškom procesu god. 1928., baš obratno uvijek se s poštovanjem obraćao sucima. Također nije točno da je Prljak zatvarao oči pred zlodjelima pripadnika svoje nacije, to više što to formalno nije bio predmet procesa koji nije vođen protiv bilo kojega kolektiveta pa i hrvatskoga, kako Tribunal ocjenjuju svi njegovi komentatori, nego protiv individualnih počinitelja zločina bez obzira na njihovu nacionalnost. Znači protiv onih pojedinaca koji su naredili zločine, sudjelovalo u njima i nisu ih spriječili iako su mogli. General Slobodan Prljak napisao je desetak knjiga u kojima je nastojao dokazati da ne spada u te vrste krivaca. Njemu se može ali ne mora vjerovati, no nije fer optužiti ga kako nije vidio zlodjela pripadnika vlastitoga naroda, kako piše A. Bremer, jer, naglašavamo, to nije bio predmet suđenja, dakle ne smije ga se teretiti za ono o čemu nije bilo rasprave premda se spominje trojac Tuđman, Šušak i Bobetko, kao sukrivice u fantomskom „zajedničkom zločinačkom podhvat“ koji kontinentalna europska sudska teorija i praksa ne poznaju, ali može se shvatiti kao optužba protiv vodstva Republike Hrvatske kao države i naroda. Zlouporabama u tome pogleda nema i ne će biti kraja, pogotovo s bošnjačke strane koja završetak procesa „Šestorki“ tumači kao svako odbijanje hrvatskog etnita ili republike unutar BiH-a, i time ravnopravnosti hrvatskoga naroda u Bosni i Hercegovini.

Neki njemački i naši komentatori nisu glede presude Prljaku „pogođali u sridu“

A što se tiče slavljenja žrtve generala Slobodana Prljaka u Hrvatskoj te Bosni i Hercegovini uzet ćemo za usporedbu jedan primjer iz njemačke ratne povijesti, (1938.-1945.) koji bi mogao biti sličan Prljakovu slučaju, a odnosi se na sudbinu feldmaršala njemačkog Wehrmachta Erwina Rommela, koji danas važi kao uzor vojnik pa jedna vojarna Bundeswehra nosi

njegovo ime. Rommel je bio jedan od najuspješnijih Hitlerovih generala, a s obzirom na rečeno postrojbe pod njegovim zapovjedništvom počinile su brojne zločine od Rusije do Francuske, ono što se danas naziva koleteralnim žrtvama ili točnije - ratnim zločinima. Budući da je bio u dodiru s zavjerenicima protiv Hitlera, Führer mu je naredio da počinu samoubojstvo, što je učinio, a režim je iskoristio njegovu smrt za svoju propagandu. Suvremena demokratska Njemačka „zaboravila“ je sve Rommelove vojne zasluge za Hitlerov režim, svrstavši ga u „svjetle likove“ njemačkog vrlo mršavog pokreta otpora. Za razliku od feldmaršala Rommela koji se istakao kao osvajač tuđih prostora, general Praljak se borio za opstanak svoga hrvatskoga naroda na njegovim stoljetnim ognjištima. S obzirom na to pitamo se : zašto Nijemci smiju slaviti Rommela a Hrvatima je zabranjeno čak i prirediti mise zadušnice za generala Praljka, kako je to biskupija Rottenburg-Stuttgart naredila hrvatskim misionarima, dok u Španjolskoj i Italiji svake godine prelati Katoličke Crkve održavaju mise zadušnice za diktatore Franca i Mussolinija, i to Vatikanu uopće ne smeta. Jesu li Hrvati manje katolici od Talijana i Španjolaca ? Očito jesu nakon što je papa Franjo drugi put poslao blaženoga kardinala Alojzija Stepinca da o njemu prosuđuju protivnici katolištva, ovoga puta pod mitrom Srpske pravoslavne crkve. Zar je zaboravljeno kako je kardinal Kuharić naredio da se održe mise zadušnice za Josipa Broza Tita i Jakova Blaževića koji su počinili velika zlodjela o kojima posljednju riječ ipak ima samo dragi Bog, a ne neupućeni crkveni službenici koje plaćaju njemački porezni obveznici pa time i Hrvati u Njemačkoj.

Pisanje nekih njemačkih novina o „slučaju Praljak“ naveliko raduje srbijansku javnost. O tome naširoko piše beogradski vladin list „Politika“, (13.12.) rezimirajući njemačke medije da se „Hrvatska nalazi na krivom putu“, uglavnom citirajući ljevičarske i lijevo-liberalne novine kao „Frankfurter Rundschau“ i berlinski „Die Tageszeitung“ koji Hrvatskoj podmeću da gaji endehazijsku nostalgiju i umjanje žrtve Srba,

Židova i Roma u tom razdoblju. Autor u „Frankfurter Rundschau“ poznati je hrvatožder Norbert Mappes-Niediek koji je objavio jedan od najgorih antihrvatskih pamfleta „Kroatien – Das Land hinter der Adria-Kulisse“, Hrvatska zemlja iza jadranske kulise, u kojemu je pokupio sve laži o hrvatskoj stvarnosti, upozoravajući njemačke turiste da se ne zavaravaju blještavilom ljepote jadranske Hrvatske jer da iza te kulise vlada mračni Balkan sa svim njegovim zločinima, (vidi o tome moj članak u „Hrvatskoj Reviji“ br. 4/2010. : “Zlonamjerno povezivanje NDH i Republike Hrvatske“). Mappes-Niediek uživa u svojim „vizijama“ kad piše : „Da je duže živio, i Tuđman bi završio u istražnom zatvoru u Haagu.“

Ja o kakva glupost : Tuđman koji je na svim izborima bio nepobjediv i koji i danas uživa ugled i među onima koji su ga svojedobno pozivali da dade ostavku ! Slične blezgarije možemo naći u ekstremno ljevičarskom „Der Tagesspiegelu“ koji piše o navodnom jedinstvu hrvatske i srbijanske politike spram BiH : „Unatoč svim napetostima između dviju nacija, njihove vođe Franjo Tuđman i Slobodan Milošević bili su u jednom jedinstveni : u načelu nacionalističkog totalitarnog razmišljanja,“ (Deutsche Welle : „Srbija i Hrvatska se moraju suočiti s vlastitim zločinima“) . Mislimo ako itko ima pravo pozivati Hrvatsku da razmišlja o svojim zlodjelima, to nemaju njemački ekstremni ljevičari koji su iznjedrili terorističku bandu Baader-Menihof i pokazivali razumijevanje za bliskoistočne atentatore. Ništa se drukčije nije moglo očekivati od domaćih oponašateja stranih lažova kao što su srpske „Novosti“ i djelomično „Globus“. “Novosti“ ipak ne optužuju Praljka za zločine nego ga samo nastoje opanjkati da je bio vojni nevježa. Komentator „Globusa“ Marko Biočina tvrdi : „Najveća je tragedija haške presude *šestorici* to što brutalne zločine nad Muslimanima koje su počinile hrvatske snage nitko ne negira, ali nitko i ne spominje.“ To nije logično jer ako ih nitko ne niječe, znači priznaje onda ih time automatski spominje. Jedini pametni osvrt na haašku presudu napisala je prof. Mirjana Kasapović ustvrdivši : „Nakon Haaga : tri naroda, tri nepomirljiva tumačenja ratnih zbivanja, tri teško spojive vizije

budućnosti. To je slika BiH danas .“ (Globus, 08.12.) Znači Haag je stvorio podlogu za nove međunacionalne sukobe u nesretnoj Bosni i Hercegovini, a ona kao „meki trbuh“ Hrvatske može biti uzrokom čak i rata protiv naše Republiku. Kritičari hrvatskoga angažiranja u BiH zaboravljaju da je Republika Hrvatska po svome Ustavu obvezna brinuti se za Hrvate u inozemstvu, pa i u Bosni i Hercegovini, što je jednom drastično pokazao i takav antituduđmanovac kao tadašnji predsjednik Republike, Stipe Mesić, koji jer poprijetio b-h Srbima da će poslati vojsku u Distrikt Brčko ako „Republika Srpska“ izglasa na referendumu priključenje Republici Srbiji što bi dovelo do rata u tronacionalnoj državi i ne bi ostalo bez posljedica za Hrvatsku

Tomislav Jonjić jedini uravnoteženi analitičar haaške presude

Jonjić branitelj optuženih u Haagu i Bosni i Hercegovini, znanstvenik s nizom zanimljivih radova i vječnik Neovisnih za Hrvatsku u zagrebačkoj Gradskoj skupštini objavio je u „Političkom zatvoreniku“ br.273, listopad/studen/prosinac 2017. opširnu studiju na 13 stranica sa značajnim naslovom „Za razliku od nekih, general Pranjak je u Haagu branio Hrvatsku!“ Malo tko s hrvatske strane ima tako temeljit uvid u haašku stvarnost kao T. Jonjić, pa bih preporučio svima koji se zanimaju za slučaj hrvatske b-h „Šestorke“ da pročitaju njegov sastavak, posebice radi toga što autor kritički piše o glavnom junaku njihove priče, generalu Slobodanu Praljku, ali ne šteti ni ostale u toj skupini. On s istim takvim stvaralačkim porivom opisuje pogrješke hrvatske vrhuške u odnosima s Haagom. Njegov opis prilika u srednjoj Bosni u tzv. „ratu u ratu“, to jest sukobima Hrvata i Bošnjaka jedinstven je po svojoj uvjerljivosti. Posebno je strašno čitati kako su neki u Zagrebu pokušavali provjeriti ustavnost Zakona o suradnji Republike Hrvatske s Međunarodnim kaznim sudom, ali je naš Ustavni sud podnesak Ivana Gabelice odugovlačio da bi na kraju postao bespredmetnim, Rekli bismo : tipično hrvatska posla. Jonjić

zaključuje da je čak Tuđanova Hrvatska bila više nego neaktivna u odnosu na tzv. međunarodnu zajednicu čije je čedo bio haaški Tribunal zaključivši : „A samo priprosto um ne shvaća da ništa ne dokazuje onaj tko previše dokazuje. Drugim riječima, danas kusamo kašu koju smo uvelike sami pripomogli pomiješati. Jedna od njezinih žrtava je i general Slobodan Praljak koji je 29. studenoga 2017. u haaškoj sudnici broj jedan ispio smrtonosni otrov.“

Jonjić je dovoljno hrabar da može bez uzmicanja pred zamjerkama obožavatelja generala Praljka kritizirati neke njegove postupke. Praljak nije poslušao one koji su bili kritični prema njegovoj odluci da unakrsno preispituje svjedoke u sudnici kad je to posao samo za vješte kontinentalne pravne stručnjake, a ne za laike kakav je bio on. Prema Jonjiću, i generalovo samousmrćenje s odbijanjem „naslova“ ratnog zločinca „nekome može zvučati kao prešutna potvrda da za druge optuženike to možda i ne vrijedi.“ Iz rečenoga se može pročitati između redaka da je Praljak bio više uvjeren u svoju intelektualnu nadmoć nego u potrebu da sluša dobronamjerne savjete stručnjaka, što se fatalno odrazilo na tijek procesa protiv njega kao nepoznavatelja anglosaske pravne prakse kakva je bila prevladavajuća na suđenju u Haagu, a nju su kao zamjerku navodili i neki inozemni komentatori presude .

Jonjić ide dalje u opisivanju svojih dojmova o generalu Praljku, počevši od njegova sudjelovanja bez riječi na jednom predizbornom skupu u Imotskome gdje je ostavio negativan dojam baš poradi svoga prezimena, naime njegov otac Mirko bio je nakon pobjede komunista god. 1944. strah i trepet kod sviju s obje strane granice koji su disali hrvatski. Slobodan Praljak nije se dugo mogao oprati od kobnih sjećanja na svoga oca, i sam njegujući pomodarsko ljevičarenje u inače uglavnom konzervativnom hrvatskom društvu, postavši ono što je bio danas tek raspadom Jugoslavije kad je, kako piše Jonjić, izabrao „pravu, hrvatsku stranu.“ Kad je izbio rat Praljak je bio tamo gdje je trebao biti, na ratištima, ali nastavlja Jonjić : „Dijelom ga je na to natjerala taština – koju su mnogi doživljavali kao aroganciju – a dijelom i spomenuti kompleks obiteljske

prošlosti...Zato je, dakle, kao običan vojnik otišao u *Oluju*. Imao je potrebu uvijek iznova se dokazivati, više pred sobom nego pred drugima, ali ni te druge ne bi poštedio priredbe,“ što znači javnih spektakularnih nastupa, a to su svi oko njega smatrali pretjerivanjem koji će mu otežati obranu pred haaškim sudom premda se hvalio da će u Haag odnijeti dva kubika dokumenata „pa ako nakon toga ne shvate da general Pranjak nije ratni zločinac, neka me osude!“ Po mišljenju Jonjića „Praljkova taština nadjačala (je) racionalnu argumentaciju profesionalnih pravnika.“

Jonjić opisuje Praljково držanje tijekom nepunoga tromjesečnoga suđenja god. 2006. : „U svakom slučaju, general Praljak je i tijekom ta tri mjeseca neke u sudnici iritirao svojim teatralnim, ponekad i arogantni nastupom, ali – on za to nije hajao. On se sebe nije odricao, a čovjek bi na trenutak rekao da je svojim izgledom i osebnim nastupom ubirao i simpatije možda i svih članova raspravnoga vijeća.“ Unatoč rečenome Praljak je Jonjiću bio simpatičan premda mu nije bio blizak. Jonjić piše: „Zato je pretenciozno kad ga nazivam čak i poznanikom, ali priznajem da me je njegova smrt i osobno silno pogodila. Mnogima nije bio simpatičan, meni jest : sviđala mi se (njegova) inteligencija čak i onda kad ju nije pratila skromnost. Bilo je puno šarma u toj povremenoj bahatosti...Meni je imponirao svojom odlučnošću i ozbiljnošću kojom je spremao svoju obranu, ali i bezuvjetnom spremnošću da odgovornost za zločine radije preuzme na svoja pleća, nego da ih prevali na teret službenog Zagreba i ondašnjeg hrvatskoga državnoga vrha : 'Tamo gdje sam bio, ja sam bio i zapovjednik !'“. Ovim je opravdan naslov Jonjićeva eseja.

Jonjićev tekst je svojevrсни dokument, dakako jedno od više mišljenja, ali sastavljen s velikim poznavanjem stvari i istodobno topao u ljudskom pogledu premda se kao neposredni svjedok bez povijesne distancije nije mogao posve pridržavati one latinske „De mortuis nil nisi bene ; de vivis nil nisi verum“, O mrtvima sve najbolje; o živima samo istina. O slučaju hercegobosanske „Šestorice“ i njezina tragičnoga junaka

generala Slobodana Praljka povjesničari će morati napisati više knjiga temeljem dokumenata haaškoga Tribunala, ali i hrvatskih izvora tako da Hrvati ma gdje bili nešto korisna nauče o svojoj današnjici kako bi budućnost mogli bolje oblikovati u svakom pogledu, kao ljudi, kao kršćani, kao nacija, kao Europljani .

Hrvatski tjednik , 04.01. 2018.

**M. MEĐIMOREC, J. PEČARIĆ, GENERAL
PRALJAK III. S PRIJEZIROM
ODBACUJEM VAŠU PRESUDU, ZAGREB,
2018.**

VELIKI INTERVJU: NIKA PINTER

**PRALJKOVA ODVJETNICA: SNIMKU
SAMOUBOJSTVA JOŠ NE MOGU
POGLEDATI, DOK DIŠEM DOKAZIVAT ĆU
ISTINU O NJEMU**

Autor: Vlatka Polšak Palatinuš

Nika Pinter, odvjetnica Slobodana Praljka, u svom prvom velikom intervjuu za hrvatske medije nakon osuđujuće haaške presude i samoubojstva svojeg klijenta, za tportal je otkrila pozadinu svog odnosa s Praljkom te kako je, kao tužiteljica u bivšoj državi, postala gorljiva braniteljica Hercegovaca. Progovorila je i o zloglasnoj kažnjeničkoj bojni i 'tutićima' te obrazložila je li njezin kolega Anto Nobilo odmogao šestorki

Pinter nas je dočekala u svom prostranom građanskom stanu na **zagrebačkoj Šalati**, s čijih zidova progovara povijest njezine obitelji koja već **generacijama živi u Zagrebu**. U starinskoj

biblioteci i na radnom stolu Nike Pinter knjige su Slobodana Praljka, a u kutu je izložena njezina odvetnička 'uniforma' u kojoj se pojavljivala na Haaškom sudu posljednjih 20 godina, koliko se bavi obranom haaških optuženika.

Na spomen Slobodana Praljka i dalje emotivno reagira, tijekom svih godina njihov odnos prerastao je iz odnosa odvetnik - klijent u **iskreno prijateljstvo**, a šokantnu snimku ispijanja otrova nikada nije pogledala. Kada bi se pojavila na televiziji, samo bi okrenula glavu. Pinter nam je otkrila i kako je kao je kao rođena Zagrepčanka **postala prava Hercegovka**.

U haaškim procesima ste gotovo 20 godina. Što ste radili prije toga?

Prije nego što sam krenula u 'haašku priču', radila sam u Zračnoj luci Zagreb kao šef pravnih i općih poslova. Tamo sam došla 1994., a do tada sam radila na općinskom okružnom i republičkom tužilaštvu i to uglavnom na krivičnim predmetima. Kada sam odlučila otići u advokaturu 1998., dobila sam poziv kolege Petra Pulišelića koji me pozvao da mu se priključim u predmetu Kupreškić, u obrani Dragana Papića. Pristala sam i 8. listopada 1998. prvi put sam došla u Haag.

Na kojim ste haaškim predmetima radili prije Praljka?

Bila sam pravni asistent u timu obrane u predmetu Kordić-Čerkez uz kolegu Kovačića i Mikuličića, a za Maria Čerkeza, nakon toga bila sam u predmetu Tuta-Štela isto kao pravni asistent, onda je došao predmet Paška Ljubičića gdje sam bila subranitelj kolegi Tomislavu Jonjiću i 2004. sam kao subranitelj

kolegi Kovačiću započela rad u predmetu Prlić i ostali, a u obrani generala Praljka.

Jeste se s njim od prije poznavali? Kako je došlo do suradnje?

Upoznali smo se dok smo radili na predmetu Tuta, kada sam s Praljkom razgovarala o njegovu svjedočenju u tom procesu. Kada je došlo vrijeme da on bude u postupku, nazvao me i pitao hoću li biti u njegovoj obrani. Rekla sam da hoću i eto me.

On se htio braniti sam. Niste li mu vi dodijeljeni po službenoj dužnosti?

Da. On se htio braniti sam nakon što mu je Sud odbio plaćati obranu jer je Tajništvo zaključilo, govorimo o 2005. godini, da ima dovoljno sredstava da si plati odvjetnika. Međutim, predraspravni sudac, a i Vijeće je zaključilo da se u takvom predmetu ne može sam braniti i pitali su ga koga želi, nisu mu nametali branitelje i tada smo prvi put odlukom Vijeća, po Tajništvu, postavljeni kao branitelji.

A tko vas je plaćao?

Sud nas je plaćao.

Praljak je rekao da nema sredstava?

Da - i nije imao, tu obranu ne može nitko živ platiti. Pogotovo obranu koja traje 13 godina.

Što je s njegovom imovinom? Ima tvrtku koja dobro posluje, poslovne zgrade... ?

To je fama, dovoljan je uvid u službene dokumente, Praljak nema tvrtku i poslovnu zgradu, no ja u to nisam ulazila. Rekla sam: Nemoj mene s novcem uz rad na obrani. Taj dio je on sam vodio.

Je li Haaški sud uspio naplatiti 3,3 milijuna eura, koliko su potraživali od Praljka tvrdeći da ima dovoljno sredstava da si sam plati obranu?

Ne znam. Ako će se pošteno raditi prema dokumentaciji, to se ne može izvršiti.

Odnos Praljka i Tute bio je predmet brojnih rasprava, od dvostruke linije zapovijedanja u BiH do priče da je Tuta Praljka otjerao iz BiH te da mu je gurnuo cijev pištolja u usta. Vi ste radili na oba predmeta, kakav je bio njihov odnos?

To su lovačke priče. Da je bilo sukoba, bilo je i to znatno prije nego je srušen Stari most. Odnos nije bio dobar, koliko ja znam. Ne bih rekla da je bila dvostruka linija zapovijedanja. Tutom je mogao zapovijedati samo Mate Boban, međutim ako je trebalo ići na crte, onda je i Tutina Kažnjenička bojna išla i u njoj je bilo sjajnih dečki koji su bili dobri borci. Bilo je i onih pasa rata koji su se zvali Tutićima, koji crtu obrane nisu vidjeli. Oni su u biti napravili najveću štetu. No to nema veze konkretno s Tutom i Praljkom. Hoću reći da se ne može generalizirati. Ne može se reći da su svi pripadnici Kažnjeničke bojne bili zločinci niti se može govoriti da su bili nevina dječica.

Koliko su glasine da je naredio rušenje Starog mosta opterećivale Praljka?

Jako. Mediji su stvorili spin da je on rušitelj Starog mosta. Njemu je to bilo na kičmi cijelo vrijeme, ali je u raspravi uspio pokazati da to nije tako.

Stigma sa Starog mosta je skinuta, no što s logorima HVO-a? Logoraši najavljuju tužbe protiv Hrvatske. Praljak je znao da postoje logori?

Da, on je za logore znao, no nije znao što se u logorima zbiva. Po međunarodnom pravu logori, tj. prihvatni centri nisu zabranjeni, zabranjeno je zlostavljati ljude u logorima. Znam sigurno da nije znao što se događalo u logorima.

'Bojala sam se ići u Hercegovinu'

Koliko ste o ratu u BiH znali prije ovih predmeta? Vi ste Zagrepčanka, kako je izgledao vaš prvi odlazak u Bosnu i Hercegovinu?

Ništa nisam znala. Kada sam išla u Hercegovinu prvi put, bila sam uvjerena da postoje tri entiteta i tek su mi dolje objasnili da su dva: Republika Srpska i Federacija. Ništa nisam znala, ali sam naučila. Kada sam kretala, mislila sam da je to sukob svjetova. U Vitezu i Srednjoj Bosni je bilo nekako pitomo.

A u Hercegovini?

E, tamo sam išla sa strahom, to sam priznala i njima. Tu u Zagrebu stvorila se fama o Hercegovcima kao divljim ljudima i mislila sam da kada dođem ovakva iz Zagreba, sa svojim naglaskom, a uz to sam i bivši tužitelj, da ću loše proći. Međutim, kada sam došla dolje i kada sam im jasno i glasno rekla da sam ja živjela tamo i do 90. i da sam bila u tužilaštvu, to mi je otvorilo vrata da mogu s njima razgovarati i raditi jer

nisam lagala ni prešućivala činjenice. Danas svi moji prijatelji znaju da sam ja gorljiva Hercegovka i da samu sebe zovem tako. Smatram da su to prekrasni, marljivi ljudi, da se o njima stvara ružna slika. Bilo mi je jako ugodno tamo. Osjećala sam se kao da sam došla doma.

Znači, ne žalite što ste ušli u cijelu priču?

Nimalo, to je 19 godina moga života tijekom kojih nisam uopće imala život, no ponovila bih isto. Naravno, bude teško. U Tutinom predmetu sam par puta htjela otići, to bude trenutak, no onda se opet vratiš na normalu.

Život u pritvoru

Kako je izgledala vaša konkretna suradnja s Praljkom? Koliko često ste se viđali?

Moramo odijeliti vrijeme kada je bila rasprava i vrijeme do presude. Tijekom trajanja rasprave bili smo svakodnevno u kontaktu, bilo da sam išla k njemu u pritvorsku jedinicu ili smo na sudu u pauzama rješavali stvari. Vrlo ozbiljno se radilo. Budući da je Praljak bio na terenu, znao je svaki kamen i cijelu situaciju pa je dogovoreno da će on ispitivati jednim dijelom svjedoke i to je sud prihvatio. On je to izvrsno radio. U pripremi i radu na obrani, a i za vrijeme trajanja rasprave, nosila sam mu stalno knjige, ali i dokumente.

Prikupio je tisuće stranica dokumenata koje je objavio na svojoj internetskoj stranici te u knjigama. Kako je dolazio do njih?

Išli smo u Hrvatski državni arhiv, pregledavali registratore Vojne policije, Glavnog stožera, brigada...To nisu bili

klasificirani dokumenti, međutim, svaki dokument je morao platiti, tako da je silni novac potrošio. Osim toga, kupovao je dokumente, ljudi su ih prodavali. Od pokojnog Adalberta Rebića (predstojnik Vladina Ureda za prognanike i izbjeglice, kasnije je ministar bez portfelja zadužen za humanitarna pitanja, op.a.) dobio je puno dokumentacije o izbjeglicama. Službeno smo tražili dokumentaciju MUP-a i MORH-a o školovanju i obuci pripadnika Armije BiH u Hrvatskoj.

Kako je provodio vrijeme u pritvoru? Naime, nakon njegova samoubojstva mediji su prenijeli izjavu brata Radovana Karadžića o tome da je on jako bio pogođen Praljkovim samoubojstvom, da su se družili u pritvoru u Scheveningenu, ali i prije rata.

S nekim osobama se poznavao prije rata, to je tačno. Kada ih je bilo puno u pritvoru, onda su se družili po katovima. Kada ljude staviš na deset godina u mali prostor, neminovno oni međusobno uspostave neki odnos. Nekog posebnog druženja nije bilo, ali su zajedno bili u dnevnom boravku. O životu u pritvoru nismo razgovarali.

Kako se ste se osjećali nakon prvostupajnske presude?

Praljak je bio razočaran jer smo predali jako puno dokumenata, a Sudbeno vijeće nam je malo toga prihvatilo. I ono što su prihvatili, na temelju toga se nije mogla donijeti osuđujuća prvostupajnska presuda. To je njega razočaralo, ali i nas, njegove branitelje.

Zašto su odbijali dokazne materijale, ali i vaše svjedoke?

Išli su za time da se jako žurimo sa završetkom procesa, a za naše dokumente su uvijek nalazili razloge: ili da su predugi ili

da nema izvora dokumenta, bez obzira na to što smo dali dokaze o podrijetlu dokumenata. Naprosto ne mogu protumačiti zašto su se naši dokazi prihvaćali selektivno.

U kojoj mjeri su obrane haaške šestorke bile sinkronizirane? Je li postojala opasnost da jedni druge 'utope'?

Zajednički smo pobijali udruženi zločinački pothvat jer smo shvatili da ako ga pobijemo, idemo kući. Uvijek postoji dokument koji je dobar za mene, a loš za vas, no imali smo dogovor da se upozoravamo. Rekli bi: Gledaj, ja ću ići s ovim i ovim dokumentom, ti se pripremi i nađi kako ćeš ga probati učiniti nevažnim. Za razliku od drugih kolega koji misle da smo bili kao rogovi u vreći, ja mislim da smo uglavnom pošteno vodili obrane. Slobodan Praljak sigurno nije nikoga teretio. Dapače, preuzeo je na sebe nešto što možda i nije trebao.

Da je imao drugačiji stav, bi li mu pozicija bila lakša?

Sada s naknadnom pameti, kažem da ne bi. No u ono doba sam mislila da bi.

Država je pomagala Blaškiću, ostalima ne

Je li vam odmogao slučaj Blaškić i način na koji je njegov odvjetnik Anto Nobile vodio obranu?

Slučaj Blaškić je prvi slučaj u kojem smo kao utvrđenu činjenicu dobili međunarodni oružani sukob. U tom predmetu to nije pobijeno niti se obrana u žalbi na to referirala pa je to postalo utvrđena činjenica. U svim daljnjim predmetima morali su se silni napori ulagati da bi se ta teza pobila.

Zamjerate li kolegi Nobilu što se tada nije na žalio na dio presude o međunarodnom oružanom sukobu u BiH? Jeste li razgovarali o tome?

Nisam s njim pričala. On je imao svoje razloge što to nije pobijao. On i sam zna da samo imali zbog toga problema.

U izjavi za tportal 2013. prije izricanja prvostupanjske presude, rekli ste da Nobilo nema pojma o suđenju šestorki.

Da, kod toga ostajem. Naime, usuditi se govoriti o predmetu o kojem nisi pročitao niti jedan dokument, u kojem nisi pročitao iskaze svjedoka, pogledao dokazne materijale i suvereno tvrditi da će presuda biti osuđujuća, to je hrabro. Ja vam neću govoriti o predmetu Blaškić jer ja taj predmet nisam proučila.

Tada ste također najavili da bi osuđujuća presuda i potvrđivanje međunarodnog sukoba mogli prouzročiti podizanje tužbe protiv Hrvatske. To se danas i događa i tu opet kolega Nobilo ima ključnu ulogu?

Smatram da u tome neće uspjeti jer da bi u tome uspjeli, toliko toga treba dokazati. Da, presuda je vrlo neugodna za Hrvatsku, mi već sada vidimo neke rezultate i u odnosu nekih država prema Hrvatskoj. Ona ima i političke negativne refleksije, može imati materijalne. Treba se dokazati da je pripadnik Hrvatske vojske učinio nešto da bi Hrvatska mogla odgovarati. To je gotovo nemoguće.

Koliko je Hrvatska tijekom svih ovih godina pomagala obranama šestorke? Je li vam se ikada obratio itko od pripadnika državne vlasti?

Obrana generala Praljka jedino je dobila pomoć od Ureda za suradnju s Haaškim sudom. Oni su nam dali neke dokumente koje smo tražili. Prvi zahtjev Hrvatske za statusom 'prijatelja suda' 2006. je odbijen. Tada je Hrvatska trebala zvati obrane i reći: Odbili su nas, ali recite nam kako vam možemo pomoći. Pa general Praljak je cijelo jedno ljeto crtao 12 karata jer je sud tražio da ih nacрта. Što nismo to mogli dobiti od Hrvatske?! Obrana generala Petkovića je isto sama crtala karte pa su flomasterom ucrtavali raspored snaga. Sve je to mogla Hrvatska. U slučaju Blaškić država je pomagala, napravili su čak reljef Srednje Bosne koji je prezentiran u sudnici.

Hoćete reći da je Blaškić imao svesrdniju pomoć države od ostalih?

Apsolutno je imao.

Što iz toga zaključujete?

Ne znam što možemo zaključiti, ali je činjenica da Hrvatskoj, ali i hrvatskoj komponenti u BiH, nije bilo stalo do šestorke jer su mislili da se odnosi na BiH, odnosno ne na njih, iako se i Blaškić odnosi na BiH. Naprosto mislim da su hrvatski političari zabili glavu u pijesak i mislili - ako se mi ne javljamo, onda se to možda nas neće ticati.

Praljak ogorčen na državu? Znao je s kim ima posla

Je li im se dogodio bumerang efekt?

Pa jasno! No sadašnja vlada i ona prošla, premijera Oreškovića, probale su nešto napraviti. Pozvale su obrane, pitale može li se nešto učiniti. Išli su i gore u posjete i razgovore kod njih. Ne

kažem da je to puno, ali su pokazali interes, pokazali su da tih šestero ljudi postoji.

Je li Praljak bio zbog toga ogorčen na državu?

Nije, on je znao s kim ima posla. Shvatio je da mora sam i to je učinio. On je Hrvatsku doista volio i Hrvatska mu je bila najvažnija. Rekao je da će obranu najviše koncentrirati na to da se skine udruženi i zločinački pothvat. Dvije trećine svoje obrane potrošio je na to da dokaže da Hrvatska nije bila umiješana na zločinački način.

Vi više nemate nikakvih pravnih mogućnosti za pobijanje presude?

Ja nažalost više nemam klijenta i nemam pravnih mogućnosti. Možda bi to mogla Praljkova obitelj, no sumnjam u mogućnost revizije presude jer ne znam koji bi se to dokaz mogao pojaviti koji bi okrenuo presudu.

Kako ocjenjujete reakcije državnog vrha nakon osuđujuće presude?

Reagirali su onako kako su mogli. Htjeli mi to ili ne, Praljak je doista proglašen ratnim zločincem. Osobno nikada neću reći da je on ratni zločinac jer mene presuda i dokazi nisu u to uvjerali. Pravno, on je proglašen ratnim zločincem. Prema tome, mislim da je njihova reakcija bila primjerena situaciji. Nisu mogli ne biti žalosni, a nisu mogli ni previše istupati jer je Hrvatska ionako dobila packe i stalno ih dobiva. Nismo u stanju neku činjenicu, kada imamo argumente, braniti bez obzira na posljedice, ukazivati na to da je iskrivljena. Da nitko ne odgovara Bakiru Izetbegoviću na njegove istupe, ja se s tim ne mogu pomiriti. Da se stalno ističu žrtve Bošnjaka, kampanja

etničkog čišćenja od strane Hrvata, a da nitko nije pročitao ni presude, ni zapisnike, ni dokumente. Zašto se nitko ne zapita što je sa žrtvama na hrvatskoj strani, zašto nitko nije izrazio žaljenje zbog žrtava Hrvata, ubijenih, masakriranih, za vrijeme oružanog sukoba?

Nakon presude mnogi prozivaju bivšeg predsjednika Stjepana Mesića da je kriv za takav rasplet jer je dozvolio neselektivno odnošenje dokumenata iz Ureda predsjednika. Je li vam njegov potez odmogao? Je li na temelju tih dokumenata Sud utvrdio da je postojao udruženi zločinački pothvat?

Ne, jer nije naprosto bilo udruženog zločinačkog pothvata pa prema tome niti jedan dokument nije to mogao dokazati. Mi smo inzistirali na tome da se pročita cijeli zapisnik iz Ureda predsjednika, a ne jedna rečenica, da se ne izvlači iz konteksta. Zašto je sudac Antonetti u prvostupanjskoj presudi u izdvojenom mišljenju osporavao udruženi zločinački pothvat? Zato što je pročitao kompletne predsjedničke zapisnike, dokumentaciju koju su obrane uspjele uvrstiti u spis. Ipak, ja ne znam državu koja bi dala dokumente iz ureda svoga predsjednika. Treba se postaviti državnički. Mi smo njih morali dati jer smo potpisali suradnju s Haaškim sudom, ali koje smo morali dati, to je druga stvar. Ne treba se sve davati na tanjuru.

'Još ne mogu pogledati snimku samoubojstva'

Imate li kakvih saznanja o tome kako napreduje istraga nizozemske policije oko Praljкова samoubojstva?

Ja sam dala dva iskaza na policiji i nakon toga ništa. Još čekam svoje pismo, valjda ću ga dobiti kada istraga bude gotova. Poslala sam mail na dvije službene adrese moleći da mi se

pomogne da dođem do pisma koje je moje i u kojem su njegove posljednje riječi za mene.

Jeste li tog jutra prije izricanja presude razgovarali?

Pozdravili smo se samo u sudnici. Vidjela sam da je uzbuđen. Svi smo bili. Moram priznati da sam tog jutra na izricanje presude išla prilično relaksirano, bila sam uvjeren u oslobađajuću presudu. I dan danas da mi netko pod prijetnjom smrću kaže da priznam da je bilo dokaza za udruženi zločinački pothvat, rekla bih: ubij me, ali nema. Ja ću dok dišem nastojati pronaći načina da se pokaže kako to nije istina.

I dalje ostajete pri tome da ne želite govoriti o svemu što se događalo kada je Praljak ispio otrov i kada se 'spustila zavjesa' u sudnici?

Ne. Mene su izveli van na terasu jer sam bila u šoku. Potom su me pozvali na obavijesni razgovor u samom Sudu, a u sedam navečer i u policiju. Čini mi se ipak da je s nastavkom izricanja presude trebalo malo pričekati, do drugog dana barem. Konstatacija u sudnici prilikom nastavka izricanja presude, kada se u zapisniku utvrđuje da nije prisutan Slobodan Praljak, bila je bolna. No ja sam tu jako subjektivna. Još nisam pogledala uopće snimku tog trenutka kada ispija otrov. Žalosti me da se svi pitaju kako je došao do otrova, a nitko se nije zapitao zašto je popio otrov. Žalosti me kad govore o teatralnosti, ali ignoranti, zadovoljni čitanjem naslova u novinama, a ne čitanjem dokumenata i zapisa, mogu govoriti o teatralnosti i svojim ograničenim znanjem nisu u stanju dokučiti zbog čega je general Praljak, gotovo već na slobodi, izabrao smrt.

Što je Praljak-Arhimedov zakon, o kojem često govorite i koji ste spomenuli u 'posljednjem pozdravu' objavljenom u novinama?

O Praljak-Arhimedovom zakonu je on govorio na sudu. Kazao mi je na telefon: Dobro nastupaš, čvrsta si i nastavi po Praljak-Arhimedovom zakonu. Praljak je činio sve da zločina ne bude. Vojnike HVO-a odveo je lokalnom župniku nakon pokolja nad Hrvatima u Uzdolju i molio ga da njima kao pobožnim Hercegovcima govori kako osveta nije dobra. Svi su oni, kada govorimo o šestorki, trebali biti oslobođeni, ne samo Praljak, no isto tako Mostarom, Zagrebom, Hercegovinom šeću osobe koje bi trebale odgovarati za zločine koje su počinile, a za koje oni sada sjede gore.

Bure baruta opet tinja zahvaljujući Haaškom sudu

Haaški sud presudom šestorki završio je s radom. Jesu li uspjeli u svojoj namjeri da ustanove istinu i kazne zločince?

Haaški sud je kazneni sud i kao takav mora utvrditi nečiju kaznenu odgovornost, radnju i namjeru te da je od neke radnje i namjere nastala posljedica. Sve ostalo su panel diskusije i okrugli stolovi. Daleko od toga da ja negiram žrtve, no sve žrtve imaju pravo na satisfakciju. Niti jedan postupak u Haagu nije završio osudama osoba koje su napravile zločine nad Hrvatima na strani Armije BiH. Ne mislim da je HVO izišao čist iz rata, no u ratu nitko nije čisto crn i čisto bijel, svi su sivi. Pitanje je samo radiš li to s namjerom ili je riječ o ekscesima.

Jesu li uspostavili temelje budućeg mira?

Ne, ovo **bure baruta sada opet tinja** upravo zahvaljujući Haaškom sudu. Tužiteljstvo je selektivno izabiralo koje će

osobe optužiti za zločine, koje će žrtve priznati žrtvama, a selektivnost žrtava koje će prihvatiti, a koje će zanemariti i ispustiti iz vida dovela je do toga da sada imamo situaciju kakvu imamo. Haaški sud, kao kazneni sud, nije ostvario svoju svrhu, bez obzira na to što ima presuda koje nam idu u korist. Haaški suci uglavnom nisu suci po profesiji, već diplomati i dužnosnici UN-a i profesori. Njima je nedostajalo kaznenopravno znanje. A tužiteljstvo je svojim pristupom optuživanja začetnik neravnopravnog, nepravičnog i neujednačenog optuživanja u BiH.

Michael Karnavas u svojem blogu pod nazivom ‘Časni prkos generala Praljka’ napisao je: ‘Na mrežnoj stranici, na brošurama i posterima MKSJ-a iznosi se tekst prikazan niže (ili njegove varijacije) prije, tijekom i nakon suđenja, a dok se čekala žalba: *Strateški položaj republike [BiH] bio je izložen Srbiji i Hrvatskoj, koje su pokušavale nametnuti svoju dominaciju nad velikim dijelovima njezinog teritorija. U stvari, vođe Hrvatske i Srbije već su se 1991. godine tajno sastali, kada su dogovorili podjelu Bosne i Hercegovine, a malu enklavu ostavili bi Muslimanima.*

... Bosanski Hrvati uskoro slijede, odbijajući bosansku vlast i proglašavajući svoju vlastitu republiku uz potporu Hrvatske. Sukob se pretvorio u krvavu borbu triju strana za teritorij, u kojoj su civili svih nacionalnosti postali žrtve strašnih zločina.’
Toliko o poštivanju presumpcije nevinosti i nepristranosti suda.

<https://www.tportal.hr/vijesti/clanak/praljкова-odvjetnica-snimku-samoubojstva-jos-ne-mogu-pogledati-dok-disem-dokazivat-cu-istinu-o-njemu-foto-20171216/print>

**J. PEČARIĆ, S. RAZUM, RAZOTKRIVENA
JASENOVAČKA LAŽ, ZAGREB 2018.****HAJKA NA IGORA VUKIĆA**

Naslov: Za slobodu istraživanja i slobodu predstavljanja
rezultata istraživanja

Datum: Tue, 5 Jun 2018 09:44:47 +0200

Šalje: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

Prima: Ured Predsjednica <ured@predsjednica.hr>,
predsjednik@sabor.hr <predsjednik@sabor.hr>,
predsjednik@vlada.hr <predsjednik@vlada.hr>

CC: hina@hina.hr <hina@hina.hr>, Hrvatska
Radiotelevizija <hrt@hrt.hr>, Igor Vukić
<igor.vukic.zg@gmail.com>, Razum, dr. Stjepan:
<stjepan.razum@zg.t-com.hr>

Poštovana Predsjednice RH,
Poštovani Predsjedniče Hrvatskog sabora,
Poštovani Predsjedniče Hrvatske vlade,

Šaljemo vam naš zahtjev: „Za slobodu istraživanja i slobodu predstavljanja rezultata istraživanja“ koji je u tri dana potpisalo 233 hrvatska rodoljuba.

Šaljemo vam ga iako je vama blizak novinar jučer, dakle poslije dva dana sakupljanja potpisa, u Večernjem listu prenio neistinitu tvrdnju kako smo vam ga već poslali tj. „e-mailovima zasuli državni vrh“. Poslije takve neistine, a vaš novinar se

zapravo poziva na vas, odlučili smo prekinuti daljne sakupljanje potpisa i poslati vam naš zahtjev. Doista nismo očekivali neistinite tvrdnje iz „državnog vrha“.

S poštovanjem

Dr. sc. Stjepan Razum
Akademik Josip Pečarić

ZA SLOBODU ISTRAŽIVANJA I SLOBODU PREDSTAVLJANJA REZULTATA ISTRAŽIVANJA

Poštovana Predsjednice RH,
Poštovani Predsjedniče Hrvatskog sabora,
Poštovani Predsjedniče Hrvatske vlade,

Niže potpisani hrvatski rodoljubi, zbog skandaloznih reagiranja nekih hrvatskih ili tzv. hrvatskih ustanova na televizijski nastup gospodina Igora Vukića, tajnika Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac, a u povodu njegove knjige „Radni logor Jasenovac“

(<https://kamenjar.com/htv-se-ogradije-od-istine-a-kad-ce-od-velikosrpske-propagande/>

<http://hrvatskonebo.com/hrvatskonebo/2018/05/30/video-dobar-dan-hrvatska-istina-o-jasenovcu-uredila-karolina-vidovic-kristo/>

<https://narod.hr/hrvatska/video-hrt-se-ogradio-gostovanja-igora-vukica-temu-jasenovca-gi-ivo-pilar-udruge-iz-domovinskog-rata-traze-vracanje-snimke-stranice-hrt-a>

<https://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/j-novak/29544-j-novak-hajka-je-zapoceta.html>)

zahtijevamo

od tih istih hrvatskih ustanova, koje financira hrvatski narod,
da odbace političke mitove i znanstveni dogmatizam,

te dopuste i potaknu hrvatskim znanstvenicima i novinarima istražiteljima slobodno istraživanje i predstavljanje rezultata svoga rada

u svim tiskanim i elektroničkim medijima - pri čemu osobito ističemo obvezu HRT, kao državnog i nacionalnog medija, čija je primarna zadaća omogućiti hrvatskom narodu u cjelini potpune informacije o svim pitanjima koja ga određuju radi samostalnog i slobodnog zauzimanja stajališta i sprječavanja krivotvorina i manipulacija.

Dr. sc. Stjepan Razum, predsjednik Društva za iztraživanje trostrukog logora Jasenovac

Akademik Josip Pečarić

Biskup dr. sc. Vlado Košić

Nenad Piskač, književnik

Dr. sc. Josip Stjepandić

Dr. sc. Mato Artuković

Petar Vulić, književnik

Prof. dr. sc. Nikica Uglešić

Gojmir Milat

Josip Maršić

Ivan Bradvica, dipl. ing. građ., književnik

Stanko Šarić, dipl. ing. („Najbolji hrvatski tamburaši“)

Miljenko Žagar, nekadašnji (Tuđmanov) saborski zaastupnik i veleposlanik u miru

Prof. dr. sc. Matko Marušić

Prof. dr. sc. fra Šimun Šito Ćorić.

mr. sci. Gordana Turić, bivša zastupnica u Hrvatskom državnom saboru

doc. art. Marko Magdalenić

don Miljenko Babaić, ratni vojni kapelan HV

general Ljubo Česić Rojs

izv. prof. dr. sc. Ivica Čatić, svećenik

August Janeković

Doc. dr. sc. Marko Jukić

Željko Maršić, satnik ZNG RH HV u miru

Tonko Martinis

Matija Grgat
Zdravko Vlaić
Dr. sc. Miroslav Međimorec
Blažena Magdić, umirovljenica
Ivan Magdić, umirovljeni časnik HV-a
Dijana Arbanas, Dubrovnik.
Mario Filipi
Siniša Posarić, književnik
Damir Tučkar, dipl. ing
Stipe Marić Mostar
General Ivan Tolj, književnik.
Dr. sc. Vinko Grubišić, književnik, dopisni član HAZU
Branko Pek
Mladen Galić, hrvatski branitelj dragovoljac domovinskog rata
Dr. sc. Zlatko Matijević, znanstveni savjetnik
Dr. sc. Jure Krišto
Dr. sc. Henrik Heger Juričan, dopisni član Hrvatske akademije
znanosti i umjetnosti
Zvonimir Šeparović, predsjednik Hrvatskog nacionalnog
etičkog sudišta
prof. dr. dr. h. c. Nikola H. Debelić
Tomislav Vuković, novinar
Ivan Bastjančić, dipl. ing. stroj.
Đurđica Bastjančić, prof.
Lili Bencik
Ante Nadomir Tadić-Šutra, prof., književnik iz Knina
Ivica Srdelic, Split
Dr. Ružica Čavar
Prof. dr. sc. Marin Čikeš
Dr. sc. Željka Znidarčić
Angelina Barun
Tatjana Kren, prof.
Damir Borovčak, dipl. ing., publicist
Branko Hrkač, S.L.U. u miru, dragovoljac ODR-a
Goran Ante Blažeković
prof. dr. sc. Vladimir Horvat SJ

Paško Melvan
Stipo Pilić, prof.
Dr. ing. Marijan Papić
Don Lazar Ćibarić
Ante Kraljević, književnik
Ivan Nađ
Juraj Cigler, dipl. inž. građ., Čakovec
Ing Mijo (Mile) Kokan, Split
Zlatko Janković, Sesvete
Don Anđelko Kaćunko
Željko Leš
Mladen Deletis
Vlč. Vladimir Trkmić
Akademik Ante Matić
Vladimir Biondić, magistar prava
Dr. Vjekoslav Jazbec
Dr. sc. Stjepan Kožul, predsjednik Društva za povjestnicu
Zagrebačke nadbiskupije "Tkalčić"
Prof. dr. sc. Ivan Karlić, KBF Sveučilišta u Zagrebu
Jasenska Polić Biliško, prof.
Petar Gelo, urednik i voditelj Hrvatskog radija Melbourne
Daran Bašić, Hrvatsko nebo
Vera Primorac, književnica
Prof. Malkica Dugeč, hrvatska pjesnikinja
Jozo Ćuk
Mladen Križanić, dipl. ing.
Mirko Strabić
Zdravko Ban
Ankica Mandarić diplomirani ekonomist u mirovini iz Mostara
Luka Krilić
Prof. dr. sc. emeritus Andrija Hebrang
Prof. dr. Tomislav Sunić
Mr. sc. dr. med. Jure Burić, prvi župan Dubrovački i bivš
zastupnik u Hrvatskom državnom Saboru
prof. dr. sc. Ivan Kordić
Mijo Razum
Kazimir Mikašek-Kazo, novinar

Vjekoslav Krsnik, publicist i novinar

Dr. sc. Zlatko Vučić

Mag. sc. Drago Majić

Ante Šare, dipl. ing. elektrotehnike

Prof. dr. sc. Srećko Kovač, Zagreb

Miljenko Plišić

Katica Plišić

Marin Plišić

Branka Škugor

Igor Plišić

prof. dr. sci. Ivan Malčić

Božidar Ručević, dipl. inž.

Stjepan Tuđman

Martina Orlovic

Zrinka Orlovic

Mate Orlovic

Zlatko Boni.

Mijo Maljković, novator iz Požege

Dr. sc. Tomislav Jonjić

Dr. sc. Ante Čuvalo

Prof. Ivana Čuvalo

Ivanka Haubrich,

Manda Haubrich,

Ivan Haubrich,

Branko Haubrich,

Kristina Vrebac

Ivanka Perković, učiteljica

Zorica Gregurić, predsjednica Udruge zagrebački dragovoljci
branitelji Vukovara

Nevena Abramovic, Toronto (Mississauga) Canada

Dusko Abramovic, Toronto (Mississauga), Canada

Nevenka Nekić, književnica

Prof. dr. sc. Davor Pavuna

Prof. dr. sc. Mladen Parlov, redoviti profesor na KBF-u
Sveučilišta u Splitu

Branko Reić

Marija Markić, CTC
Slobodan Markić, dipl. ing.
Andrija Mažić
Akademik Andrija Kaštelan
Mate Knezović, odvjetnik
Viktor Đukić
Izv. prof. dr. sc. Miljenko Buljac
Ivica Mihaljević, prof. filozofije i religijskih znanosti
Dr. sc. Sanja Bilač
Mr. Alojz Pavlović, dipl. ing.
Prof. dr. sc. Neven Elezović
Goran Zekić
Miroslav Papić, dipl. ing. stroj
Dajana Glavota, prof.
Šimun Pavlović
Ante Krišto, Split
Zdenkica Perković
Vesna Maletić
Bernardica Juretić
Anica Fridl
Marina Škunca
Krunoslav Golubičić (NHT)
Mato Lukačević (NHT)
Zemira Stajner
Nada Tropšek
Vladimir Hodalj
Zlatko Puškaš
Renata Pernar
Marija-Vesna Odobašić
Hrvoje Jajaš
Dragica Dada Podunajec
Albina Anković-Arar
Ankica Livić
Hrvoje Poljičak
Tomislav Stanešić
Vilim Koretić
Štefanija Štefica Škegro

Duško Matušan-Čobi, predsjednik UVDR-RAB, dragovoljac,
Hrv-i
Tomislav Bolanča, dip. oec. Zadar
Đuro Vidmarović, predsjednik Društva hrvatskih književnika
Prof. dr. sc. Stjepan Sirovec, svećenik
Vlado Razum
mr. sc. Mirjana Jurić
Josipa Maras Kraljević, prof.
Dr. sc. Stipe Kutleša
Vinko Grgić, prof.
Suzana Šikić
Katarina Iskra, medicinska sestra
Đivo Bašić, Dubrovnik
Roko Sikirić, zrakoplovni tehničar
Željka Vendler Čepelak, dr. med. spec.obit. medicine.
Akademik Dubravko Jelčić
Mons. dr. sc. Mile Bogović, gospićko-senjski biskup u miru
Željko Soldo, inž. el. Zagreb
Prof. dr. sc. Ante Lauc
Jadranka Čuljak-Duvnjak, odvjetnica
Drago Duvnjak, dip. ing. građ.
Katarina Duvnjak, student
Krešimir Duvnjak dipl. ing., mag. phil. et relig.
Prof. dr. sc. Boris Širola
Mr. sc. Mila Dundić
Vesna Školnik-Popović
Ivan Balić
Alojzije Kokorić, Tribunj
Bosiljka Bačura, dipl. iur.
Anto Periša
Marko Kutleša
Alojzije Petracic, umirovljenik
Pavao Brnada
Stjepan Svedrović
Ivana Babić
Hrvoje Budimir, Split

Mladen Kostic
Renata Nevistic, prof. defektolog
Ivan Nevistić, dipl. ing. strojarstva
Josip Papković, mr. sci. dipl. inž. fizike iz Zagreba
Ilija Vućur, doktorand
Kata Andrijević
Renato Smokrović
Ivo Poljak
Kata Žarko
Nediljko Žarko
Marko Žarko
Ana Barišić
Marija Senjić
Niko Senjić
Kristina Dugan
Dražen Dugan
Ankica Pečarić, profesor povijesti
Zvonimir Josip Tumbri
Dr. sc. Ambroz Čivljak, viši predavač
Dr. sc. Marko Jerčinović
Dr. sc. Ivan Tepoš
Tomislav S. Krčmar
Ing. Krešimir Jurković
Eva Kirchmayer Bilić
Radoslav Maric, M.D., LMCC, FLEX, ABOBGYN, ECFMG,
Marija Peakić-Mikuljan, hrvatska književnica
Prof. dr. fra Andrija Nikić, predsjednik HAZU i HKD Napredak
u Mostaru
Prof. dr. sc. Ivica Veža
Prof. dr. sc. Branko Jeren
Prof. dr. sc. Mihovil Biočić
Prof. dr. sc. Darko Žubrinić
Prof. dr. sc. Alojz Hobljaj
Dr. sc. Zlatko Hasanbegović
Mirko Valentić, znanstvenik emeritus, bivši ravnatelj
Hrvatskog instituta za povijest

<https://kamenjar.com/za-slobodu-istrazivanja-i-slobodu-predstavljanja-rezultata-istrazivanja/>
<http://dragovoljac.com/index.php/razno/11282-za-slobodu-istrazivanja-i-slobodu-predstavljanja-rezultata-istrazivanja>

Naknadno stigli potpisi:

Prof. dr. sc. Josip Jurčević

Dr. sc. Ivo Rendić – Miočević

Doc. dr. sc. Hrvoje Kalinić

Dr. sc. Rozina Palić-Jelavić, muzikologinja i kroatologinja

Ive Livljanić, veleposlanik u miru

Zdravko Bošnjak, dipl. inž. stroj.

Prof. dr. sc. Zvonko Rumboldt, prof. emerit.

Danica Glavaš

Vlado Glavaš

Ljudevit Kotnik, dipl. ing.

Katarina Peročević

Stjepan Ptiček, generalni vikar Bjelovarsko-križevačke biskupije

Hrvoje Glavota

Diana Majhen

Josip Vučetić, dragovoljac.com

Damir Gracin

Zdravko Škokić, dipl. ing.

Vera Đurenec

Ivica Škiljo

Prof. dr. sc. Stanko Uršić

S. Zvonimira Nimac

Prof. emer. dr. sc. Bernardin Peroš

Izv. prof. dr. sc. Alojzije Čondić, KBF Sveučilišta u Splitu

Dr. sc. Božidar Duplančić dr med.

Ljilja Zovko, izaslanica u Domu naroda Parlamentarne skupstine BiH

Prof. dr. sc. Marinko Erceg

Ivan Bagić

Đuro Jelović

Anto Čurić
Prof. dr. sc. Stojan Polić
Tomislav Čiček, dipl. ing.
General Hv Željko Prpić, dipl. ing. stroj.
Prof. emeritus, dr. sc. Bernardin Peroš
Izv. prof. dr. sc. Alojz Čubelić, KBF
Red. prof. art. Đuro Tikvica, pijanist
Ivan Novak
Branimir Petener, osobno i u ime HOR-a, Hrvatskog
Obranbenoga Reda
Mate Rupiće
Maksim Buljanović
Ankica Babin, prof.
Miroslav Tomac, mag. ing. elektrotehnike
Marta Čerina
Branimir Nevistic
Josip Nevistic
Dr. sc. Žarko Nožica
Ante Perković
Mr.sc. Niko Vidović
Rudi Tomić, novinar, pisac, publicist, Kanada
Ivana Orešić, prof.
Anđela Hodžić, prof.
Stjepan Asic, predsjednik AHK
Milan Zanoški, hrvatski branitelj, poduzetnik
Zvonimir R. Došen - Kanada
Prim. mr. sc. Miljenko Raos, dr. med.
Polona Jurinić
Zdenko Jurinić
Rok Jurinić
Miroslava Bahun
Vjekoslav Vrabec
Katarina Furjan
Josip Vuković
Zlatko Barišić
Ante Babin, dipl. ing. brodogradnje, Kaštel Stari
Đuro Janči, ilustrator, karikaturist

Mr. sc. Marica Đureković
Tomislav Beram, Hrvatski međudruštveni odbor za zajedničku
suradnju, Sydney Australia
Tomislav Pipunic, Melbourne, Australia
Andrija Grgurevic, Geelong, Australia
Ivo Lukic, Sydney, Australia
Ante Gavranic, Sydney, Australia
Ivana Beram, Sydney, Australia
Ivan Uremovic, Sydney, Australia
Tomo Beram, HOP, Australia
Stjepan Furdek, Sydney, Australia
Mile Beram, Sydney, Australia
Krunoslav Gliha, umirovljenik
Terezija Užarević, dipl. ing. šumarstva
Dr. sc. Milko Brković

HRT NE ODGOVARA NA UPIT – GDJE JE KAROLINA VIDOVIĆ KRIŠTO?

Naša redakcija poslala je HRT-u novinarski upit zašto u petak, 8. lipnja 2018. u emisiji “Dobro jutro, Hrvatska” nije bilo redovnog komentara Karoline Vidović Krišto, točnije, njezinoga priloga “Skener”.

Iako njezini komentari nisu povezani s njezinim angažmanom u emisiji “Dobar dan, Hrvatska”, zanimljivo je da je Vidović Krišto doslovno nestala s malih ekrana nakon emisije “Dobar dan, Hrvatska” 30. svibnja 2018. u kojoj je Igor Vukić predstavio svoju knjigu “Radni logor Jasenovac”, plod njegova istraživanja koje sufinancira Vlada RH.

Podsjetimo, Programsko vijeće HRT-a je u ponedjeljak, 4. lipnja 2018. održalo izvanrednu sjednicu na kojoj se raspravljalo isključivo o emisiji “Dobar dan, Hrvatska” u kojoj je gostovao Igor Vukić, a koju su vodili Marina Medved Pulić i Frano Ridjan, i koju je uredila Karolina Vidović Krišto.

Programsko vijeće HRT-a donijelo je dva opća zaključka kojima je zapravo dalo do znanja kako su djelatnici HRT-a koji su radili spomenutu emisiju, istu vodili ne odstupajući od uobičajenog načina vođenja i uređivanja.

I dok ostali kolege i dalje rade svoje emisije, ni prošlog petka, 8. lipnja 2018., nije bilo Skenera, nije bilo redovnog komentara Karoline Vidović Krišto. Naša je redakcija ponovno poslala novinarski upit HRT-u zašto je Vidović Krišto naprasno nestala s malih ekrana, međutim, do objave ovog članka odgovor nismo dobili.

Novinarski upit je novinarski upit, i HRT je dužan odgovoriti na isti. Moramo priznati da je do sada tako i bilo, HRT je uredno odgovorao na naše upite, a vidimo da su vrlo brze odgovore zaprimali i drugi portali.

Vjerujemo da ćemo odgovor dobiti i ovaj put; svakako ćemo ga nakon primitka odmah objaviti.

<https://kamenjar.com/hrt-ne-odgovara-na-upit-gdje-je-karolina-vidovic-kristo/>

<http://glasbrotnja.net/hrt-ne-odgovara-upit-karolina-vidovic-kristo/>

<http://www.dnevno.hr/vijesti/hrvatska/presudila-joj-emisija-o-jasenovcu-karolina-vidovic-kristo-naprasito-nestala-s-malih-ekrana-1179154/>

PROTIV PROGONA

Poštovana Predsjednice RH,
Poštovani Predsjedniče Hrvatskog sabora,
Poštovani Predsjedniče Hrvatske vlade,

Prošlo je više od tjedan dana kako smo vam poslali naš zahtjev: **Za slobodu istraživanja i slobodu predstavljanja rezultata istraživanja**, a povodom nekih sramotnih reagiranja na gostovanje Igora Vukića, tajnika Društva za izučavanje trostrukog logora Jasenovac a povodom njegove knjige „Radni logor Jasenovac“, a koji je potpisalo 300 hrvatskih rodoljuba.

Među potpisnicima su i vrsni povjesničari:

Mirko Valentić, znanstvenik emeritus, bivši ravnatelj

Hrvatskog instituta za povijest

Dr. sc. Mato Artuković, bivši ravnatelj Hrvatskog instituta
za povijest

U Slavonskom Brodu

Mons. dr. sc. Mile Bogović, gospićko-senjski biskup u
miru

Dr. sc. Zlatko Matijević, znanstveni savjetnik

Prof. dr. sc. Jure Krišto

Dr. sc. Tomislav Jonjić

Dr. sc. Zlatko Hasanbegović

Prof. dr. sc. Josip Jurčević

Prof. dr. sc. Ivo Rendić – Miočević

Vaš odgovor još nismo dobili i to su izgleda na HTV-u shvatili kao „zeleno svjetlo“ za progon urednice koja je omogućila da se i o temi tog logora čuje istina i na HTV-u. Urednica je profesionalno pozvala i predstavnika jugo-komunističke paradigme u hrvatskoj povijesti. On je rekao da će doći, ali je odustao kada je čuo da će gost biti i istinski istraživač tog logora Igor Vukić.

Već više portala piše ili su pitali HTV što je sa sjajnom urednicom Karolinom Vidović Krišto. Bez odgovora:

<https://kamenjar.com/hrt-ne-odgovara-na-upit-gdje-je-karolina-vidovic-kristo/>
<http://glasbrotnja.net/hrt-ne-odgovara-upit-karolina-vidovic-kristo/>
<http://www.dnevno.hr/vijesti/hrvatska/presudila-joj-emisija-o-jasenovcu-karolina-vidovic-kristo-naprasito-nestala-s-malih-ekrana-1179154/>

Vaše neodgovaranje, zapravo znači odobravanje takvog progona. Ako tome dodamo na pozivanje u Hrvatskom saboru na kazneni progon Igora Vukića, onda ne čudi objašnjenje velikog HRVATSKOG biskupa dr. Vlade Košića na proslavi Dana Stjepana i Antuna Radića i 25. godina Sisačko-moslavačke županije:

I onda se neki čude kad se proziva Katoličku Crkvu i nas, biskupe i svećenike što stojimo na braniku svoga naroda! Pa nema nikoga tko bi to činio, a narod je prepušten sebi i lažima, ideologiji koja je prije 28 godina propala i još vlada... koja je zatirala Crkvu, pobila više od 500 svećenika i još preko 100 bogoslova i časnih sestara... i neprestano širi neistine o genocidnosti Hrvata, laže o Jasenovcu i prijeti da će zatvoriti svakoga tko želi istražiti istinu...

O tempora, o mores! Gdje smo mi to danas!

Možda i nije bilo tako teško Radićima kad promatramo ovo naše sadašnje stanje... Na hrvatskoj dalekovidnici koju svi mi moramo plaćati i koja bi trebala biti naša, što nam se servira? Parade laži i srama, a narodne ideje se progone...

<https://kamenjar.com/biskup-kosic-tko-to-pokazuje-misice-i-trenira-komunisticke-metode-prema-nama-vjernicima-u-ovoj-zemlji/>
<https://narod.hr/kultura/biskup-kosic-narod-prepusten-lazima-i-ideologiji-koja-je-prije-28-godina-propala-i-jos-vlada>
<https://direktno.hr/zivot/vjera/biskup-kosic-uputio-ostru-kritiku-vladajucima-pozivam-da-ih-skinemo-s-vlasti-125301/>

S nadom da ćete nam odgovoriti i pokazati da hrvatskoj vlasti nije u interesu očuvanje velikosrpskog mita o Jasenovcu.

S poštovanjem,
Akademik Josip Pečarić
Dr. sc. Stjepan Razum

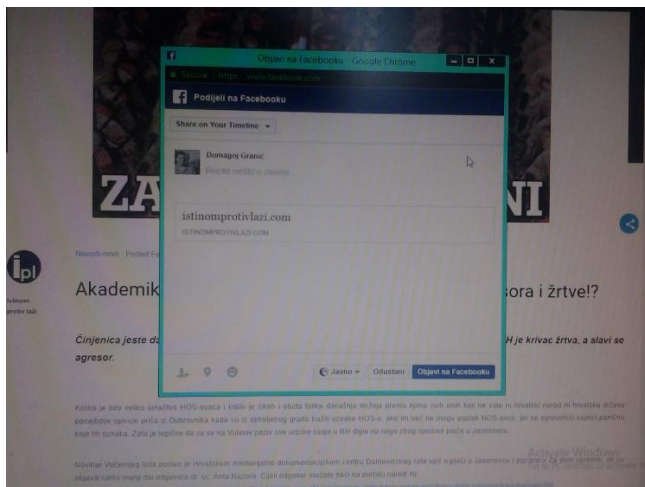
PREDsjedNICA I ‘ZA DOM SPREMNI’, ZAGREB, 2019.

Feb 16, 2019.

ZDS ILI IZJEDNAČAVANJE AGRESORA I ŽRTVE!?

Činjenica jeste da svi govore kako se pokušava izjednačiti žrtva i agresor. A u stvarnosti u RH je krivac žrtva, a slavi se agresor. I blokiraju dijeljenja objava kako hrvatska istina ne bi daleko otišla.

Koliko je bilo veliko junaštvo HOS-ovaca i koliki je strah i otuda tolika današnja mržnja prema njima svih onih koji ne vole ni hrvatski narod ni hrvatsku državu ponajbolje opisuje priča iz Dubrovnika kada su iz opkoljenog grada tražili oznake HOS-a, ako im već ne mogu poslati HOS-ovce, jer se agresorski vojnici panično boje tih oznaka. Zato je logično da su se na Vulinov poziv sve srpske sluge u RH digle na noge zbog spomen ploče u Jasenovcu. Jučer ponovno hrvatski narod etiketira ustašama. Novinar Večernjeg lista poslao je Hrvatskom memorijalno-dokumentacijskom centru Domovinskog rata upit o ploči u Jasenovcu i pozdravu Za Dom spremni, ali su objavili samo manji dio odgovora dr. sc. Anta Nazora. Cijeli odgovor možete naći na portalu narod. Hr
<http://narod.hr/hrvatska/vecernji-list-objavio-manji-dio-odgovora-evo-sto-povjesnicar-ante-nazor-rekao-pozdravu-dom-spremn-trgu-marsala-tita>

Koliko su jadni i bijedni, pokazuje i ova blokada dijeljenja teksta akademika Pečarića

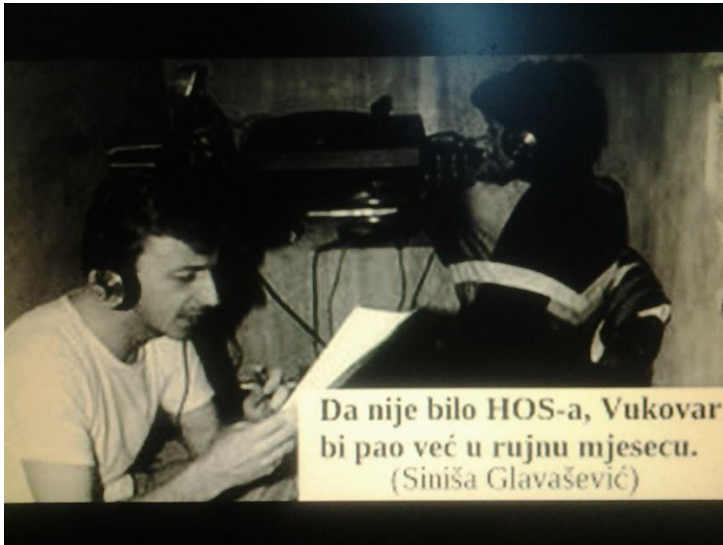
Dr. Ante Nazor govori i o junaštvu HOS-ovaca:

'Broj pripadnika HOS-a nije bio velik u odnosu na ukupan broj hrvatskih branitelja, no razlog zašto ih poštujem leži u činjenici da su u Domovinskom ratu 1991. bili na najtežim dijelovima svih bojišta u Hrvatskoj – na istočno-slavonskom, posebice na Sajmištu u Vukovaru i Bogdanovcima, Vinkovcima, Osijeku, na zapadno-slavonskom – upravo u Jasenovcu, na dalmatinskom bojištu – npr. u Dubrovniku tijekom najtežih napada na grad, na ličkom bojištu oko Gospića, pa 1993. u Škabrnji u iznimno teškim okolnostima nakon operacije Maslenica, pa u operaciji „Zima 94“ kad je trebalo krenuti u napad, itd. Upravo ta činjenica da su dragovoljno odlazili tamo gdje su borbe bile najteže, tamo gdje mnogi koji moraliziraju o njihovim motivima i oznakama nisu imali hrabrosti biti, čini mi se važnijom od kontroverzi vezanih uz nazive pojedinih postrojbi HOS-a i sam natpis na njihovom amblemu'.

....'Općenito gledajući, žalosno je što neki još uvijek ne razumiju da moderno hrvatsko društvo ne može biti stabilno ako

se gradi na ruševinama ideologija iz Drugog svjetskog rata koje su podijelile hrvatski narod, i ne žele prihvatiti činjenicu da je Domovinski rat najvažniji i najčvršći temelj suvremene hrvatske države, na kojem treba graditi budućnost Republike Hrvatske. Zato je potrebno isticati važnost Domovinskog rata, kao i simbole i pozdrav Domovini iz toga razdoblja hrvatske povijesti, na koje smo posebno ponosni, a simbole totalitarnih režima pospremimo u muzeje....

Tko ne razumije? Ne možeš biti ponosan na HOS-ovce, a smatrati da je njihov pozdrav simbol totalitarnog režima.

Da nije bilo HOS-a, Vukovar
bi pao već u rujnu mjesecu.
(Siniša Glavašević)

Naši političari HOS-ovce nazivaju ustašama! Jasno je i zašto, a još je jasnije tko su "naši" političari!

Zato, ako se inzistira na zabrani pozdrava "Za Dom spremni", uz objašnjenje da je kompromitiran jer su za vrijeme Drugog svjetskog rata "ustaše pod tim pozdravom ubijale nevine ljude", onda se ne može zažmiriti pred činjenicom da su mnogi nevini ljudi ubijeni pod parolom "Smrt fašizmu – sloboda narodu".

Dakle, važnije od zabrana je edukacija i suočavanje s karakterom vlasti u pojedinim razdobljima hrvatske povijesti. Moje iskustvo, s obzirom da sam puno pisao o ovome a i prvi sam potpisnik Peticije ZDS, jeste da se mnogi drugi branitelji ljute što se izdvajaju samo HOS-ovci uz ZDS jer su mnogi drugi branitelji koristili i umirali sa ZDS na usnama. I tada je bio napad na Domovinski rat („Bojna Čavoglave“ i Thompson).

Tako je tadašnji predsjednik Vlade RH Zoran Milanović rekao: *'Potpisnicima peticije za uvođenje usklika „Za Dom spremni“ kao službenog pozdrava u Oružane snage RH poručio je neka pogledaju što je prvi hrvatski predsjednik Franjo Tuđman, na skupovima kada se osnivao HDZ, govorio o ulozi Hrvata u partizanskom pokretu i što je taj pokret značio za hrvatsko nacionalno biće. Ista poruka, naglasio je, vrijedi i za HDZ, „ali i sve one koji žele vratiti Hrvatsku u mrak“, istaknuvši kako nekima u državi očito smeta što stvari u Hrvatskoj idu naprijed i na bolje.'*

A dan prije Thompsonovog koncerta ispred njega i Predsjednice države promarširali su HOS-ovci na paradi sa zastavom na kojoj je pisalo ZDS! Dakle, službeno je ZDS pozdravljao iz svečane lože, a nije mu palo na pamet da iz poštovanja hrabrih HOS-ovaca predloži da neka jedinica HV-a njeguje tradicije HOS-a i da im službeni pozdrav bude ZDS. Kako je i mogao kada mu je ministar bio Jovanović! S druge strane treba istaknuti i one koji itekako razumiju kako je hrvatska država nastala na Domovinskom ratu i kako doista treba iskazivati poštovanje, a ne educirati, naše branitelje i sve one koji ih istinski poštuju.

Zato pogledajte tekst Krešimira Kartela: (Viteštvo HOS-ova ratnog puta neokaljano je ratnim zločinima)

<http://direktno.hr/en/2014/kolumne/69907/Vite%C5%A1tvo-HOS-ova-ratnog-puta-neokaljano-je-ratnim-zlo%C4%8Dinama.htm>

Iako je dobro pročitati cijeli tekst izdvojiti ću samo dio o ZDS:

'Držim, naime, da je svaka Jugoslavija u nekoj od svojih faza, pripremne, izvršne, zaključne ili svake navedene imala obilježja velikosrpstva te da je stoga dovoljno okupaciju nazvati jugoslavenskom. Činjenicu da su jedanaest mladića svoje živote, svoje ovosvjetovno postojanje žrtvovali za ideal već utemeljene demokratske Hrvatske i njezinu neovisnost implicitno spomenute organizacije i pojedinci čak spominju, ali to ne konzumiraju u punom značenju njihove žrtve.

Naime, nema nikakve sumnje u to da su bojovnici HOS-a bili potpuno podređeni obrani demokratske, ne nikakve drukčije, Hrvatske te da se podređenost tom cilju očitala u sporazumnim ili spontanim podređenostima zapovjedništvima Hrvatske vojske. Ono što se svakako mora naglasiti jest to da su od prvog do zadnjeg, svi bojovnici HOS-a bili dragovoljci u obrani i oslobođenju Hrvatske i da je viteštvo njihova ratnog puta potpuno i neokaljano, odnosno da nisu sudjelovali ni u kakvom ratnom zločinu. To se drugim riječima može nazvati i velikim doprinosom ugledu Republike Hrvatske.

Kad sve to ipak nije dovoljno, želi se secirati sastavne dijelove njihova ratnog djelovanja i vojnog identiteta te naknadnom pameću i moralom amputirati tri riječi, riječi koje su se koristile i u nekim zločudnim dokumentima Nezavisne Države Hrvatske. Doista nisam prepoznao korištenje kovanice „za dom spremni“ u tom obliku prije uspostave NDH. Kao što nikad prije uspostave NDH nije postojala kuna kao naziv valute ili kao što nikad prije NDH Lijepa naša domovino nije imala priliku postati službenom himnom.

Za vrijeme NDH tiskano je više od tri tisuće stranica Hrvatske enciklopedije, hrvatski je jezik zakratko, ali svejedno vrlo značajno, oslobođen tuđica te oplemenjen Šulekovim i Parčićevim novotvorenicama, snimljen je prvi zvučni slikopis... Sve te discipline, unatoč naporima, nisu uspješno prikazane kao ustaške jer su od iznimnog značaja za hrvatski identitet i kulturu.

Usklik „za dom spremni“, stoga, svoju je plebiscitarnu legitimaciju dobio devedesetih godina u obrani moderne Hrvatske. Kažem plebiscitarnu, jer, kao što je briljantno ustvrdio dr. Tomislav Jonjić, u situaciji ugroze od političkog i biološkog uništenja, hrvatski je narod potražio, prepoznao i odabrao između ostalih upravo taj usklik. Zašto ujedinjeni sinovi ustaša i partizana nisu odabrali usklike „bez Boga, bez gospodara“, „za domovinu s Titom naprijed“ ili „smrt fašizmu – sloboda narodu“, to je ujedno i pitanje i odgovor.

Naposljetku, ako se ostrašćeni Jugoslaveni vode logikom da se zvijezda petokraka i savezništvo Jugoslavenske armije i četnika iz četrdesetih ne mogu nikako dovoditi u izravnu vezu sa zvijezdom petokrakom i istim savezništvom iz devedesetih, zašto im je toliko teško tu logiku primijeniti na taj usklik? Zato što se ne osjećaju dijelom hrvatskog nacionalnog kolektiva i zato što ne osjećaju ono što većina osjeća. I to je njihovo pravo u demokraciji kakvu su za njih izborili između ostalih i HOS-ovci. Problem nastaje kad oni, često iz zadržanih položaja ili pera bivših članova CK SKH, većini žele nametnuti svoj sentiment kao društvenu normu.

Tada posežu i za neozbiljnim argumentima – presudama, poput one Josipu Šimuniću kojemu je suđeno po Zakonu o sprječavanju nereda na športskim natjecanjima. Njihovo ponašanje tada izaziva društveno ogorčenje, a to je instanca koja u njihovoj doktrini predstavlja temelje revolucije. Ironično, zar ne?’

A nema dvojbe da su oni koji napadaju HOS-ovce i njihove simbole koje su odobrile hrvatske vlasti protiv hrvatske države ili misle samo na svoje osobne interese. Jer istina je: jako je profitabilno danas biti srpski sluga u RH.

Ogavno jest jer su HOS-ovci i drugi branitelji od srpske vojske u „Oluji“ napravili zečeve, ali profitabilno jest! Vlast nudi „cjelovito rješenje“ o simbolima iz totalitarnih režima. Što nam zapravo nudi? Izjednačavanje odnosa prema simbolima koje su koristili branitelji i agresori u Domovinskom ratu!’

Dakle vlast, pokušava izjednačiti žrtvu i agresora. A nije im ni u snu da se stvari postave na svoje mjesto: Da se fašističkim agresorima to i kaže i počne se u skladu s tim ponašati.

Akademik Josip Pečarić

PS. Obavezno pogledajte što vas pitaju pripadnici ATJ Lučko:
<http://www.dnevno.hr/domovina/dusebriznici-budite-iskreni-smeta-li-vam-hos-ov-grb-ili-njegovi-pripadnici-koji-su-se-usudili-prezivjeti-980623/>

A o HOS-ovcima kao antifašistima u pravom smislu te riječi vidjeti:

<http://www.dnevno.hr/vijesti/komentari/milorade-ne-zelis-porast-ustastva-u-hrvatskoj-za-pocetak-odjei-sa-svojim-proslavama-u-srbu-980644/>

<http://istinomprotivlazi.com/uz-kavicu/973-zds-ili-izjednacavanje-agresora-i-zrtve>

PERO KOVAČEVIĆ PUPOVCU: “ONI KOJI RATA NISU OKUSILI ILI SU BILI NA DRUGOJ STRANI, NEMAJU PRAVO GOVORITI O HOS-U!”

“Godine 1994. razgovorao sam s predsjednikom Tuđmanom o tome da se pripadnicima HOS-a priznaju baš sva prava, kako bi naročito ranjenici, mogli ići na liječenja i slično... Sastanak je trajao vrlo kratko, a Tuđman mi je rekao: Dajte im sve što treba, oni imaju prava kao i svi ostali hrvatski branitelji,“ prisjetio se Pero Kovačević.

BUJICA JE OBJAVILA EKSKLUZIVNU SNIMKU IZ POLIČNIKA: prije početka koncerta MP Thompsona ove subote, zaštitari zadarske tvrtke ‘Mediteran security’, po nalogu policije djevojke su tjerali da skidaju majice HOS-a! Ulazak u dvoranu bio je zabranjen svima onima koji su imali povijesne zastave s grbom na kojem je prvo polje bijelo!

Ekipa Bujice pronašla je djevojku sa snimke; Mia Belić je studentica međunarodnih odnosa i diplomacije, a pred kamera je opisala što joj se dogodilo: – To je bila jedna posve iracionalna intervencija zaštitara. Prijateljica i ja imale smo HOS-ove majice, sa svim obilježjima te postrojbe koje su sadržavale i pozdrav ‘Za Dom spremni’. Na ulazu u dvoranu nam je rečeno da s tim znakovljem ne možemo ući na koncert. Na moje pitanje zašto je to tako, dobila sam odgovor da je to zakonom zabranjeno! Na pitanje kojim to zakonom, nisam dobila odgovor... Na moj osvrt da se radi o legitimnom pozdravu jedne postrojbe Hrvatske vojske iz Domovinskog rata

i da ne razumijem koji je moj točan krimen, rečeno mi je da se prestanem raspravljati, ako ne želim biti privedena!

MIA BELIĆ: OPET ĆU ODJENUTI MAJICU HOS-a!

Mlada Mia misli da se ovakvim postupcima samo izaziva kontraefekt: – Vjerujem da se represijom i zabranama neće postići baš ništa. Čak štoviše, na koncertu svi u jedan glas izvikivali ‘Za Dom spremni’. I oni koji znaju pozadinu toga pozdrava i oni koji ne znaju... Kod mladih se stvara opravdani revolt. Na djelu je lucidna stigmatizacija temeljnih vrednota na kojima bi trebala počivati Republika Hrvatska, a one su sve zanijekane. To je analogno dosadašnjim reperkusijama aktualne Vlade, koja je sačinjena od briselskih trabanata, nekakvih sekundanata i mediokritetskih oportunističkih!

Na pitanje, hoće li i za sljedeći koncert MP Thompsona odjenuti majicu HOS-a, Mia Belić je odgovorila: – Da, naravno!

“Mlada studentica međunarodnih odnosa mogla bi svoju stariju kolegicu koja je na doktoratu na Političkim znanostima, podučiti kako se brani ‘ZDS’ i HOS,“ našalio se voditelj Bujice, očito, na račun Kolinde, a Pero Kovačević se nadovezao: – Drago mi je čuti da danas imamo ovako mlade djevojke koje su dobro upoznate i argumentirano brane naše svetinje. Stvar je tu jasna, policija ne može u pravnoj državi ići argumentom snage, nego snagom argumenata. A činjenice i dokazi upućuju na to da je znakovlje HOS-a legalno.

Godinama se zalažem za pravnu državu i za načelo prava. Bez obzira na to tko je na vlasti, propisi i zakoni na sve se trebaju primjenjivati jednako – napomenuo je na početku gostovanja u Bujici Z1 televizije pravni stručnjak i bivši pravaški zastupnik Pero Kovačević.

NITKO NEMA PRAVO ODUZIMATI OZNAKE HOS-a!

“U konkretnom slučaju, stvar je jasna da ne može biti jasnija. Znakovlje HOS-a je službeno i legalno, kao što su službeno legalne udruge HOS-a i kao takve registrirane po Zakonu o udrugama u Ministarstvu uprave. Majice sa službenim znakovljem HOS-a nisu zabranjene. Majica HOS-a jednaka je kao i svaka druga majica bilo koje brigade Hrvatske vojske ili neke druge ratne postrojbe... Prema tome, nitko u Hrvatskoj majice nema pravo nikome skidati, niti zabranjivati zbog njih ulazak u bilo koje prostore i kada to radi, čini nezakonito djelo,“ upozorava Kovačević i zaključuje: “U Poličniku zakon nisu prekršili mladi ljudi koji su imali na sebi majice HOS-a, već oni koji im nisu dopustili uzlazak na koncert s njima!“

Pero Kovačević 90-ih je u Ministarstvu obrane bio autor i koautor mnogih zakona, uljučujući i Zakon o obrani: – Prvog listopada 1991. godine pozvali su me u Ured predsjednika Tuđmana da napišem zapovijed kojom postrojbe HOS-ulaze u sastav Hrvatske vojske i pod zapovjedništvo zbornih područja. I ušle su. Znakovlje HOS-a formalno je verificirano 1994. godine. Taj je postupak bio u nadležnosti Ministarstva obrane. Sve postrojbe Hrvatske vojske imale su svoje oznake i stjegove i svi su prošli odgovarajuću pravnu proceduru. Znakovlje HOS-a kao sastavnice Oružanih snaga, Ministarstvo obrane je priznalo 1994. godine. To se odnosi i na grb, koji unutar sebe ima pozdrav ‘ZDS’. Tko ima pravo u ovoj državi oduzeti stijeg ratne postrojbe pobjedničke vojske?! Ja bi ga volio vidjeti! Kome to uopće pada na pamet?!

“Godine 1994. razgovorao sam s predsjednikom Tuđmanom o tome da se pripadnicima HOS-a priznaju baš sva prava, kako bi naročito ranjenici, mogli ići na liječenja i slično... Sastanak je trajao vrlo kratko, a Tuđman mi je rekao: Dajte im sve što treba,

oni imaju prava kao i svi ostali hrvatski branitelji,“ prisjetio se Pero Kovačević.

Kovačević je bio dio obrambenog tima hrvatskih generala u Haagu i s te pozicije je ustvrdio: “Haaški sud se ni u jednom slučaju nije susreo s ratnim zločinom s kojim bi bili povezani pripadnici HOS-a. HOS u Domovinskom ratu nije počinio niti jedan ratni zločin, a bili su na najtežim bojištima! To je potvrdio čak i Žarko Puhovski, kojeg je Haag odbio kao lažnog svjedoka, ali je u slučaju HOS-a ipak govorio istinu...”

AKO VAS TJERAJU DA SKIDATE MAJICE HOS-a ILI ZASTAVE S PRVIM BIJELIM – TUŽITE ZAŠTITARE ILI DRŽAVU!

Pero Kovačević u Bujici je reagirao na izjave Milorada Pupovca koji je i ovaj tjedan vrijeđao HOS i njegov pozdrav: – Za ovakve kao Pupovac, povijest počinje i završava Drugim svjetskim ratom. Za njih je petokraka s kojom je napadana Hrvatska i pod kojom je ubijeno 7.726 civila, a od toga pola žene i djece, pozitivan simbol. No, za nas nije bitno mišljenje takvih ljudi, nego nam je bitno mišljenje naših branitelja, pa i 10.000 Srba koji su branili Hrvatsku od velikosrpske i četničke agresije, no Pupovac među njima nije bio. Oni koji rata nisu okusili ili su bili na drugoj strani, nemaju pravo govoriti o HOS-u!

Pero Kovačević i odvjetnik Tomislav Jonjić dali su pravni savjet svim mladim ljudima kojima su oduzete majice HOS-a da pokrenu sudske postupke. Kovačević je bio rezolutan: – Pokrenite sudske tužbe! Za oduzimanje majica HOS-a nema nikakve zakonske podloge. To je protuzakonito postupanje. Ukoliko su krivi zaštitari, tužite zaštitarsku tvrtku, a ako je kriva policija – tužite državu! Vrijeme je da krenemo u kontranapad i da takvim svinjarijama stanemo na kraj!

Voditelj Bujice neposredno prije emitiranja emisije dobio je dokument koji je šokirao gosta. Pokazao ga je pred kamerama: – Ovo mi je poslao odvjetnik Davorin Karačić. Iz Policijske škole ‘Josip Jović’ jučer je izbačena Zadranka E. G. djevojka rođena 1999. godine. Izrečena joj je “pedagoška mjera“ isključenja iz policijske škole zato što je, kako se navodi u obrazloženju, “glasno reproducirala pjesme pjevača Marka Perkovića Thompsona, a sve s ciljem izazivanja straha ili stvaranja neprijateljskog, ponižavajućeg ili uvredljivog okruženja na temelju razlike u etničkoj pripadnosti i vjeri, političkom ili drugom uvjerenju te nacionalnom podrijetlu, kako bi povrijedila dostojanstvo svoje kolegice...”

U anketi provedenoj u Zagrebu, građani glavnog grada izjasnili su se da im pozdrav ‘ZDS’ ne smeta i da je pozitivan i poželjan. Osudili su izjavu predsjednice Kolinde Grabar-Kitarović koja je rekla da je “neprihvatljiv i kompromitiran“.

<http://www.7dnevno.hr/izdvajanja/top-2/pero-kovacevic-pupovcu-oni-koji-rata-nisu-okusili-ili-su-bili-na-drugoj-strani-nemaju-pravo-govoriti-o-hos-u/>

DARIO KORDIĆ, ZAGREB, 2019.

ZAISTA, ZAŠTO JE OSUĐEN DARIO KORDIĆ?

05/04/2019

Predrag Nebihi

Ovih dana podigla se velika prašina oko toga smije li Dario Kordić, kao osoba pravomoćno osuđena za ratne zločine svjedočiti svoju vjeru. Svaki kršćanin zna da je ovakvo pitanje suvišno i posve izlišno, jer najveći kršćanski propovjednik Sveti Pavao prije svog obraćenja, dok se još zvao Savao, zvjerski je progonio i ubijao kršćane, organizirao kamenovanje Svetog Stjepana koji je time postao prvi mučenik kršćanske vjere a onda je pao s magarca pred Damaskom i sve ostalo je povijest. Zato se u ovom tekstu, umjesto tog suvišnog pitanja kanim pozabaviti nečim drugim, puno ozbiljnijim, a to je pitanje zašto je Dario Kordić uopće osuđen.

Odvjetnik Luka Mišetić je u pravu kad kaže da je Kordić osuđen zbog sudjelovanja na jednom sastanku. Radi se o sastanku održanom u hotelu Vitez uoči preventivnog napada HVO-a na Ahmiće, Gaćice, Donju Večerisku i vitešku mahalalu. Međutim, Luka Mišetić možda kao pravnik ima neke kočnice pa nije rekao do kraja što je zaista na stvari. Ja nikakvih kočnica nemam i zato ću to ovdje učiniti. Naime, ne postoji niti jedan jedini materijalni dokaz da je Dario Kordić uopće bio na tom sastanku. Cijela konstrukcija oko Kordićeve nazočnosti na tom sastanku zasniva se na izmijenjenom iskazu tajnog svjedoka AT, a za kojeg je odavno poznato da je riječ o Vladi Šantiću, zapovjedniku satnije u 4. Bojnoj vojne policije HVO-a (u

daljnjem tekstu: Džokeri). Zapovjednik bojne odnosno Džokera bio je Paško Ljubičić i on je direktno nadređen Šantiću. Ljubičiću je pak direktno bio nadređen Blaškić kao zapovjednik operativne zone, a Blaškiću je direktno nadređen bio zapovjednik glavnog stožera HVO-a kojem je pak direktno nadređen bio Vrhovni zapovjednik HVO-a Mate Boban.

Dakle, Kordića u zapovjednom lancu nema i zato je izmišljena famozna „dvostruka linija zapovijedanja“ a to je pak teza koja ne bi mogla proći ni na jednom vojnom sudu u čitavom svijetu. Svjedočenje Vlade Šantića odnosno tajnog svjedoka AT nije javno. Ali izvadci iz tog svjedočenja navedeni su u presudi u paragrafima 626. do 634. Iščitavajući te paragrafe odmah se može opaziti čitav niz nelogičnosti, dvostrukih mjerila, pretpostavki, natezanja, svega osim činjenica. Pogled na paragraf 627. otkriva nam čitav niz problema zbog kakvih bi ova presuda na svakom normalnom sudu pala kao zrela kruška. Prvo, iz tog paragrafa vidljivo je da je odvjetnik Tihomira Blaškića Ante Nobilo vršio pritisak na ovog svjedoka da promjeni iskaz. Naime, ovaj svjedok u svom prvotnom iskazu naveo je da mu je „Paško Ljubičić prenio Blaškićevu usmenu zapovijed da se pobiju svi vojno sposobni muškarci“. Sudsko vijeće na čelu s britanskim sucem Richardom Mayem zaključilo je da je svjedok odbio Nobilove pritiske, ali je svejedno korigirao svoj iskaz u korist Blaškiću a na štetu Kordiću, pa je taj već izrečenoj rečenici samo dodao da je „na sastanku na kojem je Blaškić izdao takvu zapovjed Ljubičiću bio i Kordić“. Dakle, tajni svjedok AT odnosno Vlado Šantić ničim nije teretio Kordića, samo je dodao da je i Kordić bio na sastanku. Drugo, svjedoka je obrana optužila da mijenja iskaz jer želi smanjenje kazne. Svjedok je odgovorio da to nije zbog toga nego zato jer „želi umiriti savjest“. Pa ipak, činjenica je da je Šantić u prvom stupnju osuđen na 24 godine a da mu je u drugom stupnju nakon ovog svjedočenja kazna smanjena na 18 godina. Odnosno, to je samo u paragrafu 627. drugi put da on nešto ne želi ali na kraju tako ispadne; ne želi se povinuti Nobilovim pritiscima a mijenja iskaz u korist Nobilovog svjedoka; ne želi promijeniti iskaz zbog smanjenja kazne ali mu se kazna, gle čuda ipak smanjuje

nakon promjene iskaza. Treće, u samom dnu paragrafa 627. svjedok kaže da je promijenio iskaz zato jer se u Hrvatskoj promijenila vlast. Radi se o promjeni vlasti 2000. godine. Ovo valjda nije potrebno komentirati, jer svjedok kojem svjedočenje ovisi o tome tko je na vlasti nikad ni na jednom sudu ne bi bio tretiran kao vjerodostojan svjedok.

Četvrto, riječ je o svjedočenju iz druge ruke, jer Šantić nije bio na sastanku u hotelu Vitez, niti je čuo Blaškića niti je vidio Kordića. Paško Ljubičić je kao zapovjednik bojne bio na tom sastanku i on nikad nije potvrdio da je Kordić bio na tom sastanku, iako je potvrdio da je Blaškić zaista izdao nezakonitu zapovjed. Peto, u paragrafima 628 – 630. sudac May pokušava sam sebe i svoje vijeće uvjeriti da je ovakva promjena iskaza vjerodostojna, a pritom se ne služi nikakvim činjenicama i dokazima već običnim pretpostavkama a u našem narodu pretpostavka je definirana kao „majka svih zaj***“.

Tako May pretpostavlja da se- takav plan ne bi mogao sprovesti bez političkog odobrenja (ne nudi nikakav dokaz)- da se tako važan sastanak političara u Lašvanskoj dolini ne bi mogao održati bez Kordića (ne nudi nikakav dokaz da je riječ o sastanku političara a ne o vojnom brifingu uoči napada, kao što ne daje ni jedan dokaz da je Kordić bio nazočan, sve zasniva na pretpostavkama)

– Prije toga, u paragrafu 630. kaže se kako su se „događaji u Ahmićima odigrali točno onako kako je svjedok opisao“ Međutim, to kako je svjedok opisao događaje sažeto je u paragrafu 626 gdje svjedok kaže kako su se „muslimani zabarikadirali u džamiju i kako vatra iz džamije nije prestajala sve dok nije pogođena nekim težim oružjem“ te kako su pritom poginula 4 pripadnika HVO-a. Pa ako je točno to što svjedok tvrdi, a vijeće suca Maya kaže da je svjedok precizno opisao razvoj događaja, nije li onda džamija legalan vojni cilj i čemu onda tolika prašina oko uništenja legalnog vojnog cilja? Ako su poginula 4 pripadnika HVO-a, o kakvom „nebranjenom selu“ priča „i ulica i kafana“? Ako svjedok kaže da su poginula 72 Muslimana, a dokumenti pokazuju da je u Ahmićima bilo 85

muslimanskih vojnika (podsjetnik Enesa Varupe) kako to onda „i ulica i kafana“ pričaju o „116 ubijenih civila“ kad takva brojka 116 jednostavno ne postoji ni u presudi Blaškiću ni u presudi Kordiću i Čerkezu?

Sublimirajmo: Kordić je osuđen jer tajni svjedok iz druge ruke kojeg demantira svjedok iz prve ruke promijenio iskaz pod Nobilovim pritiskom i radi promjene vlasti u Hrvatskoj, kaže da je Kordić bio nazočan na sastanku, ali ne i da je počinio neko kazneno djelo, jer čak i ako uzmemo da je Kordić zaista bio na tom sastanku, nazočnost na sastanku nije kazneno djelo opisano bilo kojim članom Statuta suda ili međunarodnog prava. I zato u nedostatku dokaza sudac May i njegovo vijeće pretpostavljaju da to sve skupa bez Kordića ne bi išlo, bez jednog jedinog dokaza. Osim toga, haški sud je prvo 2000. godine utvrdio da je kriv Blaškić. Pa je onda 2001. utvrdio da je kriv Kordić. Pa je onda 2002. utvrdio da nije kriv Blaškić. A nakon toga je predmet Paška Ljubičića prepustio BiH pravosuđu. A onda je 29. travnja 2008. godine sud BiH objavio presudu kojom se Ljubičić nagodio s tužiteljstvom, dobio 10 godina zatvora a u obrazloženju presude stoji da je Ljubičić kriv jer je proslijedio nezakonitu Blaškićevu zapovijed da se „pobiju svi vojno sposobni muškarci“.

Dakle, 2008. ponovo nije kriv Kordić nego Blaškić. Ono što je u presudi Ljubičiću najbitnije, to je da je dokazano temeljem dokumenata, da je Blaškić bio taj koji je izdao zapovijed da se trojica robijaša iz zatvora u Kaoniku (Bralo, Jukić, Antolović) puste i pridruže napadu na Ahmiće. Naime, malo je poznato da ne postoji niti jedan jedini materijalni dokaz da je u Ahmićima uopće počinjen ratni zločin. Odnosno, jedini materijalni dokaz koji se navodi u presudi je dokaz po brojem Z146.1 odnosno izvješće HIS-a o Ahmićima. HIS je Hrvatska izvještajna služba kojoj je na čelu bi Miroslav Tuđman a istragu je vodio Markica Rebić, i ta istraga je pokazala da su upravo Bralo, Antolović i Jukić bili ti koji su činili zločine i bacili ljagu na ostale sudionike potpuno legalne, legitimne i preventivne vojne operacije u sklopu obrane viteško-busovačke enklave.

Pitanje je zašto je dokument Z146.1 nestao iz elektronske arhive haškog suda? Kao što je pitanje zašto je svjedočenje Paddyja Ashdowna nestalo sa službenih stranica haškog suda?

Naime, činjenica je da je pokojni sudac Richard May bio član LIBDEM-a odnosno liberalno-demokratske stranke na čijem čelu je bio danas također pokojni John Durnham Ashdown u našim krajevima poznat kao „salvetni Paddy“. U paragrafu 137. presude Kordiću vijeće suca Maya naime kaže kako je „Tuđman priznao Ashdownu da želi podijeliti BiH s Miloševićem 1991. godine“. Notorna je činjenica da predsjednik Tuđman nikad nije vidio Ashdowna sve do 6. svibnja 1995. godine kad je igrom slučaja sjedio do njega na proslavi pedesete obljetnice pobjede nad fašizmom i nacizmom. I tad je nastala famozna priča o salveti koja je u međuvremenu razvaljena argumentima i to je jedan od razloga zašto se svjedočenje Paddyja Ashdowna uklonilo s haškog suda. Drugi razlog je možda taj jer je Ashdown rekao kako se „netko opako našalio pozivajući Tuđmana koji je u ww2 bio na drugoj strani“ sugerirajući da se Tuđman u drugom svjetskom ratu borio na strani fašizma i nacizma. A treći razlog je upravo naveden, zato da se može manipulirati činjenicama i da teza iz paragrafa 137. prema kojoj se događaj iz 1995. bez ikakvih dokaza translata u 1991. A to je pak potrebno zbog toga što dokaz iz svibnja 1995. ne može biti dokaz o namjeri u svezi s muslimansko-hrvatskim sukobom koji je završio u ožujku 1994. Ili, još jedan primjer. Stanko Posavac bio je čovjek iz Uskoplja/Gornjeg Vakufa, Hrvat po nacionalnosti. Kad je 1991. godine izvršena srpska agresija na Hrvatsku, Stanko je otišao i najbliži veći hrvatski grad a to je bio Split i tamo se dragovoljno javio u 4. brigadu ZNG-a (kasnije 4. Gardijsku brigadu HV-a legendarne „Pauke“). Tu je branio Hrvatsku. Nakon sarajevskog primirja u siječnju 1992. Stanko još malo ostaje u HV-u, a onda kad je krenuo prvi strateški val srpske agresije na BiH u travnju 1992. Stanko se vraća kući i brani BiH kao pripadnik HVO-a u brigadi „Ante Starčević iz Uskoplja“. Prije toga morao je zamrznuti svoj status u HV-u a to se rješavalo prebacivanjem na sustav skrbi.

13. Siječnja 1993. godine snajperski hitac Armije BiH ubija ga na kućnom pragu. Nakon toga zapovjedništvo brigade „Ante Starčević iz Uskoplja šalje dopis u Split da se pokojnog Stanka Posavca „može skinuti s liste skrbi 4. Gardijske brigade.

I onda ovaj i ovakav sud to tumači na način da je u siječnju 1993. 4. Gardijska brigada HV-a sudjelovala u napadu na Gornji Vakuf i da je to dokaz za postojanje međunarodnog sukoba (Kordić-Čerkez paragraf 99.)I takvim imbecilnim zakučastim, nelogičnim tezama obiluje čitava presuda. A protiv Kordića dokaza ni za lijek. Sve se temelji na pretpostavkama. A presuda suda BiH Pašku Ljubičiću iz 2008. godine pokazuje da Kordić s tim incidentom u Ahmićima nije imao ništa, da je krivnja na Blaškiću ali i ono najbitnije, da je Račanova vlada skrivala dokaze koji su optužujući za Blaškića a oslobađajući za Kordića.

I tu vam je razlog ovakve njihove zapjenjenosti. Oni se boje da narod sazna pravu istinu a ona je jednostavna; Dario Kordić je nevin čovjek koji je otukao robiju koja je trebala zapasti Blaškića.

Da je Račanova vlada u Haag poslala dokument kojim Blaškić zapovijeda oslobađanje trojice ljudi iz zatvora koji će kasnije počiniti zločine teško da bi Blaškić bio oslobođen odgovornosti za Ahmiće, a još teže da bi ista odgovornost spala na Kordića. Ali, umjesto da Račanova vlada djeluje u ime istine i pravde, ona je, nošena histeričnim valom detuđmanizacije preko Orsata Miljenića, Šime Lučina i Ranka Ostojića pakirala krivnju Kordiću a prema unutra se prikazivala domoljubnom jer eto, pomogli su da se skine krivnja s Blaškića.

Što znači pravomoćna presuda i poštivanje suda?

Komunisti, ljevičari, SDP-ovci, neradnici iz „radničke fronte“, soroševske „nevladine udruge“ i slična klataž papagajski ponavlja kako se mora poštivati sud i presuda.

U redu.

Samo, koji sud i koju presudu? Zašto ne bi poštivali presudu suda BiH Pašku Ljubičiću koja je kronološki gledano najmlađa, i u kojem postupku je dostupnost dokumentaciji bila bolja nego

u haškim procesima Blaškiću i Kordiću? Zašto bi mi morali poštivati odluke haškog suda kad je danas bjelodana činjenica da su dokumenti skrivani i da su neki od tih skrivenih dokumenata u procesu Ljubičiću bacili potpuno novo svjetlo na cijelu priču, svjetlo koje poput najjačeg reflektora osvjetljava Kordićevu nevinost?

Uostalom, svi ti silni ljevičari su obični licemjeri jer oni prvi ne priznaju sudske presude koje im ne odgovaraju. Naime, notorna je i neoboriva činjenica da je njihova najdraža ikona, kumrovečki bravar Josip Broz 1928. godine na zagrebačkom sudu osuđen na 5 godina zatvora zbog terorizma i to bombaškog terorizma. Pa ako se presude suda moraju poštovati, zašto oni ne poštuju tu presudu i ne zatraže da se ime ovog pravomoćno osuđenog terorista Josipa Broza ukloni sa svih javnih površina u Republici Hrvatskoj i da se ukloni onaj spomenik iz Kumrovca?

Činjenica je da je nakon terorističkog napada na SAD 11. rujna 2001. (u kojem su sudjelovali i neki koji su napadali Vitez, a moguće i neki koji su branili Ahmiće) godine utemeljena međunarodna anti-teroristička koalicija na čelu s SAD-om čiji član je i Republika Hrvatska.

Kako Republika Hrvatska uopće može biti vjerodostojan član međunarodne anti-terorističke koalicije kad po Hrvatskoj imate spomenike, nazive ulica, trgova, bulevara i avenija po pravomoćno osuđenom teroristu Josipu Brozu, a koji se, to je vrlo zanimljivo, branio ne dokazima i činjenicama jer su dokazi o njegovu terorističkom djelovanju bili više nego jasni, nego težom kako on „ne priznaje taj sud nego samo sud svoje komunističke partije“.

I to su ti ljevičari koji ovih dana silno histeriziraju samo zato što je jedan čovjek svjedočio svoju vjeru. Priznaju sudove i presude kad im to odgovara, ne priznaju ni sudove ni presude kad im to ne odgovara, skrivaju dokaze pa optužuju političke konkurente da oni to čine, i tako bliže i tako dalje, a sve je zapravo jasno i da se sažeti u jednu rečenicu:

Dario Kordić je nevin čovjek a ljevičari u Hrvatskoj (ne i hrvatski ljevičari) su obična gomila licemjernih bukača bez bilo kakvog suvislog argumenta!

Predrag Nebihi/Kamenjar.com

Rabljeni izvori:

Presuda Kordić-Čerkez:

http://www.icty.org/x/cases/kordic_cerkez/tjug/bcs/010226.pdf

Presuda Blaškić:

<http://www.icty.org/x/cases/blaskic/tjug/bcs/000303.pdf>

Presuda Ljubičić (P.S. Hvala Documenti)

https://www.documenta.hr/assets/files/Sudjenja/Pasko_Ljubici_c_presuda_29.04.2008..pdf

Intervju Tomislav Jonjić

https://www.tomislavjonjic.iz.hr/slike/jonjic_rh.pdf

Video snimka odreda El-Mudžahid, napad na Vitez

<https://www.youtube.com/watch?v=uXU1QJDrPrs>

Pravi broj žrtava Ahmića

<http://www.hrsvijet.net/index.php/magazin/28-vijesti/povijesni-identitet/32837-koliki-je-stvarni-broj-rtava-zloina-u-ahmiima->

Ahmići – legitiman vojni cilj

<http://www.hrsvijet.net/index.php/magazin/28-vijesti/povijesni-identitet/32659-ahmii-su-bili-legitiman-vojni-cilj->

Kronologija događaja koji su prethodili Ahmićima

<http://www.hrsvijet.net/index.php/magazin/28-vijesti/povijesni-identitet/32739-dogaaji-i-okolnosti-koje-su-prethodile-preventivnom-napadu-hvo-a-u-ahmiima->

Dodatak: paragrafi iz kojih su rabljeni citati, predmet Kordić-Čerkez:

626. *Prema iskazu svjedoka AT, napad na selo izvela je jedinica vojne policije iz "Bungalova" (njih 75) uz pomoć lokalnih pripadnika HVO-a. Njegov opis napada i događaja toga dana je sljedeći. Napad je trebao započeti u 05:30 sati, a početni signal za napad je trebao biti hitac iz artiljerijskog oruđa. Grupe vojne policije napustile su Bungalov između 04:30 i 04:45 sati, sa međusobnim razmakom od otprilike 20 metara. Svjedok AT otišao je sa svojom grupom u Ahmiće i čučnuo iza neke šupe. Ispaljena je jedna granata kao signal i njegova grupa je otrčala do jedne kuće gdje su zalupali na vrata. Posvuda je započela pucnjava. Međutim, svjedoka je prepoznala žena koja je izašla iz kuće i počela vikati na njega. Svjedok se uspaničio i sakrio iz zida kuće. (Niko nije bio maskiran, no Paško Ljubičić rekao im je da uklone sve oznake i bijele opasače što su i učinili.) Svjedok nakon toga više nije sudjelovao u akciji. Cilj artiljerije HVO-a bio je da pruži podršku pješadiji i uništi objekte koje pješadija nije mogla uništiti. Kad god bi neko vozilo UNPROFOR-a došlo u selo, pucnjava bi prestala. Džamija je bila utvrđena i vatra sa džamije nije prestajala sve dok nije pogođena nekim težim oružjem. (Kasnije su Bralo i Jukić digli minaret u zrak.) Četvorica pripadnika HVO-a su poginula, a nekoliko ih je ranjeno. Svjedok je vidio zarobljene automatske puške, značajnu količinu municije i mine. Svjedok je procijenio da su poginula 72 Muslimana. 1190 Hapšenja su izvršili lokalni pripadnici HVO-a iz Viteške brigade.1191*

627. *Vjerodostojnost svjedoka AT osporena je na osnovu toga što je on bio učesnik u napadu te je kao takav proglašen krivim od strane Međunarodnog suda za zločine protiv čovječnosti, uključujući progon i ubistvo, za što mu je izrečena znatna kazna (na koju je uložio žalbu). Nadalje, iako on sam nije svjedočio na*

svom suđenju, iznio je lažnu odbranu alibijem, a čak i sada odbija priznati bilo kakvo učešće u ubistvu. Odbrana tvrdi da je prilikom svjedočenja lagao da bi mu se smanjila kazna. Suočen sa tim navodima, svjedok je prilikom svjedočenja izjavio da ne pokušava izbjeći odgovornosti nego olakšati savjest i reći istinu.¹¹⁹² Njegova odbrana alibijem je povučena i nije istinita. Međutim, kad se nalazio kod kuće svjedokinje EE (žene koja ga je prepoznala), nije učestvovao u odvođenju njenog muža iza šupe gdje je ovaj ustrijeljen.¹¹⁹³ Svjedok je porekao da svjedoči u nadi da će mu kazna biti smanjena.¹¹⁹⁴ Rekao je da nije napravio nikakav sporazum s optužbom, nego osjeća da više ne može živjeti u "mraku" skrivajući istinu.¹¹⁹⁵ Istina je bila sakrivena, i oni među Hrvatima koji su željeli reći istinu nisu mogli biti stavljeni na liste svjedoka (odbrane). On je sam primio jedno pismo "kao neku vrstu pritiska da svjedoči za odbranu" putem g. Šuška (advokata suoptuženog na njegovom suđenju). To je pismo navodno poruka od g. Nobila (jednog drugog advokata) o tome kakvu proceduru valja slijediti prilikom davanja njegove izjave (a to treba hitno obaviti jer bi moglo doći do hapšenja i neko bi mogao progovoriti). U poruci se dalje kaže da bi njegova izjava trebala sadržavati sljedeće: da je u noći 15/16. aprila održan sastanak u Kordićevoj kući u Busovači gdje je donešena odluka da se spale kuće i pobiju Muslimani u Ahmićima, i da je, kad je rečeno da bi civili mogli poginuti, Kordić rekao "pa šta".¹¹⁹⁶ Svjedok je rekao da se on nije složio sa tom verzijom "jer nisam više mogao sve to držati tajnom" i "nisam mogao nastaviti s tim, bez obzira šta mi se dogodilo".¹¹⁹⁷ (Optužba se oslanja na taj iskaz u podršku vjerodostojnosti svjedoka jer pokazuje da se on odupro pritisku da lažno svjedoči protiv Kordića.) Svjedok AT je rekao da ranije nije imao hrabrosti da kaže istinu ili da svjedoči na svom

suđenju, i da nije došlo do promjene vlasti u Republici Hrvatskoj niti sada ne bi sakupio hrabrost da to učini.1198

628. *U common law sistemima svjedočenje svjedoka AT smatralo bi se svjedočenjem saučesnika i prišlo bi mu se uz veliki oprez. Tako je sve do nedavno englesko pravo zahtijevalo potkrepu svjedočenja saučesnika. Iako je taj uslov sada ukinut, porotama se mora ukazati pažnja na opasnost oslanjanja na neko svjedočenje ako postoji rizik da je ono kontaminirano nedoličnim motivom svjedoka.1199 Stoga, kad svjedok ima izgleda da mu se smanji kazna, važno je da se potencijalna pogrešivost svjedoka i njegovi skriveni motivi jasno daju do znanja poroti.1200 No, porota može donijeti osuđujuću presudu na temelju nepotkrepljenog iskaza takvog svjedoka. Isto tako, talijanski Kasacioni sud je prihvatio iskaze svjedoka optužbe (pentiti) pod uslovom da su ispunjeni određeni zaštitni uslovi.1201 Evropska komisija za ljudska prava slično je zaključila da nije bilo kršenja prava na pravično suđenje po članu 6 EKLJP-a u predmetu u kojem je svjedočio “superpokajnik”, ali gdje je više elemenata indiciralo da je optuženi imao pravično suđenje, to jest sud je bio svjestan posebne prirode dokaza, porota je obaviještena o poteškoćama povezanim sa procjenom pouzdanosti, odbrana je imala punu mogućnost da ospori dokaze i to nije bila jedina osnova za odluku suda.1202*

629. *Osim toga, to je zapravo pitanje zdravog razuma: svjedok koji ima svoj interes u predmetu (posebno interes da mu se smanji kazna) mogao bi nastojati okriviti druge a sebe osloboditi krivice. S druge strane, to ne mora značiti da je svjedok nesposoban da govori istinu. U svakom predmetu potrebno je razmotriti svjedočenje svjedoka i sve*

okolnosti, a posebno u kojoj mjeri je to svjedočenje potvrđeno.

630. *Prema tome, prilikom odlučivanja o tome da li da prihvati svjedočenje svjedoka AT, Pretresno vijeće mora utvrditi u kojoj mjeri je njegovo svjedočenje potvrđeno drugim dokazima. U stvari, ne postoje nikakvi direktni dokazi koji podržavaju njegov iskaz o sastanku. Međutim, postoje okolnosni dokazi koji to čine. Prvo, kao što ćemo vidjeti, događaji tog dana u Ahmićima odigravali su se prema planu koji je on opisao. Drugo, takav plan ne bi se mogao sprovesti bez prethodnih sastanaka i političkog odobrenja. Zatim, tako važan sastanak političara u Lašvanskoj dolini ne bi se održao bez prisustva Darija Kordića. Te stvari same po sebi ne bi bile dovoljne da navedu Pretresno vijeće da prihvati svjedočenje tog svjedoka. Međutim, njegov prikaz bio je suvisao i ispričan je tečno (na način osobe koja se prisjeća događaja, a ne nekoga ko ih izmišlja), te nije uzdrman unakrsnim ispitivanjem. Nekonzistentnosti na koje se oslanja odbrana nisu tako značajne da bi njegovo svjedočenje učinile nevjerovatnim. Nadalje, Pretresno vijeće je čulo i vidjelo svjedoka dok je svjedočio i imalo je prilike osmotriti njegovo držanje. Iako se on nije mogao odlučiti da kaže punu istinu o svom učešću u napadu, i Pretresno vijeće smatra da je pogriješio u iskazu o korištenju džamije u odbrambene svrhe (što ne podržavaju iskazi drugih svjedoka), Pretresno vijeće se uvjerilo da on jeste rekao istinu o pripremama za napad na Ahmiće, uključujući sastanke u hotelu "Vitez" i kasnije brifinge.*
631. *U tim okolnostima, i u nedostatku suprotnih dokaza, Pretresno vijeće je uvjereno da je Dario Kordić bio prisutan na sastancima političara na kojima je odobren napad od 16. aprila 1993. On je kao viši regionalni političar učestvovao u planiranju vojne operacije i napada na Ahmiće (i druga sela Lašvanske*

doline), operacije kojoj je cilj bio 'čišćenje' tih područja od Muslimana. Vijeće se uvjerilo da bi se na takvom sastanku odobrilo Blaškićevo naređenje da se ubiju svi vojno-sposobni muškarci, protjeraju civili i zapale kuće. Takvo naređenje ne bi se moglo izdati bez političkog odobrenja. Kordić je tako bio povezan s izdavanjem tog naređenja. (Međutim, Vijeće ne može biti sigurno da drugo naređenje, da ne bude živih svjedoka, nije bilo Ljubičićevo vlastito naređenje izdato bez pozivanja na neko ranije naređenje.) Vijeće je takođe uvjereno da je Mario Čerkez, kao komandant Viteške brigade, bio prisutan na vojnom sastanku koji je održan nakon sastanka političara.

632. Uloženo je nešto napora da se selo odbrani, kao što pokazuje svjedočenje svjedoka AT. ... Odbrana se takođe oslanja na iskaz svjedoka AT o sljedećem: (a) da je HVO zatekao oružje i veliku količinu municije;1226 (b) o otporu muslimanskih snaga;1227 i (c) da je ABiH granatirala trupe HVO-a u napadu.1228

<https://kamenjar.com/zaista-zasto-je-osuden-dario-kordic/>

JE LI POLITIČARIMA KRIVA MATEMATIKA? ZAGREB, 2019.

THOMPSON JE PROBLEM I U CRNOJ GORI

Pita me jedna moja Kotorka znam li nešto o sukobu u *Hrvatskoj građanskoj inicijativi*. Baš mi je prijatelj iz Boke poslao tekst iz crnogorskih novina „Vijesti“ ***Ambasador Hrvatske podržao smjenu predsjednice HGI?***

<https://www.vijesti.me/vijesti/politika/ambasador-hrvatske-podrzao-smjenu-predsjednice-hgi>

Kotorki sam prvo prepričao prvi dio teksta:

Sukob u vrhu Hrvatske građanske inicijative (HGI), koji je rezultirao izglasavanjem nepovjerenja predsjednici Mariji Vučinović, tinja duže vrijeme, a u njegovo rješavanje uključio se i ambasador Hrvatske u Crnoj Gori Veselko Grubišić, saznaju “Vijesti”.

Središnji odbor HGI izglasao je nepovjerenje Vučinović, a član predsjedništva Josip Gržetić izabran je za vršioca dužnosti predsjednika do vanrednog Sabora stranke.

Sagovornik “Vijesti”, koji je želio da ostane anoniman, tvrdi da je Vučinovićeva zahladila odnose sa hrvatskim diplomatom u Crnoj Gori. Grubišić slovi za bliskog poslaniku HGI Adrijanu Vuksanoviću i članu Predsjedništva HGI i predsjedniku Hrvatskog nacionalnog vijeća Zvonimiru Dekoviću. Ambasador se često može vidjeti sa njima u zvaničnim i privatnim skupovima u Crnoj Gori i u Hrvatskoj.

Kotorka će meni:

Pa kome će se Veleposlanik biti blizak ako ne njima!

I podsjetila me je kako me je ranije upozoravala na neke konzule iz Hrvatskog konzulata u Kotoru koji su se najmanje družili s Hrvatima.

Nisam htio dodavati ulje na vatru pa nisam ni spomenuo slijedeći dio tog teksta u kome se da iščitati nerazuman odnos gđe Vučinović prema Crkvi:

Sukob Vučinovičke i njena dva najbliža bio je primjetan po hladnom odnosu na svečanosti povodom Tripundana u Kotoru, a tadašnja predsjednica je odbila poziv za zajednički ručak sa njima i drugim gostima vjerske proslave u organizaciji Kotsorske biskupije.

Meni je mnogo zanimljiviji dio zbog kojega sam i dobio taj tekst:

Sagovornik "Vijesti" iz vrha HGI podsjeća i na to da su politički stavovi Dekovića i Vuksanovića mnogo radikalniji od onih koje je baštinila Vučinović. On tvrdi da je to igralo ulogu u dobijanju podrške predstavnika zvaničnog Zagreba u Crnoj Gori.

"Postoje indicije da je Dekoviću i Vuksanoviću smetala pretjerano građanska orijentacija Vučinovićeve. Njih dvojica su mnogo desnije - poslanik je veliki ljubitelj lika i djela pjevača Marka Perkovića Tomsona, a Deković je svojevremeno dovodio u Tivat kontroverznog Josipa Pečarića koji kaže da pozdrav "Za dom spremni" nije problematičan, kako bi dao javnu podršku HGI", navodi sagovornik "Vijesti".

Thompson uvijek i svuda. Zabavno zar ne? Mene povezuju sa ZDS zbog Peticije ZDS kojom smo svojevremeno branili Thompsona i „Bojnu Čavoglave“ koja počinje sa ZDS. Thompsona su vlasti u RH i tužili zbog toga – i izgubili spor!

O tome sam napisao tri knjige. Ovih dana sam dobio komentar jedne čitateljice koja je pročitala knjigu „Thompson: Pjesmom za Hrvatsku“:

Štovani gospodine akademiče,

Uistinu sam uživala ovih mjesec dana čitajući Vašu knjigu. Brilljantan ste, izvanredan, a mogu slobodno reći i genijalan kroničar vremena, koje nam na žalost nikako ne ide u prilog.

Željela bih pročitati knjigu koju ste mi preporučili u e-mailu od 2. siječnja 2019. godine, a to je MATEMATIKA, PJESME I NOGOMET.

Vjerujem kako je u Hrvatskoj mnogima poznata moja tvrdnja kako Srbi dijele Hrvate na Ustaše i Srpske sluge i kako ja ne volim biti sluga.

O onima koji to vole piše glavni urednik “Hrvatskog tjednika“ (7. veljače 2019.):

Oni koji su u Hrvatskoj protiv pozdrava Za dom spremni u službi su velikosrpske politike koja njegovom kletvom želi osporiti legalnost Domovinskog rata i obrane Vukovara.

A i oni sami to priznaju kao dr. Ivica Maštruko u Slobodnoj Dalmaciji:

Nije točno da našu zemlju percepiraju kao ustašku, već ona to i jest, to je činjenica.

Zapravo mi je posebno bilo drago to što „Vijesti“ spominju ZDS jer to nije prvi put da „Vijesti“ piša o meni i ZDS. Raspisali su se i prije tri godine kada su me Deković, Vuksanović i Vučinović dočekali u Tivtu neposredno poslije mog izbora za Izvanjskog člana Dukljanske akademije nauka i umjetnosti. I prirodno je da sam dao potporu jedinjoj hrvatskoj stranci tamo.

Ali *Vijestima* to nije bilo prirodno, kao što im nije ni to da se hrvatski veleposlanik u Crnoj Gori druži s najvišim predstavnicima Hrvata u toj zemlji.

Optužili su ih da su oni zbog toga ustaše i „ustaše“ dobiše mnogo manje glasova od očekivanih.

Vjerovali ili ne – samo su potvrdili jednu moju šaljivu priču o mojim Hrvatima iz Boke. Naime u njoj ih uspoređujem s Hercegovcima:

Kada Hrvat u Boke kotorske netko kaže da je Ustaša, onda od njega prvo pobjegnu svi Hrvati! A kad Hercegovcu netko kaže da je Ustaša – ima besplatno piće do kraja života.

U knjizi J. Pečarić, J. Stjepandić, *Ništa se još promijenilo nije*, Zagreb, 2017. dan je moj odgovor koji „Vijesti“ nisu objavili (str. 87-92): „Za dom spremni“ itekako smeta poraženima u Domovinskom ratu i srpskim slugama u RH.

I dok su Hrvati na izborima u Crnoj Gori bježali od „ustaša“, crnogorski predsjednik P.E.N-a mi je napisao (dano u mom pismu uredniku tih novina, u knjizi str. 150-156):

Dragi Josipe,

Čitam jutros tvoj tekst kojeg si napisao kao reagovanje na brljotine objavljene u crnogorskom tabloidu. Žao mi je što te toliko iritiraju čaršijska ogovaranja, da ne kažem nešto gore, u provincijskim novinama. Nekad su to bile prave novine, sa ozbiljnim novinarima i piscima. Kažem nekad... Najviše bi trebalo da se ja uzbuđujem zbog gluposti kojima su popunili dvije strane svojih nesrećnih novina. Ali mene to zabavlja, i nije mi ni na kraj pameti da se uvaljujem u njihov glib... To nije trebalo ni tebi. Tvoje vrijeme je mnogo dragocjenije... Dobro nam došao u DANU.

Čujem da su ove prljavštine diktirane sa drugog mjesta. . I od pisca, koji više nema ništa vrijedno u svojoj mrčenoj glavi. Ali o tome kad se vidimo.

jadnu stvarnost, i da im reagovanjem povećavam tiraž...

Ja iz svoje kože ne mogu, pa sam im se u tom pismu Glavnom uredniku i narugao:

Posebno je priglužno da i pored mog (kod Vas neobjavljenog) odgovora ponavljate tvrdnju o pozdravu ZA DOM SPREMNI.

Naime, pozdrav je bio u zakonu o HOS-u koje su bile legitimne postrojbe Hrvatske vojske koje su zaustavile Srpsko-Crnogorsku agresiju na Hrvatsku i pobijedili u tom ratu. Zaustavili? Pa HOS-ovci su bili strah i trepet agresora, pa je doista smiješno da neke novine u Crnoj Gori koja je bila agresor na Hrvatsku proglašava njihov pozdrav ustaškim. To postaje i smiješno kada znamo da su i Crnogorci napadali Dubrovnik i držali ga u okruženju, a iz opkoljenog grada stigao je poziv za pomoć Glavnom stožeru HV:

“Molimo vas, ako nam ne možete poslati još HOS-ovaca, pošaljite nam njihove oznake jer se srpsko-crnogorski agresori panično boje kada vide znakove HOS-a na našim braniteljima!”

Možda se time želite narugati sami sebi, na način kako se tijekom rata crnogorski "Monitor" rugao Srbima koji su slavili pobjedu i osvajanje Vukovara. Naime u "Monitoru" su itekako znali kakav je bio odnos snaga u vrijeme kada su Srbi pokazali svoju veliku hrabrost i usudili se napasti razoružanu Hrvatsku kojoj je VS UN-a zabranio i kupovinu oružja da bi se obranila. Valjda su u UN-u znali da Srpsko-Crnogorski agresor može pobijediti samo kada smo mi bez oružja. A ta priča o pozdravu Za dom spremi i oznakama HOS-u u Dubrovniku sve kaže, zar ne?

<https://kamenjar.com/pismo-glavnom-uredniku-vijesti-g-jovovicu/>

U „Vijestima“ su tada spomenuli kako imam tridesetak publicističkih knjiga, a posebno im je smetalo, kao i danas Srpskim Novostima one o Jasenovcu, a povodom predstavljanja nove knjige o Jasenovcu RAZOTKRIVENA JASENOVAČKA LAŽ (sa Stjepanom Razumom) u kojoj su dani tekstovi o toj temi iz prethodnih mojih knjiga, pa i o toj o kojoj Igor Vukić piše. Zato ću ovaj tekst završiti s tim tekstom Igora Vukića:

Naslov: *Serijal KPK br.54 – O knjizi "Oba su pala" akademika Josipa Pečarića*

Datum: *Thu, 7 Feb 2019 20:17:49 +0100*

Šalje: *Stjepan Mazar*

Serijal KPK br.54 – O knjizi "Oba su pala" akademika Josipa Pečarića

Serijal KPK – Korak Po Korak do istine o Jasenovcu

IZVOR: Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac

AUTOR: : Igor Vukić

Stjepan Mažar – Koordinator KPK projekta

Lili Benčik – Koordinatorica KPK projekta

O KNJIZI "OBA SU PALA" AKADEMIKA JOSIPA PEČARIĆA

Objavio: Nada Landeka | Datum objave: 25/02/2016 |

Datum objave: 25. veljače 2016./Piše: Igor Vukić

Uzaludni pozivi na raspravu o povijesti

Novu knjigu „Oba su pala“ akademika Josipa Pečarića može se opisati kao zbirku pisama, komentara, intervjuva o različitim aktualnim temama i kontroverzama iz bliže i dalje prošlosti. Ima tu njegovih ocjena o izjavama i prijedlozima drugih ljudi, kao i ocjena drugih o njegovim inicijativama.

A zajednički nazivnik svim priložima u knjizi jest jedan snažan poziv na otvorenu raspravu o našoj povijesti i sadašnjosti. Poziv koji najčešće ostaje uzaludan, bez odjeka od onih kojima je upućen.

Ima dosta ljudi koji vole i cijene akademika Pečarića i rado mu pišu kako bi ga podržali i pohvalili njegove tekstove. No rijetki su oni koji su spremni izaći mu na intelektualni megdan i staviti na procjenu svoje podatke i procjene. Valjda se boje njegova analitičkog, matematičkog uma.

I to se više boje ovdje, u Hrvatskoj, gdje bi se o temama koje akademik otvara trebalo razgovarati, nego drugdje.

Zato je paradoks da je najduža dijaloška forma u ovoj knjizi transkript razgovora s čovjekom iz – Beograda, Milanom Bulajićem, direktorom tzv. muzeja genocida. Transkript se proteže na pedesetak stranica. Riječ je o Radio-mostu, emisiji koju je emitirala Slobodna Europa.

Od naših, vidjet ćete u knjizi, dobilo se samo nekoliko redaka elektronske poruke Tvrtka Jakovine, kao odgovor na kritike za površnost koju su mu uputili akademik Pečarić i njegov prijatelj, Josip Stjepandić.

Uzged, i to je od Jakovine puno. Sreo sam ga na jednom skupu, pristojno mu se predstavio i obratio prijedlogom da razgovaramo o logoru u Jasenovcu, o temi kojom se bavi naše Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac.

Jakovina je prvo zbuñjeno odgovorio da možemo o svemu razgovarati – samo ne o toj temi!

Kad sam ga priupitao zašto tako govori i nije li upravo on pozvan da razgovara o tome jer se nalazi, kao predstavnik Ministarstva kulture u Savjetu Spomen područja u Jasenovcu, Jakovina je – doslovno – otrčao! Pobjegao!

Na tom skupu se inače javno pohvalio kako predaje povijest i na jednom talijanskom sveučilištu, čini mi se, u Milanu. Možete misliti što njegovi studenti znaju i misle o Hrvatima i hrvatskoj povijesti.

Iako, dakle, izbjegava izravan, kulturni razgovor, primjerice, u nekom akademskom ambijentu, na okruglom stolu ili u TV studiju, u Globusu od 19. veljače Tvrtko Jakovina osvrnuo se i na rad društva: „U Hrvatskoj ‘Društvo tri logora Jasenovac’ tvrdi da su ustaše ubile 15 ljudi. Takvi su danas na putu da uđu u maticu historiografije. Konačno, već su u Vinkovcima držali predavanje učenicima srednje škole“.

Ovdje je, doduše, pogriješio samo u brojci. Pokušava biti ironičan, umjesto da, kao što bi to učinio ozbiljan znanstvenik, pročita knjigu „Jasenovački logori-istraživanja“ i osvrne se na nju argumentiranom kritikom.

Pitanje je može li to Jakovina uopće napraviti. Uže stručno područje kojim se bavi nema veze s Drugim svjetskim ratom. Zašto se onda opće javlja? Kako to da baš njega hrvatske državne institucije imenuju u tijela kakvo je Savjet JUSP Jasenovac?

Slično je bilo i s našim nastojanjima da razgovaramo s organizacijom koja se zove Documenta i hvali se da je centar za suočavanje s prošlošću.

Ondje je čak i postojala neka slabašna volja za razgovorom. Razmijenili smo nekoliko elektronskih poruka pa nikako da dogovorimo sastanak. I opet je uslijedio osobni susret, ovaj put s Vesnom Teršelič, koja se ipak pokazala hrabrijom od Jakovine. Nije otrčala, samo je pocrvenjela kad smo joj rekli da odbijanjem razgovora gubi ionako tanku vjerodostojnost. Ali apel za razgovorom na kraju nije donio nikakva ploda.

No da u hrvatskome društvu nije lako potaknuti ozbiljnu raspravu pokazao je i slučaj ministra Zlatka Hasanbegovića. Iako je riječ o zaista ozbiljnom znanstveniku i povjesničaru, što prepoznaje svatko tko je pročitao neku njegovu knjigu, kritičari su se na njega okomili hvatajući se na podatke izvučene iz

konteksta, poigravajući se sa simbolikom, i ne udubljujući se u sadržaj onoga što pisao i govorio – i sada i ranije.

Optimistima je izgledalo da nakon sastavljanja Vlade dolazi vrijeme kad će se o stvarima o kojima ministar govori moći razgovarati u ozbiljnom tonu, i da će one za koju godinu biti općeprihvaćene u javnosti. Ali možda će prije biti u pravu oni koji su se pribojavali da će rasprava biti stopirana i prije no što je počela.

Ovih se dana u našim medijima piše kako treba prestati s raspravama o ustašama i partizanima, a da se treba okrenuti raspravama o ekonomiji.

Eto kakvi smo, mi bismo radije raspravljali o ekonomiji, nego se njome bavili, odnosno, radili.

Zapravo u hrvatskom društvu nema stvarne rasprave o ustašama i partizanima. Jer da ima, češće bi se čulo o domobranima, jednoj časnoj vojsci čiji je prikaz također još uvijek iskrivljen komunističkim povijesnim filtrom. O ustašama i partizanima, o Nezavisnoj Državi Hrvatskoj i neposrednom poraću piše se ozbiljnije tek u časopisu Vojna povijest te u knjigama koje izdaju primjerice povjesničari s Hrvatskog instituta za povijest, s Instituta Ivo Pilar. I te knjige uglavnom prolaze dosta tiho u javnosti, bez prikaza u središnjim medijima. Tu su i pojedini slobodni strijelci, publicisti, novinari... Neke od najboljih knjiga upravo o najkontroverznijim temama iz Drugog svjetskog rata, napisali su odvjetnici poput Ivana Gabelice ili Tomislava Jonjića, ili pak politolozi poput Ivana Kozlice.

Stoga se ova knjiga akademika Pečarića može razumjeti kao pokušaj da se ipak, uza sve teškoće, otvoreno raspravlja o tim temama. Da im se pristupi bez straha i predrasuda. Bez diskvalifikacija odmah na početku razgovora.

Ako samo ponekog čitatelja zainteresira za teme o kojima piše i potakne ga da čita dalje, da istražuje, da se informira...

Povodom najnovije knjige o Jasenovcu i srpskim portalima je zanimljivo moje publicističko stvaralaštvo. Tako čitam i ovo:

Njegovo publicističko stvaralaštvo sačinjeno je od niza nevjerojatnih djela, od kojih mnoge negiraju postojanje Holokausta i genocida kao takvog, a pisao je i nacionalističke pamflete sastavljene od otvorenih pisama “Za ponosnu Hrvatsku”, koje je posvetio osuđenim ratnim zločincima Dariu Kordiću, Slobodanu Praljku, Tuti Naletiliću i drugima.

<https://leutar.net/2019/01/18/skandalozna-knjiga-predstavljena-u-zagrebu-u-jasenovcu-su-logorasi-umirali-prirodnom-smrcu-zbog-bolesti-i-bili-su-uglavnom-hrvati/>
<https://www.telegraf.rs/vesti/jugosfera/3025147-promocija-knjige-razotkrivena-jasenovacka-laz-u-jasenovcu-umrlo-nestovise-od-1000-ljudi-najbrojniji-logorasi-bili-hrvati>
<https://informer.rs/vesti/balkan/416875/promovisana-ustaska-knjiga-lazi-jasenovcu-ubijeno-hiljadu-ljudi-zrtve-uglavnom-hrvati-autor-studirao-beogradu-voli-hitlera-veruje-zemlja-ravna>

Zanimljivo mi je da još nisu primijetili da smo dr. Međimorec i ja upravo tiskali i četvrtu knjigu o generalu Praljku.

Akademik Josip Pečarić

<http://glasbrotnja.net/josip-pecaric-thompson-problem-crnoj-gori/>

**MARIO FILIPI, PORTAL
DRAGOVOLJAC.COM, 2021.**

**TAKMIČENJE ZA PRVOG SLUGU U
HRVATA
(DOBRONIĆ I OSTALI 'HRVATSKI'
DUŽNOSNICI I ZDS. 6.)**

Biskup dr. Vlado Košić i u najnovijoj propovijedi upozorava: Domovinski rat trebao bi biti zlatnim slovima upisan u sjećanje svakog Hrvata:

<https://narod.hr/kultura/biskup-kosic-domovinski-rat-trebao-bi-bit-i-zlatnim-slovima-upisan-u-sjecanje-svakog-hrvata>

Samo u Hrvatskoj mora na to upozoravati veliki HRVATSKI biskup, zar ne?

Hrvatskim političarima Domovinski rat služi kao lopta u utakmici za poziciju prvog sluge među Hrvatima - sluge onima koji nisu željeli Hrvatsku i imaju nečasnu ulogu u naci-fašističkoj agresiji na Hrvatsku. Naglašavam ono „među Hrvatima“ jer je jasno da je glavni u tome i njihov nadređeni dr. sc. Milorad Pupovac. Glavni je iz jednostavnog razloga što je naci-fašistička agresija Srbije na Hrvatsku trebala svjetskim moćnicima, a kako su poraženi u Domovinskom ratu na djelu je i osveta i jedinom HRVATSKOM Predsjedniku Franju Tuđmanu i hrvatskim braniteljima. Osveta je utoliko veća što stranka koju je osnovao Tuđman mora ponizno izvršavati naređenja poraženih naci-fašističkih agresora tako u svim ideološkim pitanjima odlučuje Vučić preko Pupovca. Zato su oni koji služe svjetskim moćnicima srpske sluge.

Više puta sam napisao da su tri pitanja oko kojih se sluge svjetskim moćnicima ne smiju previše razlikovati:

Laži o Stepincu
Laži o Jasenovcu
Laži o ZDS

Laži o Stepincu

HDZ kao navodno demokršćanska stranka ne može izravno napadati hrvatskog sveca. Ali zato imaju Porfirirjevu televiziju kojoj daju punu podršku. Znamo da ta televizija na blagdan zaštitnika Hrvatske daje intervju sa patrijarhom SPC koja je imala jednu od najvažnijih uloga u srpskoj naci-fašističkoj agresiji na Hrvatsku da bi odmah potom dovela i jednog od 'istoričara' iz Hrvatske. Kada je preko 3000 Hrvata - skoro 20 generala HV-a - tražilo od svih vodećih institucija u RH odgovornost za to vlast ih je ignorirala. S druge strane spomenuti povjesničar izgleda postaje kandidat Predsjednika države za veleposlanika:

POTENCIJALNI VELEPOSLANICI

MILANOVIĆEVA LISTA Predlaže kompromitirane i islužene političare, jedan je čak u uredu istaknuo Tita

<https://direktno.hr/domovina/milanoviceva-lista-evo-koja-su-cetiri-imena-potencijalnih-veleposlanika-sporna-plenkovicu-248853/>

Milanović bi za veleposlanika profesora koji nimalo diplomatski više na ljude?

<https://narod.hr/hrvatska/milanovic-bi-za-veleposlanika-profesora-koji-nimalo-diplomatski-vice-na-ljude>

Grlić Radman o Milanovićevim kandidatima: Jedan od njih dok je bio veleposlanik u sobi je držao Titovu sliku

<https://narod.hr/hrvatska/grlic-radman-o-milanovicevim-kandidatima-za-veleposlanike-jedan-od-njih-dok-je-bio-veleposlanik-u-sobi-je-drzao-titovu-sliku>

Obrana predloženog veleposlanika samo govori o projugoslavenskoj poziciji današnjeg HDZH-a:

Goldstein: 'Točno je da sam u veleposlaničkom uredu držao Titov portret, vidio ga je i Plenković'

<https://narod.hr/hrvatska/goldstein-tocno-je-da-sam-u-veleposlanickom-uredu-drzao-titov-portret-vidio-ga-je-i-plenkovic>

Laži o Jasenovcu

Naš 'istoričar'-veleposlanik je poznat po izmišljotinama o Jasenovcu. Drugi njegov kolega koji je također poznat po izmišljotinama o Jasenovcu, odnosno po tome da se nije usudio pojaviti na toj televiziju i sučeliti se sa stvarnim stručnjakom dobiva seriju od 12 epizoda na istoj televiziji iako je poznato da je njegov rad na tome na razini partijskih pamfleta, Pogledajte kako su hrvatski povjesničari ocijenili tu njegovu seriju (Hrvatski tjednik od 28. 10. 2021.):

Doc. dr. sc. Zlatko Begonja, povjesničar na zadarskom sveučilištu:

Klasić je branitelj nametnutih mitova;

Igor Vukić, istraživač, publicist i najbolji poznavatelj Jasenovca:

Nema znanja pa mu serija vrvi glupostima;

Dr. Tomislav Jonjić, povjesničar i odvjetnik:

Nedoučeni hohštapler;

Dr. Stjepan Lozo, povjesničar iz Splita:

Doživljam ga kao biće s traumom;

Dr. sc. Blanka Matković, povjesničarka na sveučilištu Warwick:

Klasić je produkt truloga i nakaradnog društva;

Dr. sc. Mato Artuković, povjesničar:

Nosi masku koju su mu nabili, a maska nosi njega;

Prof. dr. Josip Jurčević, povjesničar:

Grubi izvršitelj provokacija.

Po hrvatskim portalima mogu se naći i druga slična reagiranja hrvatskih povjesničara. Spomenut ču sljedeća:

Povjesničar dr. sc. Mario Jareb o seriji 'NDH':

Autor nije kompetentan, sljedeće epizode bit će 'zanimljive', ali ne na čast i slavu historiografije

<https://direktno.hr/direkt/povjesnicar-jareb-o-seriji-ndh-autor-nije-kompetentan-sljedece-epizode-bit-ce-zanimljive-ali-ne-na-cast-i-slavu-historiografije-245115/>

Dr. sc. Ivica Granić:

Ono dr. sc. pokraj imena Hrvoja Klasića izgleda kao čista sprdnja

<https://www.maxportal.hr/kolumne/dr-ivica-granic-ono-dr-sc-pokraj-imena-hrvoja-klasica-izgleda-kao-cista-sprdnja/>

Dr. sc. Zlatko Hasanbegović:

Šteta uloženog novca, srednjoškolska filmska radionica bi s manje sredstava isporučila kvalitetniji sadržaj

<https://direktno.hr/direkt/hasanbegovic-komentirao-klasic-ev-dokumentarac-steta-ulozenog-novca-srednjoskolska-filmska-radionica-245211/>

Spomenut ću mojih 25 pisama predsjednicima Države, Sabora, Vlade i HAZU povodom izmišljotina kandidata predsjednika države za veleposlanika koji su ismijani u The Jerusalem Post-u. Valjda je taj prijedlog Predsjednika za autora izmišljotine o drobilici u Jasenovcu za veleposlanika nekakav odgovor na ta moja pisma.

Laži o ZDS

Jasno je da je svjetskim moćnicima najveći problem izgubljeni Domovinski rat u kojemu su nadigrani i poniženi od HRVATSKOG predsjednika. Teme Stepinca i Jasenovca su zato korisne, ali Domovinski rat i činjenica da je sam Milošević svoje vojnike u srazu s hrvatskim braniteljima usporedio sa zečevima. Zato laži o ZDS su njihov napad na Domovinski rat. U ovom momentu je još uvijek zanimljivo takmičenje između Predsjednika države i Predsjednika Vlade jer čelni čovjek „Možemo“ još nije toliko jak da bi gazde mogle otpisati jednu od te dvije progugoslavenske opcije okupljene oko Plenkovića i Milanovića.

Pojedini okršaji su krajnje komični. Npr. takav mi je okršaj oko pitanja tko je vrhovni zapovjednik HV: Onaj koji jeste Vrhovni zapovjednik, ili je Vrhovni zapovjednik onako koji zapovijeda samo u ratu, a po zakonu je – tvrde – u miru samo formalni

vrhovni zapovjednik. Danas ako su u HDZ-u onda to zastupaju i neki generali bliski ili članovi te stranke, a 2015. je bilo obrnuto. Ima naravno i onih koji su isto mislili i tada i sada:

ADMIRAL DOMAZET LOŠO ZA NAROD.HR:
MILANOVIĆ JE VRHOVNI ZAPOVJEDNIK I ON JE TAJ
KOJI ZAPOVIJEDA

<https://narod.hr/hrvatska/admiral-domazet-loso-za-narod-hr-milanovic-je-vrhovni-zapovjednik-i-on-je-taj-koji-zapovijeda>
<https://direktno.hr/direkt/podsjetimo-sto-su-2015-govorili-milanovic-i-kotromanovic-premijer-i-ministar-obrane-248831/>

Gledajući neke nastupe Milanovića ne bi me iznenadilo da kaže da izgleda ovi iz HDZ-a misle da su SDP-ovci te 2015. bili u pravu, pa kako su oni na tom pozicijama djeluje kao i on tada kada je bio čelni čovjek HDZ-a. Ili može samo posjetiti na svoju davnu tvrdnju da je Plenkoviću mjesto u SDP-u a ne u HDZ-u. S druge strane Možemo može jednostavno pokazati svjetskim moćnicima da su oni ti koji će napasti u potpunosti Domovinski rat što su pokazali s muralima u Zagrebu,

Milanović preko Dobronića pokazuje da je što se tiče ZDS spreman ići dalje od Plenkovića. Istina Plenković je uklonio spomen-obilježje poginulim HOS-ovcima zbog od hrvatske države odobrenog amblema ali se njegova Komisija za obranu zvijezde petokrake nije usudila predložiti potpunu zabranu ZDS, dakle pozdrava pod kojim je branjen Vukovar, ali su i od agresorskih vojnika pravljene zečevi. Kao što znamo Dobronić je za potpunu zabranu tog pozdrava zbog kojih se od vojnika koje su svjetski moćnici poslali na Hrvatsku pravljene ti zečevi. Kako sam u nizu tekstova već pisao o tome, dat ću raščlambu Dijane Majhen o tome:

POČETAK KONAČNE KRIMINALIZACIJE
DOMOVINSKOG

30 Listopad 2021

Kada se birao predsjednik Vrhovnog suda, nitko tko hrvatski diše nije imao nikakav izbor. S jedne strane Mrčela, koji je osudio jednog od najzaslužnijih branitelja na temelju iskaza osuđenih četničkih zločinaca, da bi nakon osude bio promptno unaprijeđen, što prije toga nije uspijevao. S druge strane Dobronić, protivnik lustracije, ljubitelj tita i petokrake te prema mom mišljenju, mrzitelj hrvatske vojske. Dva zla, od kojih ne znaš koje je gore.

Stoga ovo što Dobronić radi nije ni malo neočekivano. On poslušno odrađuje što mu je naložio onaj koji ga je i predložio za funkciju. I usput provodi i svoja osobna uvjerenja.

Nisu prošla ni dva dana od njegovog imenovanja a on je jasno pokazao kako nije tu da se bavi pravom, nego ideologijom. U biti, kako je tu da kriminalizira do kraja Domovinski rat.

Kažem do kraja, jer ta kriminalizacija traje godinama i godinama. A počela je još u vrijeme kada ona golubica nije poletjela. Da bi se nastavila bezbrojnim suđenjima i trpanjima u zatvor hrvatskih branitelja, kako bi cijeli svijet vidio da je hrvatska vojska bila zločinačka.

Još smo se mi nekako i držali, usprkos crvenim hordama koje su polako, milimetar po milimetar zauzimale sva važna mjesta u državi, odakle su mogli djelovati. Držali smo se usprkos Račanu, Milanoviću, lopovskom vođi lopovske družine Sanaderu, čija je stranka HDZ u biti i pokrenula pitanje zabrane ZDS. Ne komunjare, nego HDZ, to ne smijemo nikada zaboraviti.

No, dolazak briselskog namjesnika i ljubitelja četnika Plenkovića sve je to ubrzao.

Ne zaboravimo, Pupovac je najavio zabranu ZDS puno prije nego je Dobronić izabran. To ne bi mogao uraditi da nije imao Plenkovićevu podršku. I pri tome ne treba puno kriviti Pupovca. On samo provodi svoju velikosrpsku politiku, dok Plenković izdaje svoj narod.

A misli li netko kako će zabranom ZDS sve to stati, ljuto se vara.

Ne muči se Pupovac i ne trguje ovako kako bi kriminalizirao samo HOS. Nakon HOS-a, bit će malo zatišja. A onda su na

redu sve postrojbe hrvatske vojske, jer, svakoj će se naći nešto. Tako dugo dok svi branitelji ne budu proglašeni ratnim zločincima, Domovinski rat bude proglašen građanskim, a Srbiju se ne opere od bilo kakve agresije, kako bi na miru ponovno mogla smišljati 'istine' o 1000000000 poginulih srpskih civila u ratu. Samo nastavak priče o Jasenovcu.

To je konačni Pupovčev cilj. A Plenković protiv toga nema ništa, jer on je ipak bježao dok se ratovalo, ova zemlja nije njegova zemlja nego samo odskočna daska za daljnju karijeru a do Hrvatske i Hrvata mu je stalo kao do lanjskog snijega. On će na sve pristati samo da bi zadržao manjinske ručice, taman da nas sutra počnu vješati po banderama.

ZDS je naša posljednja crta obrane. Iza toga nema ništa osim konačne kapitulacije prohrvatskih snaga,.

Stoga je od primarnog značaja upravo ZDS. Možemo mi govoriti o ekonomiji, demografiji i ostalim stvarima koje svakako jesu bitne. Ali sve to skupa neće značiti ništa ako do kraja izgubimo državu. A izgubit ćemo ju prođe li zabrana ZDS. Ova pandemija korone odlično služi vladajućoj srpsko-hrvatskoj trgovačkoj koaliciji. Zabrana masovnog okupljanja, čitaj, zabrana prosvjeda. Kako pogodno za vladajuću elitu, zar ne? I čini se kako će trajati vječno, kako narod ne bi mogao izaći na ulice i reći što misli.

Da se ja pitam, svi bi izašli na ulice i itekako prosvjedovali. Svi sa majicama na kojima piše ZDS pa neka nas sve pohapse. Ako mogu.

Oni koji nam bacaju prašinu u oči govoreći kako prošlost nije bitna, kako ZDS nije bitan, ne žele dobro ni Hrvatima ni njihovoj djeci. Njima je potpuno svejedno hoćemo li ponovno biti tuđe sluge a ne svoji u svojoj zemlji. I živo im se fućka za to što ta djeca sve više odlaze van jer ne mogu podnijeti sve nepravde, korupcije i političke trgovine u zemlji za koju osjećaju da je sve manje njihova.

Nema budućnosti bez ispravno napisane prošlosti.

Pa tako, nema budućnosti za zemlju koja se odriče najboljih među nama, onih koji su umirali, krvarili i borili se do zadnjeg daha kako bi nam sačuvali zemlju.

Ako se njih odrekujemo, odrekli smo se svega.

A kukavice i ne zavređuju imati svoju zemlju. Oni su tu da služe, ne da vladaju.

Do sada se pokazalo da služe odlično.

Ne dopustimo tim kukavicama da nam otmu zemlju. Previše je hrvatske krvi prosuto po njoj da bi nam briselski namjesnici i četnici određivali što na njoj smijemo, a što ne smijemo raditi.

Ovo nam je posljednja šansa za usprotiviti se i pokušati dobiti svoju zemlju natrag.

Propustimo li ju, za sve će biti prekasno.

Diana Majhen

<https://www.dragovoljac.com/index.php/diana-majhen/28336-diana-majhen-pocetak-konacne-kriminalizacije-domovinskog-rata>

A što o Dobronićevom prilogu takmičenju za prvog slugu u Hrvata još jednom je govorio Mario Filipi:

MARIO FILIPI: ZA DOBRONIĆA BI NAJPAMETNIJE BILO DA ODMAH PODNESE OSTAVKU

31. listopada 2021.

U emisiji 55 minuta kod Željke gostovao je hrvatski branitelj, novinar i autor monodrame „Kako glumiti normalnog čovjeka“, Mario Filipi.

Progovorio je o tome kako je otišao braniti Hrvatsku u Domovinskom ratu, o pozdravu Za dom spremni, veslačkoj karijeri u kojoj je bio svjetski prvak i uklanjanju BBB-ovog murala po nalogu Grada Zagreba.

O sloganu Za dom spremni

Pokušao sam osobno gospodinu Dobroniću dati do znanja ono što ja znam, a možda on ne zna o pozdravu Za dom spremni,

koliko je taj pozdrav zapravo star. Stavio sam naglasak na ono što većina Hrvata ne zna, a niti sam ja znao dok nisam pročitao knjigu Rade Žica Mikulina: „Putom Sunca – crveni bojovnici iz Horezma“ u kojoj je zabilježena himna hrvatskih srednjovjekovnih mornara, koji su na svojim brodovima zvanim ormanice dominirali Jadranom. U svojoj himni spomenuli su pozdrav „za dom spremni“ na puntarskoj čakavici. U toj je pjesmi sadržan politički i vojni program hrvatskog naroda – da će onome tko se usudi ući s napadačkim indicijama u Hrvatsku, biti „probijen brod“ i da će izaći poražen iz Hrvatske.

Mnogi ne znaju da su Hrvati, odnosno hrvatski knez Porga s papom Agatonom, sklopili sporazum da Hrvati neće nikada napasti drugoga nego da će čuvati svoju granicu, neće ratovati izvan svoje države. Budući da je to tako, a svi napadaju Hrvatsku – od Franaka pa do Saracena, Turaka i ostalih, zadnje sad u Domovinskom ratu. Dok se braniš, nikoga ne napadaš i u toj stalnoj obrani Hrvatima je dom postao svetinja za koju vrijedi umrijeti i od te ideje nastao je taj pozdrav.

U 106. brigadi, gdje su dečki sebe zvali Vod smrti, bio sam nekad u akcijama. Ljudi su se preko Motorole dozivali i provjeravali je li sve u redu. I u centrali je jedan rekao: Za dom, a odgovor drugog s druge strane bio je: Spremni. Dakle, to je bio način na koji se komuniciralo.

Niti smo Europljani, niti Hrvati, nismo ništa ako je Za dom spremni civilizacijsko pitanje. Očito je da to nije tako, da smo mi vrlo stari narod, sa svojom kulturom. Ako gospodin Dobronić tako misli njemu bi bilo najpametnije da sad odmah podnese ostavku. Ako sad nastavi, a nastaviti će, napraviti će veliko zlo, a kad bude morao otići, bit će mu puno gore.

Kakav je to sudac koji sudi o povijesti? Sudac pravnik – svaki pravnik bi trebao biti ovisan isključivo o činjenicama, o dokazima. Bez dokaza nema presude. Međutim, vrijeme će pokazati i presuditi njemu.

O tome kako je otišao u rat

Otišao sam dragovoljno na istočno bojište i ostavio ženu i dvoje djece kod kuće – osmogodišnjeg sina i trogodišnju kćer. Bilo je i onih koji su ostavili i petero djece. Na ratnom radiju Nova Gradiška, objasnio sam zašto sam došao baš na istok države, a iz Zagreba sam. Rekao sam: Moj otac je, zbog okolnosti, bio partizan. Nakon rata su ga prevarili i smjestili na 50 godina ropstva. Ja ne želim to ponoviti. Da mene kune moja unučad zato što nisam obranio državu, bolje je poginuti. Najprije sam bio član stožera saniteta, odnosno ratnog saniteta, tad sam još bio novinar i tražio sam da me šalju na teren.

Neki me dan danas znaju pod imenom: Novinar. To mi je bilo kodno ime u to doba. Ali za razliku od novinara išao sam s dečkima u akciju, ne samo na konferencije za tisak. Trudio sam se biti tamo gdje je zanimljivo. Odnosno, tamo gdje se gine. Čuvenog 13. listopada u Nuštru, bio sam teško ranjen i odveli su me u Brod. Bilo je pravo čudo što sam preživio jer mi srce nije stalo ni onda kad sam izgubio puno krvi, poslije su mi dva dečka dala krv. Kasnije sam ih tražio da im zahvalim ali ih nisam uspio pronaći.

Nakon tri dana prevezeni smo u Austriju. Bilo je smiješnih scena jer je bolnica bila napravljena od nekakvog armiranog betona i sve se čulo. Kad bi se zalupila vrata bilo gdje u bolnici sve bi se čulo. Kad bi se bilo gdje snažno zalupila vrata od vjetra to je djelovalo kao kad pada minobacačka granata i onda bi se svi stresli. Pa se netko sjetio i rekao: Idiote, niste u ratu, ovo je Austrija.

O ustašama i izbjegavanju otvaranja određenih pitanja
Kad desničarima, koji se nađu ispred kamera kao ja, netko spomene ustaše onda se on zajapuri i krene pravdati – da nije bio ustaša i nema s time ništa. Međutim, nažalost, to nije istina – mi svi imamo veze i s NDH i s ustašama jer preko NDH i preko ustaša oni nama uništavaju Domovinski rat. Dakle, snimljen je film o Dvoru u kojem je prikazano da je 12 ili 13 duševnih bolesnika ubijeno i za to je okrivljena postrojba koja je oslobodila Dvor, a koja je prije toga spašavala srpske civile koji su bježali pred srpskim tenkovima. Nakon toga, kad su ušli

u Dvor, pronašli su mrtve ljude. Dakle, naša kinematografija, financirana hrvatskim novcem poreznih obveznika prihvati srpsku laž – i lažno optuži hrvatsku vojsku. To je čisti primjer kako nam žele promijeniti povijest. A mi koji smo živi svjedoci svega toga – pred našim očima mijenjaju našu povijest.

To su radili u 2. svjetskom ratu. Kad se spominje moje pismo i kad se spomenu ustaše ne žele otvarati i to pitanje.

Partizanski je mit da je u Jasenovcu ubijeno 700.000 ljudi. Istraživači Igor Vukić i Roman Leļjak otkrili su, pregledavajući dokumente u Zagrebu i Beogradu, da je u Jasenovcu umrlo 1700 ljudi i to većinom od tifusa. Masovna ubojstva se zapravo sastoje od strijeljanja osoba koje su osuđene na smrt presudom ratnog suda i to samo za teška masovna ubojstva civila. To su bili komandanti četnički i partizanski.

Još jedan partizanski mit je vezan uz Šaranovu jamu koju komunisti zovu Jadovno gdje je navodno je bačeno 40.000 ljudi. Bio sam tamo i pročitao da je u nju bačeno 475 ljudi iz Grubišnjog Polja koje je 300 kilometara udaljeno od njega, a pročitao sam podatak da je u ratu poginulo oko 300 ljudi iz Grubišnjog Polja. Manje ih je poginulo ukupno nego ih je bačeno u Šaranovu jamu. To je glupo. A zapravo kad su ljudi ušli u Šaranovu jamu i snimili ju kamerom iznutra, ta je snimka dostupna, vidjelo se da tamo nema ni jedne ljudske niti životinjske kosti. Nitko nije bačen u Šaranovu jamu!

Treći mit je da su 12.000 djece s Kozare poubijali krvoločni ustaše. 12.000 djece s Kozare je bilo gotovo mrtvo jer su ih partizani ostavili u šumi i pobjegli. Ta su djeca dovezena u Sisak i u Jastrebarsko u jezovitom stanju ali liječnici su uspjeli spasiti oko 85% djece. Umrlo je 1150 djece koje se nije moglo spasiti. I nikome nije palo na kraj pameti ubiti dijete.

I ta tri mita su srušena i raskrinkana.

I što je tu necivilizacijski?

Ako se, slikovito rečeno, zločini mjere veličinom i brojem onda su komunistički zločini – partizanski i oni poslije rata veliki kao kamion, četnički su veliki kao kombi, a ustaški kao dječji autić za igru. Mora se znati razmjera, ali i druge stvari – uzrok,

posljedica, tko je započeo ali je važno reći da je na listama najvećih masovnih zločinaca Tito je 10. ili 14. kako koji časopis objavljuje. Ali na listama nema Ante Pavelića. I nitko o tome ne priča!

Bojim se da Dobronić i oni slični njemu nisu sposobni primiti novo znanje jer imaju ideološki opran mozak i čim čuje neki podatak koji se njemu ne sviđa samo kaže da to nije bilo tako.

<https://narod.hr/hrvatska/mario-filipi-za-dobronica-bi-najpametnije-bilo-da-odmah-podnese-ostavku>

**DR. SC. VLATKA VUKELIĆ,
DRAGOVOLJAC.COM, 2023.**

**II. MEĐUNARODNI ZNANSTVENI SKUP
VAŽNOST EUROPSKOGA SJEĆANJA ZA
EUROPSKU BUDUĆNOST:
KOMUNISTIČKI ZLOČINI**

21. Lipnja 2022.

Fakultet hrvatskih studija Sveučilišta u Zagrebu **22. lipnja 2022. organizira II. Međunarodni znanstveni skup *Važnost europskoga sjećanja za europsku budućnost: Komunistički zločini***. Na simbolički način održava se skup s obzirom na to da je taj dan predviđen za slavlje državnoga praznika Dana antifašističke borbe. Fakultet ovim činom želi ukazati na zaboravljeni pijetet prema svim žrtvama ratnih i poratnih zločina te zaboravnost na ove nemile događaje koji su potisnuti. Radi se o drugom znanstvenom skupu na Fakultetu hrvatskih studija s navedenom tematikom koji će se održati na Znanstvenom-učilišnom kampusu Borongaj u najvećoj dvorani Zagreb uz potporu i pokroviteljstvo Ministarstva znanosti i obrazovanje te Zaklade Konrad Adenauer. Drugi je to skup s takvom problematikom u Republici Hrvatskoj i širem okruženju, a glavni joj je cilj okupiti znanstvenike, koji će različitim metodološkim pristupima doprinijeti spoznajama i razumijevanju naravi komunističkih zločina.

Europsko humanističko civilizacijsko nasljeđe te odgovarajući dokumenti Hrvatskoga sabora, Vijeća Europe i Europske unije obvezuju znanstvenike na doprinosu i suočavanju sa zločinačkom komunističkom prošlošću. O navedenim masovnim zločinima najkonkretnije svjedoče prikrivena stratišta i grobišta koja su do 1990. bila najstrože čuvana tajna jugoslavenskoga komunističkoga poretka, a nakon 1990. službena državna povjerenstva su do 2012. na teritorijima dijela novonastalih država evidentirala ukupno približno 1700 masovnih prikrivenih stratišta i grobišta: u Sloveniji 591, u Hrvatskoj 843, u Srbiji 180 te u Bosni i Hercegovini 91. U dijelu država nastalih raspadom Jugoslavije (Crna Gora, Kosovo, Makedonija) ta tema službeno još nije ni otvorena.

Međutim, zbog tranzicijskih razloga u spomenutim državama koje su dio tih zločina istražile, uglavnom su obustavljena ili znatno usporena daljnja istraživanja (u Hrvatskoj 2000., u Sloveniji 2009.) te je stoga izostalo suočavanje s tim zastrašujućim zločinima i drugom zločinačkom represijom jugoslavenskoga komunističkoga režima, iako na to suočavanje Hrvatsku i Sloveniju obvezuju dokumenti koji su pravna

stečevina Europske unije, a sukladno tomu Hrvatski sabor je u lipnju 2006. usvojio i odgovarajuću Deklaraciju koja je ostala mrtvo slovo na papiru.

Međunarodni znanstveni skup okupit će 15 znanstvenika iz čak šest država. Skup će biti podijeljen u tri sesije: ***Komunistički poratni zločini – temeljne odrednice, Komunistički zločini između državne i lokalne razine, Komunistički zločini i stanovništvo.***

Organizacijski odbor znanstvenog skupa čine predsjednik doc. dr. sc. **Vladimir Šumanović**, doc. dr. sc. **Vlatka Vukelić** i **Danijel Jurković**, mag. hist., mag. educ. hist. et mag. comm. Na skupu će također sudjelovati uvaženi znanstvenici koji se godinama bave naravi komunističkih zločina: prof. dr. sc. **Bojan Dimitrijević**, prof. dr. sc. **Mitja Ferenc**, prof. dr. sc. **Veljko Đurić Mišina**, dr. sc. **Franjo Jurić**, dr. sc. **Blanka Matković**, dr. sc. **Tomislav Jonjić**, dr. sc. **Hrvoje Mandić**...

Izravni video prijenos osiguran je za 22. lipnja 2022. u 9.30 sati te će biti dostupan na poveznici:

<https://www.youtube.com/channel/UCII0fGZdlj-YQGEtaVCFRdw>

Organizacijski odbor Međunarodnog znanstvenog skupa

MEĐUNARODNI ZNANSTVENI SKUP

**Važnost europskoga sjećanja za europsku budućnost:
Komunistički zločini**

**Fakultet hrvatskih studija Sveučilišta u Zagrebu
lipnja 2022., 9.30 sati, dvorana Zagreb**

9.00 prijava i registracija sudionika

9.30 uvodno obraćanje organizatora skupa i pozdravni govori, otvaranje skupa

9.30 pozdravna riječ o. d. dekana Fakulteta hrvatskih studija prof. dr. sc. **Stjepana Ćosića**

9.35 pozdravna riječ direktora Zaklade Konrad Adenauer **Holgera Haibacha**

9.40 pozdravna riječ predsjednika Organizacijskog odbora doc. dr. sc. **Vladimira Šumanovića**

Prva sesija: Komunistički poratni zločini – temeljne odrednice Moderator: doc. dr. sc. **Vladimir Šumanović**

9.40 – 10.00 – prof. dr. sc. **Bojan Dimitrijević**, Uvodno izlaganje (Keynote): *Aleksandar Ranković: osnivač OZNE – Službe bezbednosti i partizanskog pokreta*

10.00 – 10.20 – prof. dr. sc. **Mitja Ferenc**, *Raziskava zamolčanih grobišč Hrvatov v Sloveniji. Rezultati in ovire*

10.20 – 10.40 – dr. sc. **Igor Vranić** i **Leo Marić**, mag. hist., *Povjesničari na zagrebačkom sveučilištu i promjena režima 1945. Godine*

10.40 – 11.00 – doc. dr. sc. **Vlatka Vukelić**, *Partizanski zločin na Zrinu* 11.00 – 11.20 – rasprava

11.20 – 11.40 – pauza za kavu

Druga sesija: Komunistički zločini između državne i lokalne razine

Moderator: **Danijel Jurković**, mag. hist., mag. educ. hist. et mag. comm.

11.40 – 12.00 – prof. dr. sc. **Veljko Đurić Mišina**, *Komunistička represija u i poslije rata: slučaj Bosanske krajine*

12.00 – 12.20 – dr. sc. **Franjo Jurić**, *Komunistički zločini nad Hrvatima i muslimanima jugozapadne Bosne i bihaćkog kraja u razdoblju od sredine 1941. do početka 1943. godine*

12.20 – 12.40. – dr. sc. **Hrvoje Mandić**, *Kaznene ekspedicije komunističkih vlasti protiv jataka na Širokom Brijegu od 1945. do 1951.*

12.40 – 13.00 – dr. sc. **Tomislav Jonjić**, *Bitka za Krašić – zločin bez kazne*

13.00 – 13.20 – dr. sc. **Blanka Matković**, *Likvidacije na Kočevskom rogu: Uloga 11. dalmatinske brigade kroz arhivske izvore, novinske tekstove i svjedočanstva*

13.20 – 13.40 – rasprava

13.40 – 15.00 – ručak za sudionike skupa

Treća sesija: Komunistički zločini i stanovništvo

Moderatorica: doc. dr. sc. **Vlatka Vukelić**

15.00 – 15.20 – doc. dr. sc. **Vladimir Šumanović**,
Jugoslavenski logor u Požezi

15.20 – 15.40 – **Drago Štokić**, dipl. oec., *Prikrivrena grobišta Požeštine*

15.40 – 16.00 – **Domagoj Đerek**, mag. hist. et mag. educ. hist.,
Vojna i politička biografija Petra Kleuta od 1941. do 1945.

16.00 – 16.20 – **Danijel Jurković**, mag. hist., mag. educ. hist.
et mag. comm., *Prešućeni zločini u šumi Belaš*

16.20 – 16.40 – **Besim Qeriqi**, mag. hist., *Kosovo youth
Demonstration 1981 – Violence against the Protestors*

16.40 – 17.00 – rasprava

17.00 – 17.20 – zaključci i zatvaranje skupa

Organizator skupa

Fakultet hrvatskih studija Sveučilišta u Zagrebu

Organizacijski odbor

doc. dr. sc. Vladimir Šumanović, predsjednik

doc. dr. sc. Vlatka Vukelić

Danijel Jurković, mag. hist., mag. educ. hist. et mag. comm.

**Međunarodni znanstveni skup *Važnost europskoga sjećanja
za europsku budućnost: Komunistički zločini* organiziran je
uz financijsku podršku Fakulteta hrvatskih studija
Sveučilišta u Zagreb, Ministarstva znanosti i obrazovanja
Republike Hrvatske i Zaklade Konrad Adenauer.**

[https://hrvatskonebo.org/2022/06/21/ii-medunarodni-
znanstveni-skup-vaznost-europskoga-sjecanja-za-europsku-
buducnost-komunisticki-zlocini/](https://hrvatskonebo.org/2022/06/21/ii-medunarodni-znanstveni-skup-vaznost-europskoga-sjecanja-za-europsku-buducnost-komunisticki-zlocini/)

**HRVATSKI 'LUĐAK' I SRPSKI
Znanstvenici,
DRAGOVOLJAC.COM, 2023.**

**Nova knjiga Ive Goldsteina o 'revizionizmu i
neoustaštvu' gotovo ista kao i Pupovčevi
bilteni**

**SPOJ OLINJALOG UDBAŠA I VLATKE
POKOS**

IGOR VUKIĆ

*Druže sekretaru, jel' se i vama čini da su na onom zidu tamo
nacrtana dva slova U?*

*Ali Stjepane, zar ne vidiš da je to neko dijete nacrtalo auto. Pa
to su njegovi kotači dolje.*

*Ma vidim ja da je to auto, ali dajte da ja ipak to malo
ispitam...*

Autentični dijalog između sekretara SUP-a u Kutini i njegovog službenika za Državnu sigurnost odvijao se potkraj osamdesetih godina, a autoru ovoga teksta sekretar ga je osobno prepričao. Takav svjetonazor otrcanog udbaša iz doba kasnog socijalizma lijepo se odražava i u novoj knjizi Ive Goldsteina „Povijesni

revizionizam i neoustaštvo – Hrvatska 1989-2022“, koja je nedavno izašla u izdanju Frakture. Udbaški pogled na svijet plus oštro oko Vlatke Pokos.

Uglavnom, svi koji imaju drukčije stavove od njega o novijoj hrvatskoj povijesti, osobito o vremenu Drugog svjetskog rata i neposrednog poraća proglašeni su revizionistima. A to su oni koji prema njegovim kriterijima „krše osnovna pravila historijske metodologije“. Goldstein objašnjava da „historičar kad se bavi određenom temom, ima gomilu podataka. Nijedan podatak ne prešućuje nego ih konfrontira i tako stvara cjelovitu sliku“. Nasuprot tome, kaže, revizionisti rade upravo suprotno: oni rade po metodi odvjetnika koji iz gomile podataka o nekom predmetu uzimaju ono što šticićeniku ide u prilog, a ono što ne ide odbacuju i minimiziraju. I kao što često biva, ono što predbacuje drugima Goldstein sam upražnjava: izvlači dijelove iz konteksta, neprecizno citira i navodi bilješke, a tekstove ne procjenjuje po činjenicama koje donose, nego prema tome uklapaju li se u njegov, pomalo djetinjasti model „prave i krive strane povijesti“.

Najgore će u knjizi proći kritičari tog njegova pristupa, koji ga obilježava od početka do kraja njegove znanstvene karijere, o čemu su već pisali i njegovi profesori. Ako su se kritičari drznuli napisati, poput povjesničara Vladimira Geigera s Hrvatskog instituta za povijest, da Ivo Goldstein u ranijoj knjizi o logoru u Jasenovcu nije „pokazao ni 'dobre volje' ni 'zdrave pameti', naprotiv nas i dalje lobotomizira iskazujući sve osim spremnosti i sposobnosti znanstvenog pristupa“, e, sad će dobiti svoje. Goldstein mu ovdje uzvraća ocjenom da se Vladimir Geiger svojim radovima „u dobroj mjeri prometnuo u jednog od predvodnika hrvatskog povijesnog revizionizma“. I pri tome mu među ostalim smeta što je Geiger bio suurednikom četiriju knjiga dokumenata pod naslovom Partizanska i komunistička represija i zločini u Hrvatskoj 1944-1946. Naravno, Goldstein

zna da su urednici odabrali dokumente (koji sami sasvim jasno govore o tom tragičnom razdoblju) na – jednostran i tendenciozan način.

Uz Vladimira Geigera, Ivi Goldsteinu je na piku i cijeli Hrvatski institut za povijest. Naziva ga „centrom hrvatskog povijesnog revizionizma“. Ne valjaju mu ni ravnatelji ni urednici HIP-ovog Časopisa za suvremenu povijest, kao što je to u devedesetim godinama bio Jure Krišto. Njega pak naziva „jednim od perjanica među povjesničarima-revizionistima“. Naravno, nije Krišti oprostio negativne kritike njegovih radova, ali ne pušta na miru ni Krištine knjige o suvremenoj povijesti Katoličke crkve na hrvatskom području, napose u Dugom svjetskom ratu i poratnom razdoblju. U Hrvatskom institutu za povijest dakle svi su revizionisti – i Mario Jareb (da o njegovu rođaku povjesničaru Jeri Jarebu ni ne govorimo) i Nikica Barić i Stipe Kljajić, Davor Marijan...

Goldsteinu se ne sviđa ni kako o Nezavisnoj Državi Hrvatskoj piše Tomislav Jonjić iako priznaje da su mu „teze argumentiranije“ od nekih drugih. Ma, ne sviđa mu se ništa što na bilo koji način odstupa od sheme nastale još prije 1990. godine. Najutjecajnijom revizionističkom knjigom 2000-ih Goldstein je proglasio „Bleiburg – jugoslavenski poratni zločini nad Hrvatima“ Josipa Jurčevića. A kad je o Jasenovcu riječ, revizionisti su svi od reda autori-članovi Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac.

Ipak, u svakoj knjizi ima nešto dobro. Kao i nekad za „Bijelu knjigu“ Stipe Šuvara, tako se i za ovu bijelu knjigu Ive Goldsteina može reći da je u stvari dobar vodič za knjige i članke koje vrijedi pročitati.

A da bi nekako postigao volumen knjige i dao joj makar tako na nekom značaju – tekst se protegnuo na 572 stranice – Goldstein je popapirčio sa svih strana, uvrštavajući i razne rubne i

efemerne pojave i likove poput astrologa Thea M. Ljubića, Mladena Schwartz, Mladena Šekulina iz zaboravljenog vinkovačkog lokalnog lista, sportskog novinara Zvonka Magdića i sličnih, prizivajući ponovo ocjene da se radi o „trivijalnoj historiografiji“.

Na političkom planu najveći krivac za „revizionizam i neoustaštvo“ za Goldsteina je nesumnjivo dr. Franjo Tuđman. Spominje ga na najviše mjesta u knjizi i gotovo da nema elementa Tuđmanova političko djelovanja koji Goldstein nije stavio u „revizionistički“ kontekst. Tek nešto rjeđe u knjizi spominje poglavnik Antu Pavelića. Slijedi Katolička crkva s njezinim predstavnicima, od Alojzija Stepinca do Josipa Bozanića. Packe dobivaju i bivši predsjednici Stjepan Mesić i Ivo Josipović. Mesić zbog proustaških izjava u Australiji i drugdje početkom devedesetih – iako Goldstein prihvaća drugarsku Mesićeveu ispriku zbog tih zastranjenja. Josipović je generalno pozitivan, ali je suspektan njegov odlazak 2010. na Bleiburg.

Kad o tome piše, Goldstein kao kontrapunkt Josipoviću citira predstavnicu SAB-a „da tamo nemaju što tražiti jer tamo nema žrtava, pogotovo nevinih žrtava“. Ili Milorada Pupovca da je Bleiburg „mjesto obnavljanja ideologije i političkih vrijednosti koje ne mogu prihvatiti“. Kad smo već spomenuli Pupovca, može se dodati da Goldsteinova knjiga donekle sličí godišnjim izvještajima Srpskog narodnog vijeća gdje se pedantno bilježi svaki U na tarabi, a možda i na kotačima auta nacrtanog na zidu. Sličí i izvještajima nekadašnje pučke pravobraniteljice Lore Vidović koja se pored važnijeg posla također bavila „neoustaškim trivijalnostima“.

Sve u svemu, suvremeni Ilija Čvorović u svojoj knjizi-pamfletu lijepi etiketu „revizionizma“ i „neoustaštva“ svima koji, kako kaže „žele ispričati alternativnu povijest Drugog svjetskog

rata“, ali tu je on, eto, budan i spreman (ako se smije upotrijebiti ta riječ) da zdravim snagama ukaže na opasne pojave. Da „zdrave snage“ nisu prejaka sintagma vidi se i iz Goldsteinova zaključka knjige gdje stoji da će „ozdravljenje jednog dana doći“, a on se nada da će „ova knjiga pomoći da se proces tog ozdravljenja ubrza“. Doktore, pomozite!

Ne valja mu ni Esther Gitman

Među „revizioniste“ je Ivo Goldstein uvrstio čak i Esther Gitman, povjesničarku židovskog podrijetla iz Sarajeva, Izraela i SAD-a, zato što je pozitivno pisala o nadbiskupu Alojziju Stepincu. „Posve nekritički je prezentirala ulogu nadbiskupa Stepinca i Crkve u spašavanju Židova i u odnosu prema vlastima NDH“, piše Goldstein. Pri tome taj vitez Legije časti i akademik Akademije nauka i umjetnosti Bosne i Hercegovine Esther Gitman posprdno naziva „hofjude“ ili „dvorskom Židovkom“.

Posve neprikladno, samo zbog njezina podrijetla, uspoređuje je s Gideonom Greifom, izraelskim povjesničarom kojeg je Srbija unajmila da zastupa sliku Jasenovca kakva je nekoć utvrdila jugoslavenska historiografija, sa 700 000 i više ubijenih u Jasenovcu i pripadajućim arsenalom horora. Ali, ako je ta ozbiljna historiografija prije 1990. – a Ivo Goldstein je u knjizi uglavnom takvom i smatra – utvrdila da je u Jasenovcu bilo 700 000 žrtava, nisu li onda i Ivo Goldstein i slični koji tvrde da je bilo od 80 do 100 tisuća žrtava također – revizionisti.

Hrvatski tjednik, 17. 8. 2023.

HAZU I TUĐMANOVA BISTA / NAPADAJU TUĐMANA – DA UMREŠ OD SMIJEHA, 2., ZAGREB, 2024.

AKADEMIK SA H-INDEKSOM NULA? – 5.

Tekst *Jesu li 'istoričari' znanstvenici? (Napadaju Tuđmana – da umreš od smijeha 10.)*

<https://bezcenzure.hr/vlad/jesu-li-istoricari-znanstvenici-napadaju-tudmana-da-umres-od-smijeha-10/>

dan je u knjizi:

J. Pečarić, Napadaju Tuđmana – Da umreš od smijeha / HAZU i Tuđmanova bista, dragovoljac.com, 2024.:

<https://www.dragovoljac.com/images/minifp/AndricHAZU.pdf>

U njemu komentiram tvrdnju dr. sc. Stanka Andrića zašto HIP u Zagrebu ne može nositi ime akademika Franje Tuđmana jer *će netko sumnjati u objektivnost povjesničara koji rade u tom Institutu jer institut nosi Tuđmanovo ime.*

Morao sam se narugati tom njegovom glavnom argumentu jer mu je očito to mnogo važnije *od činjenice da Tuđman jest Utemeljitelj države u kojoj je taj institut. I još je kao znanstvenik i postao akademik, a bio je i ravnatelj tog instituta.*

Ne zaboravimo: On zapravo samo objašnjava koja ga je to glupost vodila kada je čim je postao ravnatelj HIP-a Slavonski Brod uklonio Bistu Utemeljitelja hrvatske države.

Koliko se malo razumije i to što piše pokazuje njegov prigovor Tuđmanu što nije završio povijest nego samo doktorirao, a i sam kandidat nije završio povijest već studij latinskog jezika i rimske književnosti i francuskog jezika. Istina bio je Sorošev stipendist za doktorat, pa je valjda to nekakva prednost!?! A u

Budimpešti i nije mogao naučiti koliko je važno bilo u stvaranju hrvatske države to što je Tuđman bio i izvrstan povjesničar i vojnik. Valjda misli ili su ga tako naučili da je bilo lako stvoriti hrvatsku državu ali se drugima to nije dalo.

Zato me posebno zanima ima li i drugih sličnih Tuđmanu i Andriću koji su doktorirali povijest, a završili neki drugi fakultet.

Vjerojatno ima ih ima još, ali meni je najzanimljiviji dr. sc. Tomislav Jonjić o kome na wikipediji nalazim slijedeće:

Tomislav Jonjić, (Imotski, 19. svibnja 1965.), hrvatski je odvjetnik, diplomat, publicist, povjesničar i političar.

Životopis

Tomislav Jonjić rođen je 1965. godine u Imotskom. Osnovnu školu polazio je u više škola na području Imotske krajine, a srednju školu završio je 1983. godine u Imotskome.^[1] Završio je Pravni fakultet Sveučilišta u Zagrebu. Studirao je od listopada 1984. do lipnja 1988. godine kada je diplomirao, a doktorirao je suvremenu povijest u lipnju 2015. godine. Sudionik je Domovinskog rata 1991.-1992., od kraja 1992. do kraja 1995. godine ugovorni je diplomat u veleposlanstvu Republike Hrvatske u Bernu (Švicarska), a potom nepune dvije godine savjetnik za međunarodne odnose u Uredu za međunarodne odnose Ministarstva unutarnjih poslova (1995.-1997.). Kao glavni branitelj sudjelovao u dva postupka pred Međunarodnim kaznenim sudom za bivšu Jugoslaviju (MKSJ - ICTY) u Hagu, te pred Sudom Bosne i Hercegovine. Pred hrvatskim sudovima branio je više hrvatskih branitelja.

Objavljuje od 1990. godine. Objavio je više knjiga, od kojih su četiri znanstvene monografije, te uredio petnaestak knjiga drugih autora. U raznim časopisima i zbornicima objavio više od pedeset znanstvenih i stručnih članaka s područja hrvatske povijesti 19. i 20. stoljeća, prava, književnosti i sociologije, te više desetaka znanstveno-popularnih tekstova. Osim bibliografije navedene na CROSBi-ju (Hrvatska znanstvena bibliografija), objavio je i više od tisuću publicističkih i novinskih tekstova u raznim publikacijama. Član uredništva više političkih i stručnih časopisa, a od siječnja 1997. do 2020.

godine, s kraćim prijekidom, uređivao je *Politički zatvorenik*, časopis Hrvatskog društva političkih zatvorenika. Redoviti je član Matice hrvatske.

Politička djelatnost

Od 2017. godine i osnutka do srpnja 2019. godine bio je članom stranke Neovisni za Hrvatsku, te članom Predsjedništva iste, čija je predsjednica Bruna Esih, a politički tajnik bio je Zlatko Hasanbegović. Nakon razlaza s predsjednicom stranke Brunom Esih Zlatko Hasanbegović je u srpnju 2019. godine s većinom članova predsjedništva napustio tu stranku i osnovao stranku Blok za Hrvatsku čije je predsjedništvo ušao i Tomislav Jonjić koji je bio i predsjednik stranačkoga kluba u zagrebačkoj Gradskoj skupštini. Prije lokalnih izbora 2021. godine napustio je Blok za Hrvatsku, *"zbog različitih pogleda na nacionalno-politička pitanja, elementarnu etiku i zakonitost*

Djela

Hrvatska vanjska politika: 1939. – 1942., Libar, Zagreb, 2000.

Hrvatska povijest, Naklada Bošković, Split, 2002. (2. izd. 2002.) (suautori: Antun Dabinović, Rudolf Horvat, Lovre Katić, Ivan Mužić i Franjo Perše)

Hrvatski nacionalizam i europske integracije, Naklada Trpimir, Zagreb, 2008.

Nekoji nazori i zapovijedi sv. otaca papa glede nepravednog proganjanja Izraelićana, Naklada Trpimir, Zagreb, 2010. (pisac predgovora i urednik)

Iz korespondencije dr. Mile Budaka (1907. – 1944.), Hrvatski državni arhiv, Zagreb, 2012. (suautor).

Antun Gustav Matoš: pod Starčevićevim barjakom, AGM, Zagreb, 2019.

Ivo Pilar: pisac, političar, ideolog (1898. – 1918.), AGM, Zagreb, 2020.

Hrvatska kronika. Minijature o hrvatskoj politici 1996.-2020., Naklada Trpimir, Zagreb, 2020.

Sto knjiga i jedan film, Naklada Trpimir, Zagreb, 2020.

Trgovci hrvatskim kožama. Polemike o nacionalnoj povijesti XX. stoljeća, Naklada Trpimir, Zagreb, 2021.

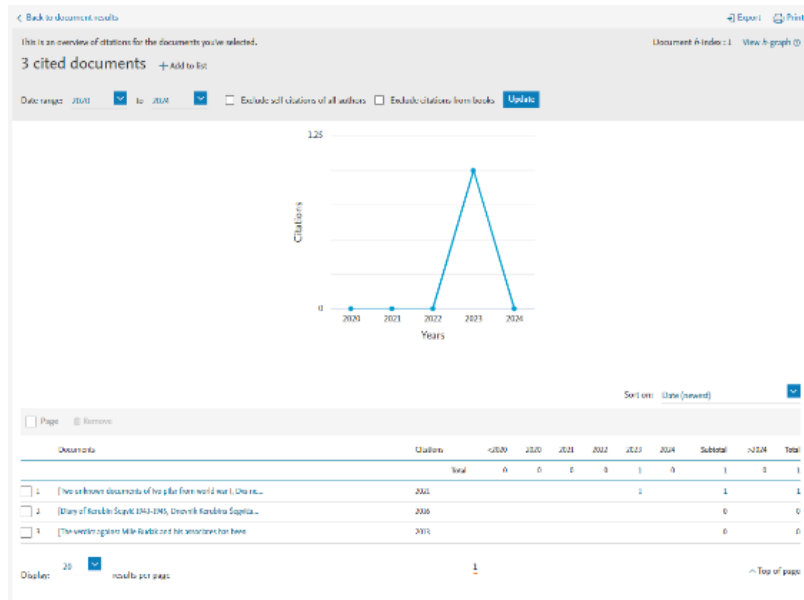
Sateliti, lakaji & janjičari, Naklada Trpimir, Zagreb, 2021.
Dnevnik čitanja. Ulomci za povijest plemenite vještine proizvodnje neprijatelja, Naklada Trpimir, Zagreb, 2021.^[6]
 Nagrade

2020.: Nagrada Ljubica Štefan

Zašto je on posebno zanimljiv?

Vidite iz životopisa što je sve radio, ali ipak je na Scopusu bolji od kandidata za akademika jer ima tri rada iz povijesti na Scopusu

h-indeks 1:

Zapravo to znamo igrom slučaja jer su njegova tri rada i sam citat pripisali nekom Jonjiću iz Alma Mater Studiorum Univ. Bologna.

Da, onako slučajno i opet bolji od kandidata za akademika. Vjerovali ili ne!

Ali još je važnije što je i izvrstan odvjetnik, pa mu je logika jača strana. Drugim riječima nikada neće izvaliti takve gluposti kao budući akademik iz povijesti dr. sc. Stanko Andrić..

Vjerojatno bi mu u Akademiji i oprostili što se još 2002. rugao kandidatu za redovitog člana HAZU 2012. Dr. Obilici, koji se u polemici sa mnom *pokazao nedovoljno upućenim i nedoraslim*, ali zar je trebao taj članak objaviti u knjizi iz 2021.:

Tomislav Jonjić

DNEVNIK ČITANJA

ULOMCI ZA POVIJEST PLEMENITE VJEŠTINE PROIZVODNJE NEPRIJATELJA

Zagreb, 2021.

Evo tog teksta iz 2002.:

„GLAS KONCILA“ O GOLDSTEINOVU PAMFLETU

S obzirom na to da je nedavna novinska polemika dr. Josipa Pečarića i dr. Ive Goldsteina bila polemika neravnopravnih, zainteresirani su u njoj mogli tek ograničeno uživati. Goldstein se je pokazao nedovoljno upućenim i nedoraslim, a javnost je doznala kako je tog „stručnjaka” za hrvatsko srednjovjekovlje, uzgred jezikoslovca, novinara, stručnjaka za sve što na svijetu postoji, a sada i kandidata za šefa katedre suvremene hrvatske povijesti, njegov svojedobni mentor dr. Miroslav Brandt smatrao krivotvoriteljem i manipulatorom, ali ga je CK SKH ipak ustoličio na Filozofskom fakultetu. Doznala je šira javnost i to kako je dr. Neven Budak oštro i negativno ocijenio Goldsteinove rasprave o ranijoj hrvatskoj povijesti, što ga nije omelo da uskoro (jamačno zato što je to politički opasno i pogubno za karijeru!) predstavi pohvalama Goldsteinovu knjigu *Holokaust u Zagrebu*. Važnije od toga je da se – uz muk svjetovnog tiska! – opširnijim feljtonom na tu knjigu vrlo negativno osvrnuo Glas Koncila. Podlistak potpisan po „Stipanu Bunjevcu” započeo je u br. 46 (1482)/XLI, datiranom 17. studenoga 2002. Pisac minuciozno analizira Goldsteinov „znanstveni postupak” koji se najčešće svodi na poluinformacije, političke natege i politikantske diskvalifikacije, koje računaju na povoljan odjek, jer – kao u rimsko doba – nije lako pisati protiv onog koji može proskribirati. Nije na nama suditi o tome, u kojoj mjeri tjednik

koji izdaje pet hrvatskih nadbiskupija govori u ime Crkve u Hrvata, niti je na nama suditi nisu li crkveni ljudi i prije trebali reagirati na stalne potvore Hrvatske i hrvatstva. Malo je, naime, primjera u povijesti da je kvijetistička, defenzivna politika, svojevrsna strategija pasivnosti, rodila ičim drugim, doli fatalističkom demoralizacijom naroda ili, eventualno, radikalizacijom jednog dijela pučanstva što pogoduje nastanku nedemokratskih jezgri i pokreta. Hrvatskoj nije u interesu ni jedno ni drugo. Upravo zbog toga je bilo krajnje vrijeme da se obranom dostojanstva hrvatske narodne i državne misli pozabave oni koji su odgovorni i koji su na to pozvani (jer ne brine Crkva samo o pojedincima, nego i o narodima!), kako se ne bi dogodilo da se time pozabave Dnevnik čitanja 89 nepozvani. Jer, oni bi to nesumnjivo činili na kriv način, upravo onaj kakav Goldstein priželjkuje. (Politički zatvorenik, br. 129, prosinac 2002.)

<https://www.tomislavjonjic.iz.hr/JONJIC-Dnevnik%20citanja-2021-za%20tisak.pdf>

Ako mislite da je on bio onaj koji mi je pisao o AKADEMIJI REDIKULA varate se!

Meni je jedino žao što nisam ranije znao za ovaj komentar dr. Jonjića jer bi ga uvrstio u knjigu:

J. Pečarić, *Sanja i Teresa Iva Drobilice*, dragovoljac.com, 2024.:

<https://www.dragovoljac.com/images/minifp/sanjaiteresa.pdf>

Zašto?

Već sam upozorio u knjizi REVIZIONISTI U HAZU, Zagreb 2020. o metodi Dr.Obilice u borbi za njegovu istinu:

TOMISLAV VUKOVIĆ O SUDSKIM TUŽBAMA DR. GOLDSTEINA: UHODANI OBRAZAC ZA PRETRPLJENE 'BOLI'

DR. SC. ANTE BIRIN O TUŽBI IVE GOLDSTEINA: 'SUDSKIM PUTEM POKUŠAVA ZASTRAŠITI MENE I DRUGE NEISTOMIŠLJENIKE'

U takvoj tužbi protiv mene njegovim svjedokinjama supruzi i kćerki posvetio sam spomenutu knjigu. Evo i ovdje svjedočenja njegove kćerke Terese:

Svjedokinja Teresa Goldstein je iskazala da kada se dogodi ovako nešto onda je reakcija tužitelja užasno emotivna, ali i svih njih. Jedino što je sada bilo drugačije je njegova fizička reakcija, tužitelj je imao stezanje oko srca, to je bilo kao srčani udar, on je urlikao, a osvijestio se nakon nekog vremena. Nije prvi put da se događa ovako nešto, ali je prvi put da je bila takva fizička reakcija. Reakcija tužitelja je emotivna, on se jako uzruja, govori da se može vjerovati da se to događa, a onda to uzruja nju i majku. Čita komentare i dosta ljudi piše da ne žele tužitelja u Hrvatskoj, da se treba iseliti, da ga ne žele živog. Stvarno ima strah da se tužitelj nešto ne dogodi. Sve ovo direktno ili indirektno odražava se i na njezin osobni život i posao, jer na poslu od kolega doživljava komentare u vezi oca, negativne konotacije u smislu da je njezin otac mrzitelj Hrvatske, da je on glupan i da je ona glupa.

Od specijalne vrste antisemitizma, do padanja u nesvijest. A znate li za koju me je knjigu tužio?

Vjerovali ili ne radi se o knjizi:

J. Pečarić, Druker / Predsjednik o Puhovskom, Portal dragovoljac.com, 2020.:

<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/druker.pdf>

Iz intervjua koji je dan kao uvodni tekst te knjige a objavljen je na portalima:

<https://portal.braniteljski-forum.com/blog/vijesti/razgovor-mladena-pavkovic-a-s-akademikom-josipom-pecaricem>

<https://bezcenzure.hr/vlad/razgovor-mladena-pavkovic-a-s-akademikom-josipom-pecaricem/>

<https://kamenjar.com/razgovor-mladena-pavkovic-a-s-akademikom-josipom-pecaricem/>

<https://www.dragovoljac.com/index.php/politika-i-drustvo/37986-razgovor-mladena-pavkovic-a-s-akademikom-josipom-pecaricem>

<https://viktimologija.com.hr/wp/razgovor-mladena-pavkovic-a-s-akademikom-josipom-pecaricem/>

<https://infokiosk.net/razgovor-mladena-pavkovic-a-s-akademikom-josipom-pecaricem/>

<https://www.tjedno.hr/cetnik-je-posteni-cetnik-a-jogoslaven-je-pokvareni-cetnik/>

<https://hfi.mobi/page-228.html>

Dr. sc. Ante Birin je također iz HIP-a i na Scopusovoj list nije u grupi najlošijih kao kandidat za akademika dr. sc. Stanko Andrić. On je 40. s 4 rada i h-indeksom 1.

Međutim s obzirom da je Tomislav Jonjić također doktor povijesnih znanosti kao i Andrić ipak je važno znati kako se on još 2002. rugao kandidatu za redovitog člana HAZU 2012. Dr.Obilici. Dakle deset godina prije (ne)izbora Dr.Obilice u HAZU doktor povijesnih znanosti tvrdio je da se Dr.Obilica u polemici sa mnom *pokazao nedovoljno upućenim i nedoraslim*, a skoro trećina akademika na tadašnjoj Izornoj skupštini glasova je za takvog. San Dr.Obilica im se kasnije narugao svojim 'pronaskom' po kojemu je danas čuven

Ali vratimo se logici naših sjajnih odvjetnika. Znete da je veliki hrvatski kolumnist Zvonimir Hodak također odvjetnik. On se iz kolumne u kolumnu ruga 'istoričarima' u RH, pa i u ovoj najnovijoj koju dajem u Prilogu.

Spominje i Tuđmana tj. govori o napadima na hrvatskog velikana i utemeljitelja hrvatske države dr. Franja Tuđmana. Nisu u tim napadima jedini kandidati za akademike dr. sc. Ivo Goldstein poznat kao dr. sc. Ivo Drobilica i dr. sc. Stanko Andrić-

Ali Dr.Obilica mora skinuti kapu dr. Stanku Andriću. Andrić je uklonio bistu Utemeljitelja RH,

Pa i ne čudi zašto je s h-indeksom 0 (NULA) predložen i bit će izabran, a Dr.Obilica nije!

Josip Pečarić

AKADEMIK JOSIP PEČARIĆ – ŽIVOTOPIS

Akademik Josip Pečarić rođen je 2. rujna 1948. godine u Kotoru. Tamo je završio osnovnoškolsko i srednjoškolsko obrazovanje, a 1972. diplomirao na Elektrotehničkom fakultetu u Beogradu s radom iz područja nuklearne fizike. Na istom fakultetu je i magistrirao 1975. godine, a 1982. obranio doktorsku disertaciju iz područja matematike s naslovom Jensenove i srodne nejednakosti.

Nakon završenog studija radio je u Geomagnetskom institutu u Grocki te od 1977. kao asistent fizike na Građevinskom fakultetu u Beogradu. Godine 1987. se s obitelji preselio u Zagreb te zaposlio na Tekstilno-tehnološkom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu kao izvanredni profesor matematike. Od 1990. radi kao redoviti profesor na istom fakultetu, od 1996. kao redoviti profesor u trajnom zvanju. Umirovljen je 2018. Do početka agresije Rusije na Ukrajinu bio je istraživač Matematičkog instituta Sveučilišta RUDN u Moskvi (Rusija).

Od 2000. godine je redoviti član Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti, od 2016. inostrani je član Dukljanske akademije nauka i umjetnosti

Za doprinos u znanosti je 1996. godine dobio Državnu nagradu za znanost (prirodne znanosti), te je 1999. odlikovan ordenom Reda Danice hrvatske s likom Ruđera Boškovića.

Akademik Josip Pečarić je jedan od vodećih svjetskih stručnjaka u području matematičkih nejednakosti. Jedan je od

najproduktivnijih svjetskih matematičara s više od 1300 objavljenih ili prihvaćenih za tisak radova u matematičkim časopisima. Također je i najcitiraniji hrvatski matematičar, a ima preko 230 suradnika iz zemlje i svijeta (na svjetskim bazama ima: Google Scholar: publikacija 1686 citata: 24408, H-index: 55; MathSciNet: publikacija: 1380, citata: 7215, H-index: 28; Scopus: publikacija: 840, citata: 8296, H-index: 39; WoS: publikacija: 840, citata: 7368, H-index: 35.

Prema istraživanjima sa Sveučilišta Stanford u Kaliforniji (SAD) Pečarić je po broju objavljenih radova na 2434. mjestu njihove liste za cijelu karijeru od 204644 svjetskih znanstvenika, a prvi iz RH je 8046. Na njihovoj listi za 2022. godinu koja ima 210199 znanstvenika Pečarić je po broju objavljenih radova na 2331. mjestu, a prvi iz RH je 9412.

Osim velikog broja članaka u međunarodnim matematičkim časopisima, autor je ili koautor 40 monografija. O jednoj monografiji je u poznatom časopisu Amer. Math. Monthly, July-August 1991, poznati matematičar D. Pedoe objavio cijeli članak, a izdavačka kuća Element pokrenula je seriju „Monographs in inequalities“ u kojoj je do sada tiskano 22 monografija.

Osnivač je seminara Matematičke nejednakosti i primjene na Matematičkom odjelu Prirodoslovno-matematičkog fakulteta, Sveučilišta u Zagrebu, i s tog je seminara do sada izašlo preko četrdeset doktora matematičkih znanosti. Danas ovaj seminar također ima i svoj dio na Sveučilištu u Splitu. Niz godina gostovao je na Abdus Salam school of mathematical sciences in Lahore pa i u Pakistanu ima niz svojih učenika koji rade po tamošnjim sveučilištima. Akademik Pečarić ima preko 230 suradnika iz cijeloga svijeta.

Prvi hrvatski matematički časopis koji je uvršten na svjetske liste najboljih znanstvenih časopisa bio je Pečarićev časopis *Mathematical inequalities and Applications* (MIA). Taj časopis je bio i na Q1, a sada je na Q2 listi, kao jedan od dva hrvatska znanstvena časopisa koji su na toj listi Q2 časopisi. Drugi Pečarićev časopis *Journal of Mathematical inequalities* (JMI) je na Q1 listi kao jedan od dva hrvatska znanstvena časopisa na toj

listi koji su Q1 časopisi. Ono što je još impozantnije JMI je top 5% matematičkih časopisa, tj. 15. od 329 matematičkih časopisa koji se tiskaju u svijetu a imaju impact faktor. Pokrenuo je i časopis „Fractional Differential Calculus“ koji je na Scopus listi. Krajem godine je zatražio da se njegovo ime izbriše iz uredništava tih časopisa:

J. Pečarić, „Pomozi sirotu na svoju sramotu! / Više to nisu moji časopisi” dragovoljac.com, 2024.:

<https://www.dragovoljac.com/images/minifp/visetonisumojicasopisi.pdf>

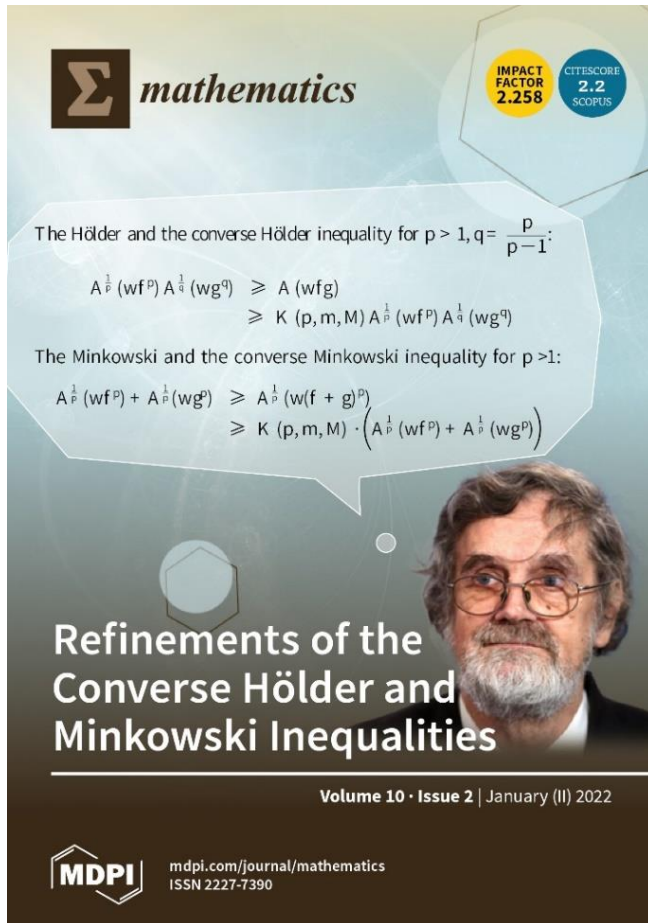
Glavni urednik je i novog časopisa „Pakistan Journal of Mathematical Sciences“.

Osim toga, član je uredništava ili recenzent brojnih međunarodnih časopisa. Kao pozvani ili plenarni predavač akademik Josip Pečarić je održao mnoga predavanja na međunarodnim konferencijama, a povodom njegovog 60-og rođendana je 2008. godine u Trogiru održana međunarodna konferencija „Mathematical Inequalities and Applications 2008“. Tu konferenciju su slijedile:

Mathematical Inequalities and Applications 2010, Lahore, Pakistan, March 7-13, 2010., Pakistan

Mathematical inequalities and nonlinear functional analysis with applications, July 25-29, 2012, Jinju, South Korea.

U lipnju 2014. godine (22.-26. lipnja) u Trogiru se pod pokroviteljstvom Razreda za matematičke, fizičke i kemijske znanosti HAZU održala konferencija pod nazivom „Mathematical Inequalities and Applications 2014 – One thousand papers conference“ u čast akademika Josipa Pečarića povodom objavljivanja više od 1000 znanstvenih matematičkih radova,

Cover Story

Article: Refinements of the Converse Hölder and Minkowski Inequalities

Josip Pečarić, Jurica Perić and Sanja Varošanec

Mathematics 2022, 10(2), 202; doi:10.3390/math10020202

<https://www.mdpi.com/2227-7390/10/2>

Mathematics | January-2 2022 - Browse Articles

Slijedeće godine je održana konferencija Mathematical Inequalities and Applications 2015, 11-15 November, Mostar, BiH

Tri godine kasnije je u Zagrebu održana međunarodna konferencija MIA 2018 povodom njegovog 70-og rođendana..

Zbog njegovih zasluga u matematici, akademiku Pečariću je posvećen jedan broj časopisa „Banach Journal of Mathematical Analysis“, Vol. 2, No.2 (2008). Riječ je o međunarodnom znanstvenom časopisu koji je na SCIE i CC listi, a u tom posebnom broju članke su objavili i posvetili ih akademiku Pečariću mnogobrojni svjetski matematičari. Intervju koji je tamo objavljen (str. 163-170) objavljen je i na kineskom u časopisu Mathematics 3 (2012), 245-249. Nekim Pečarićevim istraživanjima (inače citiranih i u časopisu “Nature”, a s P.T. Landsbergom objavio je članak u časopisu Phys. Rev., A35 (1987), 4397–4403.) posvećen je i članak "Accentuate the negative", Math. Bohem. 134 (2009), no. 4, 427-446. kojeg je napisao Peter Bullen, profesor emeritus sa Sveučilišta u Vancouveru.

Nedavno je tiskana knjiga Matice Hrvatske PRIJELOMNA VREMENA / Hrvatske zemlje nakon 1918, u kojoj postoji i poglavlje o znanosti. Tako na str. 413. piše: *Djelovali u inozemstvu ili u Hrvatskoj, neki od hrvatskih znanstvenika su tijekom 20. stoljeća dali važan doprinos svjetskoj znanosti, prvenstveno nobelovci Lavoslav Ružička i Vladimir Prelog (kemija). Značajan ugled stekli su i fizičar Ivan Supek (električna vodljivost materijala na niskim temperaturama), matematičari Vilim (William) Feller (teorija vjerojatnosti) i Josip Pečarić (teorija nejednakosti), molekularni biolozi Miroslav Radman i Ivan Đikić, fizičari Davor Pavuna (supraprovodljivost i nano-inženjering) i Marin Soljačić (bežični prijenos energije i nanofotonika) i mnogi drugi.*

Akademik Pečarić poznat je i po svom publicističkom radu. Objavio je blizu 200 publicističkih knjiga.

25/9/2024.